

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

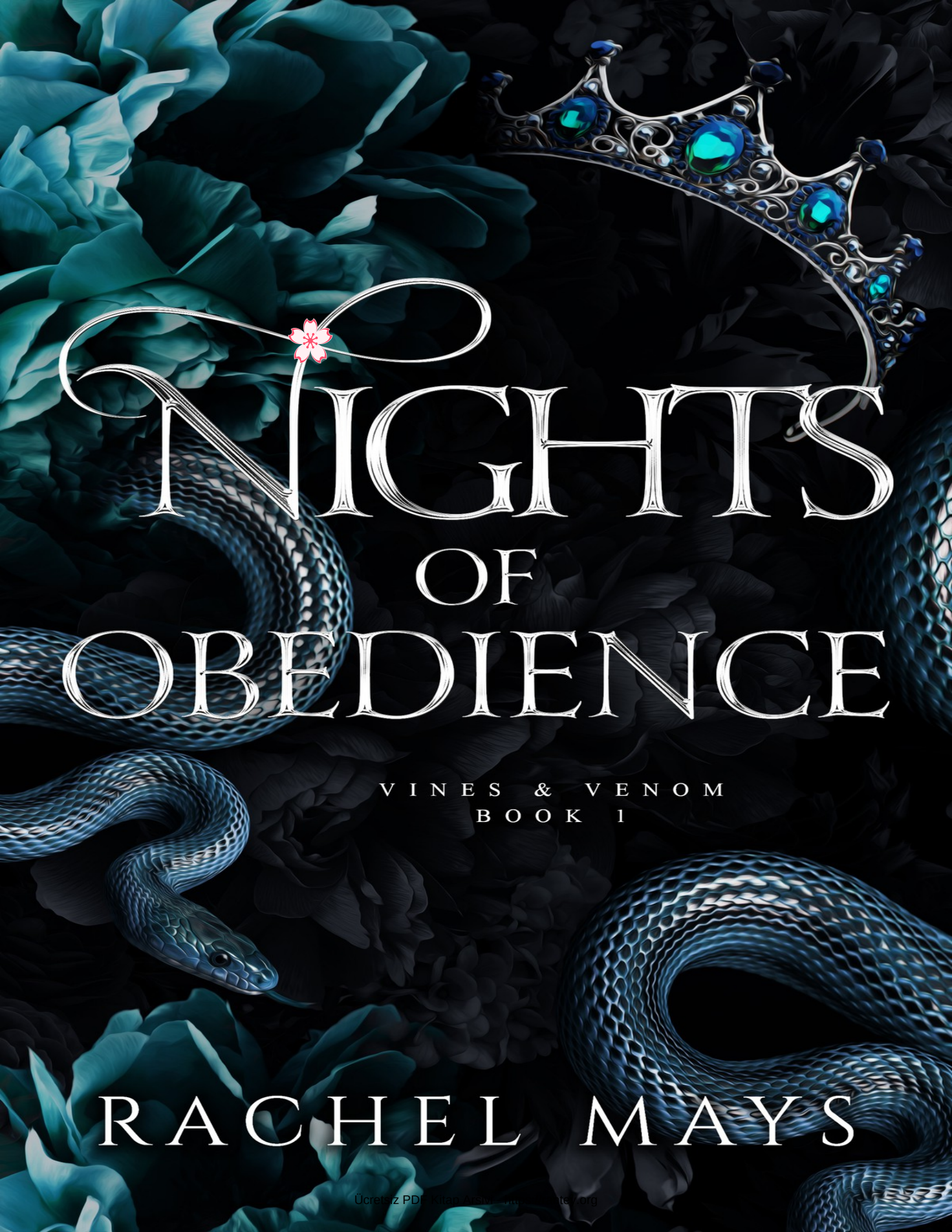
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NIGHTS OF OBEDIENCE

VINES & VENOM
BOOK 1

RACHEL MAYS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İtaat Geceleri

Rachel Mays

Telif hakkı © 2024 Rachel Mays

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Kapak

Tasarımı: Artscandare

ISBN: 979-8-9872089-4-6

Ergenlik çağında sarı saçlı bir büyücüye aşık olan ve bu aşkı hiç unutamayan
herkese – bu kitap sizin için ♥

Yazarın Notu:

Bu hikaye, şiddet, ölüm, cinsel saldırı, rıza dışı ve şüpheli rıza gibi grafiksel tasvirler ve referanslar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek içerik barındırmaktadır. Lütfen ruh sağlığınıza dikkat edin!

Lourova

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[30. Otuzuncu Bölüm](#)
[31. Otuz Birinci Bölüm](#)
[32. Otuz İkinci Bölüm](#)
[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
[38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Kırkıncı Bölüm](#)
[41. Kırk Birinci Bölüm](#)
[42. Kırk İkinci Bölüm](#)
[Teşekkürler Ayrıca](#)
[Rachel Mays](#)
[tarafından](#)

Birinci Bölüm

Emilie

HAYATIM SONA ERMİŞTİ. En azından benim bildiğim hayatım... Annemle babamın beni kralın lütfu karşılığında nadir bir mücevher gibi takas etmeden önceki hayatım. Bunun olacağını bir süredir biliyordum, ama o gün geldiğinde... hazır olduğumdan emin değildim.

"Acele et. Geç kalacağız." Annemin yatak odasının kapısının arkasından çığlık attığını duydum, hazırlanmamın zamanının geldiğini işaret ediyordu. Uzun, kahverengi saçlarımı düzgünce kıvırmak bütün sabahımı almıştı, peki ne için? Yola çıkar çıkmaz, nem saçlarımı kıvırcık ve kontrol edilemez hale getirecekti.

Lavabonun yanındaki dağınık ürünlerden pudra kutusu aldım ve yüzüme sürdüm. Çölde yapacağımız uzun yolculuk sırasında fazla teri emmeye yardımcı olacaktı.

Annemin seçtiği elbise pratik değildi, ama itiraf etmeliyim ki çok güzeldi. Ona göre koyu yeşil rengi altın kahverengi gözlerimi vurgulamıştı, ama uzun kollu elbisenin altında kalan ter lekelerinin nişanlımı rahatsız edeceğinden korkuyordum. Açıkçası, yazın ortasındaydık. Annem ne düşünüyordu?

Kendi elbisemi seçebilir miydim? Elbette. Ama annem söz konusu olduğunda bazı savaşlar savaşmaya değmezdi. Bu, görmezden gelinmesi kolay bir konuydu. Onun seçtiği elbiseyi giyecektim, ama yine de eleştirecek bir şey bulacağından emindim.

Bu onun en büyük yeteneğiydi.

Ahşap dolabımın yanında duran bej renkli düz ayakkabıları aldım. En azından topuklu giymem beklenmiyordu.

Kapının çalınmasıyla başımı çevirip iki adama baktım. İri yarı ve kaslıydılar, koyu sakalları ve daha da koyu gözleri vardı. Yatağımın yanındaki sandık yığınının yöneldiler ve tek tek dışarı taşımaya başladılar.

"Yeterince eşya topladın mı?" diye sordu annem alaycı bir tonla, adamları odaya takip ederken.

"Sahip olduğum her şeyi topladım," dedim, normalde sergilediğim tavırdan biraz daha sert bir şekilde. Tanımadığım bir adamla evlenmek için gönderiliyorsa, en azından en sevdiğim eşyalarımı yanımda götürebilmeliyim. Bu odayı bir daha asla göremeyeceğim ihtimali çok yüksekti. Değerli mücevherlerimi geride bırakmayacaktım. Ya da büyükanneimin vefat etmeden önce bana verdiği kitapları. *Hepsi* benimle birlikte gelecekti.

"Giyeceğin elbise bu mu?" diye sordu ve ben neredeyse çığlık atacaktım. "Evet. Bir hafta önce seçtiğin elbise. Hatırlamıyor musun?"

"Oh. Sanırım öyle. Kalçaların biraz dar geliyor tatlım. Daha zarif olmasını bekliyordum."

Yüzümdeki ekstra pudra tabakası için tanrılara şükrettim, çünkü onun görünüşümü eleştirmesini dinlerken cildim öfkeli bir kırmızıya dönuştü. "Beğenmediysen değıştirebilirim," diye homurdandım.

"Hayır, hayır. Giysilerin çoktan valizine konuldu ve geç kalmak istemiyorum.

Bu şekilde gitmelisin. Hadi gidelim. Baban dışarıda bekliyor."

Annem beni yatak odasından çıkarırken iç geçirdi. Son bir kez arkama baktım. Oda şimdi oldukça boş görünüyordu, sadece perdeler ve bej renkli yatak takımları vardı. Kişisel sanat koleksiyonumu kaldırdığım duvarlarda renk değıştirmiş kareler kalmıştı. Yeni odamda onlara yer olup olmayacağını bilmiyordum, ama onları geride bırakırsam kendimi affetmezdim. Bu kalede kimse benim kadar sanatı takdir etmiyordu.

Bu boş haliyle, hayatımın yirmi yılını geçirdiğim odayı zar zor tanıyabiliyordum. Benim sığınağım ve güvenli yerim. Artık bana ait değildi.

Bu kadar sıcak anılar barındıran bir yerin bu kadar soğuk ve ıssız hale gelmesi garipti. Kalenin koridorlarında yürürken bile duvarların üzerime geldiğini hissedebiliyordum. Onlar da benden kurtulmak için can atıyor gibiydiler.

Babam ön kapıda bekliyordu, ben merdivenlerden inerken bana tutunmam için kolunu uzattı. Sabahın erken saatleriydi ve hava çoktan kavurucu bir sıcaklığa ulaşmıştı. Güneş, kahverengi taş merdivenlerden ve çatlaklı yollardan yansiyordu.

"Seninle gurur duyuyorum Emilie," dedi babam sessizce ve ben gülmeme engel oldum.

Ailemle ilişkilerim her zaman çekişmeli olmuştu. Ben bir amaç için yetiştirilmiştim. Bir hedef için. Benden iki yıl önce doğan kardeşim varis idi. Altın çocuk. Dreslen Krallığı'nı miras alacaktı, bu benim için sorun değildi. Zaten istemiyordum. Bunun yerine, ailemin satranç taşı oldum. Onların güç oyununda bir piyonum — karşılığında en çok şey sunan krallığa verildim.

O krallık Osavian'dı. Osavian hakkında çok az şey biliyordum. Sadece birkaç kez ziyaret etmişim, ama hatırladığım tek şey, güzel kırmızı çiçekleri ve parıltıyan nehirlerdi. Dreslen'in kurak, kahverengi ve bej renkli cehennem manzarasıyla sert bir tezat oluşturunuyordu. Vatanımı terk ettiğim için hiç üzülüyordum. Keşke bana ne istediğim sorulsaydı. Geleceğim hakkında söz sahibi olmayı dilerdim.

Şimdi Osavian Kralı Cyrus Castelli adında bir adamla tanışmak için yola çıkmıştım. Daha önce tanışmıştık, ama o kadar küçüktüm ki hatırlayamıyordum. Daha önce evliydi, ama karısı vefat etmişti ve akbaba gibi davranan ailem, karısının cenazesi henüz toprağa bile verilmemişken bir ittifak kurmak için harekete geçmişti. Karısı hiç çocuk sahibi olmamıştı, bu yüzden ailemin söylemesine gerek kalmadan ona bir varis vermem gerektiğini biliyordum.

Hayatım bana ait değildi.

Yine de, bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım. Ailemin fark etmediği şey, benim kendi hırslarım olduğuydu. Osavian Kraliçesi olarak, istediğim her şeyi yapabilirdim. Artık onların evinde ya da kuralları altında yaşamayacaktım. Hayatımı geri alabilirdim. Kendi amaçlarım için güç kullanabileceksem, benden iki kat yaşlı bir adamla evlenmeyi göze alabilirdim. Komşu krallıkta ailemin sözcüsü olmayacaktım. Sadakatimi varsaymamalıydılar.

Kraliçe olma ihtimali beni çok heyecanlandırıyordu. Kendimi ailem gibi güce aç biri olarak görmemişim, ama adil ve hakkaniyetli bir hükümdar olabileceğimi biliyordum. Halkın saygı duyduğu, taptığı ve hayran olduğu biri. Adımı sevgiyle anacaklar, benim hakkımda şarkılar yazacaklardı

. Öldükten sonra da uzun süre hatırlanacaktım. *Bu* benim hayalimdi.

Herkesin istediği bu değil miydi? Sonsuza kadar sevilmek?

Bu sevginin bir erkekten gelmemesi umurumda değildi. Onun yerine dünyadan gelen sevgiyi kabul ederdim.

Kale girişini çevreleyen bahçelerde bir araba bizi bekliyordu. Onlara bahçe demek bile abartılıydı. Bu koşullarda hayatta kalan tek yeşillik, çok sayıda kaktüstü. Annem kadar dikenliyidiler.

Taze yıkanmış ve taranmış iki beyaz at arabaya bağlıydı. İlk arabanın arkasında, tüm eşyalarımı sığdıracak kadar büyük ikinci bir araba vardı. Babam beni kapalı arabaya bindirdi ve yanıma, yumuşak koltuğa oturdu. Yastık onun ağırlığıyla sönmüş, bir hava akımı geçti. Karşımızda, annem koltuğa yerleşirken eteğini düzeltti.

"Çok güzelsin, canım," dedi babam.

Arabasının yan cebinden bir yelpaze çıkardım ve yüzümün önünde dramatik bir şekilde salladım. "Çünkü henüz terlemeye başlamadım."

Annem alaycı bir şekilde güldü, ama babam hızla gizlemeden önce bir gülümseme kaçırdı. Mizah anlayışımı ondan almışım.

Birkaç dakika yelpaze salladıktan sonra yoruldum ve sihriye başvurdum. Konsantre oldum ve arabaya bir esinti çağırdım, rahat bir nefes alarak.

Ben hava kullanıcısıydım. Çoğu büyücü, dört temel element gücünden birine sahipti: su, ateş, toprak ve hava. Ayrıca şifa, ışık, karanlık ve birkaç tane daha gibi nadir görülen güçler de vardı.

Daha da nadir olanlar ise hiçbir yeteneği olmayan, deneysel iksirlere ve kan büyüsüne güvenenlerdi. Kan büyüsü onlarca yıldır yasaklanmıştı, ama izleri her yerdeydi. Çölün ortasında musluklarımızdan akan su. Giysilerimizdeki asla yırtılmayan iplikler. Kan büyüsünün yasaklanmasının nedeni, büyü yeteneği olmayanların onu yaratamaması gerektiği söyleniyordu, ama biz hiç düşünmeden her gün onların büyülerini kullanıyorduk.

Bu inanılmaz derecede ikiye bölünmüştü, ama kimse basit zevklerimizi kaybetmemek için bunu dile getirmek istemiyordu.

"Gergin misin?" diye sordu babam, düşüncelerimi bölerek. "Neden gergin olayım ki?"

Annemle babam birbirlerine baktılar. "En az on yıldır Osavian'a gitmedin ve Cyrus'u görmeyeli daha da uzun zaman oldu. İlk tanıştığınızda sen daha çocuk sayılırdın."

"Ee?"

"Yaz sonunda onunla evleneceğini bildiğim için, onu tekrar görmek biraz sinir bozucu olabilir diye düşündüm."

Pencereden dışarı bakarak, sonsuz çölü geçtikçe uzanan kum tepeleri izledim. Göz alabildiğince uzanan kum tepeleri ve bugün hafif bir esinti, kumların gökyüzünde dans etmesine neden oluyordu.

"Gergin değilim. Aslında Dreslen'i geride bırakmak biraz heyecan verici. Hayatımın yeni başladığını hissediyorum."

Annem sesimin keskinliğini fark etmedi. "İşte böyle. Bu evlilik her iki krallığımız için de faydalı olacak. Murvort çok uzun süredir sessiz kaldı. Sözlerimi unutma, bir şeyler planlıyorlar."

"Bunu her yıl söylüyorsun, sevgilim."

"Ve her yıl ciddiylim. Onların bir tehdit olmadığını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bence dağlarından çıkarlarsa, her zamanki gibi onlarla başa çıkacağız. Akıllıysalar, karanlık mağaralarında saklanmaya devam ederler."

Murvort, Lourova kıtasının kuzeybatı köşesindeki krallıktı. Bir dağ silsilesi onları kuzeydoğudaki Osavian ve güneydeki Dreslen'den ayırıyordu. Oraya hiç gitmemiştim, bu yüzden krallık hakkında tek bildiğim bana anlatılanlardı. Karanlık, soğuk ve nemli olduğu. Zorlu arazi koşulları nedeniyle kaynakları kısıtlıydı ve çoğu yetişkinliğe erişmeden ölüyordu.

Birçok yönden, Dreslen'in tam tersiydi. Çöllerimiz de hayatta kalmayı zorlaştırıyordu, ama kuzeyde müttefiklerimiz vardı: Osavian. Osavian, kıyaslandığında tam bir cennetti. Üç krallığın en zengin olanı ve yardımsever komşumuzdu. Onlar olmasaydı, Dreslen vatandaşları da açlıktan ölecekti.

Bu nedenle, Kral Cyrus'un eşi vefat ettiğinde, ailem krallıklarımız arasındaki ittifakı daha da güçlendirmek için harekete geçti.

Murvort ara sıra güney ülkelerini işgal etmek için harekete geçirdi ve her seferinde Osavian'ın ordusuyla karşılaştıklarında geri çekilirdi. Onlar sadece birer baş belasıydılar. Annemin neden onlara bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyordum. Bir hobiye ihtiyacı vardı.

Yoldaki bir çukurdan geçerken araba sertçe sallandı ve annem elini ağzına kapattı.

"Bu yolculuklar beni hasta ediyor."

"Biliyorum, Nadine. Rahatlamaya çalış. Tonikini içtin mi?" Babam annemin bacağını yatıştırıcı hareketlerle ovuşturdu.

"Tabii ki. Onsuz seyahat edemem." Derin bir nefes aldı. "Emilie, kralın dikkatini çektiğinde, yollarımızı onarmak için altın göndermesini sağla."

Kıkırdamayı zorlukla bastırdım. "Listeye ekleyeceğim."

Bu varsayım değildi. Her geçen gün uzayan, ailemin taleplerinden oluşan bir listem vardı. Osavian ile olan bu ittifak çok tek taraflıydı. Onlar birçok fayda sağlıyorlardı, ama Dreslen'in karşılığında sunabileceği tek şey bendim.

Özgüven sorunum yoktu. Aslında, kendime çok güvenen bir kadındım. Yine de, ülkemizin benim evliliğim karşılığında ne kadar kazanç elde edeceğini düşündüğümde, kendimi çok yetersiz hissediyordum. Sadece Kral Cyrus'un *hediyesinden* memnun olmasını umuyordum.

Dreslen'in başkentinden Osavian'a giden yol sıkıcı ve ıssızdı. Bu yollardan sadece tüccarlar geçiyordu. Monoton manzarayı bozacak hiçbir köy yoktu. Krallığın bu bölgesinde kimsenin hayatta kalamayacağı kadar kuru ve sıcaktı. Sadece annem kusmak üzereyken ya da içimizden biri tuvalet ihtiyacını gidermek istediğinde mola veriyorduk.

Bu elbiseyi sevmememin bir başka nedeni de buydu. Uzun eteği yukarı çekip arabanın arkasında durmak kolay bir iş değildi.

Saatlerce süren gergin sessizlik ve annemin yorgun iç çekişlerinin ardından gökyüzü karardı. Annemin arabada kusmadığı için tanrılara şükrettim. Dreslen ve Osavian arasındaki sınıra vardığımızda hızımızı yavaşlattık. Küçük bir karakol vardı ve iki muhafız arabacımızı karşılamak için dışarı çıktı. Birkaç kelime konuştular ve kısa bir süre sonra arabamız tekrar yola çıktı.

Pencereden dışarı baktım. Artık hava neredeyse tamamen kararmıştı ama uzaktan bir ışık görebiliyordum. Bu, Osavian'ın başkenti Renoa'ya yaklaştığımızın işaretiydi.

Tek şeritli bir köprüyü geçtik ve babam beni açık pencereden geri çekmek zorunda kaldı.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum. "Düşecektin."

Kafamı salladım ve bu sefer daha dikkatli bir şekilde tekrar pencereden dışarı eğildim. Aşağıda akan bir nehir vardı ve anneleri nehirde yüzerken dört yavru kuğu saydım

ana kuşlarıyla birlikte akıntıya doğru yüzdüğünü saydım. Onları, küçükken okumak zorunda kaldığım kitaplardan birinden tanıyordum. Lourova'ya özgü tüm kuş türlerini ve diğer canlıları listeleyen bir kitaptı.

Dreslen'de özlemeyeceğim bir başka şey. İthal edilen atlarımız dışında, küçük kertenkeleler ve böcekler var olan tek vahşi yaşamdı. İkisini de sevmezdim.

Arabamız deniz kenarındaki kalenin dış duvarı boyunca durdu. Açık bej renkli bir pelerin giymiş bir adam arabanın kapısını açtı ve selamlayarak gülümsedi.

"Hoş geldiniz. Kraliyet ailesi sizi görmek için sabırsızlanıyor. Size eşlik edeyim. Adamlarım bagajlarınızı içeri taşıyacaklar." Arkamızda duran ve adamlarının eşyalarını boşaltmakla meşgul olduklarını tahmin ettiğim ikinci arabaya eliyle işaret etti.

Arabadan indiğim anda, denizden esen taze bir rüzgar ve hareketli bir şehrin yoğun gürültüsüyle karşılandım. Baktığım her yerde, yüzlerinde gülümsemelerle, güzel ve zarif elbiseler giymiş insanlar vardı. Sokağın karşısındaki binadan müzik sesleri geliyordu ve havada tatlı ve meyveli bir koku vardı. Bir kadın, arkadaşlarına el sallayarak karşıya koşuyordu. Başka bir adam, partnerinin söylediği bir şeye gülüyordu. Saat geç olmuştu ama Renoa sakinleri hala uyanık ve enerji doluydu.

Duyularım aşırı yüklenmişti ve ben tüm bunları sindiremeden, ailem beni büyük bir kemerin içinden geçerek kale girişine giden bahçelere itti.

Burası hayal ettiğim kadar muhteşemdi. Renoa'daki bahçeler bizimkilerle hiç benzemiyordu. Bizimkiler kuru ve kahverengiydi, zar zor ayakta duruyorlardı, ama bunlar yemyeşil ve renkliydi. Parlak ve güzel pembe, sarı ve turuncu renkler. Çiçek kokusu havada asılı duruyordu ve ciğerlerime girip damarlarımdan akıyordu.

Ve kale, daha önce hiç görmediğim bir ihtişam seviyesindeydi. Asmalar yerden ikinci ve üçüncü katlara kadar uzanıyor, sıcak ışığın döküldüğü pencereler ve balkonlar arasında dolanıyordu. Kale açık renkli kumtaşından yapılmıştı, ama asmalar devasa binada atan damarlar gibiydi ve ona kendi hayatını veriyordu.

Ön merdivenlere vardığımızda, bizi karşılamak için dört kişi hareketsiz ve asil bir şekilde duruyordu.

Derin bir nefes aldım.

Artık geriye bakmak

yoktu.

İkinci Bölüm

Emilie

"HOŞ GELDİNİZ," dedi ortadaki adam. Uzun boylu, açık sarı saçlıydı ve yüzündeki kırışıklıklara ve sakalındaki ince gri saçlara bakılırsa, benim iki katım yaşında görünüyordu. Koyu renkli pantolon ve altın rengi süslemelerle kaplı zarif bir blazer giyyordu. En güzel elbisemi ortaya koyarak, onun Cyrus olduğuna bahse girerdim. Gelecekteki kocama bakmamaya çalıştım, sadece kabul edilebilir bir süre gözlerimi üzerinde tuttum.

Onun sağında başka bir adam vardı. Cyrus'tan bile daha uzun boylu ve en az iki kat daha geniş omuzlu, iri yarı bir adamdı. Devasa kasları hafif zırhla kaplıydı. Koruyucu ama pratikti. Beline bağlanmış kemerinde çok sayıda hançer ve bir kılıç vardı ve elini kılıcın kabzasına rahatça koymuştu. Cyrus bizi gördüğüne memnun görünürken, bu adam hiç ilgilenmiyor gibiydi. Aslında, bize baktığından bile emin değildim, belki de arkamızda bir şeyi gözetliyordu. Bilinmeyen bir tehdidin ortaya çıkmasını bekliyor gibiydi.

Bana pek olası gelmedi.

Üçüncü bir adam Cyrus'un diğer tarafındaydı. Daha genç görünüyordu, belki yirmili yaşların sonlarında ya da otuzlu yaşların başındaydı. Cyrus'a benzer bir vücut yapısına sahipti, ancak saçları çok açıktı; neredeyse beyazdı. Aslında, ay ışığında daha çok gümüş rengi gibiydi. Cyrus'un kardeşleri olduğunu kimse bana söylememişti, ama bu adamın onun kardeşi olduğunu tahmin ederdim.

Ve son olarak, en arkada minyon bir kadın duruyordu. Ayırt edici sarı saçlarını sıkı bir topuz halinde özenle toplamış, bu da onun zarif görünümüne katkıda bulunuyordu. Uzun elbisesi, soluk teniyle kontrast oluşturan gece mavisiydi.

Soluk teniyle kontrast oluşturuyordu. Cyrus'un annesi olacak yaştaydı, ama bizi süzerken gözlerinde genç bir merak vardı.

"Cyrus." Babam sıradan çıktı. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Annem ve ben Osavian'ı nadiren ziyaret etsek de, babam iş görüşmeleri için buraya sık sık gelirdi. Cyrus'a yaklaştı ve kralın yanındaki iri adam onu durdurmak için harekete geçmedi. Ya çok iyi bir koruma değildi ya da babama krala yaklaşmasına izin verecek kadar güveniyordu. Babam ve Cyrus kucaklaştılar ve samimi bir şekilde el sıkıştılar.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Misha. Ve Nadine. Çok uzun zaman oldu." Cyrus annemi kucakladı ve annem de aynı şekilde karşılık verdi.

"Bizi davet ettiğın için teşekkürler, Cyrus. Kızım Emilie'yi hatırlıyorsun," diyerek bana doğru el salladı.

Cyrus'un gözleri ilk kez benimkilerle buluştu. Gözleri çok güzel bir yeşil renkteydi ve bana doğru adım atarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Elimi tuttu ve parmak eklemlerime nazikçe bir öpücük kondurdu. Bu hassas dokunuşla midem kıpır kıpır oldu. Daha önce hissetmediğim o gerginlik mi? şimdi ortaya çıktı. Her şey bir anda üstüme çöktü ve yanaklarım parlak bir pembeye boyandı. Umarım bunu allıkla karıştırmıştır.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emilie," dedi ve elimi gereğinden biraz daha uzun tuttuğunu fark ettim.

Bu ilk karşılaşmamız değildi, ama onu düzeltmedim. İlk karşılaşmamızın aslında benim çocukluğumda, onun ise genç bir yetişkin olduğı zaman olduğunu kimseye hatırlatmaya gerek yoktu.

"Benim için de bir zevk," diye cevap verdim.

Cyrus geri adım attı ve yanındakileri tanıttı. "Bu kardeşim Ladon ve annem Sophia. Bu da danışmanım Hudson."

Hudson, annemle babama ve bana kısa bir selam verdi. Sophia'ya elimi uzattım, ama o bunun yerine beni sıcak bir kucaklamaya çekti.

"Oh," dedim yumuşak bir sesle. Böylesine samimi bir tanışma beklemiyordum.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Emilie. Çocukken buraya geldiğini hatırlamıyorsun herhalde, ama seninle birlikte olmak her zaman büyük bir zevkti. Deniz dalgalarında ilk kez sıçrayışını hala hatırlıyorum. Çok sevimliydin. Sohbet etmeyi dört gözle bekliyorum." Gözlerimin içine derinlemesine baktı ve ben kıpırdamamaya çalışarak zorlandım. "Çok güzel bir kadın olmuşsun. Öyle değil mi, Cyrus?"

Arkamdaki adama döndüm ve o da onaylayarak başını salladı. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve ben de onun gülümsemesine karşılık verdim.

Belki de bu o kadar da kötü olmayacaktı.

Son olarak, Cyrus'un kardeşi Ladon'a selam verdim. Elimi uzattım ve o, elimi tutmadan önce bir saniye fazla uzun süre elime baktı. Nasırlı avucuyla elimi sıkıca ve sabit bir şekilde sıktı ve tek kelime etmeden elimi bırakıp kardeşinin yanına gitti.

"Ben de tanıştığımızıza memnun oldum," diye mırıldandım.

"İçeri geçelim mi?" diye sordu Sophia. Bu akşam hava oldukça ılık olmasına rağmen omuzlarına bir şal atmıştı. Belki de Dreslen'in aşırı sıcaklığına o kadar alışmışım ki, Osavian'ın gece havası bana rahat geliyordu.

Bizi içeriye götürdü ve orada zaten çalışanlar, benim eşyalarımı ve ailemin hazırladığı çantaları taşıyan sandıkları kaleye taşıyıp duruyorlardı. Onların eşyaları benimkilerden çok daha azdı, çünkü uzun süre kalmayacaklardı. Ben alışana kadar sadece birkaç gün kalacaklardı.

Cyrus ve babam derin bir sohbete dalmışlardı, annem ise onlara bir parazit gibi yapışmıştı. Etkisini göstermeye bu kadar çaresizce çalışması utanç vericiydi.

Giriş holünde yığılmış eşyalarımı bir kez baktım ve annemin haklı olabileceğini fark ettim. Artık her şey herkesin görebileceği şekilde ortada duruyordu ve bu bana aşırı gelmişti. Umarım Cyrus benim sadece maddiyatçı bir kadın olduğumu düşünmemiştir.

Elbiseleri, mücevherleri ve güzel sanatları severdim, ama okumayı ve öğrenmeyi de severdim. Umarım, bu sandıkların gösterdiğinden daha fazla şeyim olduğunu görürdü.

Ladon, sandıkların önünden geçmesini izliyordu. Bana baktığını fark etti ve gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. "Bunların hepsi senin mi?" diye sordu.

Başımı biraz daha kaldırdım. Kendime karşı sert olmak bir şeydi, ama Cyrus'un kardeşi tarafından evimin tüm konforunu yanımda getirmek istediğim için utanç duymayacaktım. "Evet," diye kesin bir şekilde cevap verdim.

Çenesi titredi ve bir cevap vermekten kendini alıkoyduğunu anladım. Akıllıysa, gelecekteki baldızını ve gelecekteki Osavian Kraliçesini aşağılamanın akıllıca olmadığını biliyordur.

Saçlarımı omzumdan çekip Cyrus ve ailemin yanına doğru yürüdüm. Ladon arkamda alaycı bir şekilde güldü, ama ben dönmedim. Onun fikrinin benim için önemli olduğu izlenimini vermek istemedim, öyle olsa bile.

Bana öğretilen ilk güç dersi, kimsenin senin üzerinde bir etkiye sahip olduğuna inanmasına asla izin vermemektir. Bu, her fırsatta yararlanacakları bir zayıflıktır.

"İsterseniz sizi odalarınıza götürebilirim. Bütün gün seyahat etmekten yorulmuş olmalısınız," dedi Cyrus.

"Sakıncası yoksa, çok sevinirim..."

"Evet, geceyi burada geçirmek isteriz. Teşekkürler Cyrus. Çok düşüncelisin." Annem sözümü kesti ve her zamanki abartılı dramatik tavırlarını sergiledi. Sanki saatlerce değil, haftalarca seyahat etmişiz gibi davranıyordu.

Az önce kasabayı ne kadar görmek istediğimi söylemek üzereydim - daha önce geçerken çok davetkar görünüyordu - ama sanırım bunun yerine yatmaya gidecektim. Derin bir nefes aldım ve kendime anneme sadece birkaç gün daha katlanmam gerektiğini hatırlattım.

"Hemen geliyorum," dedi Ladon uzaktan, eşyalarımızı taşıyan işçilerle konuşmak için dönerek.

Cyrus bizi kalenin yaşam alanlarına götürdü. Henüz kalenin çoğunu görmemiştik, ama her köşesinin ihtişamla dolu olduğunu şimdiden anlayabiliyordum. Süslü korkuluklardan, koridorları kaplayan uzun, desenli halılara kadar. Her ayrıntı özenle düşünülmüştü. Mermer zeminlerdeki kıvrımlı siyah çizgiler, kalenin dış cephesini saran sarmaşıkları hatırlatıyordu. Büyük merdivenin üstündeki perdelerin büyüğü olduğuna neredeyse ikna olmuşum. Perdeler kapalıydı, ama sanki kumaşın ötesinde yıldızlar parlıyormuş gibi ışıltıyorlardı ve merdiven sahanlığını muhteşem mavi bir ışıltıyla dolduruyorlardı.

Cyrus, ailemi Sofia'nın yanındaki süitte yerleştirdi. Sonra beni ikinci bir merdivenden başka bir süit katına çıkardı.

"Kalenin kaç katı var?" diye yüksek sesle merak ettim. "Üç kat ve alt oda."

"Zindanlar var mı?" diye daha fazla ilgiyle sordum.

Bana merakla baktı. "Evet. Görmek ister misin?" Beni eğlenceli bulduğunu gösteren bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bana morbid deyin, ama zindanların en zengin tarihe sahip olduğunu düşünüyorum. Kardeşim çocukken beni zindanlara gizlice girmeye cesaretlendirirdi. Benim korkacağımı düşünürdü, ama gizlice çok hoşuma giderdi. Boş bir hücrede oturur ve tam bir sessizlik içinde, orada ölen insanların hayaletlerini duyabildiğime yemin ederdim."

"Bu inanılmaz derecede morbid, Emilie."

Omuzlarımı silktim. "Beni korkutmuyorlardı. Yolunu kaybetmiş gibi dolaşan üzgün ruhlar gibiydiler."

Bana tuhaf bir hayranlıkla bakmaya devam etti. Fazla mı açıldım? Böyle bir eğilimim vardı. Annem, onun hakkında kötü bir izlenim bıraktığımı öğrenirse çok kızardı.

"Üzgünüm. Kendim hakkında paylaşmak için tuhaf bir şeydi." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yanağımın içini ısırdım. Kurtulamadığım gergin bir alışkanlıktı.

"Özür dileme. Seninle ilgili daha fazla tuhaf şey öğrenmek isterim," dedi gülerek. Yüzünü inceledim, ama aldatıcı bir iltifat izi yoktu. Dürüsttü.

"Bu arada, kardeşin nerede? Seninle gelmemesine şaşırdım." "Adrien, Twin Beacons'ta."

Cyrus anlayışla başını salladı. Twin Beacons, Lourova'yı yağmacılardan ve diğer bilinmeyen düşmanlardan koruyan, kıyıdan uzakta bir adaydı. İki ucunda neredeyse aynı iki tepe bulunan dar bir adaydı. Aradaki arazi o kadar alçaktı ki, sık sık suların altında kaybolurdu. Uzaktan bakıldığında, durumu iyi bilmeyen biri için iki tepe arasında bir geçit varmış gibi görünürdü. Gemiler bu iki tepe arasından geçmeye çalışır, ancak çok geç fark ederlerdi ki, gizli bir kara bariyerine doğru ilerliyorlardı. Kıyı sınırlarımızı korumak için inanılmaz derecede etkiliydi.

Kardeşim en az üç yıldır İkiz Deniz Feneri'nde kalıyordu, orada konuşlanmış birliklerle eğitim yapıyor ve sadakatlerini kazanmaya çalışıyordu. Onu nadiren görüyordum, ama benim rolüm olduğu gibi onun da oynayacağı bir rol vardı. Bir gün, Dreslen'in hükümdarı olduğunda, bu birlikler ona son derece sadık olacaktı.

"Umarım düğüne katılabilir," dedi Cyrus. "Sanırım niyeti de bu."

Arduvaz grisi bir kapının önünde durduk ve tamamen yalnız olduğumuzu fark ettim. Yutkundum ve boğazıma yükselen mide bulantısını bastırdım. Onun süitini paylaşmam mı bekleniyordu? Evlenene kadar onun yatağında uyumak uygunsuz olmaz mıydı?

Sıradan bir çift olsaydık, tereddüt etmezdim, ama Cyrus sıradan biri değildi. O bir kraldı. Ve evlilik dışı bir çocuk varis olamazdı. Bu riski alması imkansızdı. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Nefesimin hızlandığını fark etmiş miydi? Sakinleşmem gerekiyordu.

"Bu senin süitin. Şimdilik kendi odanı istersin diye düşündüm. Ya da evlendikten sonra bile, kendine ait bir alanın olması hoş olabilir."

"Teşekkür ederim," dedim, rahatladığımı belli etmemeye çalışarak. "Çok düşüncelisin."

Bana yine nazik bir gülümseme gösterdi. "Bunun... rahatsız edici olduğunu biliyorum." "Öyle mi?" diye alay ettim.

Yumuşak, gergin bir kahkaha attı ve ben onun güzel yeşil gözleri ve mütevazı gülümsemesinden çok etkilendim. Cyrus hiç de düşündüğüm gibi bir adam değildi. "Bu benim ilk görücü usulü evliliğim değil."

Odamın kapısına yaslandım, karşımdaki adam için biraz üzıldüm. "Eşinizin vefatına çok üzıldüm."

"Teşekkür ederim. Isabella çok sevimli bir kadındı. Her neyse, başlangıçta biraz garip olabileceğini biliyorum, ama ben iyi bir adamım, Emilie. En azından öyle olmaya çalışıyorum. Umarım yakınlaşırız. Sana iyi davranacağıma söz veriyorum ve umarım burada kendini rahat hissedersin."

Samimi görünüyordu ve onunla evlenme fikri kalbimi biraz ısıttı. Yaşına rağmen, hala yakışıklı özellikleri görebiliyordum. Hiç aşık olmamıştım. Ozanların şarkılarında ve romancıların hikayelerinde anlattıkları o duyguyu hiç hissetmemiştim. Ama belki onu sevmeyi öğrenebilirdim.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

"Tamam. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, ben koridorun sonunda olacağım. Hizmetçin Marjorie de hazır bekliyor. Mutfaktan istediğin her şeyi veya ekstra çarşafı getirebilir. Sadece söylemen yeter. İyi geceler, Emilie."

"İyi geceler, Cyrus."

İçerisi altın ve beyaz renklerle ve en sevdiğim renk olan morun birkaç dokunuşuyla dekore edilmiş güzel bir odaydı. Şık ipek kanopiye sahip dört direkli yatak, tavandan tabana pencerelere bakıyordu. Pencerelerin arasında balkonuma açılan küçük bir sürgülü kapı vardı.

Dışarı çıktım ve korkuluğa yaslandım, en muhteşem manzarayı gördüğümde nefesim kesildi. Kaleyi bahçeler çevreliyordu ve kırmızı, turuncu ve mor yapraklarla kaplı örtünün ötesinde, dolunay altında gece mavisi deniz parıldıyordu. Bu manzara, şimdiye kadar gördüğüm tüm sanat eserleriyle boy ölçüşebilecek bir manzaraydı. Hiçbir boya önümdeki bu canlı güzelliği taklit edemezdi. Ve koku... Tatlı ve tuzlu havayı derin bir nefesle içime çektim ve sinirlerimi yatıştırıp ruhumu dinlendirdim.

Bir an için kollarımı kaldırıp rüzgarda dans etmeyi düşündüm, ama balkonumun özel bir yer olmadığını hemen fark ettim. Aşağıdaki

bahçede, henüz yatmamış birkaç kişi gördüm.

Daha yakından baktığımda, Ladon ve birkaç hizmetçi olduğunu gördüm. Kalan bagajlarımı kalenin içine taşıyorlardı ve her an odama çıkacaklarını tahmin ediyordum.

Yüksek yeşil bir çalının arkasına saklanarak balkonun köşesine yürüdüm ve Ladon'un adamlara emir vermesini izledim. Onun hakimiyet kuran duruşunu fark etmeden edemedim. Dik duruyordu ve geniş omuzları geriye doğru çekilmişti. Arkadan, siyah pantolonunun ona ne kadar yakıştığını görebiliyordum. Bir savaşçının vücudu ve kasları.

Kulaklarımı zorlasam da ne dediklerini duyamıyordum. Rüzgarı çağırıp seslerini bana doğru taşıyabilirdim. Elbette bu, büyüü kötü ve uygunsuz bir şekilde kullanmak olurdu, ama...

Dayanması çok zordu.

Konsantre oldum ve Ladon ile hizmetkarları çevreleyen çiçek tarhları hafif esintiyle dalgalandı. Sesleri önce sessizce, sonra daha yüksek sesle geldi.

"Bunların hepsi üçüncü kata, gelin süitine gidecek. Onu ikinci kattaki misafir süitine götürdüğünden emin ol." Ladon, yeni gelen başka bir hizmetçiye döndü.

"Atlar beslendi ve gece için ahıra konuldu. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

"Hayır," diye cevapladı Ladon. "Eve gidebilirsin. Bu geceki yardımın için teşekkürler."

"Önemli değil efendim."

"Önemli. Bugün çalışman gerekmediğini biliyorum. Ekstra çabaların için minnettarım ve maaşına ek ödeme yapılmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Adam dönüp gitmek üzereydi ve diğerleri çoktan valizlerini içeri taşımaya başlamışlardı. Ladon şimdi bahçenin ortasında tek başına duruyordu.

Sonra döndü ve yemin ederim ki, benim saklandığım çalıların olduğu yere doğru baktı. Ama hayır, benim burada saklandığımı bilemezdi, değil mi?

Ama gözleri benim yönüme kilitlenmişti. Sonra fısıldadı. "Emilie."

Nefesimi tuttum ve sonra ağzımı kapattım.

Hala esintide sallanan zambakların üzerinden parmağını geçirdi — benim yarattığım esintide.

"Casusluk yapacaksan, bundan daha iyisini yapmalısın."

Sözleri sanki hemen yanımda duruyormuş gibi geliyordu. Sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi. Sesi sakindi ama sözsüz tehdidi kaçırmadım. Rüzgârın dinmesine izin verdim ama dehşet içinde donakaldım. Nasıl anladı?

Kırmızı zambaklardan birini kopardı ve sonra kale girişine doğru yürüdü ve gözümün önünden kayboldu. Ancak o zaman nefes almaya cesaret edebildim.

Kalbim hâlâ hızla atarken, kapım aniden çalındı. "Siktir," diye bağırdım ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Lütfen Ladon olmasın. Lütfen Ladon olmasın.

Kapıyı açtım ve rahat bir nefes aldım. Ladon değildi. Sadece bavullarımı teslim etmeye gelen hizmetçilerdi.

"Bunları nereye koyalım, hanımefendi?"

Odaya hızlıca bir göz attım ve banyo kapısının yanındaki boş bir köşeye karar verdim. "Orası iyi."

Bavulları düzgünce istiflediler ve ben de bavulları boşaltmaya başlamam gerektiğini biliyordum, ama kafam hala dönüyordu. Ladon'un kulağıma gıdıklayan sesi hala aklımdaydı. Sözlerindeki tehdit, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirmişti. Sabah onu görmek ve yargısına maruz kalmak zorunda olduğumu bilmek korkunçtu.

Onun konuşmasını dinlediğimi nasıl bilebilirdi? Onun bir tür zihin okuyucu olabileceğini düşünmek beni derinden ürpertti. Mahremiyetim ihlal edilmiş gibi hissettim, ki bu ironikti çünkü *onun* mahremiyetini ihlal eden bendim.

Kapıyı kilitledim ve neyse ki tek bir valizi karıştırdıktan sonra pijamalarımı buldum. Hızlıca giyindim ve yatağa girdim. Çok geçmeden derin bir uykuya daldım, parıldayan denizleri ve açan çiçekleri hayal ettim. Kesinlikle yakışıklı, gümüş saçlı Castelli kardeşleri hayal etmedim.

Üçüncü Bölüm

Emilie

Ertesi gün uyandığımda, mor perdelerimden tek bir ışık şeridi sızıyordu. Yana döndüm ve yüzümü sakladım. Yatak çok yumuşak ve sıcaktı, kalkmak istemiyordum. Sonsuza kadar orada yatabilirdim, ama kapının çalınması tembel sabahımı böldü.

"Girin," diye duyulacak kadar yüksek sesle homurdandım. Sonra dün gece uykuya dalmadan önce kapıyı kilitlediğimi hatırlayınca küfrettim.

Ama kapı bir şekilde açıldı ve genç bir kadın içeri girdi. Benim yaşlarımda görünüyordu, parlak siyah saçları geriye doğru örülmüştü. Belinden sıkılaştan, ince figürünü ortaya çıkaran sade yeşil bir elbise giyyordu. "Günaydın, Bayan Duval."

"Lütfen bana Emilie de."

"Emilie olsun o zaman. Size kahve ve pasta getirdim. Krema ve şeker de getirdim. Kahvenizi nasıl içtiğinizi bilemedim."

"Teşekkür ederim..." Tereddüt ettim.

"Oh, affedin beni. Ben Marjorie, hizmetçinizim."

"Teşekkür ederim, Marjorie." Durup kilitli kapıya baktım. "İçeri nasıl girdin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece o kapıyı kilitlediğime yemin edebilirim."

"Oh." Elini bana doğru salladı. "Kapı benim için büyü. Hizmetçin olarak her zaman girebilirim. Merak etme, her zaman önce kapıyı çalarım."

Garip. Bundan hoşlandığımı sanmıyordum.

"Başka kimlerin odama serbest giriş hakkı var?" diye sordum.

"Cyrus, tabii ki. Sonra Sophia ve Ladon."

Yüzümde dehşet dolu bir ifade vardı ve Marjorie hemen beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Tüm kraliyet ailesi herhangi bir odaya istediği zaman girebilir. Kale bu şekilde inşa edilmiştir. Eşler de dahil olmak üzere, soyuna büyü yapılmıştır. Aslında, kraliçe olduğunda, istediğin herhangi bir odaya girebilirsin."

Sanki istediğim zaman kalede dolaşmaktan heyecan duymam gerekiyormuş gibi konuştu, ama benim aklımda sadece mahremiyetimin olmaması ve Ladon'un gece yarısı benimle yüzleşmeye gelme ihtimali vardı. Hâlâ onun niyetini tam olarak anlayamamıştım, ama muhtemelen yakında öğrenecektim. Ya da öğrenmeyecektim. Belki de tüm bu hoşnutsuz şeytan tavırları onun kişiliğinin bir parçasıydı.

Yatağında oturdum ve üzerimi örtmeye tenezzül etmedim. Geceliğim inceydi ve odam biraz soğuktu, ama Marjorie bana aldırış etmedi. Görevlerinin bir kısmı bana hazırlanmamda yardımcı olmak olacaktı, o yüzden rahat olsak iyi olurdu.

"Eşyalarını tamamen boşalttın mı?" Marjorie odamın köşesine baktı ve neredeyse hiç dokunulmamış, hala ağzına kadar dolu olan tüm sandıklarımı gördü. "Oh, yardıma ihtiyacın varsa, seve seve yardımcı olurum."

"Gerek yok. Her şeyi kendim halledebilirim." Marjorie'ye tüm dağınıklığımı toplamasını istemek kabalık olurdu. Getirmeye ısrar eden bendim, bu yüzden bununla ben ilgilenecektim.

Kahveme biraz tatlı krema döktüm ve üçgen şeklindeki hamur işini ısırdım. Sürpriz bir şekilde, içinde meyveli jöle vardı. Tahminimce narenciye. Ama içinde kırmızı bir şey de vardı.

"Bu dolgu ne?" diye sordum.

"Portakal ve ahududu reçeli."

"Çok lezzetli," diye inledim ve Marjorie güldü.

"Beğendiğine sevindim."

"Bundan biraz daha alabilir miyim?"

Marjorie yine güldü. "Korkarım ki hayır. Cyrus kahvaltı planladı. Hemen giyinmelisin, yoksa geç kalacağız."

Pastayı ve kahvemi bitirdikten sonra, kıyafetlerimi koyduğuma emin olduğum sandıklardan birini aradım. Her şey felaketti ve giymek istediğim bir şey bulmak için uğraştım.

Yumuşak ve hafif mavi bir pantolon ve siyah kolsuz bir üst giymeye karar verdim. Neyse ki, uyumlu siyah sandaletleri bulmak için çok uzağa bakmam gerekmedi.

Marjorie bunun sıradan bir kahvaltı olduğunu söyledi ama o beni denize bakan çok katlı balkona götürdüğünde yine de kendimi yabancı hissettim. Birkaç basamak çıkıp üst kata çıktığımda manzara nefes kesiciydi. Sabah güneşinin suya vurduğu görüntü kesinlikle büyüleyiciydi. Uzakta, Osavian'ın kraliyet amblemi olan beyaz ayın üzerinde siyah bir ejderha silueti bulunan yelkenli bir tekne filosu görebiliyordum. Martıların sesi ve dalgaların çarpması, büyüleyici bir melodi yaratıyordu.

Merdivenlerin en üstünde kahvaltı için bir masa hazırlanmıştı ve masanın etrafında oturanlar annem, babam, Cyrus ve Sophia'ydı. Ladon'un orada olmaması ve önceki gece kulak misafiri olduğumdan bahsetmemiz gerekmeyeceği için duyduğum rahatlamayı görmezden geldim.

Annemin kıyafetimi yargıladığını anlamak için tek bir bakış yeterliydi. Umursamaya gücüm yetmedi. Yarın eve dönecek ve sonunda onun eleştirilerinden kurtulacaktım.

"Günaydın, Emilie." Cyrus, yanına oturmam için bir sandalye çekti. "Umarım açsındır. Aşçılar bu ziyafetle kendilerini aştılar."

Daha önce hiç görmediğim bir ziyafetti. Meyve, tost, et, kek ve diğer yiyeceklerin bulunduğu tepsiler, bahçeden toplanan taze çiçeklerden oluşan bir süslemenin yanında duruyordu. Hatta Marjorie'nin o sabah odama getirdiği reçelli hamur işlerini bile gördüm.

"Nasıl uyudun?" diye sordu Sophia kibarca.

"Çok iyi, değil mi canım?" diye cevapladı annem, babamın kolunu okşayarak. Sophia muhtemelen bana soruyordu, ama annem her zamanki gibi ilgi odağı olmak için can atıyordu. Onunla kavga etmek için henüz çok erkendi, bu yüzden ben tabağımı meyve ve daha fazla hamur işi ile doldururken, onun tüm bu küçük sohbetlere katılmasına izin verdim.

Sophia bir kadehten yudumladı ve ben içinde ne olduğunu merak ettim. Beni onu izlerken yakaladı ve garsona el salladı. "Ne kadar kabayım. Bayan Emilie'ye de bir içki getirebilir misiniz?"

Garson önüme bir bardak koydu ve ben de köpüklü içeceği tattım. Meyveli ve hafif ekşi bir tadı vardı.

"Beğendin mi?" diye sordu Sophia. "Nar ve köpüklü şarap." "Çok beğendim," diye cevap verdim içtenlikle. Osavian'ı giderek daha çok seviyordum. Ve

Sophia'nın benim annemden daha hoşgörülü bir anne olacağını anlayabiliyordum.

"İçmek için biraz erken değil mi?"

Annemin ses tonuna gözlerimi devirdim, ama neyse ki o Cyrus'a bakıyordu. Onun onayı, annem için önemli olan tek şeydi.

Cyrus hafifçe başını salladı. "Köpüklü şarap günün her saatine uygun bir içecek bence."

"Ve annesine ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye cesaret edemez," diye ekledi Sophia.

Cyrus gülümsedi ve bu gülümseme hoşuma gitti. Sıcak ve dostçaydı ve birbirimizi pek tanımıyor olsak da, nedense tanıdık geliyordu. Garson onun önüne de bir kadeh koydu ve üçümüz kadehlerimizi kaldırıp kadeh tokuşturduk.

Annemin yanımda sarsıldığını biliyordum, ama dilini ısırdı.

Tepsileri dolaştırdık ve tabaklarımıza Osavian lezzetlerinden ikinci porsiyonları doldurduk. Bunun Renoa'da normal bir kahvaltı mı olduğunu yoksa bizi etkilemek için en iyilerini mi getirdiklerini anlayamadım.

Her halükarda, ben etkilenmişim.

Cyrus ve babam siyaset hakkında konuşurken, bir hizmetçi bardağımı ikinci kez doldurdu. Bu sırada annem ve Sophia yaklaşan düğün hakkında konuşuyorlardı ve hangi konuşmanın daha az ilgi çekici olduğuna karar veremedim. Tek istediğim dışarı çıkıp şehri keşfetmekti. Hizmetçi bardağımı üçüncü kez doldurmak üzereyken, birinin merdivenleri çıkarak bize katıldığını duydum.

"Geciktiğim için özür dilerim. Kuzey karakolunda halletmem gereken bir durum vardı," dedi Ladon.

Göz teması kurmadan bana bir bakış attı. Onun ilgisizliğine kızmış mıydım yoksa rahatlamış mıydım, bilmiyordum. O yaklaşırken, onu ilk gördüğüm andan itibaren nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cyrus.

"Endişelenecek bir şey yok. Sonra konuşuruz." Ladon kalan yiyecekleri inceledi. "Şu anda yemek yiyip birbirimizin şirketinin tadını çıkarma zamanı."

Gülümsedi, ama Cyrus'unki gibi değildi. Yüzünde bir kibir yankısı vardı. Tehlikeli bir soğukkanlılık, ateşli bedenimi biraz olsun rahatlatmak için bir kez daha bardağımdan bir yudum almamı sağladı.

"Korkarım sizi bırakmak zorundayım. Şehirde halletmem gereken işler var ve bir saat sonra terzide randevum var. Saat nasıl bu kadar

geç oldu?" Sophia sandalyesinden kalkarken konuşmaya devam etti. "Al, benim yerime oturabilirsin Ladon."

Sophia en küçük oğlunun yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve o da kibarca kabul edip annesinin boşalan koltuğuna oturdu.

O artık tam karşımda oturduğu için onun bakışlarından kaçınmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Kadehimden bir yudum almaya başladım, sonra kadehimin boşaldığını fark ettim. Öğleden önce üç kadeh şarap. Annem benimle gurur duyardı.

Annemden bahsetmişken, ayağa kalktı ve babamı kolundan tuttu. "Biz de gitmeliyiz, Misha. Şehirdeyken tüm gün için bir program hazırladım. Akşam görüşürüz, tatlım."

Uzaklaştılar ama annemin elbiseler, ayakkabılar ve çantalar hakkında konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordum. Dreslen'de asla sahip olamayacağı hayatın tüm güzel şeyleri.

Ve sonra üç kişi kaldık.

"Fort Malek'ten ne haberler var?" Cyrus, kalan sote patateslerini bitirirken sordu.

Ladon bana hızlıca bir bakış attıktan sonra kardeşine döndü. "Sana daha sonra konuşabiliriz demiştim."

"Saçmalama. Emilie'nin önünde rahatça konuşabilirsin. Zaten sarayla ilgili konularda bilgilendirilmesi gerekiyor. Şimdi başlasak iyi olur."

Cyrus'un bana olan güvenini duymak beni mutlu etti. Beni buraya ait hissettirmek için gerçekten elinden geleni yapıyordu ve ona inanılmaz derecede minnettardım.

Ladon, kardeşine sert mavi gözleriyle baktıktan sonra pes ederek iç geçirdi. Çenesini bana doğru kaldırdı. "Peki. Zaten eninde sonunda öğrenecek."

Bana attığı anlamlı bakış yanaklarımı kızarttı. Ya da belki de alkolden dolayı zaten kızarmışlardı, ama ne olursa olsun, dün geceki talihsizlik aklıma gelince koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Ladon kaşlarını çatmıştı ve ben onun hiç gülümsediğini merak ettim.

"Geçen hafta iki keşif eri görev için yola çıktı ve geri dönmedi. Bu sabah biri bulundu." "Bu iyi haber."

"Hayır. Kafası bulundu. Vücudundan ayrılmıştı."

Nefesim kesildi ve iki adam da bana baktı, Ladon sinirli bir ifadeyle, Cyrus ise daha çok özür diler gibi. Kovulma riskini göze almak istemedim, bu yüzden çabucak kendimi topladım. "Özür dilerim. Devam edin."

"Peki ya diğerk keşif eri?" diye sordu Cyrus.

"Hâlâ kayıp. Kaptan onu aramak için bir konvoy göndermek istiyor."

"Peki siz ne düşünöyorsunuz?"

"Katılıyorum. Onu kendi başına bırakmak acımasızca olur. Reyna'nın ne kadar acımasız olduğunu biliyorsunuz. Onu Murvort'ta bırakırsak ölecek ya da daha kötüsü olacak."

"Murvort," dedim ve iki adam da tekrar bana döndü. "Keşifçileriniz Murvort'ta."

Ladon'un siniri daha da arttı. "Evet."

"Murvort'un bir tehdit olmadığını sanıyordum." Cyrus'a bir tür onay almak için döndüm. "Onlarca yıldır topraklarımızdan uzak durdular."

"Sence onları kim yerinde tutuyor?" Ladon tükürdü.

"Sakin ol, kardeşim." Cyrus, sakın ve kararlı bir şekilde iki elini masanın üzerine koydu. "Evet, Murvort onlarca yıldır uzak tutuluyor. Onları yerinde tutmak için sınır boyunca karakollarımız var. Bazen çatışmalar oluyor, ama endişelenecek bir şey yok."

Cyrus beni ikna etmek için elinden geleni yaptı, ama Ladon'un çenesinin gerginliği, onun tamamen dürüst olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Kardeşine seslendi. "Senin kararlarına güveniyorum. Kalen'e üç muhafız ayırabileceğimizi söyle."

"Üç mü?" diye sordu Ladon, yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde. "Bu yeterli değil."

"Daha fazla adam kaybetme riskini göze alamam, ayrıca mevcut anlaşmamızı bozma riskini de göze alamam. Zaten yeterince kırılğan. Tam bir filo göndererek onları kışkırtmamıza gerek yok."

"Onlar kampa bir kafa gönderdiğinde antlaşma sona erdi diyebilirim."

"Yeter." Cyrus'un sesi sakindi ama kararlıydı. Sesini yükseltmiş olsaydı, ben de

daha az sarsılırdım. "Üç tane gönderebilirsin ya da hiç göndermeyebilirsin."

Ladon moralini bozdu ama tartışmadı. Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdıktan sonra tekrar konuştu. "Evet, Majesteleri."

Cyrus iç geçirdi ve kardeşinin alaycı tavrını hoş karşılamadığını anlayabiliyordum, ama yine de görmezden geldi. Anlıyordum. Annemin yanında dilimi tuttuğumda da aynı şeyi yapardım.

Tüm bunları sessizce izledim. Üç kokteyl içtikten ve Murvort'un aslında bir tehdit olduğunu öğrendikten sonra başım hala dönüyordu. Annem haklıydı. Tanrılar, eğer bunu öğrenirse, bunun sonu gelmez.

Cyrus ayağa kalktığında, koltuğumda dikleştirdim. "Bir toplantıya katılmam gerekiyor. Ladon, Emilie'ye kaleyi gezdirir misin? Ben kendim yapardım, ama korkarım bu toplantılar bütün gün sürecek."

Cyrus bana yine özür dilercesine gülümsedi, kral olarak zorlu konumunu anlamamı rica etti. Ama Ladon'a ve onun somurtkan yüzüne baktığımda, Cyrus'un fikrini yeniden gözden geçirebileceğini düşündüm.

Muhtemelen kaleyi kendi başıma keşfedebilirdim. "Sorun değil. Benim bir rehber ihtiyacım yok..."

"Ben senin ayakçın değilim, kardeşim," diye Ladon sözünü kesti.

"Hayır, ama sen benim ailemsin ve Emilie'nin gelecekteki ailesisin. Gelecekteki baldızını tanımak istemiyor musun?"

Ladon bana baktı ve kemiklerim buz gibi oldu. Onun içinde karanlık bir hor görme hissettim ve yalnız kalırsak ne yapabileceğini düşünerek titredim. Yavaşça sıırttı ama bu beni hiç rahatlatmadı. "Bu benim için büyük bir zevk olur."

Kahvaltıda içtiğim içkiler için çoktan pişman olmuşum. Cyrus masadan kalkar kalkmaz Ladon turu bitirmek istedi, ama ben kalenin devasa arazisinde dolaşmak için daha pratik bir şey giymekte ısrar ettim.

Odama dönerken yol boyunca sessiz kaldık ve o beni koridorda bekledi. Başım zonkluyordu ve Marjorie'nin komodinin üzerine bıraktığı sürahidenden bir bardak suyu bir dikişte içtim. Hızlıca yüzüme biraz pudra sürdüm ve gözlerimi parlatmak için biraz sürme sürdüm. Banyodaki ayna acımasızdı ve ne kadar yorgun göründüğümü bana gösterdi. Dün uzun bir gün olmuştu ve vücudumun her hücresi, öfkeli bir canavarla kalede dolaşmaktansa yatakta dinlenmeyi tercih ederdi.

Üstümü çıkarmadım ama dağınık valizimde bulabildiğim ilk dar pantolonu giydim. Özel turumu atlatırsam valizimi daha sonra boşaltacağıma kendime söz verdim. Bir çift gri çizme buldum ve beyaz pamuklu çoraplarımın üzerine bağladım. Son olarak, omuzlarıma hafif bir kumaş sardım ve kapıdan çıkıp Ladon'u suratsız bir ifadeyle duvara yaslanmış halde buldum.

Beni baştan aşağı süzdü ve ben de hiçbir neden yokken savunmaya geçerek kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Ondan, anlayamadığım soğuk bir nefret yayıldığını hissettim

ama bundan kaçmak yerine, daha da meraklandım.

"Hazır mısın?" diye sordu, sanki giyinmek için harcadığım beş dakika, gün boyunca karşılaştığı en büyük rahatsızlıkmiş gibi.

"Sanırım."

Dördüncü Bölüm

Ladon

Prencesi, pardon, Osavian'ın gelecekteki *kraliçesini* kalede gezdirmek dışında, günümde yapabileceğim pek çok başka şey vardı. Ne yazık ki, kardeşim ona hayır dememin imkansız olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi her fırsatta aleyhime kullanıyordu.

"Ee..." diye başladı Emilie.

O zaten biraz nefes nefese kalmıştı, ama ben hızımı kesmedim. Şatonun en uzak kanadına doğru gidiyorduk ve ben bu turu rekor sürede bitirmeye kararlıydım. Bacaklarının kısa olması ve hayatında hiç spor yapmamış olması benim suçum değildi.

"Ee?" diye tekrarladım. Soru dilinin ucundaydı. Dün geceyi konuşmak istediğini biliyordum. Havayı temizlemek için. Ama onun kıvranmasını izlemek daha eğlenceliydi.

"Bu odada ne var?" diye sordu ve ben hangi kapıyı işaret ettiğini kontrol etme zahmetine girmedim.

"Söylemek istediğin bu mu?"

"Hayır. Sanırım değil. Ben... biraz yavaşlayabilir misin?" diye homurdandı, ama ben yürümeye devam ettim. Kardeşime ona bir tur attıracağımı söylemiştim. İyi bir tur olacağına söz vermemiştim.

"Ladon," dedi, adımı söyledi ve ben donakaldım, topuklarımı döndürdüm ve vücudu göğsüme çarptı. Yanakları pembeleşti ve yüzündeki gevşek kahverengi bukleleri eliyle düzeltti. Neredeyse 30 santimlik boy farkı nedeniyle, geri adım atıp başını yukarı kaldırarak gözlerime bakmak zorunda kaldı.

"Evet?" diye sordum, ilgileniyormuş gibi davranarak. Aslında tek ilgilediğim şey, onu Renoa'da olabildiğince rahatsız etmekti. Onun ve ailesinin, ellerine geçirebilecekleri her türlü gücü elde etmek için çaresizce uğraşan bir grup sülük olduklarını biliyordum. Onlar buraya ait değillerdi. Kardeşim bunu görmek istemiyordu, bu yüzden ondan kurtulmak için gerekeni ben yapmalıyım.

Omuzları kalktı ve uzun bir nefes verdikten sonra tekrar yerine oturdu. "Dün gece konuşmanızı dinlediğim için özür dilerim. Yanlış bir şey yaptım, bunu yapmamalıyım."

"Tamam," dedim, olabildiğince kayıtsız bir şekilde, ve sonra tekrar yürümeye başladım.

"Ne?" diye neredeyse çığlık attı.

"Tamam dedim."

"Özür kabul edildi" ya da bunun gibi bir şey demen gerekiyordu. "Öyle mi?"

"Evet." Peşimden koştu ve elini koluma doladı.

Yıldırım hızıyla hareket ettim. Gözünü bile kırpmadan onu duvara yapıştırmıştım. Bir zamanlar kızarmış yanakları hızla rengini kaybetti. "Bana bir daha dokun, prenses, bu o güzel parmaklarınla yapacağın son şey olacak."

Kahverengi gözlerinin derinliklerine baktım ve onun korkusunun kaynağının ben olduğumu bilerek gurur duydum. Ama ne kadar uzun bakarsam, korkusu o kadar öfkeye dönüştü. O ateşli küçük bir prensesdi. Böylesine küçük bir insanda bu kadar öfke görmek eğlenceliydi.

Geri çekildim ve ona nefes alması için yer açtım. Emilie hala gözleriyle bana bıçaklar atıyordu ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Kendini tehditkar mı sanıyordu? Biraz daha pratik yapması gerekirdi.

"Bu tur kötü bir fikirdi," dedi titrek bir nefesle. "Başka birini bulabilirim, belki Marjorie boşundur. Ya da kendim halledebilirim. Bana etrafı gezdirmenize ihtiyacım yok. Zaten pek de iyi bir iş çıkarmıyordunuz."

Bu hakaret beni hiç etkilemedi, ama onu kalede tek başına dolaşmaya bırakmak istesem de, kardeşime bunu yapacağımı söylemişim. Ve ben sözlerimi tutarım.

"Arkanızdaki oda hizmetçilerin odası. Nevresimler için. Turu oradan başlatmak isterseniz, başlayabiliriz, ama zamanımızı en iyi şekilde kullanmış olmayız."

Yüzü yine kızardı ve göğsünün düzenli olarak inip kalkışını izledim. Dilinin ucunda başka bir hakaret olduğunu biliyordum, ama o

Yutkundu. "Peki. Devam edelim o zaman."

Turu sürdürdüm. Bir sonraki kapı mutfığa açılıyordu. Emilie'ye göstermek için kısa bir süre durdum, ancak onun burayı çok sık ziyaret edeceğini sanmıyordum. Marjorie ona istediği her şeyi getirebilirdi.

Batı kanadının sonuna geldik ve turumuz asıl burada başladı. Büyük bir çift kapıdan içeri girdiğimizde, üç katlı bir kütüphane gözlerimizin önüne serildi.

Arkamdan bir hayret nidası duydum.

"Dreslen'deki kütüphaneler gibi değil mi?" diye sordum.

"Hiç de değil. Bizim sadece bir kütüphanemiz var ve çoğunlukla ders kitapları, kulübe büyüklüğünde bir binaya sıkıştırılmış durumda. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

İleri adım attı ve duvarları kaplayan deri ciltli kitapların sıralandığı koridorlara hayranlıkla baktı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden giren ışık, mermer zeminlerde parıldayan bir etki yaratarak siyah kuvars damarlarını vurguluyordu.

Emilie beni beklemeden sağa doğru yöneldi ve ben de onu uzaktan takip ettim. En yakınındaki kitapların başlıklarına göz attı.

"Özel bir şey mi arıyorsun?"

"Hayır, sadece neyin var neyin yok bakmak istiyorum." Tozlu kenarları parmağıyla okşadı ve kitapları tek tek eline aldı. "Tanrım, hepsini okumak sonsuza kadar sürer."

Ben gülerek, "Hepsini okumayı mı düşünüyorsun?" dedim.

"Tabii ki," dedi ve kırmızı sırtlı, altın harfli bir kitabı eline aldı. Kapağına gizlice baktım ve Osavian tarihini anlatan bir kitap olduğunu gördüm.

İlginç.

O kitaptaki her kelimeyi neredeyse ezbere okuyabilirdim. Bu topraklara ilk yerleşen üç gezginin hikayesi. En yaşlısı arkadaşlarına bakmış, onları beslemiş, barınak inşa etmiş, onları güvende tutmuştu. Karşılığında ise onlar kendilerine ait olmayan şeyleri almaya çalışmışlardı.

Bu topraklara daha fazla insan yerleşmeye başladıkça, en yaşlısı lider oldu, ama iki genç adam onun gücüne açtı. Ona ihanet ettiler, onu öldürmeye çalıştılar ve o da onları sürgüne göndermek zorunda kaldı. Biri şimdi Dreslen olarak bilinen çöllere, diğeri ise şimdi Murvort olarak bildiğimiz karla kaplı dağlara.

Dreslen ve Osavian arasındaki ilişkiler nesiller boyunca iyileşmiş olsa da, prensesin kanında ihanet olduğunu inkar edemem.

"İstediğim kadar alabilir miyim?" diye sordu.

"Evet." İçimden bir parça, başka ne seçeceğini merak ediyordu. Bu kütüphanedeki kitapların çoğunu okumuştum ve ilk seçtiği kitabın benim en sevdiklerimden biri olması beni endişelendirmişti. Benzerliklerimizin burada bittiğine bahse girerdim.

Kitap raflarının arasında ilerlemeye devam ettik. Birinci katta tarih, biyografi, iksir, harita ve daha pek çok konuyla ilgili kurgu dışı kitapların bulunduğunu açıkladım. Emilie, büyü teorisiyle ilgili birkaç kitap aldı ve onları yığınınına ekledi.

İkinci katta ise kurgu kitapları vardı. Aklınıza gelebilecek her tür kitap burada bulunabilirdi. Kale kütüphanesinde yazılmış her kitabın bir kopyası vardı.

Emilie'nin yanaklarının pembeye döndüğünü gördüm, sonra raftan üç kitap daha aldı. Benden saklamak için elinden geleni yaptı, hava kontrolü yeteneğini kullanarak kitapları birinci kattaki masaya geri gönderdi ve ellerini serbest bırakarak daha fazla kitap aldı. Ama romantik kitaplar bölümündeydik, bu yüzden neden kızardığını anlamak kolaydı.

Acınası bir durum.

Ben de bu bölümdeki kitapların çoğunu okumuştum, ama daha çok araştırma amaçlı. Hikayeler tamamen gerçek dışıydı, ama Renoa'daki kadınları etkilemek için iyi birer ders niteliğindedi. Emilie'nin bu masallara ilgi duyması şaşırtıcı değildi.

"Üçüncü katta ne var?" diye sordu, spiral merdivene ulaştığımızda. Merdiven, basit bir siyah ip ile kapatılmıştı. Birisi kolayca geçebilir gibi görünüyordu, ama bilmedikleri şey, izinsiz girmeye çalışan herkesi dondurmak için büyülenmiş olduğuydu. Emilie'ye bunu söylemeli miyim diye düşündüm.

Elini uzattı, ipi çözmek üzereydi ve ben onu durdurmaya karar verdim. Bileğini tuttum ve o irkildi. "Bunu yapma. Üçüncü kat yasak bölge. Orada daha *karanlık* kitaplarımızı saklıyoruz. Kara büyü, sansürsüz tarih anlatıları. Bilirsin, kimsenin okumasını istemediğimiz şeyler."

"Yani oraya giremem mi?" Bana baktığı bakış, sanki ona kabul edilemez bir sınır koymuşum gibi idi. Neredeyse gülecektim.

"Hayır, prenses. Giremezsin." Ona erişim izni vermek zor olmazdı. Cyrus'a sormam yeterliydi, kale bekçisi olarak ona hemen izin verebilirdi. Ama onun bu kadar sinirlenmesini görmek hoşuma gitti.

Elimi bileğinden çekip aldı ve merdivenlere özlemle baktı. Bana döndüğünde, gözlerindeki öfkeyi kaçıramadım. Ateş kullanıcısı olmadığı için şanslıydı. O bakışıyla tüm mekanı ateşe verebilirdi.

"Bir süre meşgul olman için yeterince kitabın yok mu?" diye sordum, onu yatıştırmaya çalışarak. Turumuzun daha bitmemişti ve ben kütüphaneden sıkılmışım.

"Sanırım öyle." Diye iç geçirdi, ama ben birinci kata geri dönerken beni takip etti. Kütüphaneciyle konuşmak için kısa bir mola verdim ve Emilie'nin kitaplarını odasına gönderilmesini ayarladım.

Bir sonraki durağımız kalenin kuzey kanadıydı. Güney kanadı devasa bahçe labirentleri ve şehre giden yolu barındırırken, kuzey kanadı tamamen eğitim alanımızdan oluşuyordu.

Ekipman rafları, okçuluk hedefleri ve dövüş mankenleri geniş çorak arazinin üzerine dağılmıştı. Sabahın bu geç saatlerinde, arazi zaten eğitim gören askerlerle doluydu. Dış duvarın yanında durduk ve araziye gören tribünlere oturduk.

"Çoğu zamanını burada mı geçiriyorsun?" diye sordu.

Kararsız bir homurtu çıkardım ve gözümün ucuyla onun kaşlarını çatıldığını fark ettim. Kardeşime ona bir tur attıracağımı söylemişim. Küçük sohbetler yapacağımı hiç söylememişim.

Kütüphanede olduğu kadar dövüşlerden de keyif aldığını hissettim. Ona doğru bir bakış attığımda, gözlerini bile kırpmadığını fark ettim. Kılıçların çarpışması sesi onu irkitti ve keskin bir nefes aldı. İki savaşçı metal kılıçlarla antrenman yapıyordu. Normalde tahta kılıçlarla antrenman yapardık, ama ilerledikçe, gerçek savaşta kullanacakları silahların ağırlığını ve dengesini hissedebilmeleri için çelik kılıçlara geçtik.

Emilie, bir savaşçı diğerini alt ettiğinde gülümsedi. Savaşçı, bir darbeyi kaçmak için eğildi ve kılıcının keskin olmayan kenarıyla diğer savaşçının sırtına vurdu. Sırtına hızlı bir tekme attı ve ikinci savaşçı yere düştü. İlk savaşçı hiç tereddüt etmeden diğerinin boynunu kaldırdı, kılıcı boğazına dayadı ve savaşçı pes etti.

Bu, daha önce milyonlarca kez gördüğüm bir karşılaşmaydı, ama Emilie her harekete dikkatle bakıyordu. Sonra neredeyse koltuğundan zıplayacaktı. Vahşi bir heyecanla koluma vurdu ve onun tepkilerini izlerken kendimi kaptırdığım trans halimi bozdu.

"Dokunmakla ilgili ne demiştim..."

"Kadınların dövüşmesine izin mi veriyorsun?" Bana döndü ve yüzündeki hevesli ifade, parmaklarını kırma sözümü unutturdu. Sahaya tekrar baktım ve elbette, kazanan savaşçı kaskını çıkardı ve partnerini yerden kaldırmak için eğildi, onu teselli etmek için sırtını okşadı.

Adam gülümsedi ve tebriklerini ilettiğini dudaklarından okuyabildim.

"Evet, ordularımız kadın ve erkeklerden oluşur. Tabii ki, onların antrenman yapmasına izin vermeliyiz, buna dövüş antrenmanları da dahildir."

Dreslen'deki orduların kadınları dışladığını biliyordum. Ama onlara ordu diyemezdim. Kraliyet ailesi için bir avuç muhafızları ve kişisel olarak kiralanabilecek bazı askerleri vardı, ama bildiğim kadarıyla orduları Osavian'ın ordusuyla karşılaştırılabilecek bir şey değildi. Kadınların *antrenman yapmasına* bile izin vermediklerini aklıma gelmemişti.

"Hiç..."

Kafasını salladı ve yine kaşlarını çatı.

"Bu çok yazık. Cephede olmasan bile kendini korumayı bilmelisin."

Bir süre daha oturup birkaç maç daha izledik. Kadınlar ve erkekler sahada karşı karşıya geldi ve her seferinde Emilie'nin kadınları desteklediğini fark ettim.

Gülümsemeden edemedim. Eğitim alanı benim de Renoa'da en sevdiğim yerdı. Ama yüzümdeki gülümsemeyi çabucak sildim. Ortak bir yanımız olması, Emilie'yi onayladığım anlamına gelmiyordu. Ya da onun entrikacı ailesini. O buraya ait değildi.

"Devam etmeye hazır mısınız?"

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama yine de kalkıp gitmek için ayağı kalktı.

Diğer odaların çoğu kütüphane ve eğitim alanına kıyasla sıkıcıydı. Dikkat çekici tek odalar, geçmişteki tüm krallara adanmış Kahramanlar Salonu ve bir sanat galerisiydi. Emilie her bir tabloyu dikkatle incelerken, ben birkaç adım gerisinde onu takip ediyordum. "Sanırım bu benim en sevdiğim tablo," dedi ve ben odayı geçip onun yanına . Karanlık bir tablo idi. Çoğunlukla siyah, mavi ve mor dalgalarla. Neyi temsil ettiğini anlamak imkansızdı.

"Neden?"

"Bana bir şeyler hissettiriyor."

Kollarımı kavuşturup tabloya baktım, onun gördüğünü görmeye çalışarak. Beş yıldan fazla bir süre önceki o ölümcül kış gününü hâlâ hatırlıyordum. Babam bir deniz kuvveti ile denize açılmıştı. Bu bir tatbikat olmalıydı... rutin bir egzersiz. Tehlikeli olmamalıydı. Ama mavi gökyüzü bir anda karardı ve o filodaki hiçbir gemi geri dönmedi. O gün babamı son gördüğüm gündü.

Bir zihin terapisti, resim gibi yaratıcı bir uğraşın duygularımı işlememe yardımcı olacağını söylemişti. Bunun gerçekten yardımcı olup olmadığını ya da zamanın yaraları iyileştirip iyileştirmedığını söylemek zordu, ama yıllardır resim yapmamıştım. Resmimi galeriye asmaya kimin karar verdiğini bilmiyordum.

Bir adım geri attım ve Emilie bana doğru baktı.

"Hissediyor musun?"

"Hayır. Bu sadece sıkıcı bir resim, yeteneksiz bir sanatçı tarafından yapılmış olduğu belli.

Çocukların bile daha iyi resim yaptığını görmüşlüğüm var."

Kulaklarından duman çıkacak gibi öfkelenerek uzaklaştı. Ruhumu emen o tabloya son bir kez baktıktan sonra, onu takip ederek sanat galerisinden çıktım.

Turumuzun son durağı, yaşam alanlarının hemen dışındaydı. Birinci katta, görkemli girişin ve dört beyaz sütunun ötesinde, parlak gökyüzüne açılan bir avlu vardı. Güneş ışığı içeri doluyordu ve pembe ve kırmızı güller, sığ bir havuzu çevreleyerek tam çiçek açmıştı. Su kristal berraklığındaydı ve ayaklarımızı suya sokacak olsaydık, sıcaklığı mükemmel olurdu. Herkesin tercihi göre benzersiz olacak şekilde büyülüydü. Kış ya da yaz olması fark etmezdi, her zaman mükemmel hissettirirdi.

Buraya gece gelseydik, biyoluminesan bir parıltı olurdu. Bazıları suyun iyileştirici olduğunu söylüyordu, ama bu sadece bir efsaneydi. O sadece bir havuzdu. Bu, askerlerin antrenmandan sonra ağrıyan kaslarını rahatlatmak için buraya gelmelerini engellemiyordu.

Duvarın kenarında birkaç şezlong vardı ve birkaç hizmetçimiz, gün ortasında oturup kendilerini şımartmaktan başka yapacak işi olmayan soylulara masaj yapıyordu. Emilie buraya çok yakışırdı.

"Turumuzun sonu geldi. Burada kalabilirsiniz. Marjorie'ye banyo kıyafetlerinizi ve havlunuzu getirmesini söyleyebilirim."

Emilie sudaki yansımasına bakıyordu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ya da o şımarık beyninde herhangi bir düşünce olup olmadığını.

"Emilie?"

Kaşlarını çattı, hala havuza bakarak, ben de tanrılara lanet okudum. Kardeşim bana *neden* bu işi verdi? Şimdi neyden memnun değil ki?

"Ne oldu?" diye sordum ve sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye çalışmadım.

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Bana etrafı gezdirdiğin için teşekkür ederim. Ve evet, Marjorie'ye eşyalarımı getirmesini söylersen çok sevinirim."

Hızlıca başımı salladım ve topuklarımı döndürdüm, günümün en acı verici kısmının bittiği için minnettardım.

Beşinci Bölüm

Emilie

Parmaklarım ve ayak parmaklarım buruşana kadar havuzda kaldım. Ladon bana avlu spa'sını ilk gösterdiğinde tereddütlerim vardı, ama ayaklarım parıldayan suya değdiği anda, dün bütün gün seyahat ettikten sonra vücudumun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anladım.

Havuzun güzel olmadığından değil. Güllerin kokusu beni uykuya daldırdı, sıcak su da bu hissi daha da güçlendirdi ve kendimi cennette gibi hissettim. Ama etrafıma bakındım ve Cyrus'un benim için planladığı hayatın bu olup olmadığını merak etmeden edemedim. Günlerimi Osavian'ın diğer zengin aileleri tarafından şımartılarak geçirmek istediğimi mi düşünüyordu? Onun çocuklarını doğurmaktan başka bir şey sunamayacak bir trofe eş olmami mı bekliyordu?

Bu, benim hayal ettiğim hayat değildi. Hayatımın bir anlamı olmasını istiyordum. Osavian ve Dreslen'de yaşayanların hayatlarını iyileştirmeye yardımcı olmak istiyordum. Yoksulların, hastaların, ezilenlerin. Fikirlerim vardı, ama Cyrus beni sadece bir aksesuar olarak görürse, bunları dile getirme şansım olmayacağından korkuyordum.

Havuzdan çıktım ve Marjorie'nin benim için getirdiği havluyu aldım. Havuzun büyüü, eşyalarımı bıraktığım sandalyeye de uzanmış gibiydi, çünkü havlu omuzlarımı mutluluk verici bir sıcaklıkla sarmıştı. Sanki kadife gibi bir güneş ışığı cildimi kaplamıştı.

Dev havuzda ne kadar süre kaldığımı tam olarak bilmiyordum, ama öğleden sonra geç saatlere gelmiştim. Havuzun yarısından fazlası artık gölgelerle kaplıydı

. Karnım guruldadı ve yanlışlıkla ögle yemeğini atladığımı fark ettim.

Ne yemek istediğimi ve Marjorie'nin bana reçelli hamur işlerinden daha fazla getirebilir mi diye düşünerek odama dönerken, anneme rastladım. İki hizmetçi, kollarında alışveriş poşetleriyle onun arkasında yürüyordu, bazıları neredeyse benden daha büyüktü. Ondan kaçınmayı tercih etsem de, beni hemen fark etti ve bana doğru yürüdü.

"Şehirde işlerin iyi gitti mi?" diye sordum. Çantalarda ne olduğunu merak ettiğimi itiraf etmekten nefret ediyordum, ama bunu hissederse, ondan kurtulmam imkansız olurdu. İsteği olsaydı, her bir parçayı tek tek gösterirdi ve benim en son istediğim şey bunu dinlemektir.

"Kesinlikle. Senin için de birkaç şey aldım." Çantaları karıştırarak bana ait olanları bulmaya çalıştı.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok anne. Zaten bir sürü elbise, bluz ve pantolon getirdim. İhtiyacım olan her şey var. İhtiyacım olandan *fazlası var*."

Odamı ve orada hala paketlenmiş olan sandıkları düşündüm. Hepsini ayırmak bir kabus olacaktı ve dolabıma daha fazla şey eklemesine gerek yoktu. İçimden bir parça hepsini yakmak istiyordu. Bir gün boyunca şımartılmış bir prenses gibi davranılmaktan bıkmıştım.

"Ah, al," dedi ve bana mavi çizgili bir bez çanta uzattı. İçine baktım ve yanardöner parıltılı beyaz bir elbise gördüm. "Bu gece için."

"Bu gece ne var?"

"Cyrus sana söylemedi mi? Özel bir akşam yemeği planladı. Sadece ikiniz için." Kral ve benim bir akşam birlikte geçireceğimiz düşüncesiyle heyecanla zıplıyordu. Yalnız başımıza.

"Hayır, söylemedi."

"Hmm, belki de sürpriz olsun diye söylememiştir. Neyse. Bu gece bunu giymelisin. Sana çok yakışacak, canım."

Bu elbiseyi giymeyeceğimi ona ikna etmenin imkânsız olduğunu bilerek elbiseyi aldım. İlk bakışta oldukça güzel görünüyordu. Yine de, kendim seçebilseydim daha çok hoşuma giderdi.

Sabırlı ol, dedim kendime. Bu geceden sonra ondan kurtulmuş olacaktım.

Çok sayıda çantasından bir tane daha aldı. "Ayakkabıları unutmamak lazım," dedi ve daha küçük, leylak rengi bir çantayı elime tutuşturdu.

"Teşekkürler," dişlerimi sıkarak mırıldandım. Odama doğru yönelmeye başladım ama o beni yine durdurdu.

"Oh, Emilie, bu gece onu kazanmak için elinden geleni yap. Bu evlilik neredeyse kesinleşti, ama anlaşılmayı kesinleştirebilirsen çok iyi olur, anlarsın ya."

Boğazıma bir şey takıldı. Annem az önce Cyrus'u *baştan çıkarmam* için beni cesaretlendirmiş miydi? Kusmak üzereydim. Birincisi, annem benden kendimi fahişe gibi davranmamı istemişti, ikincisi ise hayatımda hiç kimseyi baştan çıkarmamıştım. Bu düşünce bile dizlerimin titremesine neden oldu. Buna hazır değildim.

En fazla, on dört yaşındayken Weston adında bir çocukla birlikte olmuştum. Arkadaşlarımızla saklambaç oynarken, o beni bir dolabın içinde göğüslerimi okşayarak taciz etmişti. Kardeşim bizi yakalamış ve bir daha asla yapmayacağıma dair yemin ettirmişti. Onu engellemenin tek yolu buydu, bu yüzden kabul etmiştim.

Weston'ın tüm bu olaydan dolayı üzölmüş olabileceğini düşündüm, çünkü daha sonra başka bir çocuğa göğüslerimin tuhaf olduğunu söylediğini duydum. *Bu* ne anlama geliyordu?

"Tabii ki" diyebildim sadece. Sonra odama kaçıp küçük bir sinir krizi geçirdim.

O akşamki akşam yemeğini unutmak için eşyalarımı yerleştirmeyi bahane ettim. Giysilerimi ayırıp, bana verilen devasa dolaba yerleştirmek iki saatten fazla sürdü. Dolap, Dreslen'deki odamın tamamından daha büyük olabilirdi. Tam boy bir ayna ve iki oyuk arasında yer alan krem rengi bir şezlongla donatılmıştı. Ayakkabı koleksiyonumu yerleştirdikten sonra, mola verip rahat koltuğa oturdum.

Bu açıdan, odamın köşesindeki sandık yığınlarının beni alay ettiğini görebiliyordum. En azından yarısını boşaltmayı başarmıştım, ama hala yapılacak çok iş vardı. Derin bir nefes aldım ve işe dönmek yerine uzandım ve gözlerimi kapattım.

Bir dakika, dedim kendime.

Bir dakika, birkaç saate dönüştü. Marjorie kapımı çaldı ve ben irkerek uyandım, içeri girmesini söyledim.

Elinde başka bir tepsi vardı ve bu sefer içinde bir kadeh şarap ve tereyağlı ekmek vardı. "Akşam yemeğinden önce seni idare edecek küçük bir şey. Annenle karşılaştım ve sürprizi bozduğunu söyledi. Oyunculuk yeteneğin nasıl?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Oyunculuk yeteneğim mi?"

"Kral Cyrus senin için gerçekten özel bir şey yapmak istiyordu. Sürprizmiş gibi davranabilir misin?"

"Deneyebilirim."

Marjorie, yatağının üzerinde bıraktığım çantadan elbiseyi çıkarırken gözleri parladı. Odama döndüğümde elbiseyi asmalıydim, ama aklıma gelmemişti. Zaten önemi yoktu. Kumaş yere düştü ve üzerinde tek bir kırıksıklık bile yoktu. Renoa'daki terziler işlerinde uzmandı.

Marjorie uzun, beyaz elbiseyi giymeme yardım etti. Daha önce fark ettiğim ışıltının aslında elbisenin tamamını kaplayan sedefli kabuk desenleri olduğunu fark ettim. O kadar gerçekçi görünüyorlardı ki, gerçek kabuklar olabileceğini düşündüm, ama kumaşı parmaklarımla hissettiğimde, bunların sadece etkileyici derecede gerçekçi bir tasarım olduğunu anladım. Marjorie arkadaki bağcıkları sıkıca çekti ve boynumun üst kısmında düzgün bir düğüm attı. Bağcıklar, umduğum gibi baştan çıkarıcı bir şekilde sırtımı ortaya çıkaran benzersiz bir desen oluşturuyordu. Midemdeki o rahatsızlık tekrar geri geldi ve kusacakmışım gibi hissettim.

Sinirlerimi yatıştırmak için şarap kadehini aldım ve birkaç yudum içtim. Marjorie bu yüzden mi getirmişti? Hayır, bilemezdi. Muhtemelen sadece Sofia'nın içki alışkanlıklarına alışmıştı.

Bu gece kralı becermeye çalıştığını kimse bilmiyor, Emilie.

Bir yudum daha şarap.

Marjorie raflarımdan bir takı seti seçti. Küpelerden sarkan akuamarin taşları ve gümüş bir kolyeye asılı olan uyumlu bir taş.

"Buna uygun bir taç da var," dedim ona ve o da sahip olduğum birçok parçayı aradı. Şarap kadehini dudaklarıma götürürken elimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalıştım. Marjorie elinde bir taçla geri döndü ve ben onu kahverengi buklelerimin üzerine dikkatlice yerleştirdim, birkaç iğneyle sabitledim.

"Zaten bir kraliçe gibi görünüyorsun," dedi Marjorie, parıldayan gözlerle bana bakarak. "Hiç bu kadar güzel birini gördüğümü sanmıyorum."

"Abartıyorsun."

Marjorie hafifçe başını salladı. "Abartmıyorum." Bir süre durdu ve beni inceledi. Dilinin ucunda başka sözler varmış gibi görünüyordu. "Biliyorsun, Kral Cyrus çok sevilen biridir. Isabella'nın vefatından beri çok... içine kapanık. Vatandaşlar, kalede çalışanlar, ailesi... hepimiz onun yeniden mutlu olmasını istiyoruz. Umarım bunun anahtarı sen olursun."

Gözlerim, elbisenin altından görünen inci rengi babetlere takıldı. Bu kadar baskı olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bunun basit bir evlilik anlaşması olacağını düşünmüştüm. Oysa Cyrus'un mutluluğunun anahtarı ve ailemin altın kurtarıcısıydım. Aniden elbise çok dar gelmeye başladı. Taç da çok ağırdı.

"Gidelim mi?" diye sordu Marjorie.

Şarabımdan son bir yudum aldım ve başımı salladım.

Akşam yemeği gerçekten samimi bir ortamda geçti. Cyrus bizim için özel bir düzenleme yapmıştı: odalarının ortak alanında küçük bir masa. Oturma odası, kalenin geri kalanı kadar görkemliydi. İnanılmaz derecede beyaz halı, altın rengi desenlerle süslenmişti. Kanepeler de göz kamaştırıcı derecede beyazdı ve sohbet ve dostça toplantılar için mükemmel bir düzenlemede yerleştirilmişti. Deri ciltli kitaplar orta masanın üzerine yayılmıştı ve kabarık battaniyeler kanepelerin sırtlarına özenle yerleştirilmişti. Büyük bir şömine gürültüyle yanıyordu, ama odanın sıcaklığı yine de ılıktı.

Cyrus, alevlere baktığımı fark edince, "Bu benim uzmanlık alanımdır," dedi. Parmaklarını şıklattı ve uçları birkaç saniye yandıktan sonra söndü.

"Sen ateş kullanıcısı mısın?" diye sordum.

O başını salladı. "Sen de hava kullanıcısısın."

İkimiz de büyük bir cumbalı pencerenin önündeki zarif masaya oturduk. Cyrus'un oturma odası deniz manzaralıydı ve güneş yeni batmıştı, gökyüzünü pembe ve mor tonlarıyla boyadıktan sonra gece mavisine dönüştü. Yine parmaklarını şıklattı ve masanın ortasında bir çift mum yandı.

"Nasıl bildin?" diye sordum, kucağıma peçeteyi sererek.

"Araştırmamı yaptım." Kolay bir gülümsemeyle sözlerini uzattı. "Öyle mi?"

Renoa'ya gelmeden önce araştırma yapmalı mıydım diye merak ettim.

O gülerek başını yana eğdi. "Daha çok, biz, şey, *düzenlemeleri* tartışırken baban seninle ilgili detayları paylaşmaya hevesliydi."

Bu kelimeye yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Yüksek sesle söylemezsek, bu ilişkinin zorla girilmiş bir şey değil, doğal bir şey olduğunu iddia edebilirdik.

zorla girilmiş bir şey değilmiş gibi davranabilirdik.

"Başka ne söyledi?"

"Senin nazik, eğlenceli, esprili olduğunu söyledi." Cyrus masaya eğildi, bana yaklaştı. "Güzel olduğunu."

"Söylemedi."

"Sonuncuyu ben eklemiş olabilirim."

Dudaklarımın üzerine yayılan gülümsemeyi zorlamama bile gerek kalmadı. İltifat edilmek hoştu.

"Bana bir şey gösterir misin?" diye sordu.

Kralı etkileyecek kadar etkileyici bir sihir gösterisi bulmak için kafamı yordum. Pencere bir hava akımıyla açıldı ve deniz kokusu ile kırmızı ve beyaz güller içeri girdi. Güller etrafımızda daireler çizdi ve Cyrus, ben odasına güllerin yapraklarını bırakırken gözlerinde bir ışıltı ile izledi.

O güldü. "Bunu temizlemem gerekeceğini biliyorsun." Omuz silkiyerek, "Bırak onları" dedim.

Yaptığım dağınıklıktan hiç rahatsız olmadığını anlayabiliyordum ve gece bitmeden şöminenin önündeki gül örtüsünün üzerinde sonumuzu bulacağımızı umuyordum.

"Bu haksızlık gibi geliyor. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Bana bilmem gereken bir şey söyle."

"Hmm, şey, ben..."

Odasının kapısı açıldı ve iki hizmetçi bir arabayı masamıza doğru itti. Odayı geçmeden önce bile lezzetli yemeğin kokusunu alabiliyordum ve bu koku midemi guruldattı. Önüme bir makarna tabağı koydular ve beyaz sos ve makarnanın arasında karides ve mantar gördüm. Dudaklarımın altını başparmağımla silerek salya akmadığından emin oldum.

Her şey yolundaydı.

Neredeyse sessizce yedik, ara sıra hizmetçilerin bıraktığı hafif köpüklü şaraptan yudumladık. Lezzetli tatlara o kadar kapılmışım ki, bir an için gerginliğimi unuttum.

Ana yemek ve ardından gelen tatlı bittikten sonra, gecenin sona erdiğini fark ettim. Bu adamı baştan çıkarmak için yeterince flört etmemiştim. Buzları kırmıştık, ama bu onun elbisemi yırtıp beni yatağa atması için yetmezdi.

Dakikalar geçtikçe kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Eğlenmek için ne yaparsın, Cyrus?" diye sordum.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Eğlenmek için mi?"

Başımı salladım. "Ülkeyi yönetmenin dışında başka şeyler de yapıyorsunuzdur herhalde.

Kendin için bir şeyler?"

Cyrus sandalyesine yaslandı ve koyu renkli gömleğinin göğsünü nasıl gerdiğini gördüm. Kırklı yaşlarının başında bir adam için hala inanılmaz derecede formdaydı. Ladon ile ne sıklıkla antrenman yaptığını merak ettim.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırarak Ladon'la ilgili tüm düşüncelerimi silip attım.

"Bu günlerde uyumaya bile zaman bulamıyorum, hobilerimden bahsetmiyorum bile. Ama boş zamanım olsaydı, mutfakta geçirirdim herhalde."

"Yemek yemek mi?" diye şaka yaptım, gülmemi zorlukla bastırarak.

Cyrus gülümsedi ve bu çok hoş bir manzaraydı. Gözleri hayat, neşe ve tutkuyla parıldıyordu; kendi hayatımda daha fazla olmasını dilediğim tüm şeyler. "Yemek pişirmek, Leydi Emilie."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak bana yaklaştı. "Belki bir gün size yemek pişiririm."

"Kulağa hoş geliyor."

Elini uzattı ve ben de onu tuttum, beni koltuğumdan kaldırmasına izin verdim. Elleri pürüzlü ve sıcaktı. "Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

"Sizi odanıza kadar geçirebilir miyim?"

Boğazımı temizledim. Bu gecenin böyle bitmesi gerekmiyordu. Bir şey yapmam, bir şey söylemem gerekiyordu. "Ya da... biraz daha burada kalabilir miyiz?" Gözlerim yatak odasının kapısına kaydı ve onun ipucumu anlamasını umdum.

Bunun yerine, gülümsemesi düzeldi. Kaşlarını çatmadı, ama hayal kırıklığına yakın bir ifade takındı. Çok mu ileri gitmiştim? Daha utangaç davranmalı mıydım? Bir erkeği, hele ki bir kralı baştan çıkarabileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. Tanrılar, bu anlaşmayı şimdiden mahvettiysen annem beni öldürür.

Aniden dudaklarım çok kuru, avuç içlerim çok terli hissettim.

"Bu gece bana eşlik etmeni çok isterdim, ama kendi odana dönmen en iyisi olacak," dedi.

Yeşil gözlerinde ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Sorduğum için kızmış mıydı? Benden hoşlanmamış mıydı? Odadan koşarak çıkıp utançımı kendi yatağımın rahatlığında saklamak istedim.

Ama Cyrus eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve uzaklaştıktan sonra bile, dudaklarının değdiği yerlerde cildimde bir sıcaklık hissettim.

"Burada olduğun için çok mutluyum, Emilie."

Kalbim kıpır kıpır oldu ve gözlerinde samimiyet görebiliyordum. İlgisizliğinden dolayı beni reddetmemiştı. Sadece bir beyefendiıdı.

O kapiya doğru yürüdü ve bir an tereddüt ettikten sonra ben de onun izinden gittim. Kapıyı benim için açtı, kalçasıyla kapıyı açık tutarak geçmem için yer açtı. Eşiği geçerken omzum onun göğsüne değdi.

"Ben de burada olduğum için mutluyum, Cyrus." Ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyordum.

Altıncı Bölüm

Ladon

KUMDA KOŞMAK, diğer zeminlerde koşmaktan çok daha zordu. Bu yüzden her gün bunu yapıyordum. Diğerlerinden daha iyi olmak için, diğerlerinden daha iyiymişim gibi antrenman yapmam gerekiyordu.

Osavian ordusunun Başkomutanıydım. Ama aynı zamanda kralın kardeşiydım. Diğer rütbeli üyelerden yarısı kadar saygı görmek istiyorsam, iki kat daha fazla çalışmam gerekiyordu. Buraya sadece ismim sayesinde geldiğimi düşünmelerini istemiyordum. Zirvede olmayı hak ettiğimi kanıtlamalıyım.

Geç uyanmıştım. Bütün gece dönüp durmuştum ve nihayet biraz uyuyabildiğimde, güneş perdelerimden sızmaya başlamıştı bile.

Şimdi bunun bedelini ödüyordum çünkü güneş gökyüzünde yükselmiş ve ışınları çıplak sırtımı yakıyordu. Şortum uyluklarımın arkasına yapışmıştı ve her adımda bir öncekinden daha fazla çaba sarf ediyordum. Baldırlarımdan omuzlarıma kadar her kasım yorucu hareketlerden dolayı gergindi. Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Yakındaki kayalıklardan ayrılmış, bembeyaz kumdan çıkıntı yapan bir grup kayaya yaklaşırken yavaşça koşmaya başladım. Orayı Treye's Grove diyorlardı. Her biri güneş, ay ve yıldızların tanrısı için olan, devlerden daha uzun üç kaya. Bazıları oranın kutsal bir yer olduğunu düşünüyordu ama benim için koşuyu yarıda bırakmak için iyi bir noktaydı.

Gri ve beyaz kayalara ulaştığımda, elimi uzattım ve güneşin henüz dokunmadığı serin tarafına koydum. Nefesimi

nefesimi düzenlemek için bir dakika durdum, bacaklarımı esnettim ve terli saçlarımı yüzümden geriye doğru sıktım.

Treye's Grove, gagalarıyla kumu çapalayıp atıştırmalık arayan bir avuç kuş dışında terk edilmişti. Sabahları koşarken genellikle huzurlu bir yerdi, ama geç uyandığım için fanatiklerin günlük ibadetleriyle uğraşmak zorunda kalacağımı düşündüm.

Tanrıya veya yüce bir varlığa inanmadığımdan değil. Ama bu sivri kayalara baktım ve neden inançlarının sembolü olarak bu kadar cansız nesneleri seçtiklerini anlayamadım.

Plaj ibadet edenlerle dolmaya başlarsa diye fazla uzun süre kalmak istemedim. Yirmi dakikada Treye's Grove'a vardım. Muhtemelen on beş dakikada kaleye geri dönebilirdim.

Koşmanın fiziksel etkilerinin yanı sıra en sevdiğim ikinci şey, zihnimi boşaltmasıydı. Sahile vuran dalgalar ve sabah yemeğini yakalamak için dalış yapan martılar, zihnimin başka yerlere kaymasını engelleyecek kadar dikkatimi dağıttı. Bu iyi bir şeydi, çünkü iki gün önce Duval'ın gelişinden beri, kardeşim ve yaklaşan düğünü hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum.

Onlara dolandırıcı olduklarını söylemeye çalışmışım. Misha yeterince nazikti, ama adam kendini lord olarak adlandırıyordu, lanet olsun. Doğrusu, Dreslen'in sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Onlar en başından beri lanetli bir halktı. Yüzyıllar süren kuraklık, burayı çorak ve çoğunlukla yaşanmaz hale getirmişti. O tanrılar tarafından terk edilmiş topraklarda değerli bir şey olsaydı, Osavian onları bir saniye bile düşünmeden ilhak ederdi. Hepimiz o sınırlar içinde değerli hiçbir şeyin olmadığını biliyorduk. Misha, ihanet ve aşağılık insanlardan oluşan krallığını elinde tutabilirdi.

Hiçbir Şeyin Efendisi.

Ve kızı Emilie, Aldatmanın Leydisi.

Sahip olduğum her şeyi, onun açgözlü annesine benzediğine bahse girerdim. Cyrus'tan tam olarak ne istediğini görmek için bekliyordum. Onlar her şeyi kazanacakken, biz karşılığında hiçbir şey almayacaktık. O gün geldiğinde, onun her isteğine boyun eğmeyecek kadar akıllı olmasını umuyordum. Kardeşim iyi kalpliydi, ama kadınlar tarafından kolayca ikna edilirdi.

Ve tabii ki benim endişelerimi dinlemiyordu. O ve Misha çocukluktan beri arkadaşlıklar, bu yüzden eski hikayeleri reddediyordu. Arkadaşının bir hainin torunu olduğuna inanmak istemiyordu.

Kraliyetin deniz kenarındaki arazisinin sınırını belirleyen eski ahşap iskeleyi geçmek üzereydim ki annemin yaklaştığını gördüm.

"Günaydın," dedim nefes nefese durarak. Zamanı takip etmek için tasarlanmış bileğimdeki büyücü cihazına baktım. On altı dakika otuz iki saniye.

Kahretsin.

"Günaydın Ladon. Bu sabah kahvaltıda seni özledik. Genelde koşunu daha erken bitirmez misin?"

Alışkanlıklarımı yeterince iyi biliyordu; sormasına gerek yoktu. Eminim asıl ilgilendiği şey, neden kahvaltıya gelmediğimdi.

"Geç uyandım," diye cevap verdim.

Sahili geçip çürümüş iskeleye çıktık. Annem tahta korkuluğa yaslanıp, altımızda yüzen küçük bir ördek yavrusu grubunu izledi.

Onun yanında durdum ve hala ter damlayan kollarımı korkuluğa dayadım. Su çok serin görünüyordu; sadece serinlemek için hemen dalabilirdim.

"Aklında ne var, oğlum?"

Sesi tatlı ve yatıştırıcıydı. Ben çocukken kullandığı ses tonuyla aynıydı. Bazen hala bana öyle davranıyordu. Sanırım onun için ben her zaman ailenin en küçüğü olacaktım.

Korkuluğa yaslanıp dik durdum. "Hiçbir şey."

"Seni iyi tanırım. Son birkaç gündür soğuk davranıyorsun. Seni rahatsız eden ne?" "Ben hep soğuk davranırım."

Gülümsedi ama gülmedi. "Sen her zaman çekingen birisin. Arada fark var."

"Sanırım sadece stresliyim." Bu doğruduydu. Sınırdaki gerginlik ve Cyrus ile Emilie'nin düğünüyle ilgili endişelerim arasında, haftalardır huzurlu bir an bile yaşamamıştım.

Annem sırtımı yatıştırıcı hareketlerle ovuşturdu. Ter onu rahatsız etmiyor gibiydi. "Cyrus sana çok fazla baskı yapıyor."

"Sorun değil anne. Bu benim işim."

"Sadece, onun sağ kolu olman, yenilmez olduğun anlamına gelmez diyorum. Hepimizin bazen dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Alay ettim. Yakın gelecekte mola verme şansı çok azdı. Dün Fort Malek'e, kayıp keşifçiyi aramak için üç muhafız göndereceğimizi belirten bir mesaj göndermiştim. Üç. Başımı salladım, bunun

Daha başlamadan önce bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordum. O üç muhafızın da geri dönmeyeceğinden endişelendim. Bütün bir müfreze göndermeliydik.

"Yine dalıp gidiyorsun," dedi annem, beyaz saçlarımı eliyle okşayarak.

"Bir gün." Ona döndüm ve diğer elini okşadıktan sonra kendi elimle sıktım.

"Bir gün izin alsam, beni rahat bırakır mısın?"

O denize doğru baktı. "Sanırım tek isteyebileceğim bu, değil mi?" Başımı salladım. "Evet."

"Tamam o zaman. Bir gün."

Kaleye doğru yürümeye başladık. Kalp atışlarım düzeldiğinde, sırtımdaki ve saçımdaki ter beni üşüttü. Sıcak bir duş ve biraz yemek ihtiyacım vardı.

Kum tepelerini geçen taş merdivenler kale bahçelerine çıkıyordu. İlk birkaç basamağı çıkarken kaslarım yine yanmaya başladı. Yukarı çıktığımızda, kardeşim bahçede bulunan birçok banklardan birinde oturmuş bizi bekliyordu. Yaklaştığımızı görünce selam vermek için çenesini kaldırdı.

"Merhaba kardeşim," dedi Cyrus.

"Günaydın. Seni burada otururken görmek beni şaşırttı. Önemli bir işin yok mu?" Elimi havada sallayarak sordum.

"Var, ama önce seni görmem gerekiyordu. Hudson bu sabah seni sahile doğru giderken gördüğünü söyledi, ben de geri dönmeni bekliyordum."

Bir süredir dışarıdaydım. Umarım çok uzun süre beklemedi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, içini çekip ayağa kalktı.

"Her zamankinden daha uzun süre dışarıda kaldın."

Annemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, şüphesiz mola verme sözümü tutmamı umuyordu. Ama Cyrus'un açıkça bir şeye ihtiyacı vardı, bu yüzden dinlenmeyi başka bir güne bırakacaktım.

"Neye ihtiyacın var?"

Düşüncelerim Fort Malek ve Murvort'a geri döndü. Belki de daha fazla muhafız göndermeye karar vermişti? Ve mesajı bizzat benim iletmemi mi istiyordu? Hemen hazırlanırsam, gece çökmeden oraya varabilirdim.

"Emilie dövüşmeyi öğrenmek istediğini söyledi." Aklım boşaldı. "Anlamadım?"

"Senin eğitim alanına gittiğini ve kendisinin hiç dövüşmeyi öğrenmediğini anlattı. Kendisine bir şey olursa kendini koruyabilmek için temel bilgileri öğrenmek istediğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hala anlamamıştım.

Cyrus ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. "Ona katılıyorum. Temel bilgileri öğrenmesi akıllıca olur."

"Üzgünüm Cyrus, ama bunu bana neden anlattığını anlamıyorum." "Çünkü ona öğretmeni istiyorum."

Güldüm. Alaycı bir gülüş değildi. Öfke dolu bir gülüş de değildi. Tam bir kahkaha patlamasıydı. Ciddi olamazdı.

Dehşetle, onun ciddi olduğunu fark ettim ve eğlencem hayal kırıklığına dönüştü. Emilie ile daha fazla zaman geçireceğim düşüncesi dudaklarımı kıvırdı. "Neden ben?"

"Çünkü sana hayatımı emanet ederim, dolayısıyla ona da emanet ederim."

Bu konuda onunla tartışamazdım. Şüphesiz, kardeşim için en güvenilir kişi bendim ve Emilie hakkında çekincelerim olsa da, ona zarar gelmesine izin vermezdim. Hayatımı krallığı korumaya adanmıştım ve maalesef artık Emilie de bunun bir parçasıydı. Ama bu sadece bir eğitimdi. Herkes yapabiliirdi.

Ona da öyle söyledim. "Elbette ona temel bilgileri öğretebilecek başka biri vardır. Her seviye için eğitmenlerimiz var, Emilie gibi acemi olanlar için bile." Onun adı ağzımda zehir gibi tadı vardı ve onu yarı yarıya tükürdüm.

Cyrus bana gözlerini kısarak baktı. Güneş ışığını suçlayabilirdim, ama o elma ağaçlarının gölgesinde duruyordu, yani yüzünde yazan şey tamamen hayal kırıklığıydı.

"Senin ve Duvals'ların nesi var?" diye sordu, ilk kez değil. "Sana söyledim; onlara güvenmiyorum." Nasıl güvenilebilirim ki?

Kafasını salladı. "Güvenmemek için bir nedenin yok. Bence bu senin için iyi olacak Ladon. Onu sevip sevmemen, ona güvenip güvenmemen, hatta onu tolere edip etmemen önemli değil. O burada kalacak. Ama senin desteğin olsaydı bu çok daha kolay olurdu. Seni seviyorum kardeşim ve onun aramıza girmesini istemiyorum. Onu eğitirsen, belki ortak noktalar bulursun. Benim için bunu yapar mısın?"

Dudağımı ısırdım. Bu işin sonu felaketle bitecekti. Güzel prensesi eğitmek için önemli bir zaman harcamaktansa, tırnaklarımı tek tek koparmayı tercih ederdim. Ama kardeşimden hayır diyemezdim. İkimiz de pes edeceğimi biliyorduk.

"Yapabileceğim milyonlarca başka şey var, Cyrus. Ama sen benim nişanlığınıza bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?"

"Bu bebek bakıcılığı değil," dedi, sırtına vurarak. "Bu öğretmek."

Yedinci Bölüm

Emilie

AİLEM SONUNDA Dreslen'e gitmişti.

Tanrılara şükür.

Bir şey içimi kemiriyordu, suçluluk duymam gerektiğini söylüyordu. Onlar burada olmadığı için yalnız hissetmem ve onları özlemem gerektiğini söylüyordu. Ama ben sadece *özgür* hissediyordum.

Onları eve götürecek arabaya binerken, sevinç çılgılığı atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Araba kaleden uzaklaşıp gözden kaybolduğunda, omuzlarımdan inanılmaz bir yük kalkmıştı.

Eğitim alanına doğru yürürken adımlarım daha da canlıydı. Bana ders verecek kişinin Ladon olması bile umurumda değildi. Cyrus önceki gün beni bulup ders alacağımı söylediğinde çok sevinmişim. Öyle ki, bana öğretmenin kim olacağını söylediğinde bile hiç tereddüt etmedim.

Kalenin koridorları hareketliydi. Renoa vatandaşları kralı görmek için oradaydı, muhafızlar eğitim tesislerine gidiyordu, soylular da her ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. Mutfaktan çıkan bir hizmetçiye gülümsedim ve el salladım, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Hiçbir şey moralimi bozamazdı.

Yanılmışım.

Alnımdaki teri sildim ve yerde dinlenirken Ladon'a öfkeyle baktım. Omurgamdan yukarı doğru yayılan bir ağrı ile kendimi sırt üstü yatarken kaç kez bulunduğumu sayamazdım.

Bu, antrenmanın nasıl olacağını hiç beklemediğim bir şeydi. Geriye dönüp bakınca, Ladon'un benim eğitmenim olacağını öğrendiğimde bunun keyifli olmayacağını anlamalıydım. Sadece bu kadar acımasız olacağını beklemiyordum. Sanki bana acı çektirmek istiyormuş gibiydi.

İlk birkaç sefer toprakta yatarken, bunun beceriksizliğimden kaynaklandığını düşünmüştüm. Hiç eğitim almamışım ve zorlanmam normaldi. Ama beşinci seferden sonra, Ladon'un bunu kasten yaptığından emin oldum. Eğitim sahasını birkaç kez etrafa baktığımda, göğsüne kılıçla vurulan başka birini görmemiştim.

Ladon, göğüslerimin tam ortasına doğrulttuğu kılıcın ucunu çekti ve bir adım geri attı. Kendimi yerden kaldırıp tekrar ayağa kalktım, pantolonumdan ve bir zamanlar beyaz olan ama artık kahverengiye dönmüş gömleğimden toprağı silkeledim. Ladon'un kılıcının az önce bana bastırıldığı yerde kumaşta küçük bir yırtık olduğunu fark ettim. O gömleği sevmemem iyi olmuştu.

Ladon yavaşça daire çizerek yürüdü ve boynunu birkaç kez kırıştırdıktan sonra tekrar bana döndü. "Vurmadan önce çok fazla tereddüt ediyorsun. Kılıcını kaldırmadan önce ne hamle yapacağını biliyorum."

Nedense, boynunu çevirip kollarını sallarken kaslarının gerilip gevşemesine hayran kalmışım. Güne bol pamuklu bir bluzla başlamıştı, ama güneş doğup antrenman sahasına ışınlarını gönderince gömleğini çıkarıp bir kenara atmıştı. Şimdi saçma sapan kasları güneş ışığında parlıyor ve dersimden dikkatimi dağıtıyordu.

Tahta kılıcı kaldırdım ve kolum ağırlığa karşı direndi. Hiç spor yapmayı seven biri olmamışım ve o gün ne kadar formda olmadığımı açıkça anladım. Yine de ona şikayet ederek tatmin olmasını istemiyordum. Bu yüzden başımı salladım. "Tamam."

Dudaklarını yaladı ve her an bayılacağımı beklermişçesine gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Şimdilik biraz göğüs göğüse dövüşe geçelim."

Silahların ağırlığından nihayet kurtulduğum için duyduğum rahatlığı gizleyerek, kılıcımı taş sütuna dayadım. Tam o anda, bir kol boynuma dolandı ve nefes alamadım.

"İlk ders: Saldırgana arkanı dönme."

Onun ön koluna vurdum ama beni bırakmadı. Kolu taştan yapılmış bir mengene gibiydi ve onu boğazımdan çekip çıkaramadım. Beni sıkıca kavradı ve ben onun pençesinden kurtulmaya çalışırken ayakkabılarım toprağa kaydı. Oksijen eksikliğinden gözlerim yaşardı ve başım bulanıklaşmaya başladı. Bilincimi kaybediyordum. O deli miydi?

Tüm gücümü kullanarak dirseğimi karnına sapladım, ama istediğim etkiyi yaratmadı. Serbest kolunu benim koluma doladı ve sonunda boğazımı bıraktığında, sadece beni döndürüp ellerimi arkamda tutmak içindi.

Nefes aldım ve rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım, ama sevincim kısa sürdü.

Göğsüm onun göğsüne bastırılmıştı ve o bana eğlence ve küçümseme karışımı bir bakışla bakıyordu. O kadar yakındı ki mavi gözlerindeki her bir gümüş parçacığı görebiliyordum ve nefesinin saçlarımdan gevşek tellerini okşadığını hissediyordum. Sırıtiyordu. Avını yakalamış vahşi bir hayvan gibi.

O anda anladım ki ondan nefret ediyordum. Daha önce hiç kimseyi öldürmek istememiştim, annemi bile, ama o kılıcı alıp göğsüne saplayabilirdim. Evet, tahta olanı bile. Korkunç olurdu, ama tatmin edici olurdu.

Kavga sırasında göğsüm hızla inip kalkarken, onun nefesinin düzenli ve kontrollü olduğunu fark edince öfkem daha da arttı. Hiç etkilenmemişti.

Bileklerimi tutuşu acıtmaya başladı. "Bundan daha iyisini yapmalısın," dedi, sonunda beni bırakıp bir adım geri çekilmeden önce.

"Bana *öğretmen* gerekiyor. Bütün gün bana hiçbir şey öğretmedin," diye bağırdım ona, öfkemi serbest bırakarak. Bütün sabah öfkemi içimde tutmuştum ve artık dayanamıyordum.

Ladon güldü ve bu ses beni çılgılık atmak istememe neden oldu. Bunun yerine, duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Elimde değildi. O, içimde kontrol edemediğim bir şeyi ateşledi. Rüzgarı sanki benim arkadaşımış gibi sessizce emrettim, onu etrafında döndürdüm ve bir vakum etkisi yarattım.

İlk başta ne olduğunu anlamadı. Ayaklarının altındaki toprak bozuldu ve havaya yükseldi. Bir adım a t maya çalıştı, ama

artık benim hava akımımın içinde sıkışıp kalmıştı. Yüzü kızardı ve nefes alması zorlaştıkça boynundaki damarlar atmaya başladı. Hava, onun soluyamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. Sonra gözlerinde daha önce görmediğim bir öfke parladı ve bu sefer gülümseme sırası bendeydi.

Bunu ne kadar süre devam ettirebileceğimi merak ettim. O bayılana kadar yeterince uzun süre mi? Belki de kendi ilacının dozunu hak etmişti. Başka biri onun düşüşünü izlemekten zevk alırken, tamamen çaresiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için.

Çöküş demişken... dizlerinin üzerine çöktü ve boynuna sarıldı. Sanki bunun bir faydası olacaktı gibi.

Elleriyle yere tutundu ve yenilgiyi kabul etmiş olabileceğini düşündüm. Her an bayılabilirdi. Yaptıklarımın sonuçlarını hiç umursamadım. Onu bir kez olsun yenilmiş görmek buna değerdı. Belki beni bir tehdit olarak görürse bana eziyet etmeyi bırakırdı.

Ve sonra ayaklarımın altındaki zemin sallandı. İlk başta hafif bir sarsıntıydı, o kadar hafifti ki hayal gördüğümü sandım. Ama görmemiştim. Sarsıntı şiddetini arttırdı ve sonra zemin patladı, kaya ve toz bulutu beni eğitim çukurunun ötesine fırlattı.

Yüzüncü kez sırt üstü düştüm ve bu sırada büyümün kontrolünü kaybettim. Parmaklarımın ucundan kayıp gitti ve bir anda ortadan kayboldu. Kontrolü ele geçirmek için çabaladım ama başaramadım.

Yer tekrar gürledi ve ben yanıma yuvarlandım. Kendimi kaldırmaya çalışırken, dalga gibi bir şey toprağı sarsarak dengemi tekrar bozdu. Bir an havada kaldım, sonra geriye doğru savrulup kalçama düştüm. Bu moraracaktı.

Ladon'a baktım, dizlerinin üzerindeydi, ama şimdi ayaktaıdı... ve şeytani bir bakışla bana yaklaşıyordu. Ayağı kalkmaya çalıştım, ama her seferinde başka bir sarsıntı beni yere düşürdü. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım, ama o mesafeyi kolaylıkla aştı.

Ladon beni omuzlarımdan yakaladı ve bir kez daha gökyüzüne bakacak şekilde ters çevirdi. Bu sefer yüzünün gölgesi güneşli gökyüzünü kapattı ve adamım, *çok kızgın* görünüyordu.

Kalçalarımı kullanarak kendimi yukarı itmeye çalıştım, ama o *oturdu*... Lanet olsun, karnımın üzerine *oturdu* ve onun ağırlığını kaldırmak için hiçbir şey yapamadım. Ona yumruk atmaya çalıştım, ama o bunun için hayatı boyunca antrenman yapmıştı. Ona karşı hiç şansım yoktu

ve yumruğumu kolayca engelledi, iki bileğimi de tutup yanlarıma sabitledi. Kıpırdadım ama işe yaramadı.

Nefes nefese, yüzümdeki saçları üfledim. "Bu hile, prenses."

Göğsü daha önce inip kalkmıyordu, ama şimdi kalkıyordu. Bunun efordan kaynaklandığını sanmıyordum. Bunun saf öfkeden kaynaklandığından oldukça emindim. Bileklerimi kurtarmaya çalışırken elleri cildimi yakıyordu. O ise sadece tutuşunu sıkılaştırdı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tersledim.

Ladon gülümsedi ve bu, daha önce hiç görmediğim bir kötülük içeren bir gülümseme idi. Ondan yayılan bu gülümseme, üzerime damlıyordu. Onun elinden kurtulmak için tekrar kıvrandım.

"Kazanamayacağın oyunlar oynamamalısın."

"Bana bir şeyler öğretseydin, büyüye başvurmak zorunda kalmazdım. Ne önemi var ki? Hepimizin doğuştan gelen yetenekleri var. Neden ben de seninkini kullandığın gibi benimkini kullanmayayım?"

Çevremizdeki sert zeminin çamura dönüştüğünü fark edince dehşetle içim bir sıkıntı hissettim. Yavaşça alt bedenimi yuttu. Omuzlarım çoktan birkaç santim batmıştı. Ona dehşet dolu gözlerle baktım.

O sırtıttı. Tanrılara yemin ettim, son nefesimi verirken bile o sırtışı silmeye çalışacaktım.

"Neden şimdi o yeteneğini denemiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Bu bir tuzak gibi geldi. Gerçekten rüzgarı çağırmalı mıydım, yoksa bunu yaparsam beni azarlayacak mıydı? Hâlâ onun merhametine kalmıştım ve omuzlarım çamura daha da batarken onu sınama fikri hoşuma gitmiyordu. Artık boynumda hissedebiliyordum. Ağzıma, burun deliklerime ve gözlerime ulaşması ne kadar sürerdi?

"Devam et," diye homurdandı.

Parmak uçlarıma konsantre oldum, ama tanıdık karıncalanma hissi gelmedi. Çok dikkatim dağılmış olmalıydım. Gözlerimi kapattım ve hayal ettim: gökyüzünü, sanki canlıymış gibi havayı. Ladon'a saldırdığımda olduğu gibi dönen çamuru. Rüzgârın dalgalandırdığı antrenman sahasındaki bayrakların dik duruşunu. Bütün bunları hayal ettim, ama hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerimi açtığımda Ladon'un kendini gülünç derecede memnun hissettiğini gördüm. "Ne oldu prenses?"

"Sen... ne yaptın?" diye kekeledim, sesimdeki endişeden nefret ederek.

Gözleri, parmaklarının yarısı çamurla kaplı bileklerimi kavradığı yere kaydı. Daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Tenlerimizin temas ettiği yerde, hafif bir sıcak ışık parıldıyordu. Bana gösterilene kadar neredeyse fark edilmezdi.

"Sifonlayabilir misin?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. Sanki bu soru aramızda saklanması gereken bir sırmiş gibi.

Gümüş mavisi gözlerinde bir şey parladı ve doğru tahmin ettiğimi anladım. "Nasıl?"

Sifonların var olmaması gerekiyordu. Büyürken okuduğum kitaplardan hatırlıyordum. Yüzyıllar önce, yüzlerce, hatta binlerce siphon vardı. Başkalarının büyüsunü geçici olarak emme yetenekleri vardı. Bu tam olarak hırsızlık sayılmazdı; daha çok, başkalarının gücünü kendi güçlerine aktarmak gibiydi. Ancak çoğu insan, geçici de olsa, diğer büyücülerin büyülerini çalmasını istemediği için, siphonları tutuklamak ve hatta ölüm cezasına çarptırmak için yasalar çıkarılmıştı.

Bugün, böyle bir yasa yoktu çünkü buna gerek yoktu. Sifonlar nesli tükenmişti... ya da ben öyle sanıyordum.

Ben bu bilgiyi sindirirken Ladon bana alaycı bir şekilde sırtıttı. Sonunda beni bırakarak, vücudumdan kalkarken göğüs kafesimi neredeyse ezerek. Nazik olmak onun güçlü yanı değildi.

"Bugünlük bu kadar," dedi bana sırtını dönerek. Yüzünü görmeme gerek yoktu, sesindeki küçümsemeyi hissedebiliyordum.

Sözler, ne dediğimi bile anlamadan dudaklarımdan döküldü. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Döndü ve şaka yaptığımı mı düşündüğünü yoksa sorumdan sadece eğlendiğini mi anlayamadım, ama her halükarda, bir kahkaha attı.

Çamur çukurundan kalkmaya çalıştım ama zemin tekrar sertleşmişti, bu yüzden bacaklarımı çekerek topraktan kurtarmam gerekti. O sadece bir sifon değil, aynı zamanda bir toprak kullanıcısıydı. Öfkeme yenik düşmeden önce onun tüm güçlü yanlarını öğrenmem gerekirdi.

"Bana nasıl baktığını görmediğimi sanma. Sanki yok edilmesi gereken bir haşereymişim gibi. Sanki senden aşağıymışım gibi konuşuyorsun. Sana hiçbir şey yapmadım, sorun ne?"

Bizimle birlikte sahada antrenman yapan en az bir düzine kişi daha vardı ve hepsi de bizim tartışmamızı izlemek için dönmüştü. Ladon, izleyicilerimizi fark edince gülümsemesi kayboldu, ama bana tek kelime etmeden antrenman sahasından çıktı, bu da benim onun zamanına değmediğim fikrini pekiştirdi.

Onu koridora kadar takip ettim, adımlarımın bir çocuğun öfke nöbeti gibi ses çıkardığının tamamen farkındaydım. Beni bu kadar kolay sinirlendirmesinden nefret ediyordum.

"Hey," diye bağırdım ve düşünmeden gömleğinin yakasını tuttum.

Bir anda dönüp beni duvara itti, başım soğuk taşa çarptı. Yarın vücudumu kaplayacak morluklar ve şişlikler listesine bunu da ekleyebilirdim.

"Bana dokunmakla ilgili ne demiştin, prenses?" diye hırladı. Burnu benimkine değecek kadar yakındı ve bu, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Vücudunun ısısı her santimime baskı yapıyordu ve ben, yerinde donmuş muydum yoksa eriyip bir su birikintisine mi dönüşmüştüm, bilmiyordum.

Beni korkutuyordu.

Ama nedense, onun nefretinden zevk alıyordum.

Dudaklarımı yaladım ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Kraliçe."

Ladon bana bakmak için geriye yaslandı, ama ben onun çelik gibi bakışlarına kendi ateşli bakışlarımla karşılık verdim, beni korkutmasına izin vermedim. "Ben senin gelecekteki *kraliçenim*."

Beni sevmeyebilirdi, ama bana saygı duyacaktı.

Gülerek geri adım attı. Gözleri kısıldı ve başını hafifçe eğdi. "Kortiz."

Bu iğrenç hakaret, dilinden bal damlar gibi akıcıydı.

Ağzım açık kaldı. Bana fahişe mi dedi? Ben Dreslen'in Leydisi ve Osavian'ın gelecekteki Kraliçesiydim. Sokaktaki bir köylü değil, kralı baştan çıkarıp servetini çalmak ve cebini doldurmak isteyen biri değildim.

Şaşkınlıktan konuşamadım ve ben de ona hakaretle karşılık veremedim. Ladon topuklarını döndü, koridordan yürüyerek uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Sekizinci Bölüm

Ladon

Bu hafta üçüncü kez UYKUYA DALAMADIM. Yatak odamın süslü tavanına bakarken, bulanık oniks kıvrımları ve parıldayan altın rengi görüşümü doldurdu. Ne kadar süredir gökyüzüne baktığımı bilmiyordum. Gözlerimin yanmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Fiziksel olarak ne kadar yorgun olduğumun önemi yoktu. Zihnim, hissettiğim uykuya yenik düşmeyi reddediyordu.

Uyumaktan vazgeçip, yatağımı örten zümrüt yeşili battaniyeyi geri attım ve bacaklarımı yana doğru salladım, boynumu çevirdikten sonra ayağa kalkıp odanın köşesine doğru yürüdüm.

Hizmetçiler içki arabamı dolu tutmayı biliyorlardı ve bu gece de bir istisna değildi. Üst rafta, farklı derecelerde opaklıkta lacivert, bordo ve altın rengi kristal şişeler diziliydi. Soluk siyah etiketli ince bir şişe dikkatimi çekti ve bardağımı ağzına kadar doldurdum, ateşli viskiyi dudaklarıma götürmeden önce çalkaladım.

Odayı dolaşarak, kendimi oyalamak için bir şeyler aradım, belki de gün ışığı tekrar üzerime çökmeden önce uykuya dalmak için yeterince uzun süre. Yatak odamın diğer tarafındaki duvarda kitap rafları sıralanmıştı. Zamanla büyüyen bir kitap koleksiyonu, bazıları kurgu hikayeler, diğerleri ise daha eğitici türden kitaplardı.

Elbette bu raflarda beni uykuya daldıracak bir kitap vardı. Belki babamın bana bıraktığı savaş stratejisi kitaplarından biri. Tozlu kitapları aradım, aradığım kitabı bulmak için, hepsinin bu kadar ihmal edilmiş olmasına şaşırdım.

Son zamanlarda okumaya pek vaktim olmamıştı. Murvort'un artan tehdidi tüm dikkatimi çekmişti.

Dreslen iktidar arayışında daha incelikli bir yaklaşım sergilerken, Murvort daha çok fiziksel güçle ilgileniyordu. İkisi de aynı madalyonun iki yüzüydü.

Düşüncelerim Emilie'ye ve eğitim günümüze geri döndü. Onun beni sınırdaki görevlerimden alıkoyduğunu bilmek kanımı kaynatıyordu. Bu konuyu Cyrus ile tekrar konuşacaktım. Benim gücümün ve liderliğimin Malek Kalesi'nde daha iyi değerlendirileceğini bilmesi gerekiyordu.

Başlıkları beş kez okudum ama hala istediğimi bulamadım. İç çekerek, kütüphaneye gidebilmek için giyebileceğim bir pantolon ve gömlek aradım. Kitabın kendi koleksiyonumda olduğuna yemin edebilirdim, ama ara sıra kitaplarımı yenileriyle değiştirirdim ve farkında olmadan onu da değiştirmiş olmalıyım. Odamda yoksa, kesinlikle kütüphanede olmalıydı.

Gece yarısı kalenin sessiz koridorlarına yabancı değildim. Babam öldükten sonra ben de uyku sorunu yaşamaya başlamıştım. O yaşlarda geceleri tek başıma yaptığım gezintiler genellikle mutfakta bir parça turta ya da sorbe ile son bulurdu. Bazen mürebbiye beni yakalardı ama anneme hiç söylemezdi.

Şato bu saatte çok huzurluydu. O kadar sessizdi ki, bir farenin sesi bile duyulabilirdi. Sihirli fenerler havada süzülerek sıcak altın rengi bir ışık yayıyordu. Önümdekiler canlanırken, arkamdakilerin parlaklığı azalıyordu. Sanki şatonun koridorlarında dolaşırken beni takip eden kişisel bir spot ışığı gibiydi.

"Bu saatte ayakta olmana şaşırdım."

Gerildim ve dişlerimi sıktım. Genelde bana gizlice yaklaşmak imkansızdı. Bunu uykusuzluğa bağlayacağım.

Arkamı döndüğümde, Cyrus kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle duruyordu. Bu, onun ofisinin kapısıydı, bu yüzden bu gece geç saatlere kadar çalıştığını düşündüm. Belki de ışıklandırmadan dolayındı, ama hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu. Yüzündeki kırışıklıklar daha belirgindi ve saçları bazı yerlerde seyrekleşmişti. Bazen kral olmanın ona yüklediği yükü unutuyordum, ama o an kadar hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

"Uyuyamadım. Ya sen?" diye sordum, gece yarısı hala çalışmasına neden olan bu acil meselenin ne olduğunu merak ederek.

Başını ofisine doğru çevirdi, sessizce içeri girmemi işaret etti. İstesem bile reddedemeyeceğim bir davetti bu.

Masası tam bir dağınıklığı. Ofisinin hizmetçilerin dokunmayacağı tek yer olduğunu biliyordum, ama bu felaket bir domuz ahırına benziyordu. Oturdum ve yığınla kağıt ve haritayı inceledim. Bir şişenin devrilmiş olduğu köşede kurumuş bir mürekkep lekesi vardı. Üç ay önce yazılmış bir mektup peçete olarak kullanılmış gibi görünüyordu. Eski bir muz kabuğu gibi görünen şeyi elime aldığımda burnumu kıvırdım.

Cyrus gözlerime baktı ve omuzlarını silktilti. "Dağınık olduğunu biliyorum. Gerçekten çok işim var." Önümüzdeki dağınıklığı işaret etti.

Çürümüş kabuğu masasına geri bıraktım ve koltuğa oturdum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki, ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Kardeşimle konuşmak için bir nedene mi ihtiyacım var?"

O zaman kazanmaya çalışıyordu ve bu, onun aklından geçenleri daha da merak etmeme neden oldu. "Hayır, genellikle gerekmez. Ama bu konuşmalar sabahın ikisinde yapıldığında, merak ediyorum."

Cyrus içini çekti ve karşımdaki sandalyesine yaslandı. "Bugün Kalen'den bir mesaj aldım."

Koltuğumda dikleştirdim. Kuzey kalesinin komutanının bu kadar çabuk geri döneceğini düşünmemiştim. Sadece birkaç gün geçmişti. "Kayıp keşif eri buldular mı? Öldü mü?" Tüylerim diken diken oldu ve bacaklarım huzursuzluktan titremeye başladı. Koltuğumdan kalkıp Malek Kalesi'ne koşarak gidip kendim görmek istedim. Bu adamlar bana güvenmişlerdi ve ben onları iki kez hayal kırıklığına uğratmışım. Benim gözetimimde birinin hayatını kaybetmesi, hiç yaşamak istemediğim bir duyguydu.

Cyrus, odadan fırlayıp çıkmaya hazır olduğumu biliyor gibi, elini kaldırarak beni koltuğumda tuttu. "Evet, onu buldular ve hayatta ve iyi."

Kaşlarımı çattım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu iyi haber, Ladon. Bütün orduyla oraya dalmadığımıza şimdi memnun değil misin? Reyna hepimizin kafasını kazığa geçirirdi." Gülümsedi, ama ben aynı rahatlamayı hissetmedim. Reyna, savaş başlatmış olsak da olmasak da kafalarımızı alacaktı. Onun bu kadar naif olmasına inanamıyordum.

"Reyna zaten bir keşif erinin kafasını aldı," diye hatırlattım ona. "Yoksa kafası kendiliğinden mi koptu sence?"

Yüzü neredeyse fark edilmeyecek kadar seğirdi ve onun sinirine dokunduğumu anladım. Onu kızdırmış olmasını umursamadım. O bundan daha akıllıydı. Murvort'un hükümdarı Reyna'dan şüphe etmek

"Öldürülen keşifçiyi nasıl açıklıyorsun?" diye tekrar sordum.

Cyrus başını salladı ve kaşlarını çatı. "Bir kaza. Belki bir hayvan."
İnanılmaz.

Alaycı bir şekilde güldüm ve tırnaklarım avuç içlerimi delene kadar yumruklarımı sıktım. "Ciddi olamazsın, Cyrus. Savaş başlatmak istemediğini biliyorum, ama bu kadar kör olamazsın. Bunun Reyna ve ordusu olduğunu *biliyorsun*. Onun anlaşmayı açıkça ihlal etmesine tepki göstermezsen, bunu sınırlarımızı ihlal etmek ve topraklarımıza sızmak için açık bir davet olarak görecektir."

Cyrus'un yüzündeki gülümseme kayboldu. "Anlamıyorsun. Dünyanın, halkımızın yükü omuzlarımda. Onları haklı bir neden olmadan savaşa sokamam. Gerekli olduğundan emin olmadıkça onların hayatlarını tehlikeye atmayacağım. Yüzyıllardır barış içindeyiz ve bu durumu yakın zamanda bozmak niyetinde değilim."

"Reyna'nın senin için her şeyi bitireceğini düşünmüyorsan aptalsın."

"Bana patronluk taslama, kardeşim. Sen Yüksek Komutan olabilirsin ama *ben* Kralım," dedi, tanıdığım nazik ve kibar kardeşimle hiç uyuşmayan, çok güçlü ve yabancı bir ses tonuyla.

"O zaman öyle davran." Sözlerim istemediğim kadar yüksek çıktı ve bu, ardından gelen sessizliği daha da belirgin hale getirdi.

Bana öfkeli bir bakış attı. Göz bebeklerinde gücünün alevlerini gördüm, ama onları kontrol altında tuttu. Bu, babamız öldüğü ve Cyrus onun rolünü üstlenmek zorunda kaldığı günden beri sürdürdüğümüz bir dans gibiydi. Ben onun sabrını sınadım, o da bana hak etmediğim bir hoşgörü gösterdi. Bunun, babamızın olması gereken yerde onun oturmasının telafisi olacağını düşündü.

Ama asla telafi etmedi. Hiçbir şefkat babamızı geri getiremezdi. Ve Cyrus'un o tacı bu kadar çabuk kendi başına takmak zorunda kalması onun suçu değildi. Bunu ona defalarca söyledim, ama bir türlü anlamadı. Hâlâ benim acımdan kendini sorumlu hissediyordu.

Sessizlik boğucuydu ve artık dayanamayacak hale geldiğimde ayağa kalktım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır."

Yüzündeki tedirginlik, tekrar oturmam için yeterliydi. Söyleyeceği şeyin, Murvort'a karşı kayıtsızlığı haberinden daha kötü olacağı hissine kapıldım.

"Bugün Emilie'yi gördüm."

Siktir.

Sessiz kaldım. Ona ne söylediğini bilmiyordum, ama Cyrus bildiklerini itiraf edene kadar hiçbir şey söylemeyecektim. Kim önce pes edecek diye beklerken, gerginlik havada asılı kalmıştı.

Cyrus, tahmin ettiğim gibi ilk pes eden oldu.

"Onu dövüşmek için eğitmen gerekiyor, Ladon. Onu saldırganlığını gidermek için kişisel kum torbası olarak kullanmamalısın."

Parmağımı kaldırarak kendimi savundum. "Ona hiç vurmadım," dedim, ama o beni duymamış gibi davrandı.

"Senden bunu yapmanı istedim çünkü sana güvenebileceğimi düşündüm."

"Güvenebilirsin." Kafamı salladım ve gözlerimi devirdim. O bunu fark etti ve bana azarlayıcı bir bakış attı. "Sana söylediğine inanamıyorum," diye mırıldandım.

Cyrus sesini yükseltti. "O bana söylemedi. Kollarındaki ve *boynundaki* morluklar, kendim anlamam için yeterliydi. Ne düşünüyordun, Ladon?"

"Bu, ona öğretecek başka birini bulacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum, umutlanmamaya çalışarak. Babamızla ilgili sarsılmaz suçluluk duygusu olsa da, Cyrus fikrini değiştirecek türden biri değildi. Yaptığım şey, onu daha da inatçı hale getirecekti. Bir saniye sonra bunu doğruladı.

"Kesinlikle hayır. Sana söylediğimi yapacaksın. Ve ona bir daha elini sürmeyeceksin, Ladon. Anladın mı?"

Yere bakarak tekrar mırıldandım, "Ona dokunamazsam onu nasıl eğitebilirim?"

"Ladon," diye bağırdı.

Kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Anlıyorum."

Sakinleşmek için kendime zaman tanımak amacıyla, sonraki birkaç gün boyunca Emilie ve Cyrus ile etkileşimimi en aza indirmeye çalıştım. İkisi de düğün hazırlıklarıyla meşgul oldukları için bu şaşırtıcı derecede kolay oldu. Bir gecede tüm kale düğün heyecanına kapılmıştı. Koridorda yürürken, pasta örnekleri, çiçek aranjmanları veya masa örtüsü renk örnekleri taşıyan hizmetçilere rastlamadan geçmek imkansızdı.

Geçerken bir kadın ve bir erkeğin düğün resepsiyonunda çalacakları şarkılar hakkında konuştuklarını duydum. Tanrım, bu çile

bu çile bitip, Malek Kalesi'ndeki görevime dönüp hayatıma devam etmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Koridorun köşesini döndüğümde, anneme çarptım ve onu neredeyse yere düşürüyordum.

"İyi misin?" diye sordum, onu dengede tutmak için dirseklerini ellerimle kavradım.

"Evet, evet." Telaşlı görünüyordu ve ellerimi nazıkçe itti. "Oh, iyi. Seni arıyordum. Öğle yemeği balkonda servis edildi ve..." Benim yüzümü buruşturduğumu görünce durakladı. "Bana öyle yüz yapma, oğlum. Üç gündür ailenle yemek yemedin ve bir öğün daha kaçırmama izin vermeyeceğim, hadi gel."

O denize bakan balkona doğru yönelirken ben ellerimi belime koydum. Bazen bana çocuk muamelesi yapması, bu kadar sinir bozucu olmasaydı komik olabilirdi. Elimi saçlarımın arasından geçirerek bir bahane bulmaya çalıştım. "Yapamam anne. Yapmam gereken..."

Yerinde dönerek, yalan uydurmam için bana fırsat bile vermeden yüzüme yaklaşp parmağını göğsüme bastırdı. "Benimle gelmezsen, bütün akşamı senin yaşadığın tüm utanç verici anları dinleyecek herkese anlatarak geçireceğim. Ciddiyim. Kasaba meydanının ortasına gidip, sahile gittiğimiz ve senin bir yengeç tuttuğunu anlatacağım, hatırlarsın ya, ve onun küçük kıskaçları senin..."

"Tamam!" diye bağırdım. O gün hissettiğim acıyı hatırlayarak vücudumdan bir titreme geçti. O hikayeyi aramızda saklamayı tercih ederdim. "Bazen çok korkutucusun."

Bunu bir iltifat olarak söylemişim ve o beni yeterince iyi tanıyordu, bunu anlayabilirdi.

Bana kazanan bir gülümseme attıktan sonra, umutla uzattığı kolunu bana doğru çevirdi. Kolumu onun koluna doladım ve birlikte öğle yemeğine doğru yürüdük.

"Ah, işte orada," kardeşim beni gördüğü anda dedi.

"Buradayım," dedim, beni gördüğü için bu kadar heyecanlanmasına şaşırmıştım. Son konuşmamızdan sonra hala bana kızgın olacağını düşünmüştüm. Emilie'yi eğitmek için daha fazla zaman harcamadığım için, itaatsizliğime daha da kızacağını düşünmüştüm.

Prenses demişken, kolları kavuşturulmuştu ve cildinde parmaklarımın izleri açıkça görünüyordu. Anlaşılan, niyetimden biraz daha sert davranmıştım. Yine de, bunu hak etmişti. Kimse bir iki yara izi olmadan eğitimden geçemezdi.

"Emilie'ye iyi haberi vermek üzereydim."

Kardeşimin yanına oturmak için sandalyeyi çekince, taşa sürtünen ahşap sesi duyuldu. Bu sırada annem solumdaki koltuğa oturdu. Gözümün ucuyla Emilie'nin bana bakıp sonra tekrar Cyrus'a döndüğünü gördüm. "Devam et," dedim, toplayabildiğim azıcık coşkuyla.

"Bu sabah Kalen'den başka bir mesaj aldım," diye başladı Cyrus.

Kaptanın adını duyunca kulaklarım dikildi. Bir haftada iki mesaj mı?

"Ne yazıyordu?" Ve neden bana hitap etmemişti? Ben onun üstüydüm.

"Sadece kuzey cephesinde her şeyin sakın olduğunu bir kez daha teyit etmek için

Aslında, gelip kendim görmemi önerdi ve ben de aynı fikirdeyim."

Emilie koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Ben de gelebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz," dedim, kardeşim de aynı anda başını salladı. Ona attığı bakıştan, onun da kendi tarafında olmasını beklediğini anladım.

Ancak reddetmem onu hiç etkilemedi.

"Üzgünüm. Karakollar senin için gerçekten uygun değil. Renoa'ya hiç benzemiyor. Çok kirli ve senin alışık olduğun insanlardan daha kaba insanlarla dolu."

Gülümsedim, onun geride kalacağından memnun oldum. Onun sürekli varlığından zaten bıkmıştım.

Emilie kaşlarını çattı. "Kendimi koruyabilirim. Sandığın kadar narin değilim. Ben de dahil olmak istiyorum Cyrus. Lütfen tekrar düşünür müsün?"

Ona bakarken dalgın görünüyordu. Kız kirpiklerini kırptırdı ve ben neredeyse kendimi kaybedecektim. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Ben bir şey demedim," dedi bana. "Yüzün her şeyi anlatıyor, kardeşim."

O içini çekti ve elini masanın üzerinde Emilie'nin elinin üzerine koydu. "Bunu düşüneceğim."

Zaten onun isteklerine boyun eğmeye başlamıştı. *Kraliçe* Emilie'nin onu parmağında oynatması uzun sürmedi. Ve o da bunun farkındaydı. Masadan ona baktığımda, pembe dudaklarıyla

aldatıcı bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Masada yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki avuç içlerimin ortasında küçük hilal şeklinde izler kaldı.

"Peki, ne zaman gideceğiz?" diye sordum.

"İki hafta sonra. Dolunay gecesi."

Ay döngüsü, Osavian'daki dindar fanatikler için kutsaldı. Krallığımızda lüks balolar ve şık akşam yemekleri genellikle dolunayda yapılırdı, çünkü bu yeni başlangıçları simgeliyordu.

Kafamı salladım, Emilie'nin gelmesine izin vermeyi düşündüğü için hala öfkeleniyordum. Kalen'in neden doğrudan benimle iletişime geçmediğini hala anlamamıştım, ama Fort Malek'te işlerin nasıl gittiğini kendi gözlerimle görmek istediğimi inkar edemezdim.

"Mükemmel. Sabırsızlanıyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Ladon

Kendimi eğlendirmek için seçtiğim en son savaş stratejisi kitabının sayfasını çevirdim. Bu kitap, yüzyıllar önce Murvort ve Osavian sınırlarında meydana gelen savaşları ayrıntılı olarak anlatıyordu. İnsanlar ve silahlar zamanla değişmiş olabilir, ama manzara değişmemiştir. O kalın kitapta bizim yararımıza olacak herhangi bir şey varsa, onu gece gündüz incelemekten mutluluk duyardım.

Şu ana kadar, dağlarda gizli bir mağara tüneli olduğunu öğrenmiştim. Murvort halkı, Sonsuz Gece Savaşı sırasında kaynakların ablukasını aşmak için bu tünelleri kullanmıştı. Kitapta sadece kısaca bahsedilmişti ve bu tünellerle ilgili efsaneler daha önce kulağıma hiç gelmemişti, ama araştırmaya değerdi.

"Dinliyor musun sen?" Emilie'nin tiz sesi ile gözlerim kapandı. Bir an tereddüt ettikten sonra, kitabımın üstünden baktım. Benden on metre uzakta, Emilie bir elini beline koymuş, diğer elinde küçük bir fırlatma bıçağı tutuyordu. Onun birkaç metre ilerisinde siyah ve beyaz çizgilerle çizilmiş bir hedef vardı.

Hedefi bir kez bile vuramadığını fark edince içimden güldüm. Sabahın kavurucu güneşi altında kırk dakika boyunca *bir kez* bile vuramamıştı.

"Dikkatini veriyor musun *sen*?" diye alay ettim.

Yüzü kızardı ve ben sırtarak onu daha da kızdırdım. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Ela gözlerindeki öfke her seferinde onu ele veriyordu.

Gözlerim tekrar kucağıma kayıp sayfayı çevirdiğimde, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Ses, yaban domuzu gibi bir şeydi ve gülmeme engel olmak zorunda kaldım.

Kısa bir süre sonra kitabımın sayfalarına bir gölge düştü. Kafamı kaldırdığımda, Emilie'nin dudakları büzülmüş ve saçları kıvrılmıştı, içindeki vahşi öfkenin görsel bir temsiliydi.

Sessizliği bozmamı bekliyorsa, uzun süre bekleyecekti. Hangimizin önce göz kırpacığını görmek bir meydan okumaydı, ama ben de onun kararlı bakışlarına kendi dayanıklılığımın karşılık verdim. Gözlerindeki bronz havuzun ortasında yeşil parçacıklar dans ediyordu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hava daha ince hissediliyordu ve bir an için onun sihrini kullanıp kullanmadığını sorguladım, ama etrafımda dönen sihirli dallar hissetmedim. Hayır, beni başımı döndüren sadece onun özüydü.

"Bana öğretmezsen nasıl bir şey öğrenebilirim?" diye homurdandı.

Gözlerim tekrar kitabına döndü, sıkıntımı belli ederek. "*Biri* gidip kardeşimize son dersimizi anlattı ve şimdi sana dokunmam yasak. Kendin çözmen gerekecek."

Uzaklaşan adımlarının sesi, havada asılı duran gölgesinin kaybolmasıyla birlikte duyuldu. Bir sayfa daha çevirdim, iç geçirdim ve sonra bölümün başına geri döndüm. Emilie'nin dikkatimi çok dağıttığı için bu sayfalardaki tek bir kelimeyi bile sindirememiştim.

Çevremdeki dünyayı görmezden geldim ve zamanla solmuş bazı harflerin bulunduğu, rengi atmış sayfalara odaklandım. Zehirli dişleri olan devasa yarasarlar hakkında ilginç bir bilgi okuduğum sırada, metal bir şey kulağımın yanından vızıldayarak geçti.

Bir gürültü duyuldu, ardından uzun bir yankı geldi ve antrenman sahasının geri kalanındaki gürültü kayboldu. Gözlerimi kitabımdan ayırdım ve arkamdaki ahşap duvara, alnımdan on inçten fazla uzaklıkta olmayan küçük bir metal bıçak saplanmış olduğunu gördüm.

Kitabımı kapatıp sandalyemden kalktım. Sakin kalmak için nefeslerimi sayarak bıçağı çekip yerinden çıkardım. Yavaşça Emilie'ye döndüm.

"Sen. Deli. misin?"

Gözlerinde öfke ve pişmanlık karışımı vardı, hangisinin galip geleceği için mücadele ediyorlardı. Ben de merak ediyordum. Hangisi olacak, prenses?

Öfkesi mi kazanacaktı? Bana karşı duyduğu, doruk noktasına yaklaşan köpüren nefret mi? O tatlı maskesini bırakacak mıydı?

Yoksa pişmanlık mı galip gelecekti? Gizlice öyle olmamasını umuyordum. Şimdi özür dilemeye çalışırsa, onun samimiyetsizliğinden muhtemelen midem bulanırdı.

Kabul et, Emilie.

"Ben... ben..." diye kekeledi, ben ona doğru yavaşça bir adım attım.

Bitiremeyeceğin oyunlara başlamayın, Emilie.

Ona yaklaştıkça, o daha da küçülmüş gibi görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, vücudunda bir titreme hissedebiliyordum. Her kasıtlı adım, damarlarımda heyecan uyandırıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Onun üzerinde yükselirken, yutkundüğünde boğazının hareketini izledim. En azından çekinmediği için ona hakkını vermek zorundaydım. Ben onun kişisel alanına girdiğimde bile yerinde durdu. Çiçek ve narenciye kokusu burnuma çarptı ve hesaplı adımlarım sendeledi.

Emilie kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve bir anda, hangisini seçeceğini anladım.

Öfkelenmişti. Tek pişmanlığı, hedefini ıskalamış olmasıydı.

"Bir dahaki sefere, senin kalbin olacak. Tabii o zırhının altında bir kalbin varsa."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, aslında bir kalbim olduğu konusunda aptalca bir ısrarla. Neden o anı seçtiğini bilmiyordum.

Onun arkasında, defalarca ıskaladığı hedefe keskin bir bakış attım. "Bundan çok şüpheliyim," diye fısıldadım.

O, nefesinin sıcaklığı boynumu okşarken, öfkeyle nefesini üfledi. Midem sıkıştı. Aramızdaki gerilim manyetik gibiydi. Beni aynı anda hem itiyor hem çekiyordu. Onun derisinin altına girmek, başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan vericiydi. Oynadığımız bu oyunda onun bir sonraki hamlesini sabırsızlıkla bekledim. Ve yanıt olarak kendi hamlemi kötü niyetle planladım.

Sonra garip bir şey oldu. Parmakları benimkine hafifçe dokundu, bu narin dokunuş beni hazırlıksız yakaladı. Hiç beklemediğim bir şeydi. Beynim ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, elini bıçağımın sapına doladı ve onu elimden çekti.

O geri çekildiğinde, ben de kendime geldim. Rakiplerin bir sonraki hamlelerini tahmin etmekte ustaydım, ama onun tavrındaki bu ani değişimi tahmin edememiştim. Bu durum, onun bir sonraki hamlesini daha da merak etmeme neden oldu.

Emilie'nin omuzları gevşedi ve gözlerindeki ateş söndü. Gözlerini kapattı ve ben üç sayana kadar bekledim, sonra gözlerini tekrar açtı. "Bana öğret," dedi, bu sefer daha çaresizce, daha çok yalvarırcasına.

Eğer o başka bir kişi olsaydı, o anda onun isteğine boyun eğdim. Eğer o başka biri olsaydı, ona en başından itibaren öğrettirdim. Ama bunu yapamazdım. Buna gurur deyin, inatçılık deyin. Her neyse, onunla ilgili ilk izleniminin doğru olduğundan emindim. O bir sülük, bir parazitti ve ondan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi olurdu.

Kardeşimin Renoa'da seçebileceği pek çok kadın olduğunu düşünerek dişlerimi sıktım. Neden onca insan arasından Emilie'yi seçmişti? Onun vahşi kahverengi saçlarına, ela gözlerine, burnuna ve yanaklarına serpilmiş çillere, pembe dudaklarına baktım. Onun sıradan, özel bir yanı olmayan biri olduğuna inanmak istedim. Ama ben bile onun nadir görülen bir doğal güzelliğe sahip olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Çenem gerildi, Emilie'den asla kurtulamayacağımı fark ettim. Onun Osavian Kraliçesi olduğu uzun bir yolculuk bizi bekliyordu. Ona boyun eğme fikri, bir şeyleri fırlatma isteği uyandırdı bende.

Yanımda, kenarları körelmiş ve sapları paslanmış bıçaklardan oluşan bir tepsi duruyordu. Bana en yakın olanı aldım ve başparmağımın hemen altında, yan tarafında bir çentik olduğunu fark ettim. Büyülenmiş bir şekilde çentiği parmağımla izledim.

En uzak hedefe, sadece bir nokta kadar küçük olan en küçük daireye gözlerimi diktim. Ama konsantre olduğumda, o küçük daire daha net hale geldi, sanki büyüyormuş gibi. Kolumu geri çekip bıçağı ileri fırlattığımda, hedefi vuracağından kesinlikle emindim.

Kılıç küçük siyah dairenin içine saplandığında, tarlada sönük bir gürültü yankılandı.

Emilie bana biraz daha yaklaştı ve döndüğümde, yüzünde hayranlık ve özlem dolu bir ifade olduğunu fark ettim, ağzı hafifçe aralanmıştı.

"İşin sırrı, hedefin nefret ettiğin bir şey, *birisi* olduğunu hayal etmektir. Seni deliye çeviren, yok etmek isteyeceğin bir şey. O nefretin içinden akmasına izin ver ve hançerle onu serbest bırak." Omuz silktim. "Sadece seni hayal ettim."

Ağzını kapattı ve ben onun yanından geçip sahanın çıkışına doğru yürüdüm. Ona seslendim, "Bugünlük bu kadar antrenman yeter."

Gerginliğimi gidermek için havuzun uzak köşesinde bir yer seçtim. Bugün fazla fiziksel antrenman yapmamıştım, ama yine de Emilie'ye ders vermekten yorgun düşmüştüm. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en zihinsel olarak yorucu işti. Ve ben çok yorucu işler yapmıştım.

Onu omzuma atıp şehir kapılarının dışına atmamak için çok büyük bir çaba sarf ettim. Avuçlarımı suyla doldurup yüzüme sıçrattım, ellerimi cildimde gezdirerek teri ve kiri sildim.

Havuzun mermer kenarına yaslandım, güneşin ve mükemmel sıcaklıktaki suyun tadını çıkardım. Sıcaklık vücuduma yayıldı ve yavaş yavaş gevşemeye başladım. Küçük bir çeşmeden havuza akan suyun sesini dinlerken gözlerimi bile bir süre kapattım.

Antrenmanımızı, huzurumu bozacak başka asker kalmayacak kadar erken bitirmiştım. Odanın diğer tarafındaki şezlonglarda sadece üç yaşlı kadın uzanıyordu. Ben geldiğimden beri hiç kıpırdamadıklarına bakılırsa, derin uykuda olduklarını düşündüm.

Havlu sesleri ve yere düşen bir şeyin çıkardığı ses olmasaydı ben de uykuya dalabilirdim. İç geçirdim. Bir anlık huzur istemek çok mu zordu?

Gözlerimi kısarak bir göz kapağımın altından dışarı baktım. Sonra daha derin bir nefes aldım. Tabii ki, Emilie'ydi. Tanrılar benden nefret ediyordu. Benim dindar bir inanan olmadığımı biliyorlardı ve bu yüzden beni sonsuza kadar cezalandırmak için seçmişlerdi. Tek açıklaması buydu.

Orada olduğunu bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Ayak parmaklarını suya daldırırken bana öfkeyle baktı. Siyah bir mayo giymişti. Alt kısmı mütevazıydı ama üst kısmı, göğüslerinin kıvrımlarını görebilecek kadar dekolte, ince bir kumaştan yapılmıştı.

Uzun bacaklarını ve tonlu vücudunu fark etmemek imkansızdı. Hiç antrenman yapmamış biri için vücudu bunu hiç göstermiyordu. Bunu gençliğine ve iyi yetiştirilmesine bağladım.

"Gidecek daha iyi bir yerin yok mu?" diye homurdandım.

Emilie suya daha da daldı ve benim aynadaki görüntüm gibi kenara yaslanarak rahatladı. Bana düşünceli bir bakış attı. "Hayır. Görünüşe göre, bu şımartıcı ve yararsız hayat benim için yaratılmış."

Onuncu Bölüm

Emilie

CYRUS öğleden sonra geç saatlerde beni bahçelerde gezdirdi. Kale arazisinin büyüklüğü beni her zaman hayrete düşürüyordu. Çitler ve ağaçlıkların arasında dolaştık ve sonunda gördüğüm en büyük pergola altında bulduk kendimizi.

Yemyeşil asmalar çardaklara tırmanmış, koyu mor üzümler başımızın üstünde sallanıyordu. Bitkiler arasında ışığın sızmasına yetecek kadar boşluk vardı ve kumtaşı zemini muhteşem bir parıltıyla süslüyordu.

Adımlarım sendeledi ve Cyrus yanımda yavaşladı. "Ne dersin? Düğün resepsiyonunu burada yapabiliriz diye düşündüm."

Masalar veranda etrafında daire şeklinde düzenlenmişti ve ortada geçici bir dans pisti için boşluk bırakılmıştı. Etrafa bakındığımda, her masanın farklı şekilde dekore edildiğini fark ettim. Farklı çiçek aranjmanları, farklı masa örtüleri, farklı vurgu renkleri. Benim için, bizim için seçebileceğimiz çok sayıda seçenek vardı.

"Muhteşem. Kutlama için daha güzel bir yer hayal edemiyorum." Zaten gözümde canlanmıştı. Uzaklarda batan güneş. İnsanlar dans edip içki içerken, açık kenarlardan serin bir esinti esiyordu. Benim üzerimde, belki arkası açık, dalgalı beyaz bir gelinlik vardı ve Cyrus, gece yarısını çok geçtikten sonra beni odasına götürüyordu.

Son düşünceyle yanaklarım kızardı.

"Güzel," dedi Cyrus neşeyle. Elini belimin altına koydu ve beni resepsiyon alanının ortasına doğru yönlendirdi. Verandanın karşısında, beyaz önlüklü tombul bir adam, bir dizi tabağı karıştırarak ileri geri koşuşturuyor ve kahverengi saçlarını topuz yapmış asistanına servis aletlerini getirmesini söylüyordu.

Arkasını dönene kadar bizim geldiğimizi fark etmedi ve şok olmuş bir ifadeyle bizi sıcak bir şekilde karşıladı. "Hoş geldiniz! Erken geldiniz. Dani'yi pasta servis etmek için bazı gereçler almaya gönderdim. İstedğiniz her şeyi ve daha fazlasını getirdim. Ve bu da Emilie olmalı!"

Adam yerinde duramadan ileri geri zıplıyordu, enerjisi çok fazlaydı. Benden birkaç santim kısaydı, kırıxık cildi öğleden sonra sıcağından kızarmıştı. Yakından baktığımda, beyaz önlüğünde krema ve boya lekeleri olduğunu görebiliyordum.

"Evet. Emilie, bu Ivan. O, şatodaki fırıncımız. Tanıyabileceğın en yetenekli adamlardan biri. Ivan, bu Emilie." Cyrus bizi tanıştırtırken kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti.

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ivan."

"Aynı şekilde." Ivan uzun, dikdörtgen masayı işaret etti. "Denemeniz için altı farklı pasta getirdim. Dani geri gelir gelmez yemeye başlayabiliriz."

Cyrus ve ben yaklaştık. Her pastanın üzerinde küçük beyaz bir not kartı vardı. Temel çeşitler vardı: vanilya ve çikolata. Ayrıca kırmızı kadife, tuzlu karamel, çift çikolata ve limonlu da vardı. Hepsi benzersiz bir şekilde süslenmişti, ancak yine de kraliyet düğününe yakışır bir ihtişam vardı.

Vanilyalı kekin üzerinde beyaz güller, çikolatalı kekin üzerinde ise rendelenmiş bitter çikolata vardı. Kırmızı kadife kek, kırmızı ve beyaz mermer desenli fondan ile kaplıydı. Hepsi o kadar güzeldi ki, yemeye başladığımda neredeyse suçluluk duydum.

Neredeyse.

Dani servis bıçağıyla geri döndüğünde, neredeyse salya akıtıyordum. Her pastayı zahmetsizce dilimledi ve bana ve Cyrus'a her çeşitten iki parça örnek servis etti.

"Hepsi inanılmaz. Hangisini seçeceğimi bilemiyorum," dedi Cyrus ve ikinci kez tatmak için limonlu pastaya geri döndü.

"Sanırım en sevdiğim tuzlu karamel. Üstündeki krema ne?"

"Karamel ve vanilya karışımı, içinde toffee parçacıkları var," diye cevapladı Ivan. Dani ile göz göze geldi. "Ve sürpriz bir malzeme."

"Bourbon," dedi Dani göz kırparak.

Gözlerimi devirdim. "Bu harika."

"O zaman kararımız kesinleşti. Tuzlu karamel alacağız." Cyrus'un beni memnun etme isteğini takdir ettim.

"Mükemmel seçim," dedi Ivan. Dani, avucunun büyüklüğünden fazla olmayan küçük bir not defteri çıkardı ve tercihlerimizi not aldı. "Sırada masa süsleri var. İç mimarlar sizin için çeşitli seçenekler hazırladı. Eminim onları çoktan fark etmişsinizdir."

Pasta seçimi benim için kolay olmuştu, ama dekorasyon başka bir hikayeydi. Her masa, ustaca seçilmiş uyumlu renkler ve çiçeklerle çok güzeldi. Bir masada durup onu en sevdiğim masa olarak belirlerdim. Ama bir sonraki masaya geldiğimizde fikrimi değiştirir ve onu en sevdiğim masa olarak belirlerdim.

Sonunda vazgeçtim. "Karar veremiyorum. Senin bir tercihin var mı?"

Cyrus başını ovuşturdu ve iç geçirdi. "Dürüst olacağım. Bu çiçeklerin yarısının ne olduğunu bilmiyorum ve yumurta kabuğu rengi ile krem rengi masa örtülerinin farkını anlayamıyorum."

Gülerek, "Ben de bilmiyorum. Bize sürpriz yapabilirler mi?" dedim.

"Bir bakayım." Not defteriyle Dani'yi aradı ve ona eliyle işaret etti.

Seçenekleri tartışmalarını zar zor duydum. Dani'nin yüz ifadesinden, karar veremememizden dolayı kafasının karıştığı belliydi. Dudaklarını okudum. "Sizi şaşırtmamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Gülmemi zorlukla bastırdım. Kız benim yaşlarımda görünüyordu ve büyük günümüzün önemli bir detayından onu sorumlu tuttuğum için biraz pişmanlık duydum. Muhtemelen yanlış bir seçim yapıp Osavian Kralı ve Kraliçesini üzeceğinden çok utanıyordu. Zavallı kız.

"Bunu seçelim," dedim, Cyrus ve Dani'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Önümdeki masayı işaret ettim — turkuaz ve altın rengi çiçeklerle süslenmiş, fildişi rengi saten masa örtüsü. Açık yeşil renkli peçeteler, tabak ve çatal bıçak takımlarıyla uyumlu altın rengi metal bir çıkartma ile sarılmıştı. Sade ama zarif.

"Bu senin için uygun mu?" diye Cyrus'a sordum.

O da onaylayarak başını salladı ve Dani gözle görülür bir şekilde rahat bir nefes aldı.

O akşam Sophia, isimlerini bilmediğim üç kadınla birlikte yatak odamın kapısına geldi. Sophia onları tanıtmak için sadece beş saniye harcadı: Adelaide, altmışlı yaşlarının sonlarında, gri saçlı ve yüzünde sürekli yorgunluk ifadesi olan bir kadın ve onun iki yardımcısı Emma ve Daphne, ikisinin ikiz olduğunu hemen fark ettim. Kısa kumral saçları, parlak mavi gözleri ve birbirine uyan mavi pamuklu elbiseleriyle birbirlerinin aynısıydılar. Emma'nın saçları yarım at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, Daphne'nin ise saçları açıktı, onları ayırt edebilmemin tek yolu buydu.

Adelaide ve Sophia davetsizce odama girdiler ve en iyi arkadaşlarıyla sırlarını paylaşan iki genç kız gibi fısıltıyla sohbet ettiler. Emma ve Daphne de onları takip ettiler, kollarında şeffaf plastik kaplamalarla sarılmış beyaz kumaşlar vardı.

Ne taşıdıklarını anlamak zor değildi. Gelinlikler.

Yüksek bir patlama sesi dikkatimi gelinlik yığınlarından uzaklaştırdı ve Sophia'nın iki kadehe köpüklü şarap döktüğünü gördüm.

"Senin için, müstakbel gelin," dedi ve bir kadehi elime tutuşturdu.

"Bunlar ne?" diye sordum. Düğün planlamasıyla ilgili tüm etkinlikler arasında en çok gelinlik alışverişini dört gözle bekliyordum. Kasabadaki bir butiğe gideceğimizi sanıyordum. Elbette, seçebileceğimiz birden fazla seçenek vardı. İki haftadır bu kalede tıkalı kalmıştım. Şehri görmek için can atıyordum ve dışarı çıkmak için tek şansımın elimden alındığını hissediyordum.

Tabii ki abartıyordum. Hayatımın geri kalanında sokaklarda dolaşıp dükkanları gezme fırsatım olacaktı, ama bu hayal kırıklığımı hafifletmiyordu.

Sophia bardağından bir yudum aldı ve kollarını genişçe açtı. "Elbiseleri deniyoruz! Yani, sen elbiseleri deniyorsun. Ben izleyip sana ne kadar güzel görüldüğünü söyleyeceğim, ama içten içe hala genç ve güzel olmayı dileyeceğim."

Sophia, Castelli ekibinden en sevdiğim kişiydi.

Emma, birdenbire sihirli bir şekilde bir askı ortaya çıkardı. Ya da belki de onu elbise yığınının altında saklıyordu. O ve kardeşi elbiseleri askıya asmaya başladılar ve ben de askının birkaç saniye içinde boş halinden dolup taşan haline dönüşmesini izledim.

Kaç tane elbise getirmişlerdi? Hepsini denemem mi gerekiyordu?

Oda etrafımda uğulduyordu ve sinirlerimi yatıştırmak için gazlı içecekten bir yudum aldım. Adelaide şimdi elbiseleri inceliyordu, Sophia da omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Affedersiniz, hanımefendi." Daphne koluma dokundu ve beni ölçmek için etrafımda dolaşırken elbiseleri kaldırmamı istedi. Rakamları sayarken Emma da bunları yazıyordu.

llerimi aldıktan sonra, Daphne kenara çekildi ve Adelaide yaklaşabildi. Elinde iki elbise tutuyordu ve onları boynuma tutarak, üzerimde nasıl duracaklarını hayal ediyordu.

"nce bunu dene," dedi ve uzattığım kollarıma bir tutam tl tutuşturdu.

"Hmm," diye mırıldandım. "Ben..."

Adelaide çoktan bana sırtını dönmüş, bir çanta dolusu duvak ve talara dikkatini vermişti. Sophia hala elbise raflarını inceliyordu, Emma ve Daphne ise bir klips tahtası üzerinde bir şeyleri tartışıyorlardı. Kimse bana hiç dikkat etmiyordu.

İ geçirdim, ama elbiseyi giymek için tuvalete doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Adelaide endişeli bir ifadeyle.

"Giymeye," dedim, vurgulamak için elimdeki elbiseyi kaldırarak. Bana az önce bunu yapmamı istememiş miydi?

Elini çılgınca salladı ve başını ileri geri salladı. "Hayır. Hayır. Burada değiştir. Utanmana gerek yok. Denememiz gereken çok fazla elbise var. Tuvalete gidip durursan zaman kaybedersin. Emma veya Daphne sana yardım edebilir."

Tamamen şaşkın bir şekilde ona baktım. Giysilerimi giyip çıkarmama yardımcı olan hizmetçilere alişkındım. Marjorie ve ben bu konuda çok rahat olmuştuk. Ama hiç kimse beni bunu yapmaya zorlamamıştı. Seçim hakkımın elimden alınması tüylerimi diken diken etti.

Ancak annemle yirmi yıl yaşadıktan sonra, başkalarının iyiliği için kendi düşüncelerimi ve duygularımı bastırmaya alişmiştım. Bu yüzden, bluzumu başımdan çıkardım ve pantolonumun düğmelerini açarak yanımdaki bej kadife tabureye dikkatlice attım.

Emma, giymem için ilk elbiseyi tuttu ve kollarımı içine sokana kadar çekti. Sonra korsenin arkasına dikkatlice bağcıkları bağladı. Korsenin daha da sıkılaştırılmasıyla, daha önce yediğim tüm pastaları pişman oldum.

Elbisenin eteğini kaldırıp aynanın önüne geçtim. Yansımanızı gördüğümde kendimi şaşırttım.

Korkunç bir manzaraydı.

İlk elbise *çok* fazla kumaştan yapılmıştı. O kadar çok kumaş vardı ki, içinde kaybolmuş hissettim. Devasa bir fırfır yığını ve abartılı detaylarla doluydu. Kusmak istedim ve açıkçası, ön tarafının kirlenmesi elbiseyi *daha iyi hale getirebilirdi* diye düşündüm.

Kollar şişkin ve kafamdan daha büyüktü. Elbisenin üst kısmı, korse sayesinde vücuduma sıkıca sarılıyordu, ama alt kısmı, duruşumun iki katı genişliğinde bir kubbe şeklinde eteğe dönüşüyordu.

Sözsüz kaldım. Bu iğrençliği tarif edecek kelimeler bile bulamadım. Yavaşça diğerlerine döndüm. Onlar da yaptıkları işi bırakmış, ilk seçeneği görmek için bekliyordlardı.

Herkesin ağzı açık kalıp gözleri fal taşı gibi açıldığında hemen rahatladım. Sophia şoktan elini ağzına götürdü. Adelaide'in yanakları pembeleşti, Emma ve Daphne ise birbirlerine baktılar, normalde sadece ikizlerin anlayabileceği sessiz bir konuşma yaptılar, ama onların sessizce neyi ifade ettiklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Sonra Sophia güldü. İçtiği şarap kafasına vurmuştu. Elini ağzına götürüp özür diledi. "Çok üzgünüm Emilie. Bu elbise sana *yakışmıyor*. Müstakbel gelinimin düğün gününde bu kadar çirkin görünmesine izin veremem. Alınma Adelaide. Eminim bu elbise başkasına çok yakışır."

Gözlerine baktım ve bu çirkin elbisenin *kimseye* yakışmayacağına inandığını gösteren parıltıyı fark ettim. Ama sevgili arkadaşının duygularını incitmek istemiyordu.

Adelaide sinirli bir nefes aldı. "O zaman bir sonrakini deneyelim mi?"

Sonraki birkaç saat, bitmek bilmeyen bir döngü gibi geçti. Elbise çıkarmak. Elbise giymek. Elbise çıkarmak. Elbise giymek. Bu monotonluk, sadece yüzündeki buruşukluklar ve dehşet dolu bakışlarla kesintiye uğradı. İlk elbiseden sonra, durumun daha iyiye gideceğini düşünmüştüm.

Ama yanılmıştım.

Nedense, denediğim her elbise daha da kötü oluyordu. Ağlamak üzereydim ve dördüncü kadeh şarapla üzüntümü boğuyordum. Gözyaşlarıyla dolu gözlerim ve pembe yanaklarım da durumu kurtarmaya yetmedi. O gece ellinci elbiseyi denediğimde, tam bir felaket gibi görünüyordum.

Bu tam bir felaketti.

"Biraz ara verelim," dedi Sophia, bana acıyarak bakarak. "Kim daha fazla köpüklü şarap ister?"

Bu noktada Adelaide ve ikizler de içmeye başlamıştı. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Son giydiğim fiyasko elbiseyi çıkarmaya zahmet etmedim. Bunun için enerjim yoktu. Balkonumun kapıları açıldı ve serin gece esintisi sıcak tenimi okşadı. Tanrıya şükür bu elbisenin korsesi yoktu, böylece derin ve yavaş nefes alıp verebiliyordum.

Aşağıdaki bahçeler bu gece sessizdi. Dinleyecek prensler yoktu. Bu kesinlikle iyi bir şeydi, çünkü beni bu elbiseyle görseydi, ölene kadar benimle alay ederdi. Tanrım, bu bir kabustu.

Korkuluğa yaslandım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Çok yorgundum ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Sadece bu gecelik bırakmak ve belki yarın tekrar denemek istedim.

Odaya geri dönme düşüncesi başımı ağrıtıyordu, ama burada sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyordum. Açık balkon kapısından geri dönerken, gözüm ince beyaz bir saten elbiseye takıldı. Şimdiye kadar denediğim diğerlerinden farklı olarak, bu elbise sade ve mütevazıydı. Ama onda beni çeken bir şey vardı.

İçeri girerken elimi uzattım. Yumuşaktı ve parmaklarımın arasından su akıyormuş gibi hissettim. Kumaş o kadar parlıyordu ki, sanki sihirli özellikler katılmış mı diye merak ettim. Deniz yüzeyindeki dalgalarda ışığın yansıması gibi. Çok güzeldi.

"Peki ya bu?" diye sordum, ama kimse beni duymamış gibiydi. Kulak misafiri olduğum küçük sohbetten, bu kabus gibi durumu nasıl çözecekleri konusunda tartıştıklarını anladım. Neden bana bunu denemem için vermediler?

Emma ve Daphne bile tartışmaya katılmışlardı. Sanırım birkaç kadeh alkol dillerini çözmüştü. Bütün gece boyunca en çok konuştukları andı. Onların yardımı olmadan, büyük beden balo elbisesini çıkardım ve gözüme çarpan dar, vücuda oturan elbiseyi giydim.

Aynada kendime bakmama bile gerek kalmadı. Giydirdiğim anda, tam bana göre olduğunu hissettim. Yine de, dizlerimin etrafındaki kumaşı kaldırdım ve aynanın önüne tekrar geçmek için trenin peşinden gelmesine izin verdim. Kasvetli kaşlarımın çatılması, hemen dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasıyla yerini aldı.

Elbisenin ince askıları ve zarif V yakası, göğüs dekoltemi vurguluyordu. Vücudumun hatlarını ortaya çıkarmak için yeterince dar olan elbise, denediğim diğer elbiselerin aksine nefes almamı engellemiyordu.

karnımı sıkı sarıyordu, bir gün boyunca içtiğim şarap ve yediğim pastadan dolayı şişkinliğim görünmüyordu. Yine, elbisenin sihirli özelliklerini sorguladım.

Elbisenin alt kısmı yere kadar uzanıyordu ve uzun kuyruğu arkamda sürükleniyordu. Dantel, boncuk, tül veya desen yoktu. Yine de muhteşemdi. O gece denediğim en iyi elbiseydi ve daha da iyisi, ilk kez bir gelin gibi hissettim. Kendimi güzel hissettim.

Hafif gülümsemem tam bir gülümsemeye dönüştü ve gözlerim yine parıldıyordu, ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıyla.

Arkamı döndüğümde sessizlikle karşılandım, ama bu seferki ilk elbiseye hiç benzemiyordu. Dikkatlerini beklediğimi fark ettiklerinde, yüzlerinde hayranlık ve hoş bir sürpriz ifadesi belirdi.

Sophia'nın gözleri parıldadı ve elini göğsüne koydu. Emma ve Daphne birbirlerine bir kez daha baktılar. Bu sefer elbisenin mükemmel olduğunu kabul ettiklerini anladım. Adelaide şaşkın görünüyordu ve konuşana kadar nedenini anlayamadım.

Yumuşak bir sesle, "Onu getirdiğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, ama neyse ki cevap vermem gerekmedi. Sophia öne çıkıp bana sarıldı. "Tanrılara şükür ki getirdin. O muhteşem. Oh Emilie, seni ailemize kabul etmek için sabırsızlanıyorum."

Sophia beni sıkıca sarıldı ve ben de beceriksizce sırtını okşadım. Onun bu kadar sevdiği fiziksel sevgiye alışkın değildim. Elindeki kadeh eğildi ve ikizler nefeslerini tuttular, Adelaide ise Sophia'nın elinden kadehi almak için koştu.

Neyse ki, mükemmel elbiseme hiçbir şey değmedi. Sophia'nın sevinç gözyaşları sadece çıplak göğsüme düştü. O ağlayarak dağılıyordu ve biz kucaklaşırken ben de ağlamaya başladım. Sonra ne kadar gülünç görüldüğümüze gülmeye başladım. Ama Sophia gibi bir anneye sahip olmak güzeldi.

Kapının çalınması bizi ayırdı. "Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu Ladon.

Onu görünce nefesim kesildi. Onu bir haftadır görmemiştim. Son antrenmanımızdan bu yana o kadar zaman geçmişti. Ondan sonra geri dönmemeye karar vermiştim. Mucizevi bir şekilde, koridorlarda ya da kalenin başka yerlerinde ona rastlamamıştım. Onun hırçın varlığının yokluğuna oldukça alışmıştım.

Tam da o anda, dikkati bana yöneldi ve burnunun seğirdiğini gördüm. Sanki kötü bir koku almış gibi.

Siktir et onu.

"Ne istiyorsun tatlım?" diye sordu Sophia oğluna.

Bu takma ada gülmeme engel oldum. Ladon *tatlı* bir *çocuk*tan çok uzaktı. Belki de annesi içki alışkanlığından dolayı kalıcı beyin hasarı geçirmişti.

Gözlerini benden ayırdı ve dikkatini Sophia'ya verdi. "Cyrus seni görmek istiyor. Driash ailesinin yine vergilerden şikayet ettiğini söyledi. Sorunu çözmek için yardımına ihtiyacı var."

Sophia içini çekip açıkladı. "Driashlar. Benim çocukluk komşularımdı. Kızlarıyla çok iyi arkadaşım ve Ezra ile evlendiğimde, benden iyilikler istemeye başladılar. Onlara milyonlarca kez ayrıcalıklı muamele görmeyeceklerini söyledim, ama hayır cevabını kabul etmiyorlar."

"Ama Cyrus artık kral. Neden hala seni arıyorlar?" diye sordum.

O güldü. "Bu durumu daha da kötüleştiriyor. O benim oğlum olduğu için artık daha fazla etkim olduğunu düşünüyorlar."

Sonra gizemli bir şekilde fısıldayarak eğildi. "Onlara söyleme, ama haklılar."

Boş bardağını bar arabasına koydu. "Neyse, ben gidip bununla ilgilenmeliyim. Hadi Ladon. Güzel gelini izlemeyi bırak da sevgili annene eşlik et."

Dehşete kapılmış bir şekilde, hala kapının yanında duran Ladon'a baktım. Yanakları kızarmıştı.

O da bakıyor muydu?

On Birinci Bölüm

Emilie

Kapımda bir vuruş duydum ve ben konuşmadan Cyrus içeri girdi. Gece kıyafetlerini giymişti — yumuşak ve bol siyah pantolon ve ince gri bir gömlek.

Yatağa oturup battaniyeyi göğsüme sıkıca sarıldım. Giysilerimi çıkarmadan yatmıştım ve Cyrus bana bakarken, sanki battaniyenin içinden görebiliyormuş gibi, benim karıncalanmaya başladı. Göz bebeklerinin büyümesi, bunu gerçekten yapabildiğini düşündürdü bana.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni görmem gerekiyordu," dedi, yatağa yaklaşarak. "Seni düşünmeden duramadım. Düşünümüzü düşündüm. Seni... karım olarak düşündüm."

Artık çok yakındı; eli yorganımın üstünde duruyordu.

"Öyle mi?" diye sordum. Sesim titriyordu... nefesim kesilmişti. Uyluklarımın arasından sıcaklık yayılıyordu.

"Evet, Emilie. Uykum kaçmıştı. Ve sanırım sen yanımda uyuyor olsaydın, bu sorunum olmazdı." Battaniyenin kenarını çekti ve ben de yanıma girmesi için yer açmak için yana kaydurdım. Göğsüm sıkışmış, vücudum kaskatı kesilmişti.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Cyrus kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, çıplak vücudum ona yapıştı ve uyluklarımın arasında sert bir şeyin bastırıldığını hissettim. İçgüdüsel olarak parmaklarımı dalgalı saçlarına geçirdim ve bir bacağımı ona doladım.

"Bunu durmadan düşünüyordum, Emilie. Seni yatağında görmek nasıl olurdu diye." Üzerime yuvarlandı ve bacaklarımın arasındaki vücudunun ağırlığı nefesimi kesmişti. Vücudum yanıyordu ve bunun onun ateş kullanma yetenekleriyle ilgisi olmadığını biliyordum.

Kalçalarımı salladım. Gömleğini, pantolonunu çıkarmak istedim. Tenini tenime değdirmeyi istedim. Ben onun sırtını tırmalarken, elleri çıplak göğsümü dolaştı, göğüslerimi avuçladı ve başparmağıyla hassas meme uçlarımı okşadı.

Beynim çıldırıyordu. Belirsizlik ve deneyimsizlik arasında kalmıştım, ama aynı zamanda zevkten başım dönüyordu. Bir an için bayılmış olmalıyım, çünkü Cyrus'un gömleği bir anda çıktı ve çıplak göğsü benimkini kapladı.

Ağzını indirdi, dudaklarını boynuma sürterek beni beklentiyle titretmeye başladı. Durdu ve yatak odasının kapısına doğru baktı, orada başka bir silüet duruyordu. "Güzel gelini izlemeyi bırak, Ladon."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken birden uyandım. Ellerimi çılgınca vücudumun üzerinde gezdirdim. İpek pijamaların dokunuşu, hızla atan kalbimi ve hızlı nefes almamı yavaşlatmaya yetmedi.

Sadece bir rüyaydı.

Yatağımın yanındaki komodinde durduğunu bildiğim su bardağına uzandım. Su, içimde hala kalan yakıcı acıyı hafifletmeye yardımcı oldu. Yüzümdeki karışık saçları geriye ittiğimde alnım terlemişti. Tamamen dağınıktım.

Ay, gece gökyüzünde yüksekteydi ve perdelerimin aralığından içeri sızıyordu. Gece yarısını biraz geçmişti. Yatağa uzandım ve iç geçirdim.

Yarın Fort Malek'e yolculuğumuzun başlangıcıydı. Uyumam gerekirdi. Tanrılar, yolculuktan önce dinlenmem gerektiğini biliyorlardı, ama çok heyecanlıyım. Ve az önce gördüğüm rüya beni çok rahatsız etmişti.

Kalbim artık hızla atmıyor ve nefesim düzelmiş olsa da, bacaklarımın arasında hala bir ağrı hissediyordum. Ne kadar dönüp durursam da, görmezden gelinmesi zor, sıcak ve ıslak bir his.

Cyrus'u, parmaklarımın altında vücudunun nasıl hissettirdiğini düşünmeye çalıştım. Gerçek değildi, ama bu, canlı olmadığı anlamına gelmiyordu. Gözlerimi kapatıp yeterince konsantre olursam, neredeyse boynumda nefesini hissedebiliyordum. Elimini karnımın aşağısına kaydurdum ve pijama şortumun eteğinin altına soktum.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve bir an donakaldım, birinin duymuş olabileceğinden, karanlığın örtüsü altında ne yaptığımı birinin bildiğinden irrasyonel bir şekilde endişelendim. Tabii ki bu aptalcaydı. Kalede herkes derin uykudaydı.

Parmaklarım klitorisime dokunduğunda dudağımı ısırdım ve sonra beni beklediğini bildiğim uyarılma havuzuna doğru indim. Bir parmağımı içeri ittim, yavaşça dışarı çıkardım ve tekrar içeri bastırdım. Bir elimle kendimi çılgınca tatmin ederken, diğer elimle meme ucumu okşadım. Kalçalarımı avucumun içinde sallayıp sırtımı yataktan kaldırarak, o mutluluk hissini kovaladım. Onu elde etmek için çaresizdim, onu bulduğumda tekrar dinlenebileceğime emindim.

Bacaklarım titriyordu, ama Cyrus'un üzerimde durduğu görüntüsü dikkatimi dağıttı. Orgazmların her zaman bu kadar ulaşılmaz olması beni sinirlendiriyordu. Gelecekteki kocamın hayalinin yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama o yüksek hissin kaybolduğunu, yok olduğunu hissettim.

Lanet olsun.

Derin bir nefes aldım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Sadece parmaklarımın amımın içine girip, kalçalarımı sallarken beni genişletmesinin verdiği zevke odaklanmaya çalıştım.

Daha yakın... daha yakın... daha yakın. Bir kez daha Cyrus'un görüntüsünü zihnimde canlandırdım. Beni nasıl becerebileceğini hayal ettim. Tatlı ve şefkatli mi olurdu? Yoksa sert ve kaba mı? İçim gerginleşmişti, karnımda baskı oluşuyordu. Çok yakındım; kaslarım gerginleşirken nefes almakta zorlanıyordum.

Cyrus'un görüntüsü bulanıklaştı. Sarı saçları beyaza dönüştü. Alnındaki kırıklıklar düzeldi ve gözleri yeşilden gümüş mavisine dönüştü.

Gözlerimin önünde Cyrus, Ladon'a dönüştü. Sıcak gülümseme kayboldu ve yerine kötücül bir sırıtış geldi. Ve o anda vücudum bana ihanet etti.

Ladon'un bana bastırıldığı, elini boğazıma doladığı görüntüsü zihnimde canlanırken, amım parmaklarımın etrafında titriyordu ve tüm vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Sanki kemiklerimde bir depresyon hissediyordum ve Ladon'un toprağı manipüle edebileceğini düşündüğümde daha da sıkı sıkı tutundum.

Kahretsin, parmaklarımla kendimi tatmin ederken Ladon ve onun sihirli yeteneklerini düşünmemeliydim.

Yüksekten indiğimde kaslarım gevşedi. Oturdum ve hızla banyoya gidip kendimi temizledim. Kendimi iğrenç hissediyordum. Sanki Ladon'un özü cildimi kaplamış gibiydi ve onu yıkamam gerekiyordu.

Ama duşa girip cildimi ovduğumda, Ladon'un varlığı bir dövmedeki mürekkep gibi içime işledi ve beni kalıcı olarak işaretledi. Onu düşündüğümde, onu bu kadar samimi bir şekilde deneyimlediğim düşüncesiyle tüylerim diken diken oldu. O görüntüyü beynimden silebilmeyi dilerdim, ama ne kadar silmeye çalışırsam çalışayım, o görüntü aklımdan çıkmıyordu.

Banyodan çıkıp yatağıma dönmek için kapıma geldiğimde durdum. Koridordan, içeriden boğuk sesler geliyordu. Yaklaştım ve kulağımı sert ahşap kapıya dayadım. Cyrus ve Ladon'un seslerini ayırt edebiliyordum, ama kalın, sağlam kapı yüzünden sözleri çok bozuk geliyordu.

Dikkatlice kapı kolunu çevirdim ve kapıyı biraz araladım. Sesleri odama kadar geliyordu, benim dinlediğimi bilmiyorlardı.

"Bunu yüzlerce kez konuştuk, Ladon. Aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan yoruldum. Ya benim karar verme yeteneğime güveniyorsun ya da güvenmiyorsun." Cyrus'un sesinde öfke duyabiliyordum.

"Sana güvenmediğimden değil. Seni tanıyorum kardeşim. İnsanların iyi yanlarını görmek istiyorsun, ama sana söylüyorum, Duvallar senin iyiliğini düşünmüyorlar."

"Peki sen var mı?"

Birisi, Ladon olduğunu tahmin ettim, alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki var. Her zaman vardı. Aksini ima etmene çok kırıldım."

"Haklısın." Cyrus'un sesindeki öfke yatışmıştı. Bir süre sessizlik oldu, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Emilie'yi bu aileye kabul etmen için ne gerekiyor?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ladon'a yapmak istediğim onca şeyi hayal ederken dişlerimi sıktım. Ona hiç bir şey yapmamıştım. En azından bu kadar nefret edilmesini gerektirecek bir şey yapmamıştım.

O tekrar konuştu ve ben dikkatle dinledim. "Sana sunacakları hiçbir şey yok." Cyrus konuşmaya çalıştı ama Ladon onu kesintiye uğrattı. "Dreslen bir çorak arazi. Misha bir zamanlar senin arkadaşın olabilir ama o, karısı ve çocukları sadece senin gücünü ve paranı istiyorlar. Bu aileye bir parazit sokuyorsun. O seni asla sevmeyecek."

"Bazen evlilik aşk ile ilgili değildir."

"Hayır, ama seni tanıyorum Cyrus. Sen aşka inanırsın. Isabella'yı sevdin, o da seni sevdi. O fahişeyi sevebileceğini bana dürüstçe söyleyemezsin."

"Yeter!" diye bağırdı Cyrus ve ben titredim. Kapıyı sessizce kapattım. Yeterince dinlemiştim.

Ladon'un sözleri kafamda yankılanırken gözyaşlarım akmaya başladı. Ben para ya da nüfuz peşinde değildim. Hiçbir şeyin peşinde değildim. Ailem, benim ne istediğimi hiç düşünmeden bu çileyi ayarlamıştı, ama sanırım para ve güç *tam* da ailemin peşinde olduğu şeylerdi. Ben sadece durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordum. Ladon'un öfkesi yersizdi.

Cyrus'un beni savunduğu gerçeğiyle kendimi teselli etmeye çalıştım. O harika bir koca olurdu, ama Ladon'un da beni kabul etmesi için duyduğum yoğun arzuyu söndüremezdim.

On İkinci Bölüm

Ladon

Sabah koşumu yaparken her adımında başım zonkluyordu. Fort Malek'e yola çıkmadan önce egzersiz yapmak için ekstra erken uyanmak zorunda kaldım. Egzersizi atlayabilirdim, ama bütün gün sürecektir bir yolculuk olacaktı ve birikmiş enerjimi boşaltmazsam huzursuz olacağımı biliyordum.

Dün gece aynı eski konu hakkında Cyrus ile tartışarak çok geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. Onun fikrini değiştirmesi için zaman daralıyordu ve şansımın kaybolduğunu hissediyordum. Ama Emilie'yi tahtın bir santim yakınına bile yaklaştırmayacaktım. İnatçı kardeşim mantığa kulak asmazsa, başka bir yol bulmam gerekecekti.

Koşumu bitirip hızlıca duş aldım. Yatağımın üzerinde boş bir bavul duruyordu, aceleyle içine giysiler, ayakkabılar ve diğer gerekli seyahat eşyalarını attım. Dağınık bir haldi ama işimi görürdü. Kolayca kapattım. Her zaman az eşya alan birisiydim ve orada uzun süre kalmayı beklemiyordum. Orada kalıcı olarak yaşamaktan mutlu olsam da, büyük gün için diğer arkadaşlarımızla birlikte geri dönmek zorundaydım.

Annem beni kalenin girişindeki salonda bekliyordu. Beni görür görmez bana sarıldı. "Biraz rahatlamaya çalış. Ve kendine dikkat et."

Renoa ve Emilie'yi birkaç günlüğüne geride bırakacağımı düşününce yüzümde samimi bir gülümseme belirdi. "Dürüst olmak gerekirse, kaleden çıkıp bir kez olsun kardeşimle baş başa vakit geçirebileceğim için çok heyecanlıyım."

Geri çekildiğimde, annemin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi?" Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. "Neyi söylemedi?" "Bence Cyrus sana kendisi söylemeli," dedi, çenesini omzumun üzerinden sallayarak.

Döndüm ve tabii ki Cyrus ve Emilie köşeyi dönmüşlerdi, iki eski dost gibi gülümsüyor ve gülüyorlardı. Kulaklarımın uçlarının kızardığını hissettim, ama dilimi ısırđım.

Kardeşim ve nişanlısının arkasında, kalenin iki çalışanı, birden fazla sandık taşıyorlardı. Güzel prenses kendi lanet bagajını bile taşıyamıyordu.

"Ah, günaydın. Seyahat için mükemmel bir hava, sence de öyle değil mi?" "Bana söylemek istediğın bir şey mi var, kardeşim?"

Ceketinin yakalarını düzelitti ve bana tam olarak dikkatini vermeden cevap verdi. "Bana başlama, Ladon. Her şey yolunda olacak."

İçimde öfke kabardı. Her şeyin yoluna girmesi umurumda değildi. Benim yerime Emilie'nin tarafını tutması umurumdaydı. Onun seçimlerini etkilemesine izin vermesi ve bunun iyiye işaret olmaması umurumdaydı.

Emilie akıllıca onun yanından ayrılıp arabalara doğru yöneldi ve bize yalnız konuşma fırsatı verdi.

"Bu yolculukta ona en azından nazik davranmaya *çalışacağına* söz ver. Ona adil bir şans vermedin. Belki verseydi, onun aslında çok nazik bir insan olduğunu ve senin düşmanlığını hak etmediğini anlardın."

Ona birazcık bile nazik davranma düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Kafamı salladım, kelimeleri bir araya getiremedim.

Cyrus bana sert bir bakış attı, emir verirken kullandığı türden bir bakış, ailesiyle konuşurken değil. "Eğer kurallara uymazsan, geride kalacaksın."

Kardeşimin bana bu şekilde hitap ettiği sayıları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Benden bıktığını ve tehdidinin ciddi olduğunu biliyordum. Ve onların bensiz Fort Malek'e gitmelerine izin veremezdim.

"Peki," dedim sertçe.

"Söyle."

"Daha nazik olmaya *çalışacağıma* söz veriyorum."

Sesimin tonundaki değışikliği fark etmişti, ama sözüm yeterli gelmiş gibiydi. Emilie'nin peşinden kaleden çıkarken sırtıma bir şaplak attı.

Onları takip etmeden önce on sayı saymak zorunda kaldım.

Kapalı arabaya bindik, kardeşimlerin muhafızları ön ve arka koltukları işgal ederek her iki tarafta da bizi korudular. Bu sadece bir önlemdi. Osavian'dan geçen yollar son derece güvenliydi, ama yine de bu uygun bir prosedüdü.

Cyrus ve Emilie öne doğru bakan bankta oturdular, ben ise kardeşimin karşısındaki koltuğa oturdum. Cyrus ceketini çıkardı ve kolunu Emilie'nin omuzlarına doladı. Emilie ona yaslandı ve ona özlem dolu bir bakış attı ki, bu bakış beni kusmak istememe neden oldu.

Araba hareket etmeye başladığında, dikkatimi geçen manzaraya verdim. Kraliyet bahçelerinin üzerinde sis vardı ve birçok vatandaş Renoa sokaklarında sıralanmış veda etmek için el sallıyordu. Onlara nazikçe başımı salladım ve gözümün ucuyla Emilie'nin el sallayıp gülümsediğini fark ettim.

Hayal kırıklığıma uğradım, çünkü insanlar onu seviyor gibiydi. Onun adını haykırıyor ve ona iyi dileklerini sunuyorlardı. Cyrus onun yanında gülümsüyor ve kıvrılmış saç uçlarıyla oynuyordu.

Sinirlenerek bacağımla titremeye başladı. Bu çok uzun bir yolculuk olacaktı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye fısıldadı Emilie. Gözlerim kapalıydı, bu yüzden uyuduğumu sandılar, ama aslında sadece sosyalleşmek zorunda hissetmek istemiyordum.

Araba sallanıyordu, ama ben nispeten hareketsiz kaldım ve açıkçası sıkıcı olan tüm konuşmalarını dinledim. Nedense, garip sorular ve sert cevaplardan daha fazlasını bekliyordum. Bu ikisinin birbirleri için yaratılmadıkları acı bir şekilde açıktı.

Küçük bir iç çekişle nefes verdim. Cyrus, onu ikna etmek için yaptığım son girişimi reddetmişti. Başka bir girişimde bulunacağımı sanmıyordum, özellikle de şimdi Emilie'yi ülkenin dört bir yanında sergiliyordu.

"Çok uzun sürmez. Belki bir saat kadar," diye tahmin etti Cyrus. Araba o kadar karanlıktı ki, gece çöktüğünü anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Onun tahmini benimki kadar iyiydi.

"Oraya vardığımızda oldukça geç olacak sanırım," dedi Emilie.

"Evet, muhtemelen doğruca yatmaya gideceğiz. Yarın tanışırma ve tüm o tantanayı yapabiliriz."

"Hmm."

Konuşmanın ne kadar zorlama olduğunu görerek gülmemeye çalıştım. Dayanılmazdı. Cyrus ayakkabımı bir iki kez dürttü sanki, ama onu başarıyla görmezden geldim. Onun rahatsızlığını gidermekle hiç ilgilenmiyordum. Beni dinlemeli ve onu birkaç hafta önce göndermeliydi. Aslında, onu Renoa'ya hiç davet etmemeliydi.

Araba yavaşlayarak durdu ve ben sonunda gözlerimi açtım. Cyrus bana hoşnutsuz bir bakış attı ama ben onu görmezden geldim, dik oturdum ve kollarımı başımın üzerine uzattım.

Pencereden dışarı baktığımda yağmur yağıyordu ve önümüzdeki kaleyi bulanıklaştırıyordu. Yağmurun arasında, gözetleme kulesinin tepesinde bir muhafızın silüetini seçebiliyordum. İki fener, Malek Kalesi'nin tek girişi olan büyük metal kapıya giden yolu aydınlatıyordu.

İçeriden biri bir kolu çektiğinde kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve kervanımız kapıdan geçebildi. Surların ötesinde açık, kare şeklinde bir avlu vardı. Uzak tarafta, dış mekânı iç mekândaki karşılama salonuna bağlayan üç uzun kemer vardı. Her iki tarafta da birbirine benzeyen kemerler vardı; sağdaki kemerler konaklama yerine, soldaki kemerler ise diğer üst düzey üyelerin toplantı ve ofislerine açılıyordu.

Bir şeyler yolunda değildi. Kale içindeki açıklığa baktığımda, ortalık ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Yağmurun çatılara vurma sesi ve kırık bir panjura çarpan rüzgârın sesi dışında, karakol terk edilmiş gibiydi.

Cyrus da aynı şeyi fark etti. "Sanırım herkes içeride, fırtınadan saklanıyor."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım. Yine de tüylerimi diken diken eden rahatsız edici bir his vardı. İçeri girince kendimi daha iyi hissedecektim.

Önümüzdeki arabadaki muhafızlar, açıklığın ortasındaki devasa su birikintisine atladılar. Bize doğru sıçrayarak geldiklerinde su ayak bileklerine kadar geldi, sonra arabanın kapısını açtılar.

Bir adam önce Emilie'ye yardım etti. Cyrus ceketini onun başına tuttu ve ben de onların arkasından gittim. Hızla orta kemere doğru yürüdük ve sığınak altına girdiğimizde saçlarımı salladım.

İlk olarak karşılama salonuna girdim ve gözlerim ışığa alışır alışmaz donakaldım. Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Tüm vücudumdan. Boğazıma kusmuk geldi.

Ölüme yabancı değildim. Savaşın getirdiği kan ve tüm korkunçluklara da. Ama karşılaştığım manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Bir cesedin üzerinden geçtim, başı kopmuştu ve ortada yoktu. Yanında parçalanmış uzuvlar yığılmıştı. Bir sonraki cesedin başı hala yerindeydi, ama yüzü yok edilmişti, sadece kıkırdak ve kemik kalmıştı.

Nefesim düzensizleşmişti. Her yerde cesetler yığılmıştı ve zemin kanla kaplıydı. Eğilip bir kadının gözlerini kapattım. Gömleği yırtılmıştı ve bağırsakları deşilmişti.

Koku beni hasta edecek kadar kötüydü, bu yüzden derin nefes almamaya çalıştım. Çürümüş koku ve tüm askerlerimin acımasızca öldürölüp bana bırakılmış halleri beni baş döndürüyordu.

En kötüsü de, salonun ön tarafında bir adam parçalanmıştı. Vücudunun her parçası — gövdesi, kolları, bacakları ve başı — yeniden düzenlenip büyük çivilerle duvara sabitlenmişti.

Kalen.

O mesajı göndermedi. Başka biri gönderdi. Tuzak kurmak isteyen biri.

Hızla döndüm, botlarım kırmızı kan birikintilerinde kaydı. Döndüğümde Emilie'yi gördüm, yüzü solgun ve gözleri şoktan donmuştu. Cyrus da pek iyi görünmüyordu.

"Kim... bunu kim yapabilir?" Cyrus titrek nefesler arasında sordu.

Emilie bayılabakmış gibi görünüyordu. Buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Onu al. Onu al ve git. O buraya ait değil ve sen Renoa'ya dönmelisin. Diğer karakollardaki kaptanlara söyle..."

Bir çığlık ve metalin çınlaması emirlerimi kesintiye uğrattı.

Cyrus ve ben hiç vakit kaybetmeden geldiğimiz yere geri koştuk. Kemerlere on adımdan az bir mesafe vardı, ama tekrar yağmurun altına çıktığımızda avlu maskeli savaşçılarla dolmuştu. Benim ordularımın aksine, eğitimsiz bir şekilde çılgınca kılıç sallıyorlardı. Dört muhafızımız onları kolayca uzak tuttu, ama yan kemerlerden daha fazlası dökölünce sayıları arttı.

En yaşlı muhafız Anderson, aynı anda dört kişiyle dövüşürken, Braden ve Clarence üçer kişiyle dövüşüyor ve ölümcül bir hassasiyetle düşmanlarını kesiyorlardı. Arabasının diğer tarafında Lee de dövüşüyordu.

Kılıcı başka bir maskeli askerin kılıcıyla çarpıştı, ama arkadan iki kişi yaklaşıyordu.

"Lee!" diye bağırdım, ona doğru koşarken kılıcımı çektim. İlk adamın göğsünü hiç çaba harcamadan kestim ve o acı içinde çığlık atarak yere düştü. Sonra kılıcımı kaldırdım ve bir başka ölümcöl darbe indirmek için hamle yaptım. İkinci adam geldiğimi duydu ve tam zamanında döndü, eski, çukurlu bir kalkanla kılıcımı engelledi.

Kılıçlar çarpıştığında, titreşimler koluma yayıldı. Ayaklarımı yere sağlamca bastırıp bir kez daha kılıcımı salladım, bu sefer hedefi onun uyluğuydu. O da hızla kılıcını indirdi ve son anda benim kılıcımla çarpıştı. Pratik olmaktan çok teatral bir hareketle döndü ve ben de onun saldırısını engelledim. Lee onu şaşırtana kadar ileri geri dans ettik, Lee kılıcını askerin sırtına saplarken ben de onun göğsüne ölümcöl darbeyi indirdim.

Bu, etrafıma bakmak için ilk fırsatımdı. Nedense, eskisinden daha fazla asker vardı. Düşmanlar bir tsunami gibiydi ve onları daha fazla durdurmamız imkansızdı.

"Cyrus!" diye bağırdım, kılıcımı sallayarak düşmanlarımızı katlederken ona doğru ilerledim. Altı asker daha tarafından kuşatılmıştı ve cesurca savaşırken gücünün tükendiğini görebiliyordum. Durup derin bir nefes aldım ve yere bir şok dalgası gönderdim.

Askerler hazırlıksızdı ve ayakları yerden kesilirken Cyrus kaçmayı başardı. Büyümü odaklamak için harcadığım zaman bana pahalıya mal oldu. Biri arkamdan saldırdı ve uyluğumun arkasını kesti. Kükredim ve yarayı tuttum, saniyeler içinde elim kanla kaplandı.

Cyrus kılıcını saldırganın vücuduna sapladı ve intikam almak için göğsüne bir tekme daha attı. Adam yere düştüğünde Braden'in bağırdığını duydum ve başımı onun yönüne çevirdim. Clarence yüzüstü yatıyordu, karnından kan akıyordu. Braden kardeşinin yanına diz çöktü. Clarence nefes almayı bırakmış olsa da, Braden onu daha fazla şiddetten korumak için mücadele etti. Birkaç dakika boyunca mücadele etti, ama sonunda düşmanlarımız onu ve kardeşini gömdüler, çürümüş bir leşin üzerine üşüşen sinekler gibi üzerlerine ullandılar.

Kaosun içinde Anderson'ı bulmaya çalıştım, ama onu hiçbir yerde bulamadım. "Arabaya dön!" diye Cyrus'a bağırdım. Clarence ve Braden ve Anderson'ın kaybolmasıyla, buradan sağ çıkma şansımız azalıyordu.

"Emilie nerede?" diye Cyrus bana bağırdı.

Lanet olsun, ona göz kulak olmamış mıydı?

Kanlı savaş alanını aradım, askerleri atlatıp keserek ilerledim. Tam vazgeçmek üzereyken, onu bir kemerin arkasında gördüm, elleri uzanmış, büyüü bir bariyer düşmanlarımızı uzak tutuyordu.

Kahretsin, ona doğru dürüst kendini savunmayı öğretmeliydim. O gücü sonsuza kadar koruyamazdı ve sendeleyen duruşuna ve acı dolu ifadesine bakılırsa, yakında pes edecekti.

Cyrus ona doğru bir adım attı, ama ben uzattığım kolumla onu durdurdum. "Arabaya git. Onu ben alırım."

Kararsız görünüyordu, gözleri Emilie ile benim arasında gidip geliyordu. Cyrus'un benim komutamı kabul ettiğı çok az durum vardı, ama savaşın heyecanı içinde benim emirlerimi dinledi. Lee şimdi yanıımızdaydı ve Cyrus'un kolunu çekiyordu.

"Gidelim, Majesteleri," dedi Lee ve Cyrus isteksizce onu takip etti.

Emilie'ye doğru koştum, maskeli tehditkarların arasından geçerek, inanmadığım tanrılara dua ettim.

Emilie'nin rüzgâr duvarı tam ona ulaştığım anda kırıldı ve kalabalık etrafımızı sardı.

"Ladon," diye bağırdı. Sesinde ve yüzünde korku vardı. Bana uzandı ve ben bulanık bedenlerin arasından geçmeye çalıştım. Ama onlar yaklaşıyorlardı, onları uzak tutabileceğimden daha hızlı bir şekilde.

Emilie'nin eli kolumu sardı ve bu sefer onu itmedim ya da dokunuşuna hırladım. Kılıcım gökyüzündeki şimşekleri yansıtarak parıldarken, onu körü körüne aradım. Elini sıktığımda elim terliydi.

Aniden, elinden kurtuldum. Çığlık attı ve döndüğümde, maskeli savaşçılardan biri tarafından sürüklenirken gördüm. Direndi, tekmeledi ve kollarına tırmaladı, ama onlar ondan daha güçlüydü.

"Emilie!" diye bağırdım, çaresizce ona uzanmaya çalışarak.

Ve sonra keskin olmayan bir nesne kafamın arkasına çarptı.

Her şey karardı.

On Üçüncü Bölüm

Ladon

Gözlerimi açtığımda başım zonkluyordu. Kışın ilk donu gibi soğuk ve sert bir zeminde yatıyordum. Etrafımda sis dolanıyordu, bu yüzden üstümdeki gökyüzünü görmek imkansızdı, görüş alanımın kenarlarında ise uzun çitler uzanıyordu.

Karanlıktı, belki de alacakaranlıktı?

Neredeyiz? Neredeyiz? Kafamın içinde bir ses fısıldadı.

Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki bulanıklığı gidermeye çalıştım. Dünya dönüyordu ve midem bulanıyordu.

Neredeyiz? Neredeyiz?

Kafamın içindeki ses daha da yükseldi. Kafamı eğdim, boynum çatırdadı, kaslarımın gerginliğini gidermeye çalışıyordum.

"Emilie?" Yumuşak bir sesle konuştum. Yerde yatıyordu, yüzü dehşetle donmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama hiçbir şey görmüyordu.

"Neredeyiz? Neredeyiz?" diye tekrarladı.

"Emilie." Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm, onu esir alan trans halinden çıkarmak için onu salladım. "Hey, her şey yolunda. Kendine gel."

Dudakları hareket etmeyi bıraktı ve gözleri yüzüme odaklandı. Sonra kaşları çatıldı. "Ladon?"

"Evet, benim. Yaralandın mı?" diye sordum, vücudunu kısaca tarayarak. Alnındaki bir çizik ve yanağında oluşan bir çürük dışında fiziksel olarak zarar görmemiş gibi görünüyordu.

"Ben... sanırım... ben..." Kafası karışmış bir şekilde etrafına baktı. "Buraya nasıl geldik? Burası neresi?"

"Bilmiyorum," dedim, başımın arkasını ovuşturarak. Islak bir noktaya dokunduğumda irkildim. Elimi çektiğimde parmaklarım yapışkan kanla kaplıydı. "Bayılmışım. Ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum musun?"

Kaşlarını çattı ve ela gözlerinde yaşlar birikti. "Sihir gücüm tükenmeden hemen önce bana geldiğini hatırlıyorum. Ama ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum."

Onu ellerinden tutup oturur pozisyona getirdim. Nefesini tuttu. "Onlar ne?"

Elleri benim ellerimde titriyordu ve onun bakışlarını takip ettiğimde, ellerimizin parmaklarımızdan ve bileklerimizden yukarı doğru uzanan siyah sarmaşıklarla birbirine dolandığını gördüm.

Geriye atladım ve kırımın üstüne düştüm. Parmaklarımı uzatarak, cildimi lekeleyen siyahlığı dehşetle izledim. Başparmağımla ovuşturdum ama leke çıkmadı. İzler kalıcıydı.

Emilie, sanki ona ait değilmiş gibi ellerine baktı. Yüzü soldu. O hissi anlıyordum.

Ayağa kalktım ve göğsümdeki ve sırtımdaki kiri silkeledim. Evimizdeki çit bahçeleri gibi, koyu yeşil çalıların oluşturduğu iki duvar arasında sıkışmıştık. Ancak sisin içinde sıranın sonunu göremiyordum.

Titreyerek, sola sağa bakarak hangi yöne gideceğimizi düşündüm. "Gitmeliyiz."

Emilie ayağa kalktı ve yüzündeki dağınık saçlarını düzeltti. "Hangi yöne?"

Cevap vermediğimde, elini kaldırdı ve gözlerini yoğun siste kısıarak baktı. Rüzgâr gücüyle sisi kaldırıp yolumuzu açabilirdi.

Bir an donakaldı, büyüsunü çağırırdı, ama sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini şakaklarına koydu ve çığlık attı.

O acı içinde ağlamaya devam ederken yanına koştum. Neyi olduğunu bilmeden ellerini çektim. "Emilie, ne oldu?"

Çektiği acı içsel bir acıydı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonunda, saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, ellerini yüzünden çekip kucağına bıraktı. Yorgun görünüyordu ve hızlı hızlı nefes alıyordu. "Büyüm... kayboldu," diye fısıldadı.

"Hayır." Kafamı salladım ve geri çekildim. "Hayır."

Çılgınlıklarının yankıları bir an tereddüt etmeme neden oldu. Ama sonunda, gücümü önümdeki birkaç metreye yönlendirdim. Toprağa, onu çamur haline getirip, bir nehir gibi akıtmanın nasıl olacağına odaklandım.

Kafamda keskin bir acı hissetmem uzun sürmedi. Zihnimde şimşekler çaktı, tüm duyularımı elektrikledi. Görüşüm beyazlaştı ve parmak uçlarımı yalayan alevlerden başka hiçbir şey hissedemedim.

Tanrım, bu neydi?

Bağırsaklarım asitle eriyormuş gibi hissettim ve kaburgalarım tek tek ikiye bölünüyordu.

Sonunda bittiğinde, ben cenin pozisyonundaydım, midem hala şiddetli deneyimin etkisinden kurtulamamıştı. Gözlerimi kısarak baktım. Gün ışığı yoktu, ama beyaz sis bile başımı ağrıtan baş ağrım için fazla geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Emilie. Gözümün ucuyla ayaklarının bana doğru hareket ettiğini gördüm.

"Tabii ki değilim," diye tükürdüm. Ayakları geri çekildi.

Cildim hala yanıyordu, ama serin sis acımı hafifletmeye yardımcı oluyordu. Emilie'nin soluma doğru hareket ettiğini duydum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Tanrım, dayanılmazsın," diye mırıldandım. Ayaklarını benden daha da uzağa sürükledi. "Bekle."

Henüz tam olarak iyileşmemiştim, bacaklarım titriyordu. Ama onun tek başına dolaşmasına izin veremezdim. Hala nerede olduğumuzu bilmiyorduk. Maskeli askerler neredeydi? Bu yol nereye çıkıyordu?

Onun izinden giderek sol tarafa doğru ilerledim. Bu, hiçbir yere çıkmayacak bir riskti. Yavaşça yürüdük; yaklaşan bir katliamın sesini duymak için kulaklarımı dört açtım.

Belki de bu bir oyundu? Fort Malek'te yaptıkları gibi bize gizlice yaklaşmak istiyorlardı.

İçimde bir şey kıpırdadı. Saldırı... Cyrus kurtulmuş muydu? Buralarda bir yerde miydi?

Acil bir his beni sardı ve hızımı artırdım, Emilie hemen yanımdaydı. Tüm silahlarımın

çıkarıldığının farkındaydım. Düşmanlarımızla karşılaşsak, tamamen savunmasız kalacaktık. Büyülerimiz bile işe yaramazdı.

Arkamızdan bir uluma sesi geldi. İkimiz de sesin geldiği yöne döndük, Emilie'nin gözleri korkuyla açılmıştı. Ben korkmaktan çok kızgındım. Bu duruma düştüğümüz için kızgındım, ama tehlikede olmadığımızı düşünecek kadar aptal değildim.

Çok büyük tehlike altındaydık.

"Koşun" dedim.

Ve toprak yolda koşmaya başladık. Yanımızdaki yüksek çitler sonsuzdu. Bildiğim kadarıyla, bir tuzağa doğru koşuyor olabilirdik, ama başka seçeneğimiz var mıydı?

Arkamızdan gelen ulumalar yaklaşıyordu ve farklı sesler ayırt edebiliyordum. Birden fazla canavar vardı...

Sislerin arasından yeşil sarmaşıklarla kaplı bir duvar belirdi ve kayarak durduk. Labirent bize sola ya da sağa gitme seçeneği sunuyordu, ben de fazla düşünmeden sola döndüm, Emilie'yi tutup yanıma çektim.

İçgüdülerime güvenmek zorundaydım.

Bir başka köpek gibi ses duyuldu.

"O da ne?" diye soluk soluğa sordu

Emilie.

"Düşünme. Koşmaya devam et."

Birden fazla açıklığa ve çıkmaza rastladık, nereye gittiğimizi bilmeden sonsuza kadar ilerledik. Bu labirentin bir sonu var mıydı? Vücudumuz pes edene ve canavarlar bizi yakalayana kadar daireler çizerek mi ilerliyorduk?

Bir başka çıkmaza girdiğimizde alnımdaki teri sildim. "Siktir!" diye bağırdım.

Emilie küfretti ve ellerini saçlarına attı. Ağlamak üzereydi.

Geldiğimiz yoldan geri dönmek üzereydim ki, iki canavar köşeyi döndü. İki tane aynı cehennem köpeği, gözleri parlak ve kanımıza aç bir arzu ile yanıyordu. En az iki metre boyunda olmalılar, arka ayakları üzerinde dururlarsa daha da uzun. Muhtemelen birkaç yüz kilo da ağırlığındaydılar.

Emilie arkama geçene kadar yer değiştirdi, elleri titreyerek gömleğimin kumaşını kavradı. Canavarlar yaklaşırken onu korudum, ama onu nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Üzerimize atlayacaklardı. Bu sadece an meselesiydi. Etrafta dolaşıyorlardı; ağır pençelerinin sesi savaş davulunun gümbürtüsü gibiydi.

"Hadi ama, pis melezler," diye mırıldandım. Bekleme, belirsizlik her zaman en kötüsüydü. "Yapın şunu artık."

Arkamda Emilie beni geriye doğru çekiyordu, cehennem köpekleriyle aramızda olabildiğince mesafe bırakmaya çalışıyordu, ama gidebileceğimiz mesafe sınırlıydı. Arkama uzandım ve onu belinden tutup yanımda tuttum.

Canavarlar salya akıtıyordu, kokuşmuş koyu gümüş rengi salyaları yere damlıyordu. Sağdaki canavar toprağı pençeliyordu, soldaki ise dikkatle bekliyordu. Bir şey bekliyorlardı.

"Ladon..." Emilie'nin panik dolu sesi beni rahatsız etti. İçimdeki koruyucu, Yüksek Komutan başarısız oluyordu.

Aniden gökyüzü aydınlandı. Bir şimşek gökyüzünü aydınlattı, canavarların parlak kürklerinden yansıyarak sonsuz çitleri aydınlattı. Cehennem köpekleri havlayarak ileri atıldılar, vahşice havlayıp dişlerini gıcırdatarak.

Orada olmadığını bildiğim bir kılıcı çılgınca aradım. Kas hafızam devreye girdi ve kolumu kaldırdım, ama etimi parçalayan dişlerden beni koruyacak bir kalkan yoktu. Kör edici bir acı damarlarımdan geçti, ama bayılma dürtüsüne karşı koydum.

Adrenalin devreye girdi ve canavarı üzerimden ittim. İkincisi etrafımda dolanarak Emilie'ye saldırmak istiyordu. Yan adım attım ve bir yumruk attım, ama bu köpeğı kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Şaşkınlıkla başını salladı ve tekrar ileri atıldı.

Emilie çığlık attı ve döndüğümde ilk cehennem köpeğinin onun ayak bileğini parçaladığını gördüm. Köpek onu çekince Emilie yere düştü ve canavar geri çekilirken onu arkasında sürükledi.

Elini tutmaya çalıştım, ama ona ulaşmak için çabalarken, diğer canavar ileri atladı ve sırtıma düştü. Yüzüstü yere düştüm, çenemi vurdum ve avuç içlerimi sıyırdım.

Tekrar ayağı kalkamadan, dişler ayak bileğimi kavradı ve beni soğuk, sert toprağın üzerinde sürükledi. Onu göremiyordum, ama iki canavar bizi bilinmeyen bir yere götürürken Emilie'nin hala çığlık attığını duyabiliyordum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bir şeye, *herhangi bir şeye* tutunmaya çalıştım, ama beni kurtaracak hiçbir şey yoktu. Çitlerin ince yaprakları parmaklarımin arasında parçalara ayrıldı. Yere tırnaklarımı geçirdiğimde kanadı. Bir şeye tutunabilseydim bile

bir Şeye tutunabilseydim bile, canavar uzuvlarımı bedenimden koparırdı.

Böyle bitemezdi.

Bir düzineden fazla yoldan geçtik, dönüşler o kadar hızlıydı ki geri dönüş yolunu ezberleyemedim. Cehennem köpekleri yolu biliyorlardı, sanki bu labirenti milyonlarca kez koşmuşlar gibi.

Sanki ayak bileğimdeki deri kemiklerimden koparılıyordu. Nasıl göründüğünü bilmek bile istemedim. Tabii ki, bizi yemeye karar verselerdi, vücudumun ne kadar parçalandığını asla bilemeyebilirdim.

Aniden, vücudum bir merdivenden aşağı sürüklendi. Yeterince odaklanabildiğimde, merdivenlerin beyaz mermerden olduğunu fark ettim. Yüzüm her basamağa çarptığında başım dönüyordu.

Yavaşladık ve sonunda durduk. Yanımda Emilie inliyordu. Saçları şimdi daha da dağınıktı, yapraklar ve dallarla karışmış, yüzü çiziklerle kaplıydı. Benimki de muhtemelen aynıydı.

Parlak beyaz bir ışık etrafımızı kapladı ve iki cehennem köpeği bizi bırakıp gitti. Yavaşça ve acı içinde kendimi yukarı ittim ve ışığın kaynağını bulmak için döndüm.

Işık göz kamaştırıcıydı ve taştan yapılmış bir platformun üzerinde duran bir figürün karanlık silüetini ancak seçebiliyordum. Vücudunun kıvrımlarına ve belinden aşağıya doğru uzanan elbiseye benzer şekline bakılırsa, bir kadındı. Platform yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi ve yabancı yavaşça kenara gelerek bize bakmaya başladı.

"Oturun," diye emretti ve iki sadık evcil hayvanı platformun kenarında toplanıp Emilie ve bana dönük olarak oturdu. Kadın bir adım daha ileri attı ve ben elimi kaldırarak gözlerimi ışığın yoğunluğundan korumaya çalıştım.

Vücudu ışığın kaynağını engelledi ve sonunda yüz hatlarını seçebildim. Siyah saçlıydı. Keskin, kedi gibi turuncu parıldayan gözleri vardı. Bordo dudakları ve beyaz, neredeyse saydam bir cildi vardı. Boynunu ve yüzünü hariç her yerini kapatan sade siyah bir elbise giyyordu. Elleri bile siyah eldivenlerle kaplıydı.

"Reyna," diye tısladım. Tabii ki, bunların hepsi onun işiydi. Başka kim bizim kalelerimizden birine saldırmaya cesaret edebilir ki? "Ne yaptın sen?"

O, şeytani bir tatlılıkla gülümsedi. Sonra platformun kenarına oturdu, bacaklarını çaprazladı ve çenesini avucuna dayadı. "Seni de görmek çok güzel, Ladon. Ama itiraf etmeliyim ki biraz yıpranmış görünüyorsun."

Ayağa kalkmakta zorlandım, ağırlığının çoğunu sağlam bileğime verdim. Yarım adım attım, ama cehennem köpekleri hemen dikkat kesilip dişlerini gösterdiler. Sahiplerinin yanına yaklaşmama izin vermeleri imkansızdı.

Ona öfkeyle baktım, onu o kaideden indirip parçalara ayırmak istediğimi düşündüm. Yeri sarsmak, onu ikiye ayırmak ve onu yutmak için içimden gelen dürtü, sihrimi kaybettiğimi hatırlamadan önce aklımdan geçti. Ellerime ve onları kaplayan sarmaşıklara baktım, sonra tekrar ona baktım.

"Ah, bunları beğendin mi?" diye sordu. "Vücudun çok güzeldi, çok saf ve lekesizdi. Biraz süsleme eklemekten kendimi alamadım. Artık her sihrini kullandığında beni hatırlayacaksın."

Öfke içimi kapladı, serbest kalmak için yalvarıyordu ama çıkış yolum yoktu. Gücüm yoktu. Silahım yoktu. Onun cehennem köpeklerini aşip minik boynunu ellerimle kavramamın bir yolu yoktu.

Emilie öksürdü. Onun da benimle olduğunu neredeyse unutmuştum.

Reyna ona sinirli bir bakış attı. "Ah, evet. Biliyorsun, oynamak için bir çift erkek kardeş umuyordum. Cyrus'un kaçması çok yazık, ama askerlerim bu güzel yarattığı geri getirdiler. Seninle de eğlenmek için birkaç yol düşünebilirim."

Emilie titriyordu, giysileri sis nedeniyle soğuk ve ıslaktı.

"Onu bırak," diye bağırdım. O, karakolda olmamalıydı. Cyrus'a bunu milyonlarca kez söylemiştim. Onun bize ait olmadığını söylemiştim. Dreslen'deki evinde güvende olmalıydı.

"Korkarım bunu yapamam Ladon." Reyna dikkatini tekrar Emilie'ye çevirdi. "Sen kimsin güzel şey?"

Yalan söyle, diye düşündüm.

"Emilie," dedi yumuşak bir sesle ve ben gözlerimi kapattım. Reyna yüzünü tanımamış olsa bile, ismini tanıyacaktı. Cyrus'un Dreslen'li Emilie adında bir kadınla yeniden evleneceği haberi hızla yayılmıştı. Reyna bunu duymuş ve iki ile ikiye toplayıp sonucu çıkarmıştı.

Reyna alaycı bir kahkaha attı. "Dalga mı geçiyorsun? O Emilie mi? Eh, biraz eğleneceğiz."

On Dördüncü Bölüm

Emilie

SİNİRLİ HİSSEDİYORDUM. Giysilerimin yırtık olduğunu ve ayak bileğimin etrafında ısırik izleri olduğunu görebiliyordum, ama hiçbir şey hissetmiyordum. Titriyordum, soğuktan değil, bu gizemli yerin beni içten içe ürpertmesinden dolayı. Bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakan kadın yüzünden.

O çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Çürümüş ruhunun görünüşüne de yansıtacağını düşünmüştüm, ama hiç de öyle değildi. Hava durgundu, ama nedense uzun dalgalı siyah saçları yuvarlak yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Yakut kırmızısı dudakları soluk tenine karşı parlak görünüyordu. Ve her zaman yüzünde, kötülüğünü fısıldayan bir gülümseme vardı.

Yanımda Ladon, daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkeleniyordu. Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü bana hiç hor görmeden bakmamıştı. Öfkesiyle başa çıkmak için bir tür savunma mekanizması gibi, yumruklarını tekrar tekrar sıkıp gevşetmesini izledim. Dudakları kapalıyken burnundan nefes alıyordu.

Şimdi işaret parmağıyla dudaklarına dokunan Reyna ile göz göze geldim. Gözlerini kısarak baktı ve benim için planladığı işkence ne olursa olsun korkmaya başladım.

"Ne istiyorsun?" Ladon'un sesi alçaktı, zar zor duyuluyordu. Yutkundum, sonra kollarımı kavuşturup, orada bulunan tüylerimi okşadım.

Ladon'un inisiyatif almasına izin vermenin daha iyi olup olmadığından emin değildim. Açıkçası, ikisinin arasında uzun bir geçmiş vardı. Sınırları arasında bir ittifak kurmak için yaptıkları tüm zayıf girişimleri hayal ettim.

sınırları arasında bir ittifak kurmak için yapılan tüm zayıf girişimleri hayal ettim. Onun hakkında daha önce konuştuğu şekilde, ona güvenmediğini açıkça belli ediyordu.

Bunun iyi bir nedeni vardı.

Reyna ona şeytani bir zevkle baktı. Davranışlarında dengesiz bir şeyler vardı. O sadece kötü değildi. Deliydi. Bu da onu daha da tehlikeli yapıyordu.

Aklı başında bir insan bizi öldürürdü. Ya da bilgi almak için işkence eder, sonra da çürümeye hücreye atardı. Nedense, Reyna'nın planının bu olmadığını düşündüm.

"Cyrus'un tahttan çekilip bana boyun eğmesini istiyorum. Çok uzun zamandır bizi bu karanlık ve soğuk dağlarda tutarak ölmemizi beklediniz. Osavian'ın yüzyıllardır sahip olduğu refahı istiyorum, Murvort'u kıtlık ve kuraklıkla baş başa bırakarak."

Bu konuda haklıydı. Cyrus ile evlenmem için gönderilmemin sebebi bu değil miydi? Onun gözüne girmek ve Dreslen'deki halkıma yardım etmek için?

Devam etti. "Senin ve kardeşinin diz çökmesini istiyorum. Merhamet dilenmenizi görmek istiyorum."

Ladon alaycı bir şekilde güldü. "Başarısızlığa alışkın olman iyi bir şey, Reyna. Asla kraliçe olamayacaksın ve beni asla yalvarırken göremeyeceksin."

Reyna somurtarak ayağa kalktı. Gökyüzünde şimşek çaktı ve belki de onun gücü fırtınalı havada ortaya çıkıyordu. Yaklaşan sis. Güneşsiz gökyüzü. Havadaki elektrik, onun kadar vahşi ve kaotikti.

Parmaklarını şıklattı ve gök gürledi. Bir şey olmasını bekleyerek dehşetle izledim. Uzun, koyu kirpiklerinin arasından bize baktı. Ağzının köşesi vahşi, korkutucu bir sırıtişla yukarı kıvrıldı.

Hiçbir şeyin olmadığını, emrinin karşılık bulmadığını düşünmeye başlamıştım ki, arkamda bir şeyin hareket ettiğini duydum. Dallar ve gevşek toprağı hışırdatıyordu. Omzumun üzerinden baktım ve dehşetle bağırarak gözlerimi kocaman açtım.

Büyük siyah bir yılan çit labirentinden mermer basamaklardan aşağı kayarak Ladon ve bana doğru yaklaşıyordu. Elimden geldiğince ayağa fırladım ve bu çılgın partiye yeni katılanla aramıza mesafe koydum.

Yılan en az altı metre uzunluğundaydı ve gövdesinin en kalın kısmı benim belimden daha büyüktü. İstersen beni saniyeler içinde ezebilirdi. Reyna ona emir verirse.

Platforma doğru yavaşça ilerledi, Ladon ve benim aramdan geçerek. Ben tedbiren bir adım daha geri attım. Ladon hiç korku göstermedi, sadece yutkunurken boğazı rahatsız edici bir şekilde titredi. Bana gelince, buz gibi titremelerim ter damlalarına dönüştü.

İki cehennem köpeği bile endişeli görünüyordu. Biri sızlandı ama Reyna ona kötü bir bakış attığında hemen durdu. Sahibi tarafından sessizce azarlandıktan sonra başını eğdi. Bana nasıl korku saldığını hatırlayana kadar neredeyse bu yaratığa acıyacaktım.

"Hayvanlarımı beğendin mi?" diye sordu Reyna ve dikkatinin yine bana odaklandığını fark ettim. "Nova ve Nox hâlâ yavru. Onları yıldız ışığı ve dağların derinliklerinde saklanan şeylerle kendim yetiştirdim. *Benim* bile tüylerimi diken diken eden şeyler."

Eğilip bir köpeğin kulağının arkasını kaşdı. "Çok enerjikler ve heveslilikleri bazen onları evcilleştirmeyi zorlaştırıyor. Ama öğreniyorlar."

Eğer bunlar yavru köpeklerdiyse, yetişkin bir cehennem köpeğinin neye benzediğini bilmek istemiyordum.

"Ama Vessina, benim engerek yılanım, onu on yıllardır besliyorum. İyi eğitilmiş. Sabırlı. Avını tamamen etkisiz hale getirmeden acıyı uzatmayı biliyor. Soğukkanlı ve hesaplı. Tıpkı benim gibi. Eminim benzerlikleri takdir edersiniz."

Reyna platformda ileri geri yürüyordu ve garip bir şekilde, Vessina da efendisiyle aynı ritimde ileri geri sallanıyordu. Siyah pulları Reyna'nın elbisesiyle uyumluydu ve boncuk gibi gözlerinin ortasında turuncu bir çizgi vardı.

"Demek... nazikçe oynamak niyetinde değilsin, Ladon? Ne yazık. Vessina'nın oyunlarını seveceğini sanmıyorum. Vessina," parmağını yılanı işaret etti ve sonra Ladon'a doğru salladı. "Oyna."

Yılan hızlıca tepki verdi, platformdan döndü ve Ladon ile bana doğru geldi. Birkaç saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapattı ve saldırmak için başını kaldırdı. Devasa vücudunun gölgesi bizi tamamen yuttu. Vessina tısladı ve zehirli dişlerini gösterdi.

Yabancı bir şey içimi sardı, Ladon'un saldırıya maruz kalmasına izin vermek istemiyordum. Tanrılar biliyordu ki o benim ilgimi veya müdahaleyi hak etmiyordu. Ama yine de onun önüne atıldım ve Ladon'a saldırmak yerine Vessina dişlerini omzuma geçirdi.

O keskin fildişi dişler derimi kolaylıkla kesti. Zehri içime akarken dişlerini geçirdi.

Çığlık attım. Acı gözlerimi kör ediyordu. Cehennem köpeğinin bacağıma verdiği zarardan milyon kat daha kötüydü. Binlerce küçük cam parçası damarlarıma enjekte edilmiş gibiydi. Vücudumda yayılırken çoğaldılar ve ruhumu paramparça ettiler.

Şiddetle titredim, ama Vessina bırakmadı. Dişlerini derime ve kaslarıma derinlemesine batırdı. Acı o kadar dayanılmazdı ki, kemiği de delip geçirdiğini düşündüm. Onu her yerde hissediyordum, zihnimde bile. Görebildiğim tek şey oydu. Kalbim deli gibi atıyordu, sanki bu saldırıya karşı savaşıyormuş gibi, ama zehir yayıldıkça bu ters tepti.

Reyna'nın uzaktan güldüğünü ve Ladon'un ellerinin beni arkadan tuttuğunu belli belirsiz fark ettim. Beni yılanın içinden çekip çıkarmaya çalışmadı. Muhtemelen denerse Vessina'nın dişlerini daha da derine batıracağını biliyordu. Ladon sadece beni tuttu. Beni yerde tuttu ve "*dayan Emilie*" gibi bir şey fısıldadı.

"Seni aptal kız," dedi Reyna tiz bir kahkaha atarak. "Vessina, onu bırak."

Engerek yılanı dişlerini omzumdan çekti ve deliğin etrafına soğuk hava doldu. İki büyük delik kaldı ve rahatlamam gerekirken, bu daha çok yaraya tuz basmak gibiydi. Dişlerimi sıktım ve acımı bastırmaya çalıştım.

Vücudum Ladon'a yaslandı ve kendimi yere indirildiğimi hissettim. Beni kucağında, göğsüne yasladı. Vücudumuzun temas ettiği yerde sıcaklık olması gerekirdi, ama ben sadece soğuk hissediyordum.

"Dayan, Emilie," dedi yine. Cevap verecek gücüm yoktu. Gözlerimi açık tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Başım yana doğru eğildi ve omzuna yaslandı.

"Şimdi seninle ne yapacağız?" diye sordu Reyna eğlenceli bir tavırla. Sanki yaklaşan ölümüm, dökülen bir kadeh şarap kadar önemsizmiş gibi. Cesedimin ortadan kaldırılması onun için sadece bir rahatsızlık olacaktı.

Dudaklarımı yaladım, kurumuşlardı. Şu anda bir bardak su için her şeyi verirdim. Vücudum kuruyordu. Gözlerim ağrıyordu ve onları kapatmanın daha iyi olup olmayacağını düşündüm.

Ladon beni nazikçe salladı. "Sakın pes etme. Beni duyuyor musun?"

Reyna kıkırdadı. "Ne kadar tatlı... Ama ne kadar mücadele ederse etsin, fark etmez. Zehir eninde sonunda onu öldürecek. Keşke bir panzehiri olsaydı..."

Bulanık görüşümle, Reyna'nın elini cebine sokup mantarlı küçük bir cam şişe çıkardığını gördüm. İçindeki sıvı siyah ve şurup gibi kıvamlıydı.

"Senin lanet oyunlarını oynamak istemiyorum," diye hırladı Ladon. "Eğer bu bir panzehirse, hemen bana ver."

"Ladon, Ladon. Bu küstahlığı nereden aldığını bilmiyorum. Etrafına bir bak." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladı. "Talepte bulunacak durumda mısın sanki?"

Sırtımda onun ağır nefesini hissettim. Öfkeyle çarpan kalbini duydum. Hızlı ritim kulaklarımda daha da yüksek sesle duyuluyordu. Görüşüm tamamen kararmışken diğer duyularımın güçlendiğini fark ettim.

Son yaklaşıyordu ve panikledim. "Ladon..." "Her şey yoluna girecek, Emilie," dedi yumuşak bir sesle.

"Tutamayacağın sözler verme," dedi Reyna.

O öfkeyle nefes aldı. "Ne istiyorsun? Elindeki o şişeyi almak için ne yapmam gerekiyor, seni sefil kaltak?"

"Öncelikle, bana bir daha öyle hitap etmemeni istiyorum. Bana Reyna diyebilirsin ya da güzel kraliçe diyebilirsin. İkisi de olur."

"Sen lanet bir kraliçe değilsin ve asla da olmayacaksın, *Reyna*."

"Şuna bak," diye haykırdı. "İtaat ediyor. Ne iyi bir köpek. Seni kısa sürede cehennem köpeklerim gibi eğiteceğim."

Ladon öfkeden titriyordu. Reyna onu alay etmeyi bırakmazsa, patlayabilirdi. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum, bu yüzden elimi yüzüne uzattım. Önce kulağını, sonra yanağındaki sakalları hissettim. Garip bir şekilde şefkatli bir hareketle avucuma yaslandı. Ondan hiç beklemeyeceğim bir hareket.

Nefes almakta zorlanırken gözyaşları yüzümden süzüldü.

"Lütfen," diye yalvardı, çenesi parmaklarımın altında titriyordu.

"Peki karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu Reyna. "Ne istersen."

"Her şeyi mi?" Sesinde sevinç vardı.

"Her şeyi."

Bir duraklama oldu ve sonra Ladon birden hareket etti. Göremedim ama sanki bir şeyi yakalamış gibi ses çıkardı — şişeyi.

Onu dudaklarıma bastırdı. "İç."

Çamur ağzıma ve boğazıma döküldü, neredeyse kusacaktım. Bunun bir tuzak olup olmadığını düşünecek vaktim yoktu.

ve şişenin dibinde sadece daha fazla ıstırap varsa. Reyna oyun oynamayı açıkça seviyordu, ama bu karışımı içmek benim tek seçeneğimdi.

Yaylanarak yemek borumdan aşağı indiğini hissettim ve midem, sıvı oraya yerleşince kıpırdadı. Öksürdüm ve tükürdüm, ama içeriği dışarı çıkarmadım.

Yavaş yavaş parmak uçlarımdaki his geri geldi. Görüşüm artık karanlık değildi, ama inanılmaz derecede bulanıktı. Sanki bulanık bir camdan bakıyormuşum gibi sadece şekilleri ve renkleri ayırt edebiliyordum.

Kendi başıma oturma gücünü buldum, ama omurgamdan bir acı geçti. Yüzüm acıdan buruştu ve Ladon beni bir kez daha kucakladı.

"Bunun panzehir olduğunu söylemiştin," diye homurdandı.

"Öyle dedim," diye cevapladı Reyna. "Ama hoş olacağını söylemedim. İksirin vücudundaki zehri çözmesi biraz zaman alacak. Vessina dişlerini uzun süre batırmış, bu yüzden zavallı Emilie'nin damarlarında çok fazla zehir kaldığını tahmin ediyorum."

Sanki duyamıyormuşum gibi benim hakkımda konuşmalarından nefret ediyordum. Hayal kırıklığımı dile getirmeye çalıştım, ama bir başka acı dalgası içimi kapladı ve gözlerim geriye devrildi. Titremeye başladım ve Ladon beni sıkıca tuttu.

Titremeler geçtikten sonra tekrar yere yığıldım. O anlarda tüm enerjim tükenmişti. Hayatta kalmak imkansız görünüyordu.

"Korkarım çok uzun bir gece geçireceksin," dedi Reyna.

On Beşinci Bölüm

Ladon

Emilie kollarımda kıvranırken Reyna oyunlarından sıkılmıştı. Gözleri donuk ve boş bakıyordu. Bir şey arıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu. Olanlar için kendimi suçlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Her şeyden önce korumak benim görevimdi ve ben bu görevde başarısız olmuşum.

"Kalk. Onu kaldır," dedi Reyna.

Damarlarımda mistik bir güç dolaşıyordu; bana ait olmayan bir güç. Bu güç, bileklerimi saran dövmeli sarmaşıklardan kaynaklanıyor gibiydi ve şimdi ayak bileklerimde de olduğunu fark ettim.

Onun taleplerini ne kadar çok görmezden gelmek istesem de, vücudum hareket etmeye başladı. O sarmaşıklardan kaynaklanan her ne tür bir büyü ise, kök salmış, sinir sistemime girmiş ve beni bir kukla gibi yönlendiriyordu.

Emilie'nin cansız bedeni kollarımda yatarken ayağa kalktım.

"Beni takip et." Reyna konuşur konuşmaz, platform değişti ve ortada ona doğru çıkan dik bir merdiven oluştu. Yaklaşmama izin vermesi, sihirbazlık numaralarına olan güveninin bir göstergesiydi. Bu mistik bağların kök saldiğını benim kadar o da biliyordu.

Reyna devasa meşe kapının içinden geçerken ben Emilie'yi merdivenlerden yukarı taşıdım. İçeri girerken kapıyı inceledim. Kenarları, anlayamadığım eski bir dilde yazılmış sembollerle süslenmişti. Ben geçtikten sonra mavi bir ışık yaydılar ve kapana kısılmış gibi hissettim.

Reyna bizi geçitlerden, merdivenlerden yukarı ve aşağı götürdü. Koridorlar karanlıktı ve yönümü şaşırttı. Yrdğmz yolu anlamama yardımcı olacak hiçbir ayırt edici özellik yoktu.

Sonunda alt kattaki bir yatak odasının önünde durduk. Oda kir ve kf kokuyordu. Yatak odasının kapısının önündeki sert zeminde durgun su birikintileri vardı. Reyna kapıyı açtığında bana kötücül bir glmsemi attı.

"Umarım beğenirsin. On yıldan fazla bir süredir bu misafir odasını birinin kullanmasını bekliyordum." Acımasızca güldü.

Misafir odası, üç metre uzunluğunda ve üç metre genişliğinde bir hcreydi. Duvarlar ve zemin, odadaki ışığı emen siyah taştan yapılmıştı. Tavanda, küçük çubuklardan oluşan bir ızgara ile kapatılmış küçük bir açıklık vardı ve bu, odadaki tek ışık kaynağıydı. Ne yazık ki, bu açıklıktan damlayan su, metal bir kovaya düşüyordu.

ın. ın. ın.

Bu beni deliye çevirmeye yetiyordu.

Odanın köşesinde tek kişilik bir yatak vardı. İnceydi, yerden ancak on beş santim ykseklikteydi ve üzerinde yıpranmış, kirli beyaz bir çarşaf tek battaniye olarak duruyordu.

"Ne kadar cömertsin," dedim sessizce.

"Ne dedin?" Reyna parmağını kolumun arkasına kaydırđı ve ben titredim, onun elini kırma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Hiçbir şey."

Emilie'yi yatağa yatırdım ve çarşafla rttm. Hâlâ titriyor ve küçük inlemeler çıkartıyordu. Bilinçsiz kalması muhtemelen en iyisiydi. Reyna'nın uyarısından, vücudundaki zehri atmanın acı verici bir deneyim olacağı açıktı. Kapı gıcırdadı ve döndüğümde Reyna'nın kapıyı yavaşca kapattığını gördüm.

Gözlerimiz buluştuğunda ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sana ihtiyaım olduğunda geri geleceğim

İyi geceler."

Mandalı kapandı ve kapının diğer tarafında kilitlerin çevrildiğini duydum. Sihir gücüm olsaydı, kapıyı kolayca patlatabilirdim, ama bunun yerine yaratıcı olmak zorundaydım.

Parmaklarımın arasında dolanan ve n kollarımı saran sarmaşıklara baktım. Hayal mi görüyordum, yoksa yayılmışlar mıydı?

Bu, daha önce hiç görmediğim bir sihir gibiydi. Onları inceledim, mürekkep siyahının cildime nasıl karıştığını. Onları çıkarmak için tek yol

Sifon yeteneklerimi kullanabilir miydim? Sonuçta onlar da bir sihir kaynağıydı. Denemeye değerdı.

Tanıdık çekıcı hissi, büyüü damarlarıma emip irademe boyun eğdirmeye odaklandım. Boş akciğerlere oksijen gibi içime çektim.

Şakaklarım iğnelerle delinmiş gibi oldu ve öksürerek ikiye katlandım. Sihirimi ilk denediğimde hissettiğim aynı şiddetli baş ağrısı şimdi geri dönmüştü.

Şakaklarımı ovuşturdum ve geçmesi için dua ettim. "Siktir."

"Ladon..."

Emilie yatakta kıpırdadı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Gözlerinde yaşlar vardı, ama acıdan yüzünü buruşturmuyordu. En azından şimdilik.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi değilim... Sanırım kusacağım."

Bundan şüphem yoktu. Yüzü her zamankinden daha solgundu. "Sana bir bardak su getireyim."

Elini ağzına bastırarak başını salladı.

Odanın sol tarafında dikdörtgen şeklinde bir delik açılmıştı. Kapı yoktu, sadece karanlık ve kirli bir banyoya açılan uzun bir açıklık vardı. Köşede perdesi olmayan bir duş vardı. Metal armatürler paslanmıştı ve fayans zemin yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyordu. Yanında, kapağı kapalı tek bir tuvalet vardı. İçinde ne tür korkunç şeyler olduğunu görmek için bakmak bile istemedim. Duvarı ise üzerinde bulanık bir ayna bulunan beyaz seramik bir lavabo vardı.

Bir dolap da vardı ve içine baktığımda, bir avuç yıpranmış havlu, el bezi, yarısı boş sabun şişeleri, birkaç diş fırçası ve birkaç basit hijyen ürünü buldum. Mucizevi bir şekilde, diş fırçaladıktan sonra ağzınızı çalkalamak için yeterli büyüklükte küçük bir bardak da vardı, ama idare etmek zorundaydım.

Musluğu açtım ve berrak su akmaya başladı. Neredeyse rahatlamaktan inleyecektim. Su akışı yavaştı, bu yüzden bardağı musluğun altında tutarak bekledim ve aynada Emilie'yi izledim.

Yere uzanmış, top gibi kıvrılmıştı. Acı seviyesini değerlendirmek zordu. Bana ne kadarını gösteriyordu, ne kadarını saklamaya çalışıyordu? Titrek bir eliyle alnını sildi ve iç geçirdi.

Artık izlemek istemiyordum. Onun bizimle seyahate davet edilmesine hala çok kızgındım. İçinde bulunduğu zor durumdan başka kimseyi suçlayamazdı.

Hayır, buna inanmıyordum.

Eğer bizimle gelmeseydi şu anda güvende olacağı doğrudu, ama suçlu olan tek kişi Reyna'ydı. Alçak sürtük.

Musluğu kapatırken burnumun köprüsünü sıktım. Ne yapacaktık?

Bana umut veren tek şey, Cyrus'un kaçmayı başardığını bilmemdi. Umarım eve sağ salim varmış ve diğer karakollara haber vermiştir. Askerlerimizi toplayıp Murvort'a saldırabilir. Emilie ve benim öldüğümüzü düşünse bile, kesinlikle misilleme yapacaktır. Değil mi?

Reyna'nın bizi nereye götürdüğünü tam olarak bilmiyordum, ama dağlardaki kalesinin altında olduğumuzu tahmin ediyordum. Siyah duvarlar, Murvort dağlarının doğal taşlarından yapılmış gibi görünüyordu.

Ben yatağın yanında diz çöktüğümde Emilie doğruldu. Titreyen ellerine bardağı uzattım. "Al."

Dikkatlice içti, ona doldurduğum bardağı neredeyse hiç boşaltmadı. "Teşekkür ederim. Sen... sen iyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdim düşünmeden. İyi olmak dışında başka seçeneğim yoktu. Birinin kendini toparlayıp buradan sağ salim çıkmamızı sağlaması gerekiyordu.

Emilie içini çekti ve bardağı yatağın yanına koydu. Yine kollarını karnının üzerinde kavuşturarak oturdu.

"Ne kadar ağrın var?" "İyi olacağım."

"Benim sorduğum bu değildi."

Gözleri kapandı. "Belki on üzerinden sekiz? Bilmiyorum. İçim parçalanıyor gibi hissediyorum, ama dalgalar halinde geliyor."

On üzerinden sekiz mi? Durumu gerçekten iyi idare ediyordu. "Biraz uyumaya çalış." Gözlerini açtı ve bana baktı. "Sen ne yapacaksın?"

Kafamı salladım. Ne yapabilirdim *ki*? En temel ihtiyaçlarla donatılmış küçük bir küpün içinde kilitliydik. Duş alabilirdim, ama temiz giysim yoktu, bu yüzden kirli giysileri tekrar giyme düşüncesi beni duş almaktan alıkoydu.

Dizlerimi çekip sırtıma nemli duvara yaslanarak oturdum.

Burada her şey nemli ve kasvetliydi. "Ben burada oturacağım."

Bir an tereddüt etmiş gibi göründü. Sonra sırtı duvara yaslanana kadar kaydı. "İkimiz için de yeterince yer var."

Küçük yatağa baktım. O zaten yatağın yarısını kaplıyordu ve benden çok daha küçüktü. İkimizin birbirine dokunmadan sığması imkansızdı.

"Ben almayayım."

Emilie gözlerini devirdi ve sırtını bana dönerek yuvarlandı. "Sen bilirsin," diye mırıldandı.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım, ama uyuyabileceğimi sanmıyordum. Su metal kovaya damlamaya devam ediyordu. Gün boyu süren yolculuk, Malek Kalesi'ndeki savaş ve Reyna'nın kabus gibi çit labirenti yüzünden kaslarım çoktan kaskatı kesilmişti.

Reyna'yı anlamak zordu. Her zaman onun kafasının pek iyi çalışmadığını düşünmüşümdür. İstedğini elde etmek için kullandığı yöntemler bana hiç mantıklı gelmezdi. Doğrudan konuya girmek yerine oyunlar oynamayı ve insanların kafasını karıştırmayı tercih ederdi, bu yüzden muhtemelen istediğini elde edememişti.

Ama bu, onun hamlelerini tahmin etmeyi de zorlaştırıyordu. Bizim için bir sonraki adımda ne tür çarpık planlar yapmıştı?

Titredim. Odamız buz odası gibiydi. Kıyafetim Osavian'ın ılıman havasına uygundu, Murvort'un donmuş derinliklerine değil.

Yatağa kıskançlıkla baktım. Uzanıp, ne kadar ince olursa olsun battaniyeyi kullanmak hoş bir fikir gibi geliyordu.

"Emilie," diye
fısıldadım. Cevap
yoktu.

Yatağa sürünerek girdim ve ayakkabılarımı çıkararak yatağa tırmandım. Yatak o kadar inceydi ki, ağırlığımla neredeyse hiç hareket etmiyordu, bu yüzden Emilie'yi uyandırmaktan endişelenmeme gerek yoktu. Ben bacaklarımın üzerine ve omuzlarıma kadar çarşafı çekerken o hiç kıpırdamadı.

Yan yatarsam vücutlarımız birbirine değmezdi. Bu yüzden ondan uzaklaştım ve gözlerimi kapattım.

Bir vücut benimkine çarptığında uyandım, beni öne doğru itti ve üzerimde yuvarlandı. Emilie ayağa fırladı ve banyoya kaçtı. Onun kusma sesini duyduğumda hâlâ yarı uykuluydum.

"Tanrım, öldür beni," diye mırıldandım gözlerimi ovuştururken. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm ve Emilie'yi dizlerinin üzerinde, saçları geriye çekilmiş

geriye çekilmiş ve tuvalete eğilmiş halde buldum. "Daha fazla su ister misin?"

Anlaşılmaz birkaç kelime arasında küfretti. Bunun evet anlamına geldiğini düşündüm. Yatağın yanından su bardağını aldım, doldurdum ve ona geri verdim. Tuvaleti sifonu çekti ve geriye yaslandı. Tuvaletin duş kadar korkunç görünmediğini görünce çok sevindim

kadar korkunç görünmediğini görünce çok sevindim

Emilie bir yudum su içti ve içini çekti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi hissettiğim zamanlar oldu." Bir yudum daha aldı ve bardağa bakarak, "Sence bunu zehirlemiş olabilir mi?" dedi.

Kafamı salladım ve yanına yere oturdum. "Sanmıyorum. Bu Reyna için çok kolay olurdu. Bizim için çok daha kötü bir son planlamıştır."

Emilie'nin gözlerine baktım, o da bana acınası bir kırılganlıkla bakıyordu. Eğer kendini sertleştirmezse, buradan canlı çıkamazdı.

Kıvrımlı saçını kulağının arkasına koydu. "Ne yapacağız?"

Biz. Bu kelimenin onun dudaklarından çıkması hoşuma gitmedi. Burada birbirimizden başka kimsemiz olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

"Önce iyileşmen lazım. Hâlâ acı içinde kıvranıp tuvalete kusuyorsan buradan asla çıkamazsın."

"Beni terk etmezsin, değil mi?" Sesi bir oktav yükseldi ve ben başımı ona doğru çevirdim.

"Ne zaman böyle bir şey söyledim?" "Söylemedin. Sen sadece..."

"Ağzıma laf koyma, prenses." "Öyle demek istemedim. Düşündüm ki..."

"Yapabilirim, biliyorsun. Seni burada bırakabilirim. Bu beni hiç rahatsız etmez. Sen Renoa'ya ait değilsin. Cyrus'a ait değilsin."

Ayağa kalktım. İçimde yine öfke yükseldi. Dağların altındaki karanlık bir odada mahsur kaldığımız gerçeğine öfkelenim. Cyrus'un beni dinlememesine kızdım. Ve mahsur kaldığım onca insan arasında, Emilie'nin yanımda yerde oturuyor olmasına çok sinirlendim.

Emilie, sanki yüzüne tokat atmışım gibi görünüyordu. Ayağa kalktı ve yaklaştı; başı çenemin hemen altına geldi. Ateşli kahverengi gözleriyle bana dik dik baktı. Tek parmağıyla göğsümü dürttüğünde, bir adım geri attım.

"Sana *ne* yaptım ben, Ladon Castelli?" Bazı kelimeleri göğsüme sertçe vurarak vurguladı. "Kıçında devasa *bir sopayla* mı doğdun? Eğitim sırasında *kafana* çok fazla *darbe* mi aldın? Çocukken yeterince sevgi görmedin diyebilirim, ama Sophia ve Cyrus'u çok iyi tanıyorum, bunun doğru olabileceğini düşünemem. Öyleyse sorun ne? Ha? Senin *sorunun* ne?"

"Bana dokunmakla ilgili ne demiştin?" Onu ince omuzlarından tutup duvara çarptım. "Bende bir sorun yok. Tek sorun, burayı senin gibi dayanılmaz bir veletle paylaşmak zorunda olmam. *Seni* korumak için Malek Kalesi'nde savaştım. Sen olmasaydın, *burada* bile olmazdım."

Onu biraz salladım, parmaklarım etine gömüldü, ama o hiç etkilenmemiş gibiydi. Beni itip banyodan fırlayarak yerdeki yatağa geri döndü. "Ah, *zavallı* Ladon. Hayatını *mahvettim*, değil mi?"

Sesi hiç de sempatik değildi. Onun sempatik olmasını beklemiyordum, ama bana karşı böyle bir tavır takınacağını da düşünmemiştim. O, homurdandı ve saçlarını geriye çekip topuz yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, battaniyeyi bir kenara atıp yatağa geri dönmesini izlerken. Kendini küçük göstermeye çalışmadan uzandı. Bana yer bırakmadı.

"Yatmaya gidiyorum. Sen lanet olası yerde yatabilirsin."

On Altıncı Bölüm

Ladon

Yerde metalin sürtünme sesi gözlerimi açmamı sağladı. Emilie'nin karşısındaki odanın köşesinde uyuyordum. Kavgamızdan sonra yatağı paylaşmamayı seçmesi belki de benim hatamdı, ama ben öfkemi kontrol etmekte hiç iyi değildim. Emilie'de bir şey her zaman içimde bir öfke uyandırır ve onu serbest bırakmazsam patlardım. Gürültünün kaynağına doğru döndüğümde boynum çatırdadı.

Emilie kovayı ters çevirmiş ve şimdi üzerinde durarak tavandaki ızgaraya uzanıyordu. Onu yakaladı ve salladı, ama ızgara yerinde kaldı. Bu sırada, üzerinde durduğu kova, zeminde biriken su birikintisinde birkaç santim kaydı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye mırıldandım.

Elini ızgaraya vurdu, bu hareketin metal çubuklara verdiği zarardan çok avucuna verdiği zararın daha fazla olduğuna emindim. "Belki. Senin gibi oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Affedersiniz," dedim, şimdi oturarak. "Bununla ne demek istiyorsunuz? Buraya geleli bir gün bile olmadı ve siz bu sürenin çoğunu tuvalette kusarak geçirdiniz."

"Ve sen hiçbir şey yapmadın." Sinirlenerek ellerini başının üzerine attı. "*Yüce* Ladon'un bizi şimdiye kadar buradan çıkarmış olmasını bekliyordum. Sonuçta, sen asla hata yapmazsın. Sen mükemmelsin ve diğer herkes senden aşağıdır."

Gözlerimi devirdim ve içimden mırıldandım. "Bunu fark ettiğine sevindim."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu hiç bu kadar çılgın görmemiştim ve içimden bir kısmı gülmek istiyordu. Tanrım, onu kızdırmak çok kolaydı. Ama aynı zamanda, en ufak bir kıkırdama bile yapsam, muhtemelen kendini odanın diğer ucuna atıp, ulaşabildiği her yerime minik yumruklarını savuracağını da biliyordum.

Şakaklarımı ovuşturdum. Güne böyle başlamak için çok yorgundum. "Dinle, buradan sağ çıkmak istiyorsak anlaşmamız lazım. Güne tartışarak başlamayabilir miyiz?"

Ondan çıkan ses çılgınca bir sesiydi. Bir çığlık atıp aynı anda onu geri tutmaya çalışmak gibi. Biraz kızgın bir hayvanın sesi gibiydi ve yine gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Omuzlarım biraz titredi, ama o fark etmedi.

Tekrar konuşmadan önce birkaç kez derin nefes aldı. "Tamam. Ateşkes yapabiliriz. Şimdi bu ızgarayı açmama yardım eder misin?"

Bunun bir anlamı yoktu, ama yine de onu memnun etmek için ayağa kalktım. Ben odanın diğer ucuna doğru birkaç adım attığımda, o metal çubukları itip çekti. Tek bir yanlış adım, tek bir ayak parmağının kovanın düz yüzeyinin kenarına basması yetti ve kova odanın diğer ucuna kaydı.

Ve Emilie geriye doğru düştü.

İçgüdüsel olarak onu yakalamak için kollarımı uzattım, ama o beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, ikimiz de yere yuvarlandık.

Sırtım sert siyah taşla çarptı ve Emilie'nin göğsüme çarpan ağırlığı nefesimi kesti. Alnı çeneme çarptı ve ben dudağımı ısırdım. Hemen kanın tadını aldım.

Emilie vücuduma karşı direndi, ince bacaklarından biri uyluklarım arasında sürtünme yarattı. Avuç içlerini göğsüme bastırdı, pelvisi benimkine doğru itti. Üstü dağınıktı ve göğüslerinin kıvrımlarını rahatsız edici bir netlikle görebiliyordum.

"Emilie, lütfen," dişlerimi sıkarak söyledim. Üzerimde beceriksizce hareket etmeye devam etti, kendini düzeltmedi. Onu belinden tuttum ve hareketsiz kalmasını sağladım. Bana karşı daha fazla kıvranırsa, vücudumun tepkisini kontrol edemeyebilirdim.

Sonunda oturmayı başarana kadar saçlarını yüzünden geriye itti. Üzerimde oturmuş, kızarmış ve gergin görünüşüyle kalbim güm güm attı.

Birkaç saniye sonra durumunun farkına varmış gibi göründü ve üzerimden atladı. Mümkün olduğunca çabuk ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm.

kızardığını hissediyordum ve onun beni telaşlı görmesini istemiyordum.

Emilie gibi dayanılmaz birinin
böyle bir etki yaratması nasıl mümkün olabilirdi?

Hayır, olamazdı. Bu imkansızdı. Sadece vücudum bana ihanet ediyordu. Fiziksel bir tepki, başka bir şey değil.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve sakinliğimi yeniden kazandıktan sonra arkamı döndüm.

Emilie, sanki yanıp tutuşmamı beklermiş gibi bana bakıyordu. Bana her dokunduğunda gösterdiğim tepkiyi düşünürsek, bu endişesi haklıydı.

"Ladon, ben çok..."

Kapıda bir anahtarın tıkırdaması Emilie'yi durdurdu ve ikimiz de doğrulduk. Kapıya doğru yürüdüm, Emilie hemen arkamdaydı ve ben kapı koluna uzanırken kapı açıldı.

"Geri çekil," dedi Reyna, parmağını göğsümün ortasına doğrultarak.

Onun talimatlarına uymaya niyetim olmamasına rağmen, bileklerimi ve ayak bileklerimi saran sarmaşıklar itaat etme ihtiyacı ile yanıyordu.

Ben geri çekildim, Emilie de dehşet dolu bir ifadeyle aynı şeyi yaptı. Onun, büyülu bağlarımızın gücünü ilk kez deneyimlediğini fark ettim. Kolları sıkıca yanlarına sabitlenmişti. Sanki büyü, onun direnişini hissedip ona karşı daha da sert mücadele ediyordu.

Bunu aklımda tutarak, sarmaşıkların beni istedikleri yere götürmelerine izin verdim. Reyna, arkasında iki yordakçısıyla birlikte odanın içine doğru ilerledi. Yordakçılar tamamen siyah giyinmişlerdi ve yüzlerindeki boya, yüz hatlarını bozmuştu. Boyanın altında yara izleri ve parçalanmış etler görünüyordu. Onların insan olduğundan tam olarak emin değildim.

"Bugün size yardım etmeniz gereken bir işim var. Size ücretsiz konaklama ve yemek vereceksem, en azından bu akşamki partiye hazırlanmama yardım edebilirsiniz. Yemek salonu ve oturma odası derinlemesine temizlenmeli. Beni takip edebilirsiniz."

Onu reddetme şansımız yoktu. Reyna odadan ilk çıkan oldu, Emilie ve ben ise düşünmeden onu takip ettik. İki uşak da arkamızdan geldi.

Reyna bizi yine yemek salonuna ve mutfığa giden dolambaçlı bir yoldan götürdü. Dönüşleri saymaya ve duvarlardaki işaretleri ezberlemeye çalıştım, ama hepsi birbirine karıştı.

Sonunda, ortasında siyah ve turkuaz renkli çiçek aranjmanıylasüslenmiş koyu ceviz rengi bir masanın neredeyse tüm odayı kapladığı bir odaya geldik.

Masaya eşit aralıklarla bir düzine sandalye yerleştirilmişti ve masanın altında siyah ve zümrüt yeşili renkli lüks bir halı serilmişti.

Yemek odasında pencere yoktu, bu da odaya boğucu bir hava veriyordu. Toz, nem ve dağ kayası kokuyordu. Şömine gürültüyle yanıyordu ve ben alevlerinin sıcaklığını içime çektim. Dış duvarlarda altın şamdanlar diziliydi ve havanın durgunluğuna rağmen yumuşak bir şekilde titriyorlardı.

Reyna bir sünger ve kovayı işaret etti. "Bu zeminlerin fırçalanması ve şöminenin tozunun alınması gerekiyor. Bunları bitirdikten sonra, salonun mobilyalarında temizlenmesi gereken bazı lekeler var. Akşam misafirlerim gelene kadar her şeyin pırıl pırıl olmasını istiyorum. Bunun için yaklaşık yedi saatiniz var," dedi şöminenin üzerindeki saati kontrol ettikten sonra.

Emilie ve ben şüpheli bir bakış değiştirdik. Reyna'nın bizden istediği tek şey bu olamazdı. Onun büyük kötü planı bizi hizmetçi olarak hapsedmek miydi?

"Ya yapmazsak?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman Luther ve Tristan'a sizi uygun gördükleri şekilde cezalandırma izni veririm." Muhafızlarına baktı ve onlar da anlayışla başlarını salladılar.

Siyah elbisesinin eteği, yemek odasından çıkarken arkasında dalgalandı. İki gardiyanı geride kalarak, koridora açılan kapıyı ve yemek odasını mutfığa bağladığını düşündüğüm başka bir kapalı kapıyı korudu.

"Onu duyduunuz. Sanırım başlamalıyız," dedim.

Emilie kıpırdamadı. Aklında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum, ama tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Muhafızların duymaması için fısıldadı. "Bu saçmalık. Onun yerlerini temizlememeliyiz. Bir çıkış yolu aramalıyız. Sen savaş tanrısı falan değil misin?"

Ben gülerek, "Sen masalda yaşıyorsun prenses. Gerçek dünyada işler o kadar kolay yürümüyor. Silahım yok. Sihir gücüm yok. Ordum da yok. Tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" dedim.

"Bilmiyorum. Muhafızları alt edemez misin? Silahlarını ele geçirirsek, buradan bir çıkış yolu bulup Osavian'a kaçabiliriz."

"Yolu biliyor musun, prenses? Bu hapishanenin yapısını bildiğini bilmiyordum." Ses tonumdaki alaycı tavrı engelleyemedim. Emilie içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor gibiydi. "Peki, bir kez

Kaçmak mı? Kaçarsak ne olur? O dağlarda açlıktan ya da aşırı soğuktan ölürüz. Hayır, sağlam bir plan yapana kadar burada kalıp dikkat çekmemek en iyisi.

Emilie öfkelenmiş görünüyordu. "Peki. Ben tozu alayım. Sen de ov."

Saçlarını omzunun üzerinden atarak şömineye doğru yürüdü.

En son ne zaman yerleri ovduğumu hatırlayamıyordum. Hiç ovmamıştım belki de? Genelde el bezinin kullanıldığını, benim elim kadar küçük bir süngerin değil, oldukça emindim.

Diz çöktüm ve süngerini oda sıcaklığına soğumuş sabunlu suya batırdım, sonra lekeli yerleri temizlemeye başladım.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Emilie. Onu, kadife koltuk kolunu bir bezle silerek buldum.

Omuz silktim. "Şarap mı?"

O arkasına yaslandı ve ellerini havaya kaldırdı. "Şarap çıkmayacak. Bu anlamsız." Odayı sanki her şeyi anlamaya çalışır gibi etrafına baktı.

Benim için büyük bir mutluluk kaynağı olan bu salon, şimdiye kadar götürüldüğümüz yerler arasında penceresi olan tek yerdi. Pencerenin nereye açıldığını görmek için yavaşça yaklaştırmaya çalıştım, ama her seferinde gardiyan bana doğru geldi. Sonunda vazgeçtim. Güneş batmak üzereydi ve ışık Emilie'nin çilli tenine serin bir parıltı veriyordu.

"Bir sonuca vardın mı?" diye sordu bana.

Bütün gün Emilie'nin ısrarları ve küçük sohbetler yapma girişimleriyle geçmişti. Ben sadece düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum. Reyna'dan kaçmak veya onu alt etmek için başka yollar düşünmek istiyordum.

"Beni duydun mu?" diye sordu, ağzını ince bir çizgiye sıkıştırarak.

"Duydum."

Benim sorusuna cevap verme niyetim olmadığını anlayınca, gözlerini devirdi ve tekrar ovmaya başladı.

Reyna geri döndüğünde, bütün gün eğik durmaktan sırtım ağrıyordu. Parmaklarım, yerleri ve mobilyaları ovmaktan buruşmuştu. Sürekli guruldayan sesini susturmak umuduyla karnımı sıktım.

Reyna, hareketimi fark ettiğinde gözleri sevinçle parladı.

Bütün gün hiçbir şey yememiştik, ama ben hiçbir şey söylemedim. Onun bir şekilde beni alt ettiğini düşünerek tatmin olmasını istemedim.

"Bir sorun mu var, canım?" diye sahte bir endişeyle sordu.

"Sadece bu iğrenç yaratığı görünce biraz mide bulantısı hissettim."

Reyna'nın yüzü soldu. Sanki kendisi de iğrenç bir şey tatmış gibi görünüyordu. Parmaklarını şıklattı ve adamları yanına geldi. "Luther, onu odasına götür. Bu kız için planlarım var."

Dişlerimi gıcırdattım, ama uzun boylu adam Emilie'yi götürürken sessizce izledim.

Reyna benden yüzünü çevirmeden konuştu. "Tristan, köpeklerimin beslendiğinden emin olur musun?"

Tristan yüzünü buruşturdu ama başını salladı ve odadan çıktı.

Artık sadece Reyna ve ben kalmıştık. Onun boynunu kırmak isterdim, ama derimdeki sarmaşıkların beni çok uzağa gitmeden durduracağını biliyordum.

Reyna burnundan uzun bir nefes verdi.

"Castelli kardeşlerin arasında daha inatçı olanın sen olduğunu hep biliyordum." Bana yaklaştı ve etrafımda dönmeye başladı, parmağını kolumdan aşağı doğru sürükleyerek beni titretti. Sonra kulağıma nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar yaklaştı ve fısıldadı: "Seni kırmak için sabırsızlanıyorum." "Neden bunu yapıyorsun Reyna? Planın ne? Bizi bizi buraya gelip yerlerini temizletmek mi istedin?"

"Peki, bilmek istiyorsan; ilk planım Cyrus'u öldürmek ve Osavian'ı ele geçirmektir," dedi oldukça soğukkanlı bir şekilde.

"Bu saçmalık. Seni asla takip etmezler. Bir isyan çıkar ve halkımız seni tahtta görmeden önce krallığı yakıp yıkar."

"İşte burada sen devreye girersin. Seni boyun eğdirebildiğim sürece, senin liderliğini takip ederler."

Gülerek, "Bu daha da imkansız," dedim.

Gözleri vücudumu tararken gülümsedi. "Göreceğiz. Beni takip et, Ladon. Sana büyük bir sürprizim var."

İstemememe rağmen kendimi onu takip ederken buldum. Hazırladığım planın ilk adımı, derimdeki bu işaretleri ortadan kaldırmak olmalıydı. Reyna beni kontrolü altında tuttuğu sürece hiçbir yere varamazdım.

Bir köşeyi döndük, sonra bir köşeyi daha. Yüksek Komutan olarak, birçok kez zihinsel haritalar oluşturmayı pratik etmişim, ama Murvort'un labirentlerine hazırlıklı değildim.

Koridor önce hafifçe, sonra daha dik bir şekilde aşağı doğru eğilmeye başladı. Reyna'ya yetişmek için tökezledim. Onun emri altındayken hareketlerim kendime aitmiş gibi gelmiyordu. Sanki uzuvlarım zihnimin direncini hissediyor gibi, hareketlerim sert ve garipti.

Reyna, varış noktamıza ulaştığımızda gülümsedi ve bana göz kırptı. Demirden yapılmış çift kapının bir tarafı açık bırakılmıştı. Kolunu uzattı ve açık kemerli geçitten geçmem için işaret etti.

İçeride bir... küvet mi vardı? Bir düzine kişinin aynı anda sığabileceği kocaman dikdörtgen bir küvet. Acı ve ıstırap vermek için tasarlanmış iğrenç aletlerle dolu bir işkence odası bekliyordum. Bunun yerine, kristal mavisi sulardan buhar yükseliyordu. Altından bir ışık yayılıyor ve küvete inen iki basamağı aydınlatıyordu. Uzakta, ıslanmak için bir çıkıntı görünüyordu.

Reyna'ya baktım, o bir ahlaksızlık hayali gibiydi.

Daha önce gösterdiği kedi gibi avlanma hareketine geri döndü. "Bazen buraya gelip rahatlamayı seviyorum. Oturup düşünmeyi. Belki biraz da zevk almayı."

Tüylerim diken diken oldu ve bakışlarımı başka yere çevirmeye çalıştım — tavana ya da köşedeki çarşaf yığına. Gözlerim, Reyna'nın tırnakları yanağımı okşamadan önce, şarap ve atıştırma malikanelerinin bulunduğu tezgahı yakaladı.

Korkuyla fark ettim ki, elbisesini çıkarmış ve şimdi tamamen çıplak bir şekilde önümde duruyordu. Reyna benden on yaşından az büyüktü ve pürüzsüz porselen tenli, esnek bir vücuda sahipti. Ama içimden hiçbir şekilde ona bakmak gelmiyordu. O, insanlık adına korkunç bir örnekti ve hiçbir güzellik bunu telafi edemezdi.

"Ne..."

Parmağının ucuyla dudaklarımı kapatarak beni susturdu. "Ne kadar da kaba davranıyorum. Şu haline bak. Pislik içinde kalmışsın. Misafirlerim böyle kalamazlar. Hadi seni temizleyelim."

Zihnim uğulduyordu ve boğazım sıkışmıştı. Havadaki buhar görüşümü bulanıklaştırıyordu ve ciğerlerimde doğal olmayan bir his yaratıyordu. Yemek ve uyku eksikliğinden dolayı başım dönüyordu ve olanları tam olarak kavrayamıyordum.

Reyna merdivenlere doğru yavaşça yürüdü ve küvete indi, parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirdi. Su dalgalandı ve etrafında buhar sarmalları yükseldi. O kenara oturup tekrar bana dönene kadar bekledim.

O beni bekleyerek izlerken ben donakaldım. "Giysilerinle banyoya giremezsin, aptal. Çıkar onları."

Yutkunmak normalden daha fazla çaba gerektirdi. Dudaklarım seğirdi, ama ellerim itaatkar bir şekilde gömleğimin kenarını tutup pantolonumdan çıkardım ve başımdan geçirdim.

Reyna, sert karın kaslarımı, omuzlarımın ve pazılarımın kıvrımlarını incelerken gülümsedi. Öfkelenmişim, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben onun oyuncayıydım, kuklasıydım, o ise ipleri elinde tutuyordu.

Gözleri kasıklarına düştüğünde, kusmak istedim. Ama yine de, onun beklediği gibi pantolonumun düğmelerini açtım, bu sırada ayakkabılarımı ve çoraplarımı da çıkardım. Pantolonum iç çamaşırlarımla birlikte yere düştü ve beni tamamen çıplak bıraktı.

Gözleri vücudumda dolaştı ve alt dudağını ısırıldı. "Suya gir."

On Yedinci Bölüm

Emilie

Reyna'nın Ladon'u nereye götürdüğünü düşünmemeye çalıştım. Roller tersine dönseydi, onun benim için endişelenmesi pek olası değildi. Ama sessiz, boş odamızda otururken ilk kez onun varlığını özledim. Ya da belki sadece yalnız kalmak istemiyordum.

Tavandaki ızgara yine damlıyordu, bu yüzden altındaki kovayı değiştirdim.

Zaman geçirmek için ve kendimi iğrenç hissettiğim için duş almaya karar verdim. Giysilerim saldırı ve labirentten dolayı hala kirliydi ve şimdi de bütün gün döşemeyi ovmaktan dolayı kumaş temizleyici kokuyordu. Onun yakında dönmesini umut etsem de, kendi başıma duş alma fırsatı istedim. Banyoda kapı yoktu, sadece duvara kesilmiş bir dikdörtgen vardı, bu yüzden burada mahremiyet ciddi şekilde eksikti. Duşta perde bile yoktu. Sadece biraz yukarıya kadar uzanan yarım bir duvar vardı.

göğüsler.

Giysilerimi çıkarıp tuvaletin kapalı kapağının üzerine koydum, sonra duşun musluklarını açtım. Neyse ki su ılıktı. Hızlıca ovuşturup, sağlanan sabunlarla saçımı, yüzümü ve vücudumu yıkadım. İşe yaramayacağını bilsem de, cildimdeki siyah damarları ovma için ekstra zaman harcadım. Hayal mi etmiştim, yoksa daha da yayılmışlar mıydı?

Duştan çıkıp kurulamak için havluyu aldım, gözüm tuvaletin üstüne koyduğum giysilere takıldı. Artık temiz ve

düzgünce katlanmıştı. Bu sihirli iyilik için tanrılara şükrettim, çünkü onları tekrar giymeyi hiç istemiyordum.

Yatak odası hala boştu ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için yatağa uzanmaya karar verdim.

Uykuya dalacağımı beklemiyordum, ama birden Ladon yatak odasına girdi ve kapıyı arkasında çarptı. İrkildim ve oturdum, bana nerede olduğunu, ne olduğunu anlatmasını bekledim.

Ama bana tek kelime etmeden hemen banyoya yöneldi. Duş açıldı ve ben yatağa geri uzandım. Ben kendi mahremiyetimi elde etmişim, o da kendi mahremiyetini elde etmeliydi. İşini bitirince bana anlatabilirdi.

Ama... su akmaya devam etti. Bekledim, bekledim... ve bekledim. Oysa beni şımarık prenses olmakla suçlamıştı. Bu kadar uzun süre duş alan birini tanıdığımı sanmıyordum.

Sabırım taşınca yataktan kalktım ve parmak uçlarımda banyoya doğru yürüdüm.

"Ladon?" Köşeyi dönmeden önce ona seslendim. Su hala akıyordu ama bölme duvarının üstünde ne kafasını ne de omuzlarını görebiliyordum. "Ladon?"

Duşa yaklaştım, kafamda en kötü senaryolar geçiyordu. O da benim gibi zehirlenmişti. Şimdi ölüyordu ya da çoktan ölmüştü.

Bulduğum şey bir şekilde daha da kötüydü.

Dizlerini göğsüne çekmiş, başını eğmiş, ellerini saçlarına geçirmiş oturuyordu. Ağlıyor muydu?

Onun üzerinden uzanarak suyu kapattım. Bu hareketle neredeyse hiç kıpırdamadı. Yanına diz çöktüğümde bile beni fark etmedi.

"Ladon, yaralandın mı?" diye sordum, omzuna nazikçe dokunarak. Başını kaldırdı ve "Dokunma bana" diye homurdandı.

Sözleri beni korkutmasaydı, yüzündeki ifade korkuturdu. Gözleri kararmış, benim çok iyi tanıdığım çarpıcı gümüş mavisi rengi tamamen kaybolmuştu. Yüzü tamamen cansız görünüyordu, cildi solgundu ve çene hattı ile elmacık kemiklerinin tüm pürüzlü kenarları belirgindi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi sessizce.

Onu daha fazla sıkıştırabilirdim, ama konuşacak havada olmadığı belliydi. Ben de ayağa kalkıp dolaptan bir havlu aldım.

"Al," dedim ve ona uzattım.

Bir anlığına havluya baktı, gözleri hala boş bakıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve ben hızla başka yere bakmak zorunda kaldım. Ladon'un çıplak vücudu, benim kaldırılabileceğimden fazlasıydı. Onun hakkında gördüğüm az şey, zayıf ve kaslı ve hala ıslak olduğuydu. Bu, yanaklarımın kızarmasına yetti.

Ladon havluyu beline sardı ve ıslak saçlarını parmaklarıyla taradı.

"Ne olduğunu söylemeyeceksen, en azından iyi olduğunu söyleyebilir misin?"

Bana kısa bir baş sallama yaptıktan sonra yanımdan geçip yatak odasına girdi. Hala sadece havluyla sarılmış halde yatağa girmesini izledim. "Bir daha yerde yatmayacağım."

Şaşkınlıktan sessiz kaldım. Sonunda hareket edebilme yeteneğimi geri kazandığımda, odayı geçip yatağa onun yanına uzandım. Ladon yan dönmüştü, sırtı bana dönüktü ve ben sırt üstü yatıp tavana bakıyordum. Uyumuş mu, uyanık mı olduğunu anlayamıyordum.

"Uyanık mısın?"

"Hayır."

İsteğim dışında gülümsedim. "Kardeşin bizi arıyor mu sence?"

Ladon, rahatsızlığı belli olacak şekilde iç geçirdi. "Muhtemelen, ama bizi burada bulacaklarını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesimdeki panik belliydi, ama o beni sakinleştirmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Osavian'dan kimse Murvort'a bu kadar uzaklara gelmemiştir. En azından, hayatta olan kimse gelmemiştir. Benim hayatım boyunca davet edildiğimiz tek yer, karakolumuzun yakınındaki yerleşim yeri idi. Dağlar, en tecrübeli yürüyüşçüleri bile yönlerini şaşırtabilir. Dağların içinde ne kadar uzağa geldiğimizi kim bilir."

Demek ki umut yoktu. Osavian ordusu tüm ülkeyi tarasa bile bizi bulamayabilirdi. Kurtulmak tamamen bize bağlıydı. Kimse gelmeyecekti.

Yutkundum ve gözlerim yaşardı. "Burada ölmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Ladon döndü ve bakışlarımız buluştu, yüzü benimkine şaşırtıcı derecede yakındı. "Ölmeyeceğiz."

Işık, göz kapaklarımın ince derisini delip geçti ve beni huzursuz uyumdan uyandırdı. Dışarıdan gelen ışık, bir şekilde açık ızgaradan içeri sızmak için tam doğru açıyı bulmuştu.

Gözlerimi açtım ve keskin bir nefes aldım. Gecenin bir saatinde dönmüş ve şimdi yüzümden sadece birkaç santim uzaklıkta duran Ladon'a bakıyordum. Geri çekilmeye çalıştım, ama ağır bir kol beni sıkıca çekti.

Kahretsin.

Alt vücutlarımızı görebilecek kadar yer vardı: bacaklarımız birbirine dolanmış, Ladon'un havlusu kalçalarına kadar inmiş, göbek deliğinden uyluklarıma bastırılan şişkinliğe kadar ince tüyler uzanıyordu.

Kahretsin.

İstem dışı bir inilti çıkardım ama neyse ki Ladon kıpırdamadı. Göğsü sıkı nefeslerle inip kalkıyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Her zamanki ihtiyatlı tavrı ortada yoktu.

Parmaklarını belimin alt kısmına gömdü ve düşük bir uğultu çıkardı. Nefesimi tuttum, herhangi bir ses veya hareketin onu uyandıracığından ve bu zor duruma nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

Kolunu nazikçe kaldırdım, onun tutuşundan kurtulmam için yeterliydi. Yine mırıldandı ve ben daha yavaş hareket ettim. Ejderhanın yuvasından kaçan bir av gibi. Her santimetre işkence gibiydi.

Sonunda, yataktan yuvarlanarak yere inmeyi başardım. Normalde yatağın bu kadar alçak olmasını sevmezdim, ama bu sefer yataktan beceriksizce düşmediğim için minnettardım.

Banyoya gizlice girip, olabildiğince sessizce kendimi tazelemeye çalıştım. Geri döndüğümde Ladon hâlâ huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırmak istemiyordum ama odaya giren güneş ışığından, sabahın geç saatleri olduğu belliydi.

Önceki gece çok kırılmış ve cansızdı. Reyna'ya ne olduğunu bilmiyordum, ama içimden bir ses ona endişesizce biraz daha rüya görmesi için zaman tanımak istiyordu. Umutsuzluk duymadan dinlenmesi için.

Sadece birkaç dakika daha, diye düşündüm.

Keşke bu boş yatak odasında kağıt ya da başka bir şey olsaydı. Sırtımı duvara dayayarak oturdum ve Ladon'un yumuşak nefes seslerini dinledim. Gözlerim ellerime kaydı ve sihrimi tekrar denemek istedim, ama sonuçlarından korktum.

Reyna'nın planının bir parçası bizi sıkıntıdan delirtmek olmalıydı, çünkü beş dakika boşluğa baktıktan sonra parmaklarım

dizime tıkırdamaya başladı.

Kapının çalınması beni bu ızdıraptan kurtardı. Ladon nihayet kıpırdanırken ben ayağa fırladım.

"O neydi?" diye mırıldandı.

Kapıya ulaştım, ama kapı açıldığı anda bunun anlamsız olduğunu anladım. Denesem bile kapıyı açamazdım. Reyna'nın iri yarısı muhafızlarından biri olan Luther, elinde bir tepsi ile öne çıktı.

"Duvara yaslan," diye emretti.

Sırtım soğuk siyah taşa değene kadar bekledi ve sonra tepsiyi yere koydu. Kapı tekrar kapanana kadar gözlerini benden ayırmadı.

Ne getirdiğini görmek için ileriye doğru koştum. Kokusu çok çekiciydi ve umutlanmaya başladım, belki de iştah açıcı bir şeydi. Yeterince yaklaştığımda, iki tabak yumurta, pastırma ve tost gördüm. Ayrıca iki bardak meyve suyu da vardı.

Dizlerimin üzerine çöküp tanrılara şükrettim. Bir günden fazladır hiçbir şey yememiş, sadece su içmiştim. Belirsizlik, istenmeyen bir misafir gibi içime çöktü ve omuzlarım düştü.

"Ee, ne oldu?" Ladon arkamdan sordu. Kafamı kaldırdım, o hala beline sarılı beyaz havluyu tutuyordu. Tenimin ısınmasından nefret ediyordum.

"Biraz giyinir misin?"

Beni tamamen görmezden geldi ve tepsiyi incelemek için eğildi. Duştan çıkan gül kokulu sabunun kokusu hâlâ ondan geliyordu.

Ladon bir parça tost aldı ve ısırdı.

"Ya zehirliyse?" Sesim beklediğimden daha tiz çıktı ve o çiğneyip yutarken bana baktı.

"Zaten bir kez zehirlendin, prenses. Reyna'nın bunu göstermeden sana işkence edeceğini mi sanıyorsun? Ye."

Ben homurdandım, ama o bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ladon giyinmeye giderken ben yumurtaları yemeye başladım. Geri döndüğünde, yere oturduk ve garip bir sessizlik içinde kahvaltımızı yedik.

"Peki, dün ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordum.

"Hayır."

Kafamı salladım, ama içten içe onun her zamanki huysuz haline geri döndüğü için minnettardım. Bu, başa çıkmayı bildiğim Ladon'du.

"Buradan nasıl çıkabileceğimizi düşündün mü?" Fincanını masaya koydu. "Tünelleri düşünüyordum."

"Tüneller mi?"

"Evet, bu dağlarda gizli bir tünel ağı olduğunu okumuştum. Var oldukları dışında pek bir şey bilmiyorum. Tanrıların yaptığını biliyorum. Göz açıp kapayınca kadar ortaya çıkıp tekrar kaybolabiliyorlar. Ama nereden aramaya başlayacağımızı bilmiyorum."

"Yani elinde hiçbir şey yok."

"Peki, o zaman senin muhteşem planın nedir, prenses?"

Kulaklarımdan buhar çıkmaya başladı. Ama haklıydı. Onun planından daha iyi bir planım yoktu. "Sifonlama yeteneklerin ne olacak?"

"Onlar ne olmuş?" Pastırmasından bir ısırık aldıktan sonra benimkini işaret etti. "Onu bitirecek misin?"

"Sanırım hayır. Onları kullanarak... bilmiyorum... bu bağların yaşam gücünü çekemez misin?" Gün ışığında siyah sarmaşıkların açıkça görüldüğü kollarımı kaldırdım. Çilli tenime karşı korkunç görünüyorlardı.

"Denedim." Daha fazla açıklama yapmadan yemeğini çiğnemeye devam etti. Duruma gösterdiği ilgisizlikten dolayı onu boğmak istedim.

"Ve?"

"Hiçbir şey olmadı. Aslında, bu doğru değil. Kafam ikiye bölünüyor gibi hissettim ama" sol bileğini kaldırdı, orada da sarmaşıklar vardı, "hiçbir şey olmadı."

"Lanet olsun," dedim ve boş tabağımı tepsiye çarptım.

"Aklını başına topla. Soğukkanlılığını koru." "Dün gece buraya gelip saatlerce somurtan adam diyor bunu."

Ladon bana kaşlarını çatarak baktığında gözleri kapkara oldu ve ben sözlerimi hemen pişman oldum. Reyna beni öldürmese bile, Ladon hala öldürebilirdi.

Sesi sessizdi ve tüm dikkatimi çekiyordu. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma."

Bana konuşurken neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir titreme vardı. Reyna ona ne yapmıştı böyle? Sorularımı engelledikçe, merakım daha da artıyordu. Ladon'u bu kadar sarsmanın mümkün olduğunu sanmıyordum.

Aramızda gerginlik artarken birbirimize bakıyorduk, ilk patlayana bekliyorduk, ta ki sabahın ikinci kapı çalması kapıyı sarsana kadar. Ayağa kalkma fırsatımız olmadan Reyna içeri girdi.

Her zamanki gibi, hareket ettikçe parıldayan ve ışıldayan siyah elbisesi vardı. Bu elbisenin dantel kolları örümcek ağlarına benziyordu ve belirli bir şekilde hareket ettiğinde, sanki gerçek örümcekler uzuvlarında geziniyormuş gibi görünüyordu. Bu, ışığın bir oyunu olmalıydı. Ama yine de, o bir psikopattı. Muhtemelen onlar da onun *evcil hayvanlarıydı*.

Bana küstahça bir bakış attıktan sonra Ladon'u süzdü. Belki de hayal gücümdü, ama Ladon'un vücudunun sertleştiğini gördüm, sonra da bir Yüksek Komutan'ın sakın ve soğukkanlı duruşuna büründü. Hiçbir şeyin onu etkilememesine kararlı görünüyordu.

"Umarım kahvaltınızı beğenmişsinizdir. Halkım bu sabah size yemek sunmak için büyük fedakarlık yaptı. Umarım bunu takdir edersiniz ve topluluğumuza verdiğiniz zararı gerçekten düşünürsünüz," diye devam etti Reyna.

Onun saçma sapan minnettarlık yalvarışları bende işe yaramayacaktı. "Bizi her zaman serbest bırakabilirsiniz. Murvort'un kaynaklarına yük olmak istemem," dedim, onun bize gösterdiği sahte nezaketle.

Gülümsedi. "Saçma, Emilie. Misafirlerimi vaktinden önce kovmaya cesaret edemem. Özellikle de Osavian'ın en iyilerini."

Ladon'un onu düzeltereğini umuyordum. Ona benim Dreslen pisliği olduğumu söyleyeceğini umuyordum, ama o sessiz kaldı.

Gözleri Ladon'a kaydı ve gözümün ucuyla onun ayaklarının üzerinde ileri geri hareket ettiğini fark ettim. Reyna'ya saldırıp onu boğarak öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun, Reyna?" diye sordum, dikkatini tekrar bana çekerek.

"Sorduğuna sevindim. Bugün Bilginler Mağarası'nı düzenlemek için yardımına ihtiyacım olacak. Birkaç hafta önce küçük bir deprem oldu ve sarsıntı nedeniyle raflar üst üste devrildi. Her yer darmadağın oldu."

Daha kötü cezalar da vardı, diye düşündüm.

On sekizinci bölüm

Emilie

BİLİM ADAMLARI MAĞARASI'nı tam bir karmaşa olarak nitelemek yetersiz kalırdı. Kütüphaneye benziyordu, ama yıkılmış bir kütüphaneye. Göz alabildiğince uzanan devasa kitap yığınları vardı. Sanki tüm kitaplar raflardan indirilip silindirik mağaranın ortasına dökülmüş gibiydi.

Raflardan bahsetmişken, neredeyse hepsi devrilmişti. Bazıları hala mağaranın ana katında duruyordu, duvara sabitlenmişti. Ama yukarı baktığımda, balkonlar, korkulukların üzerinden düşen raflar tarafından hasar görmüştü.

Mağara birkaç kat yüksekliğindeydi ve dairesel duvarlarda yukarı doğru dönen bir merdiven vardı. Merdiven gökyüzüne doğru uzanıyor ve karanlıkta kayboluyordu. Mağaranın ne kadar yüksek olduğunu anlamak imkansızdı. Duvarlardan çıkıntı yapan taşlardan sarkıtlar rastgele sarkıyordu.

Reyna bizi mağaranın girişine ilk kez götürdüğünde, kitap yığınlarına takılıp düşmeden on adımdan fazla ilerleyemedik. Bazıları yırtılmış ve sırtları çatlamış görünüyordu. Diğerleri ise mağaranın neminden dolayı su hasarı görmüş gibi duruyordu. Hangi kitaba ait oldukları belli olmayan çeşitli sayfalar yere dağılmıştı.

Reyna dudaklarını kıvrarak etrafına baktı. Yüzünü buruşturdu.

"Dediğim gibi, tam bir karmaşa. Eminim bu sizi bir süre meşgul edecektir."

Arkasını döndü ve ben, görünmez bir mührün arkasında dalgalandığını izledim. Bileklerimizdeki sarmaşıklar özgürlüğümüzü elimizden alsa da, o bize açık bir kapı bırakacak kadar güvenmiyordu. Yardımcılarını geride bırakmamıştı, ama balkon korkuluklarına asılı yaralarının da ona rapor verdiğini merak ettim. Bir tanesi, sanki bu düşünceyle hakarete uğramış gibi kanatlarını çıırttı.

Gözüm üzerinde.

Ladon parmaklarını saçlarına geçirdi, sonra ellerini beline koydu. Yıkımdan çok etkilenmiş görünüyordu ve ben de aynı şekilde hissediyordum. Devrilmiş bir rafı işaret etti. "Bunu kaldırmama yardım et."

Saatlerce sonsuz kitap yığınlarını ayırdıktan sonra, hiç ilerleme kaydetmemiş gibi görünüyorduk. Beş fit karelik bir alanı temizlemiştik, ama çoğu, atmak için başlattığımız ikinci yığına taşınmıştı.

Günün yarısı geçmişti ki Luther uğradı ve göz açıp kapayıncaya kadar kurtarılamayacak kitap yığını ortadan kayboldu. Bu, sonsuz yığınları ayırmamız için biraz daha yer açtı.

Ladon en üst rafa kitapları yerleştirirken ben alnımdaki teri sildim. Çalışırken alışılmadık bir şekilde sessizdi. Beni alay etmek veya azarlamak için bir an bile durmadı.

"O ters duruyor," dedim.

Önce bana baktı, sonra şaşkın bir ifadeyle kitap sırasına baktı. Hepsi doğruydı.

Gülerek, "Sadece şaka yapıyorum," dedim.

"Ha ha," dedi ciddi bir ifadeyle. Sessizliğin sonunda bozulmasına sevindim.

"İlginç bir şey buldun mu?" Elimdeki kitabın sayfalarını çevirdim. Elimdeki kitabın sayfalarını çevirdim, elemental büyü üzerine teorik bir çalışma. Sıkıcı, ama potansiyel olarak yararlı. Onu odamıza gizlice götürmek mümkün müydü?

"Bu kitap, efsanevi yaratıkların cinsel birleşmelerini gösteren resimlerle dolu. Bir grifon, bir gulyabani, bir deniz cadısı..."

"Ne?" diye bağırdım, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ciddi olamazsın. Bir bakayım."

Ağzının köşeleri gülümsemeye çekildi ve sonra bir kahkaha attı. "Sadece şaka yapıyorum, prenses."

Ağzım açık kaldı. Gülümsemesi çok etkileyiciydi. Bana attığı sinirli bakışlara ve nefret dolu sözlere o kadar alışmışım ki, bu şaka anında tamamen şaşkına döndüm.

Kitabı rafa koyarken başını salladı. "Vay vay, sen tentacle fetişin mi var, Emilie?" diye alay etti.

Elimdeki kitapla koluna vurdum. "Hayır." "Öyleysen de sorun değil. Utanma."

"Kes şunu," dedim, ama yine de kıkırdadım.

"Yani, ben şahsen asla yapmazdım, ama sen hoşlanıyorsan..."

Onun yan tarafına dokundum ve o, orası gıdıklanıyormuş gibi güldü. Bunun, hayatımı tehdit etmeden ilk kez bana dokunmasına izin verdiği an olduğunu fark ettim.

"İnanılmaz," dedim ve dağınık kitap yığınının geri döndüm. Ama gözümün ucuyla onun hala gülümsediğini gördüm. Bu nefes kesici bir manzaraydı.

Öğleden sonra sessizce çalışmaya devam ettik, ama etrafımdaki hava bir şekilde daha hafif hissediliyordu. Bu dikkat dağınıklığına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, ama Ladon'a bir şekilde yardım ettiğini asla itiraf etmezdim.

Yatak odamıza götürmek istediğim yedi kitap vardı, ama sayıyı azaltmam gerektiğini fark ettim. Gömleğimin altına fark edilmeden sığdırabileceğim en fazla iki kitaptı.

"*Zihninin Gücü* mü, *Murvort'un Gizemleri* mi?" diye sordum Ladon'a, biri yeşil, diğeri hardal sarısı renkli iki kalın deri ciltli kitabı kaldırarak.

"Murvort'un Gizemleri nedir?"

"Sanırım çocuklara yönelik bir kurgu hikaye, ama buradaki folkloru bilmemin zararı olmaz diye düşündüm. Dreslen'in çocuk hikayeleri genellikle gerçeklere dayanır. Belki yararlı bir şeyler vardır."

"Neden ikisini de almıyorsun?"

"Yapamam. Sadece iki tane alabilirim ve *Baskılama ve Nötrleştirme Tıbbi Çalışmaları'nı* bırakamam." Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi.

"Al," dedim ve birini eline tutuşturdum. "Gömleğinin içine koy."

"Emilie," diye iç geçirdi ve ben kitabı karnına bastırmaya çalışırken ellerimi itti. Gömleğinin kumaşını çimdikledim, biraz kaldırırsam kendim sokabilirim diye umuyordum. "Emilie."

Elini bileğime doladı ve başladığımız yere geri döndük. Gözleri buz fırtınasıyla doldu ve avucunun ısısı cildimde yangın gibi yayıldı. Ateşkesi uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

"Üzgünüm."

Beni tamamen bırakmadan önce tutuşunu gevşetti. "Önemli değil. Kitabı ver."

Kitabı benden aldı ve gömleğinin altına soktu, kemerini sıkarak sabitledi.

Kısa süre sonra Reyna ve korumaları bizi odamıza geri götürmek için geldiler. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ama neyse ki önümdeki fazladan yükü fark etmedi. Gözleri Ladon'a odaklanmıştı.

Sanki ona takıntılı gibiydi. Ne zaman aynı odada olsalar, mide bulandırıcı bir şekilde ona bakıyordu. Onun bakışlarının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklayamazdım. Bir yandan ona acıyordum, diğer yandan da bana odaklanmadığı için minnettardım.

Odamızda taze pişmiş dana yahnisi ve ekmek bizi bekliyordu. Çorba kaselerinden buhar yükseliyordu, bu yüzden yeni getirildiğini anladım. Yine öğle yemeğini atlamıştım, bu yüzden açlıktan ölüyordum.

"Birkaç saat sonra dönerim," dedi Reyna, kapıda durarak. "Sana başka *bir görevim* var, Ladon."

"S" harfi, tıpkı bir yılan gibi dilinden yuvarlanarak çıktı.

Ladon'a döndüğümde, yüzünün rengi tamamen solmuştu. Gömleğinin altından kitabı çıkardı, sonra yatağa geçip ellerini başının arkasına koyarak uzandı.

"Hiçbir şey yemeyeceksin mi?" "Aç değilim."

Bu imkansız görünüyordu. Yemeğe olan nefretinin Reyna'nın veda sözleriyle ilgisi olduğunu biliyordum, ama ona tekrar baskı yapamadım. Sonunda on iki saat boyunca iyi geçinmiştik.

Yere oturdum ve keşke bize tabureli düzgün bir masa verselerdi diye düşündüm. Çorbamı hızlıca yedim, son damlalarını ekmekle sildim. Ladon'unkini de yemeyi düşündüm. O yemeyecekti, o zaman biri yemeli. Daha fazla beklemesi iyi olmazdı.

Sanki aklımı okumuş gibiydi. Kaşığımın boş kaseye çarpma sesini duyunca bana döndü. "Benimkini de alabilirsin."

Fikrini değiştirmesini bekledim, ama o tekrar tavana bakmaya başladığında, kasesini kendime doğru çektim. İkinci somunu aldım ve odanın diğer ucuna fırlattım, somun onun karnına düştü.

"En azından ekmeği ye. Açlıktan ölürsen bana bir faydan olmaz."

Bana yarım bir gülümseme attıktan sonra küçük bir parça koparıp ağzına attı. Ben de gülümsedim.

Söz verdiği gibi, Reyna kısa bir süre sonra Ladon'u almaya geldi. Odayı terk ederken başını dik tuttu ve kapı arkasından kapandı, beni yine yalnız bıraktı.

En azından bu sefer zaman geçirmek için kitaplarım vardı.

Bu, her gün, her hafta, bir ay göz açıp kapayıncaya kadar rutin olarak devam etti. Ladon ve ben günlerimizi Reyna için çeşitli işler yaparak geçiriyorduk ve geceleri Ladon, Reyna'nın isteği üzerine ortadan kayboluyordu.

Her seferinde, gözleri hüznü ve omuzları kambur bir şekilde geri dönüyordu. Sanki o, onun hayatını emiyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Ne kadar ısrar etsem de bana ne olduğunu söylemiyordu. Hayal gücüm en çılgın sonuçlara varıyordu ve en kötüsünden korkmamak için bana söylemesini diliyordum.

Parmaklıkların arasından süzülen soluk ay ışığı altında oturmuş, baskılayıcı büyüyle ilgili bir bölüm daha okumaya çalışıyordum. Bu çalışmaların, Reyna'nın bize taktığı büyülü zincirleri çıkarmak için gerekli şartları kapsayacağını umuyordum. Ama şimdiye kadar okuduklarımın çoğu savunma teknikleriyle ilgiliydi. Bulaşıcı hastalıkların yayılmasını durdurmak veya çocukların bazen maruz kaldığı istenmeyen büyülü patlamaları bastırmak gibi şeyler. Bileklerimi ve ayak bileklerimi saran sarmaşıkları kurtulma görevime yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Her geçen gün umudum azalıyordu. Yorgundum ve Reyna'nın pençesinden asla kurtulamayacağımızı hissetmeye başlamıştım. Sanki terk edilmiş gibiydik. Ladon, Cyrus ve Osavian ordusunun bizi bulmasının zaman alacağını söylemişti, ama itiraf etmeliyim ki bu kadar uzun süreceğini beklemiyordum. Bir hafta içinde kurtarılacağımızı düşünmüştüm. Bir aydır köle olarak tutulduğumuz için, umutsuzluğa kapılmamak için elimden geleni yapıyordum. Kendimi kaybetmenin bir faydası olmazdı. Sıradan günlük işlerle ve bitmek bilmeyen metinlerle kendimi oyalaman gerekiyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. Ladon henüz dönmemişti ve saat normalden geç olmuştu. O dönmeden uykuya dalmak istemiyordum. En iyi arkadaşlar olmayabilirdik, ama bu kasvetli cehennemde birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

cehennemde birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Ayrıca, başka birinin vücudunun sıcaklığı olmadan uyumak zordu. Oda rahat etmek için çok soğuktu.

Kitabı kapatıp, sert şilteye uzandım ve ince battaniyeye sarıldım. Tavandaki açıklıktan rüzgârın uğuldadığını duyabiliyordum. En azından bu gece su damlamıyordu. O sinir bozucu ritmi, aklımı kaçırmadan ancak bir süre dinleyebilirdim. Uykuya dalmadan önce, koridorda ayak sesleri duydum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ladon içeri girdi. Tek kelime etmeden banyoya doğru yöneldi. Duş açıldığında boruların inilti sesini duyabiliyordum.

Bu da her gece eve döndüğünde yaptığı rutinlerin bir parçasıydı. Ona, kalbinde, zihninde ve ruhunda saklı lekelerden kurtulması için zaman ve alan tanıdım. O ilk geceden sonra, genellikle benim ikna etmeme gerek kalmadan yatağa gelirdi.

Yatağı, ağırlığıyla birlikte kaydı ve ıslak teni koluma değdi. Üzerinde sadece pantolonu vardı ve göğsü duştan dolayı hâlâ sıcaktı.

"İyi misin?"

Başını salladı.

Ne olduğunu sormamanın daha iyi olacağını biliyordum. Bu sefer farklı bir yaklaşım denemeye karar verdim. "Bana dürüstçe bir şey söyle."

Bana dönerek gözleri yumuşak ay ışığını yansıtıyordu. "Ne gibi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Aklında olan herhangi bir şey."

Benim bilmediğim bir şey."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey"

bilmiyorsun." "O zaman bir şeyle başla."

Beni değerlendirirken dilini alt dudağına değdirdiğini gördüm. Biraz titredim ve battaniyeyi omuzlarıma daha fazla çektim, ama vücudumun titremesinin nedeninin soğuk olduğunu sanmıyordum. Bunun onun yakınlığıyla daha çok ilgisi olduğundan emindim.

Benden nefret etse bile, Ladon bana gerçekten beni *görüyor* gibi bakıyordu. Diğer insanlar ya bana hiç dikkat etmiyorlardı ya da soylu bir aileden geldiğimi bildikleri için isteksizce dikkat ediyorlardı. Ladon öyle değildi. Gözleri, gördüğü şeyden hoşlanmasa bile, her zaman ruhumu delip geçiyordu.

Ve şimdi, yüzünden sadece birkaç santim uzakta bunu deneyimlemek... Yine titredim.

"En sevdiğim renk yeşil."

Burun kıvırdım.

"Ne?" diye sordu. "Sana dürüstçe bir şey söylememi istedin, ben de söyledim."

"Nedense daha önemli bir şey paylaşacağını düşünmüştüm.

En sevdiğin anı ya da gurur duyduğun bir şey gibi."

"Ve eminim ki sen de benimle kişisel detaylarını paylaşmaya çok istekli olursun, değil mi?"

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve kafamı yordum. Kolay bir şey seçebilirdim, mesela kardeşimin arkadaşlığından ne kadar keyif aldığımı ve evden ayrıldığında onu ne kadar özlediğimi. Ama dilimin ucuna gelen ve dışarı çıkmak isteyen bir gerçek vardı. "Beni sevmeni istedim."

"Neden?"

"Biliyorsun, başka seçeneğim yoktu. Ne istediğim sorulmadan Cyrus ile evlenmek için gönderildim. Tereddütlerini biliyorum. Beni bir varlık değil, bir yük olarak gördüğünü biliyorum. Krallığına sızan bir zehir olduğumu biliyorum. Soyumdan dolayı senden bir şekilde aşağı olduğumu biliyorum. Annemin güç peşinde koşan, paraya aç, entrikacı bir kadın olmadığını inkar etmeyeceğim. Bu yüzden kendi çocuğunu feda etmekte tereddüt etmedi. Ama ben düşündüm ki... En azından Renoa'da, kendi ailemden daha çok beni seven bir aile bulacağımı düşündüm. Cyrus ve Sophia sevgi dolu ve cömert insanlar, ama Castelli ailesinin üyelerinden biri benim gitmemi istediği sürece Renoa asla benim evim olmayacak."

Ladon bana bakarak, ona söylediğim gerçeğin ağırlığını sindirmeye çalıştı. Yutkundugunda boğazı titredi. Çenesinin hareketinden, dişlerini sıkıldığını düşündüm. Öfkeli bir cevap bekledim, ama sonra söylediği şey beni şaşırttı.

"Belki de seni hemen yargıladım, prenses."

On Dokuzuncu Bölüm

Emilie

Ertesi gün, Reyna bize köpek kulübelerini temizlettirdi. Sanki bir şey ölmüş gibi kokuyordu ve sonra fark ettim ki, muhtemelen bir şey ölmüştü. O vahşi hayvanlara ne yedirdiğini kim bilir. En azından biz çalışırken onları egzersiz yapmaya çıkarmıştı.

Ladon bir kürek tutuyor, pislik yığınlarını el arabasına atıp atıyordu. Ben ise ellerimin ve dizlerimin üzerinde çalışarak taş zemindeki kan lekelerini temizlemek zorunda kaldım. İmkansız bir görevdi, ama Reyna en çok bu tür görevleri vermekten zevk alıyor gibiydi.

Öğle vakti, ellerim kahverengi pislikle kaplanmıştı. Tırnaklarımın altında ne olduğunu düşünmemeye çalıştım. Fazla düşünmezsem, beynimi bunun sadece kir olduğunu düşünmeye ikna edebilirdim.

Reyna'nın emrindeki bir yaratık öğle yemeğini getirmek için uğradı. Yarı insan, yarı kuş gibi bir yaratıktı, siyah tüylü kanatları ve ayaklarında pençeleri vardı. Tahta bir fiçinin üzerine tepsiyi koyarken hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkürler," dedim. Baykuş gibi gözleriyle bana baktı, gözleri endişeyle büyülmüştü.

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Yanakları pembeye döndü ve kapıdan hızla çıktı.

"O bir harpi miydi?" Onun duyamayacağı kadar uzaklaştığını düşündüğümde sordum. "Sanırım öyle."

"Hmm, kitaplarda gördüklerim insandan çok kuşa benziyordu." Ben hiç görmemiştim. Bildiğim kadarıyla harpiller Lourova'ya özgü değildi. Aslında, çoğu mistik yaratık Moridia kıtasına aitti.

"Reyna'nın üremeye uğraştığını hiç şaşırmazdım."

Bu düşünce beni ürpertti. Tanrılar bilir, bu dağda başka hangi yaratıkları saklıyordu.

Öğleden sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ladon işini erken bitirdi, bu yüzden bana kirli zeminin geri kalanını temizlememde yardım etmeyi teklif etti.

"Bir daha asla bok veya kan lekeli bir zemini temizlemek istemiyorum." Ladon güldü. "El işlerine alışkın değilsin, değil mi?"

"Oh, lütfen. Eminim sen de değerli bir prens olarak hiç kendi pisliğini temizlemek zorunda kalmamışsındır."

"Belki temizlik yapmadım, ama başka şekillerde katkıda bulundum."

"Sence ben katkıda bulunmadım mı? Dreslen'de günlerimi tembellik ederek geçirdiğimi mi sanıyorsun?"

"Şey, biraz öyle."

Elimdeki süngerini kafasına fırlattım ve yanağına çarptığında komik bir şaplak sesi çıkardı.

Donakaldı ve az önce olanları anlamak için bir an durdu. Onun sınırlarını test ettiğimi biliyordum, ama Murvort'ta geçirdiğimiz sürede, nefretten hoşgörüye, oradan da isteksiz bir arkadaşlığa geçmeyi başarmıştık. Birbirimizden başka güvenecek kimsemiz olmadığında bu kaçınılmazdı.

Ladon gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bana baktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, prenses."

Odayı atlayarak kendi süngerini ve benimkini aldı. Birkaç saniye içinde beni yere yatırdı, bacaklarıyla gövdemizi sıkıştırdı ve süngerlerdeki fazla suyu göğsümün üzerine sıktı.

"Dur! Dur!" dedim, nefes almaya çalışırken. Kollarını iterek gülmekten kendimi alamadım. Her şey çok saçmaydı, ama içinde bulunduğumuz zor durumda hoş bir neşe anıydı. Bir şekilde, buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve belki de o da benim kadar buna ihtiyaç duyuyordu.

Süngerlerden sıkılacak su kalmayınca, ellerini indirdi ve hafifçe karnımın üzerine koydu. O da benim kadar nefes nefeseydi ve gözlerime bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Bakışları beni savunmasız hissettiriyordu. Güvensiz.

"Ne?" diye nefes verdim.

Omuzlarını silkti. Dağınık beyaz saçları gevşek tutamlar halinde düşerek kirpiklerine takıldı. O gümüş rengi gözlerdeki tek bir ışıltıyı bile kaçırmak istemediğimden, elimi uzattım ve saçlarını yüzünden çektim.

Vücudu gerildi ve ben ne yaptığımı anladım. Hemen elimi geri çektim.

"Özür dilerim."

Kaşlarını kaldırdı, ama cevap veremeden, taş zeminde topuk sesleri duyuldu ve Reyna'nın sesi eşlik etti. "Vay vay. Bakın burada ne varmış?"

Ladon'un dişlerini gıcırdatmasını duyabiliyordum, sonra vücudumdan kayarak ayağa kalktı. Oturdum ve bir faydası olmasa da, artık nemli ve çamurlu suyla lekelenmiş gömleğimi silkeledim. Ladon elini uzattı, ben de onu tuttum ve beni ayağa kaldırıp yanına oturttu.

"Sana yeterince iş vermedim mi? Köpek kulübelerini temizlemek bugün seni meşgul eder diye düşünmüştüm, ama çamurda yuvarlanacak vaktin olduğuna göre öyle değilmiş. Sanırım seni daha çok çalıştırmam gerekecek."

Ladon'un çenesine sivri bir tırnak dayadı. "Ladon, neden köpeklerle oynamak istediğini bana söylemedin? Nova ve Nox'u geride bırakabilirdim."

Kıkırdaması ürkütücüydü. Kanımı kaynatıyordu, ama yumruklarımı sıkıp yanımda tuttum. Tırnağını Ladon'un boynunun yan tarafına sürterek kızarıklık bir iz bıraktı.

İçimde bir şey kırıldı. "Onu rahat bırak," diye bağırdım ve ikisinin arasına girdim.

Ladon arkamda kıpırdadı ama ben yerimden kıpırdamadım. Reyna başını geriye eğdi ve burnunun ucuyla bana baktı. İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sen aptal bir kızsın."

"Reyna," diye homurdandı Ladon. Elini sırtımda hissettim ve ona yaslandım. Reyna'yı kışkırtmakla aptalca davranmış olabilirim, ama artık kenarda durup izleyemezdim.

Ona yaptığı her neyse, onun hayatını tüketiyordu. İkimiz de geldiğimizden beri kilo vermiştik, ama Ladon'un kilo kaybı daha belirgindi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, nadiren izinli olduğumuz ve uyuyabildiği günlerde bile hiç kaybolmuyordu.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Gece yarısı uyanışından hissedebiliyordum. O, Ladon'u yavaşça ve acı verici bir şekilde öldürüyordu.

Reyna bir adım öne çıktı, göğsü neredeyse benimkine değiyordu. Benden sadece birkaç santim uzundu, ama onun yanında kendimi çok küçük hissettim. Bir adım geri atarken Ladon'un göğsüne çarptım.

"Şimdiye kadar çok hoş bir *misafir* oldun, Emilie. Bana karışmadan ve şikayet etmeden işlerini yaptın." Etrafımızda daireler çizerek yürümeye başladı ve ben de boynumu çevirip onu takip ettim. "Belki de sana karşı fazla hoşgörölü davrandım. Bu dağ duvarları içinde bir parça güç sahibi olduğunu düşünmene izin verdim. Bu olmaz."

Dönmeyi bıraktı ve elini bir hareketle Ladon dizlerinin üzerine çöktü, karnını tutarak.

Ona uzandım, ama dönünce, sihirli ipliklerin uzuvlarımı onun isteğine doğru çektiğini hissettim. Ladon yerde kıvranırken ben dik durdum. Gözlerime dolan yaşlar bile kontrolüm dışındaydı.

"Sanırım bu gece sana bir mola vereceğim, Ladon. Emilie senin savunmana bu kadar kararlı olduğuna göre. Bu gece senin yerini o alabilir."

Ladon kıvranmayı bıraktı ve yerden başını kaldırdı. Gözleri öfkeyle doluydu ve nefes nefese konuşmaya çalışıyordu. "Ona dokunma, Reyna."

Reyna, Ladon'un tehdidinin hiçbir anlamı olmadığını bilerek güldü.

Sonra parmaklarını alt dudağına dokundurup mırıldandı. "Belki ona dokunmayacağım. Ama ona dokunmak isteyecek birkaç kişi aklıma geliyor."

Ladon'un gözleri büyüdü ve ben onun sözlerini anlayamadan, ağır ve keskin olmayan bir nesne kafamın arkasına çarptı. Bir anda, dünya karardı.

Uyandığımda oda dönüyordu. Kafamın arkasında sıcak ve yapışkan bir nokta hissettim ve elimi çektiğimde elimde koyu renkli kan gördüm. Oturdum ve içimde yükselen mide bulantısını bastırdım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşündüm.

İçimden küfrettim. Aptallık etmişim ve bakın başıma ne geldi.

Nereye gelmişim?

Spa odası gibi görünen bir yerde yalnızdım. Odanın ortasındaki çukur havuzda berrak su vardı. Hava nemli ve sabun kokusuyla doluydu.

Başımı çevirip odanın köşelerinde saklanan Reyna'yı aradım, ama gerçekten yalnızdım. Titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Demir kapı açılmayınca şaşırmadım.

Ellerimi yumruk yaptım ve sağlam bariyere vurdum. Boğazım ağrıyana kadar bağırdım. Sesler yoğun havada kayboluyor gibiydi. Kimsenin beni duyup duymadığından emin değildim.

Dizlerimin üzerine çöküp ağladım, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgundum. Ailemi özlüyordum, annemi ve onun alaycı sözlerini bile. Renoa'nın konforunu özlüyordum, onu kısa bir süre tanımış olsam da. O anda, Dreslen'in bunaltıcı sıcağına bile razı olurdu. Sürekli soğuk ve nemli olmaktan bıkmıştım.

Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim.

Topla kendini, Emilie.

Ayağa kalktım ve odayı gözden geçirdim. Havuzun yanı sıra, havlu ve sabunlarla dolu birkaç dolap vardı. Arka duvardaki askıda iki bornoz asılıydı. Köşedeki bar arabası dikkatimi çekti.

Yaklaştığımda, meyve, peynir ve ekmek olduğunu fark ettim. Bu manzarayı görünce midem guruldadı. Sürekli aç olmaktan da bıkmıştım. Bize verilen yemekler açlıktan ölmememiz için yeterliydi, ama karnımızı doyurmak için yeterli değildi.

Aç olmama rağmen, bu atıştırmalıklara güvenmiyordum. Ayrıca, içinde su olduğunu düşündüğüm bir cam sürahi de vardı. Olası riski değerlendirirken dilim kurumuştı.

Ladon'un sesi kulağımda yankılandı. *Bu Reyna için çok kolay olurdu. Bizim için çok daha kötü bir son planlamış olmalı.*

Siktir et. Bardak aramaya bile zahmet etmeden sürahiyi dudaklarıma götürdüm. Reyna'nın tertemiz su sürahisine ağzımı değdirmemden duyacağı tiksinti düşüncesi beni sırtımaya itti.

Sanki düşüncelerim onu çağırması gibi, kapı gürültüyle açıldı ve Reyna odaya girdi. Sürahiyi dikkatlice yere koydum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ah, uyanmışsın."

"Evet, beni bayılttıktan sonra kendime geldim."

Beni görmezden geldi ve arkamdaki arabayı işaret etti. "Biraz dinlenebildiğine sevindim. Senin için uzun bir gece olacak."

Söylediği her kelime beni öfkeyle yakıyordu. Nazik bir ev sahibi gibi davranması dayanılmazdı. Her şeyin üstüne, bu sahte tavırları gerçekten sinirimi bozuyordu.

Sesli bir şekilde iç geçirdim ve gözlerimi devirdim. Benim için ne planlamış olursa olsun, dişimi sıkıp katlanacaktım.

Reyna, inatçı tavrımı görünce alaycı bir şekilde güldü. Islık çaldı ve demir kapının ötesindeki gölgelerden, baştan aşağı uzun siyah pelerinler giymiş iki kişi çıktı. Kediler gibi hareketlerle, ses çıkarmadan zeminde kayarak bana doğru geldiler.

"Bayanlar, lütfen Emilie'nin bu akşamki misafirlerimiz için hazır olduğundan emin olun." Göz kırptı ve topuklarını döndürdü. O odadan çıkıp kapıyı arkasında gürültüyle kapattığında, ben donakalmış bir şekilde onu izledim.

İki asistanı bana ilgisizce baktı. Biri elini omzuma koyduğunda onu ittim. Konuşmadı. Kavga edecek gibi görünmüyordu. Sadece tekrar bana dokunmak için elini uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye telaşlı bir sesle sordum. Boğazımı temizledim. Henüz paniğe kapılmaya gerek yoktu. Sadece bilinmeyen her zaman diğer her şeyden daha kötüydü. Reyna'nın benim için ne hazırladığını bilmek istedim.

Hizmetçileri, tıpkı harpi gibi sessizdi. Sessizliklerinin, hareketlerimi yönlendiren sarmaşıklar gibi zorunlu mu olduğunu, yoksa dillerinin tamamen kesilip kesilmediğini merak ettim. Sonra, ilk hizmetçinin pelerin yakasından çıkan, boynunun yanından yukarı doğru uzanan ve saçlarının arasında kaybolan bir sarmaşık fark ettim.

Aynı şey bana da olacak mıydı? Bu sarmaşıklar beni yutana kadar büyümeye devam edecek miydi?

Omurgamdan bir titreme geçti ve bu düşüncüyü kafamdan silmek için elimden geleni yaptım.

Bizim için çok daha kötü bir son planlamış olmalı.

Ladon'a, ona ne yaptığını bana söylemediği için lanet okudum. Bu geceye hazırlıklı olabilirdim. Bana işkence mi edecek? Zihin oyunları mı oynayacak? Bacaklarım çökene kadar köpeklerinden kaçarak çit labirentine geri dönmek zorunda kalacak mıyım?

İki kadın yine ellerini üzerime koydu. Biri gömleğimin kolunu çekerken, diğeri pantolonumun kemerini çözdü. Geri çekilmeye çalıştım, ama pantolonum gevşedi ve yere düştü. Pantolonum ayak bileklerime dolanmışken hareket etmek zordu. Kadın baldırımı kavradı ve beni pantolonumdan çıkmaya zorladı.

"Lütfen," dedim. "Bana ne yapmak istiyor?"

Önümde diz çökmüş olan kadın başını kaldırdı ve ilk kez yüzünün sağ tarafında uzanan bir yara izi fark ettim. Sağ göz bebeği beyaz ve cam gibiydi ve göz bebeği yüzüme sabitlenmiş olsa da o gözle göremediğinden oldukça emindim.

Banyoyu işaret etti. "İçeri girmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı.

Yüzünde başka hiçbir şey belli olmuyordu. Korku yoktu. Öfke yoktu. Bir insanın gölgesi gibiydi. Ona acıمامı sağladı. Eskiden kim olduğunu merak etmeden edemedim.

Ona duyduğum empati beni daha uysal hale getirdi. Diğer hizmetçi bluzumu ve sütyenimi çıkarmıştı. İç çamaşırım da hızlı bir hareketle çıkarıldı. Önce ayak parmaklarımla suyu test ettim ve hoş bir sıcaklıkta olduğunu gördükten sonra merdivenlerden aşağı indim ve suyun altındaki bir çıkıntıya oturdum.

Şimdi ne olacak?

İki kız da pelerinlerini çıkardılar ve ben nefesimi tuttum. Vücutlarının tamamı sarmaşıklarla kaplıydı. O kadar kalın ve siyahtı ki, derilerini neredeyse hiç göremiyordum.

Karada olduğu gibi suda da aynı zarafetle hareket ediyorlardı. Su, onlar için ayrılıyor gibiydi, böylece bana zahmetsizce yaklaşabiliyorlardı. Dikleştim.

Yara izi olmayan kız beni çıkıntıdan çekti ve başımı suya batırmak için harekete geçti. Kalbim deli gibi çarpmasına rağmen, saçlarım ıslanacak kadar suya daldım ve sonra tekrar yüzeye çıktım.

Saçımı yıkadılar ve vanilya ve adını koyamadığım bir çiçeğin kokusuna sahip sabunlarla beni yıkadılar. Cildimi ovdular ve vücudumu kremi bir karışımla ovdular. Koltuk altlarımdaki ve kasıklarımdaki tüyler tamamen kaybolduğunda nefesim kesildi.

İşleri bittiğinde beni sudan çıkardılar ve yumuşacık havlularla kuruladılar. Düşman topraklarında rehin tutuluyor olmasaydım, bu hoş bir deneyim olurdu, ama sinirlerim geri geldi ve boğazımdaki düğümü yuttum.

Neden beni düzgün bir hale getirdiler?

Giysilerimi toplamaya başladım, ama tek gözlü kız beni durdurdu. Kafasını salladı ve altın bir zincir uzattı. Hayır, tek bir zincir değil. Birbirine bağlı birçok

zincir birbirine bağlıydı, uçlarında yakutlar sallanan yarım daireler halinde sarkıyordu.

"O nedir?"

Bana dönmeme işaret etti. Dizlerim titreyerek onun isteğini yerine getirdim. Kolunu göğsümün üzerinden uzattı ve ensemin arkasına bir şey taktı.

Aşağı baktım ve gördüğüm manzara beni dehşete düşürdü. Zincirler göğsümün üzerine düşerken çıplak tenim görünüyordu. Göğüs uçlarım bile yarı yarıya örtölüydü. Ağzım açık kaldı, sonra hızla ona döndüm. "Bunu mu giyeceğim? Bu giysi değil ki. Bu takılar beni zar zor örtüyor. Her şeyi görebiliyorsun."

O sadece başını salladı. Gözlerinde hiç sempati yoktu. Ona daha önce duyduğum acıma duygusunu geri almak istedim.

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

Gözlerime bakmaya devam etti ve diğer hizmetçi benzer bir giysiyi belime bağlarken ben irkildim.

Gözlerimi kapattım ve aşağı bakmadan önce on saydım. Kalçalarımın etrafına düşen ve dizlerimin çok üzerinde duran zincirleri gördüğümde acınası bir inilti kaçtı. Esintiden, kıcımın da neredeyse hiç örtölmediğini anladım.

Hala şoktan donmuş haldeyken, saçımı hızla düzelttiler, geriye taradılar ve kolaylıkla topladılar. Beni süsleyip hazırladıklarında, demir kapı tekrar açıldı. Sanki Reyna ile sihirli bir beyin frekansı paylaşıyorlarmış gibi.

Belki de sarmaşıklara yeterince zaman tanınsaydı, bizim de kaderimiz bu olurdu: Reyna'nın bir uzantısı.

Gözleri parladı, benim bir ödöl gibi süslenmiş halimden çok memnun kalmıştı. Güçlerim içimde gürledi, serbest bırakılmak için yalvarıyor, ciğerlerindeki havayı boşaltmak için yalvarıyordu. Ama onları kontrol altında tuttum. Sihirimi kullanmaya çalıştığımda başıma gelen kör edici baş ağrısıyla baş edemezdim. Bunun yerine, içimdeki yanan öfkeyle başa çıkmak zorundaydım.

Her şeyden çok, kendimi örtmek istedim. Neredeyse tamamen çıplak bir şekilde onun önünde durmak çok aşağılayıcıydı. Vücut takıları, kıyafet yerine geçecek yetersiz bir bahaneydi. Ama saklanmak, yenilgiyi kabul etmek gibi geliyordu. Bunun yerine başımı dik tuttum.

Reyna'yı karanlık koridorlarda takip ederken çevremdeki olayların sadece belli belirsiz farkındaydım. Vücudumdaki narin zincirler, sanki onun lanet evcil hayvanlarından biriymişim gibi çan gibi çalıyordu.

Yan odadan gelen konuşma sesleri dikkatimi çekti. İlk gün temizlediğimiz çizim odasının dışında duruyorduk. O günden beri oraya geri dönmemiştim. Onun bu odayı misafirlerini ağırlamak için kullandığını hiç düşünmemiştim. Akli başında kim Reyna'yı ziyaret etmek ister ki?

Durduğumda, onun çarpık sırtışı daha da sinir bozucu hale geldi.

"Ne oldu, Emilie? Bu akşam biraz arkadaşlık hoşuna gider diye düşündüm. Ladon'la konuşmak biraz sıkıcı olmalı. Ya da belki sevgili Cyrus'tan onu tercih ediyorsundur."

Kahkahası bir sırtlanı andırıyordu. "Ondan bahsetme," diye hırıldadım. "Hangisinden?"

Yine güldü ve kapıyı açtı. "Hoş geldiniz millet! Akşam eğlencemizle geri döndüm."

Bana el salladı ve o hain sarmaşıklar beni çizim odasına doğru itti. Küçük bir kalabalık bana bakarken nefesimi tuttum. Göğsüm ve yanaklarım ısındı. Gözlerim de yanıyordu. Kaçmak istedim. Çılgılık atmak istedim. Ama hareket edemedim.

Reyna beni izleyen kalabalığın içinden geçirdi. İki kadın, lekeleri temizlemek için saatlerce uğraştığım şezlongda oturuyordu. Mücevherlerle süslü göğsüme bakarken yüzleri somurtkandı.

Kanepenin arkasında, üç kadın, ağzına kadar koyu kırmızı şarapla dolu kadehlerini çeviriyorlardı. Uzun mavi-siyah saçlı ve kaşında piercing olan kadın bir yudum aldı. Kadehinin üstünden onun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştım.

Solumda, bir grup beyefendi konuşmalarını yeni bitirmiş gibi görünüyordu. Şimdi ağızları açık bir şekilde bana bakıyorlardı. Biri sigarasını dudaklarına götürdü ve bir nefes çekti. Tahminimce yasadışı bir maddeydi. Duman odayı doldurdu, üzerimizde bir bulut gibi asılı kaldı.

Demek Reyna boş zamanlarında bunu yapıyordu? Alkol, uyuşturucu ve bir grup insanla partiler... Doğrusu, onlara ne demem gerektiğini bilmiyordum.

Zarif kıyafetlerinden - işlemeli elbiseler ve dar ceketler - onların üst sınıf sosyeteden olduklarına yemin edebilirdim.

Ama bu olamazdı. Murvort, Dreslen kadar fakirdi. Hikayeler doğruysa, daha da fakirdi. Lüks akşam partilerini nasıl karşılayabiliyorlardı? Mantıklı gelmiyordu.

Yine de duruşları bile zenginlik kokuyordu. Erkekler, hayatlarında hiç açlık çekmemiş gibi tombuldu. Kadınların ise kulak memelerinde ve boyunlarında mücevherler sallanıyordu.

Ve Şimdi hepsinin gözleri  zerimdeydi. Sanki koleksiyonuna katılacak nadir bir m cevhermiŐim gibi.

Yutkundum, her Şeyden çok kollarımı kavuşturup çıplak tenimi örtmek istiyordum. Ama bileklerimdeki sarmaşıklar onları yanlarıma bastırıyordu.

"Peki, Reyna. Lütfen bize en yeni evcil hayvanını tanıtır mısın?" dedi bir adam. Bir adım  ne çıkarken sesi baştan  ıkarıcıydı. Koyu renkli, dalgalı saçları ve ruhsuz kahverengi gözleri vardı. Burnunda, sanki birçok kez kırılmış gibi sert bir a ı vardı. Reyna'nın cevabını beklerken gözleri vücudumu süzdü.

"Adı önemli değil. O seninle oynamak için var."

Beni sırtımdan, omuzlarımla arasına itti. Birkaç adım öne doğru düştüm ve beni arzu dolu gözlerle s zen burunlu adama çarptım.

Beni döndürdü, bir koluyla göğüslerimi ezdi, diğer eliyle ise kasıklarımla üzerinde sallanan altın zincirleri tembel hareketlerle okşadı.

"Sadece kuralları unutma," dedi Reyna. Açıklama yapmadı ve ben de hangi kuralları koyduğunu merak etmeye başladım.

Sanki bir sürü köpeği salmış gibiydi. Bir anda, yerlerde s r klendim. Beni tutan adam yumuşak bir koltuğa yığıldı ve ben de onun üstüne düştüm.

Kıvrandım ve nefes nefese kaldım. "Dur. Bırak beni."

Onun tutuşu olağanüstü güçlüydü. "Bir savaŐımız var," dedi ve tüm oda güldü.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu kirli sarı saçlı bir kadın. Gözlerinin içine bakarak, bir Şey yapması için yalvardım. Aracılık edip bunu durdurması için. Ama onun endişeden sormadığını fark ettim. Heyecan ve merakla doluydu.

Bu odadaki kimse bana yardım etmeyecekti.

Vücudumdaki takıların sallanıp, daha önce kimseye g stermediğim yerlerimi ortaya çıkarmasını umursamadan, onun tutuŐuna karşı tekrar mücadele ettim. Utanacak vaktim yoktu. Kurtulmam gerekiyordu.

Pişmanlık duyuyordum ve Renoa'daki derslere daha fazla dikkat etseydim keşke diyordum. Belki de Ladon, büyü kullanmadan savaŐmak konusunda haklıydı.

Ladon. Bu... her gece yaŐadıĐı Şey bu muydu? Ő  anda bunu d Ő nemezdım. Bana dokunulurken değil.

nasırlı eller.

Adama dirsek atmaya çalıştım ama o sadece güldü. Direnişim onu daha da tahrik etmiş gibiydi. Kıvrılırken, kığımın yanında sertleşmiş penisinin belirgin bir şekilde dürtüğünü hissettim.

Donakaldım ve o da bu tereddüt anını fırsat bilip altın zincirlerin altına elini soktu. Göğüs ucumu çimdikledi ve ben acıdan ağladım.

"Şşş," dedi kulağıma. Nefesinin sıcaklığı beni titretti. Herkes bakıyordu. Ve ben ağlamak üzereydim.

Odanın karşı tarafında Reyna'yı gördüm, dudaklarım titrerken gülümsüyordu.

"Lütfen," dedim yumuşak bir sesle.

Konuklar sessizce sohbet ediyorlardı, ama Reyna'nın sesi odada yankılandı. "Daha önce yaptıklarını gerçekten düşünmeliydin. Şimdi bedelini ödeyeceksin."

Gözümün ucuyla, kaşına piercing takmış kadının koltuğumun koluna oturduğunu gördüm. Soğuk ve narin parmakları uyluğumu kavradı ve bacağıma kendine doğru çekti, beni odadaki herkesin görmesi için açtı. Gözler benim merkezime odaklandı ve kusacak gibi oldum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Lütfen."

Parmağını yarıklarımın üzerinde gezdirdi ve beni tutan adam zevkle homurdandı. Bu sırada ben korkudan kıpırdıyamıyordum. Şoktan hareket edemiyordum. Beynim, olanları anlamaya çalışmak için aşırı hızda çalışıyordu. Parmağını içime soktu ve ben nefesimi tuttum.

Diğerleri de şimdi yaklaşıyorlardı, ödül den paylarını almak istiyorlardı. Yeni oyuncakla sırayla oynamak istiyorlardı.

Ellerim her tarafımdaydı, yukarıdan, yanımdan beni tutuyorlardı. Dudaklar boynumdaydı. Parmaklar derime batıyor, içime giriyor, mutluluk vermesi gereken bir noktayı çekiyordu ama bu sadece daha fazla gözyaşı getiriyordu.

"Lütfen," dedim yine, kimsenin dinlemediğini bilerek. "Yapmayın."

Gecenin sonunda, bedenim yere atılmış halde kalmıştı. Vücudumdaki takılar dağınık, bükülmüş ve karışmıştı. Başkalarının zevki için dürtülmüş, yağrulmuş, dokunulmuş ve tadılmıştım.

Bu sonsuzdu. Acımasızdı. Tecavüzdü.

Birkaç kez utançımın doruğa ulaşacağını düşündüm. Zevkten titremeye başlamıştım, ama Reyna her an benim durumumun farkındaydı. Parmaklarını şıklatması yeterliydi, her şey durdu ve ben nefes nefese kalmış, daha fazlasını istediğim için utanç içindeydim. Beni o sınırdaki tuttu, ama asla o sınırın ötesine geçmeme izin vermedi.

Bu onun kurallarından biri olmalıydı.

İkinci kural, tahminimce, penetrasyon yoktu, en azından erkeklerle. Parmaklar ve diller serbestti, ama gece boyunca hiçbir zaman hiçbirinin beni sikmesine izin verilmedi. Minnettar olmaya gücüm yetmeyen küçük bir merhamet.

Gözlerimi kapattım, her şeyin yok olmasını diledim. Geri çekilen ayak sesleri, kulağımı halıya dayadığım yerde titreşiyordu. Kaybolmak istedim.

Onun yaklaştığını ve üstümde durduğunu hissettim.

"Ee? Dersini aldın mı, Emilie?" diye sordu Reyna. Sesinde sahte bir endişe vardı. Sanki bu trajik bir kaza olmuş ve o sadece masum bir seyirciymiş gibi. Sesi benimle alay ediyordu. *Keşke bunu durdurabilseydim*, diyordu.

Ama karşılık verecek gücü bulamadım. Vücudum yerde cansız bir şekilde yatıyordu.

Normal kıyafetlerim başımın yanına düştüğünde bir gürültü duyuldu. "Beni bir daha sına." "

Yirminci Bölüm

Ladon

Oda, ben ileri geri yürürken çok küçük geliyordu. Çok küçük hissettirmiyordu, gerçekten çok küçüktü. Taş zeminde her adım attığımda adımlarımı sayıyordum.

Bir, iki, üç...

Bunun zaman geçirmeme yardımcı olacağını umuyordum, ama kapıya tekrar baktığımda hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını anladım. Parmaklarımı kırıp saçlarımı karıştırarak yerinde duramıyordum.

Banyoya bitişik duvara doğru yürürken, aynada dağınık saçlarımı fark ettim. Berbat bir haldeydim.

Saatler geçmiş gibi geliyordu ama Emilie hala odamıza dönmemişti.

Reyna ona dokunacak kadar acımasız olmazdı, değil mi?

Elbette, beni defalarca kullanmıştı. Hasta fantezileri için bedenimi kullanmış ve beni akşam misafirleriyle paylaşmıştı. Ama Emilie'ye bunu yapmazdı. Yapamazdı.

İstem dışı bir titreme vücudumu sardı. Emilie'nin neler yaşadığını hayal etmek zor değildi. Haftalarca her gece bunu yaşamıştım.

İlk seferinde, bir tür kabus gördüğümü düşünmüştüm. Bunun gerçek olamayacağını. Ama gözlerimi her kapattığımda, Reyna'nın ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Bedeninin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, seyirciler hayranlıkla izlerken bana sürtünüyordu.

On yıldan fazla bir süredir Osavian ordularının Başkomutanıydım. Çok korkunç şeyler görmüştüm. İşkence gören ve bağırsakları deşilen askerler. Tamamen yakılan köyler. Hiçbiri Reyna'nın tasarladığı zulümlerle karşılaştırılmazdı. Bu, benim hazırlıklı olmadığım bir düzeyde bir kötülüktü. Ve şimdi Emilie'yi ele geçirmişti.

Boğazıma kusmuk geldi, ama onu geri yuttum. Duş almam gerekiyordu.

Ters yönde yürümeye başladım, boynumu çevirip cildimi kaşıyarak. Son zamanlarda, kendi cildimde kendim gibi hissetmekte zorlanıyordum. Onu yırtıp atmak istiyordum. Onu döküp, bir sürüngen gibi yeniden doğmak istiyordum.

Emilie olmadan, onun ne kadar dikkatimi dağıttığını fark ettim. Bir odaya kilitlenmişim, ama daha da kötüsü, kendi düşüncelerimle kafamın içinde kilitliydim.

Reyna'yı düşünmeden edemiyordum. Onun acımasız sırtışı ve iğrenç arzuları.

Bana yaptıkları. Ve şimdi muhtemelen Emilie'ye yaptıkları.

Bir kez daha onu korumayı başaramamıştım. Yüksek Komutan olarak görevlerimi sürekli olarak yerine getiremiyordum.

Dönüp ters yönde yürümeye hazırlanırken, kapı açıldı. Emilie kollarını vücuduna dolayarak birkaç adım attı ve kapı arkasından kapandı.

Ona uzandım. "Emilie?"

Yavaşça, gözleri yerde incelediği noktadan kalktı ve benim bakışlarımla buluştu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve hemen göğsümde bir sıkışma hissettim.

Parmak uçlarım dirseğine değdiğinde geri çekildi. "Sen... o sana bunu mu yapıyordu? Bütün bu zaman boyunca?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve keskin bir nefes aldım. Bunun olacağını tahmin etmişim, ama zihinsel olarak bunu konuşmaya, bu rahatsız edici deneyimleri Emilie ile paylaşmaya hazır değildim.

"Ne yaptı?" diye sordum, onun dikkatini başka yöne çekerek.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve sanki kaybolmuş gibi odanın içinde bakındı. Umutsuzdu. Yine ona uzandım ve o da yaklaşmama izin verdi, omuzlarından tuttum. Yüzüme değil, göğsüme bakıyordu, sorgulayan bakışlarımla karşılaşamıyordu.

"Sanırım zaten biliyorsun," diye mırıldandı.

Kafamı salladım. Buna inanmak istemiyordum. Ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordum. Çenesini kaldırıp yüzüne baktım, yüzü umutsuzlukla doluydu. "Çok üzgünüm, Emilie."

Titrek bir nefes verdi. "O... o beni bu *partiye* katılmaya zorladı. Ve konuklar..." Yutkundu. Son birkaç saati yeniden yaşamaya çalıştığı belliydi. Konuşmaya devam ederken titredi. "Bana *dokundular*. Bana *tecaviüz ettiler*. Ben... ben..."

"Dur. Bana anlatmana gerek yok. Ayrıntıları bilmeme gerek yok."

Acı, alnındaki her çil, her kırısklık, her parlak ıslak kirpikte kazınmıştı.

"O da sana aynı şeyi mi yaptı?"

Ne kadarını bilmek istediğinden emin olamadığım için başımı salladım. İç çekerek, ona gerçeği söylemeye karar verdim. "O ve daha fazlasını. Ben... O beni birçok şekilde kullandı. Beni kişisel seks kölesi olarak kullandı, diyebiliriz. Misafirleri şovları seviyorlar."

Durumu hafife almaya çalıştım, ama sesim kırık ve acı dolu çıktı. Emilie bunu hemen anladı. Kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme dayadı, bir an için beni hazırlıksız yakaladı.

"Çok üzgünüm." Gömleğime karşı boğuk sesiyle konuştuğunu duydum. "Bana söylemeliydin."

Nasıl söyleyebilirdim ki? Güçlü olmayı öğrendim. Etrafımdakilerin korkmaması için korkmamayı öğrendim. Askerler beni umudun, cesaretin sembolü olarak görüyorlardı. Ama o ağlarken, Emilie'nin belki de sarsılmaz bir savaşçıya ihtiyacı olmadığını düşündüm. Belki de bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Bir sırdaşa.

Elimi kaldırıp başının arkasını yatıştırıcı hareketlerle okşadım. "Üzülecek bir şey yok. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Göğsüme bir nefes gibi bir şey hissettim. Sonra bir tane daha hissettim ve onun güldüğünü fark ettim. Geriye yaslanarak gözlerime baktı. "Bunun benim hatam *olduğunu* açıkça söyledin. Ben olmasaydım, Fort Malek'ten çıkabilirdin. Yakalanman benim hatamdı."

Ben kaşlarımı çattım, o ise gözyaşlarına rağmen gülümsedi. Akşamki olaylar onu çok etkilemiş olmalı ki bu kadar dengesiz davranıyordu. Ama Emilie her zaman duygularını tam anlamıyla, en uç noktalarında hissedirdi. Bana bıçaklar fırlatırken de, sanat eserlerini hayranlıkla izlerken de, her şeyi açıkça ortaya koyardı.

Gözlerimi devirdim. "Öyle dediğimi hatırlamıyorum." "Ladon Castelli, sen bir yalancısın."

"Yanlış yaptığımı söylememi bekliyorsan, uzun süre bekleyeceksin prenses."

Yine kıkırdadı, ama dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye kıvrılırken, onun dudakları tersine döndü. Yüzü acı içinde buruştu ve titremeye başladı, gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. Bir anlık alay, acıyı ancak bir süreliğine dindirebilirdi.

Bu yüzden onu sıkıca sarıp göğsüme yatırdım ve çenemi başının üstüne koydum. Yapabileceğim tek şey buydu.

Yirmi Birinci Bölüm

Ladon

EMILIE SONRAKİ BİRAZ GÜNLER BOYUNCA KENDİNE KAPANDI. Bir gösteri yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum. İyiymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama sessizliğinde çaresizliği duyabiliyordum. Görüldüğü kadar sakın değildi. Gecenin ortasında, gözyaşlarını saklamaya çalışırken ara sıra hafif hıçkırıklar duyabiliyordum.

Onun için daha fazlasını yapamamak beni çok üzüyordu. Bizim için.

Bilginler Mağarası'ndan aldığı kitaplar bir çıkmaza girmişti. Bu hapishaneden kaçmamıza yardımcı olabilecek yararlı hiçbir şey yoktu. Vücudumuzu saran büyümlü sarmaşıkları yok etmek için de herhangi bir talimat yoktu. Her gün sorunlarımızı çözmek için yeni yollar bulmaya çalışırken, her gece Reyna'yı eğlendiriyordum.

En azından benim varlığım ona yetiyordu. Tanrılar, bir daha Emilie'ye dokunursa ona ne yapardım.

Emilie'nin beni daha önce deliye çevirmesi garipti. Onu boğmak, parçalamak istemiştim. Hala çoğu gün öyle hissediyordum. Ama başka biri ona elini sürerse, koruma moduna geçiyordum.

"Şunu bana uzatır mısın?"

Emilie merdivenin üstünde durmuş, neredeyse dolu olan rafa kitapları yerleştiriyordu. Bugün yine kütüphanede çalışıyorduk. Reyna'nın bize yaptırdığı tüm işler arasında bu en az korkunç olanıydı. Köpek pisliği ya da gizemli lekeler yoktu. Tek dezavantajı, ara sıra hareket edip yukarıdan aşağıya uçan yarasalar idi.

En yakınımıdaki kitabı alıp Emilie'ye uzattım ve verirken kitabın başlığını okudum. *"Eğitilemeyenleri Eğitmek*. Reyna'nın tüm evcil hayvanlarını nasıl hizada tuttuğunu tahmin edebiliyoruz."

"Eminim haklısın. Başka nasıl bu kadar çok canavarı evcilleştirebilirdi ki?" "Az önce 'haklıyım' mı dedin?" diye sııttım.

Emilie kitabıyla koluma vurdu. "Sakin kendini beğenmişlik yapma."

Başka bir koridordan gelen bir ses ikimizi de donduracak kadar korkuttu. Kütüphanede başka kimse olmaması gerekiyordu. Reyna'nın adamları bile mağaranın dışında kalmıştı.

Emilie merdivenden olabildiğince sessizce indi, ben ise kitap yığınlarının arasından hareket olup olmadığını kontrol ettim.

"Belki de sadece bir yarasa idi," diye fısıldadı Emilie.

Ona şüpheyile baktım ve o da arkamda kalarak, araştırmaya giderken adımlarımı takip etti.

Günlerce düzenlemeye çalışmamıza rağmen, Bilginler Mağarası hâlâ felaket durumdaydı. Devasa kitap yığınları benden daha uzundu, bu da görmeyi zorlaştırıyordu.

Emilie'nin eli pazımı kavradı ve biraz fazla sıkı bastırdı. Ona keskin bir bakış attım ve sonra gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Hemen elini çekti ve yanakları pembeye döndü.

"Üzgünüm, istememiştim... Dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

"Sorun o değil." Başımı salladım. Bir yanımda, tüm o tehditlerin boşuna olmadığını fark ederek inanamıyordu. Sonunda bana dokunmamasını kafasına sokmuştu. Ama şimdi, onun dokunuşu bedenime bir saldırı gibi gelmeyen tek dokunuştı. "Sadece bu kadar sıkı olmasın."

Elimi geriye uzatıp elini tuttum, o da bir an şaşkınlıkla bana baktı. Eli benimkine göre küçüktü, narindi. Yumuşak teni buz gibiydi, ben de onu ısıtmak için başparmağım ile elinin sırtını okşadım. Titredi ve elini elimden çekmek üzereydi, ama ben daha sıkı tuttum.

Elimdeki işe geri dönerek, yumuşak ayak seslerini takip ederek bir köşeyi, sonra bir köşeyi daha döndüm. Emilie'nin nabzını avucumda hissedebiliyordum. Onu sıkarak, burada olduğumu, onu koruyacağımı, ona defalarca başarısız olmama rağmen, ona hissettirdim.

Sonunda karanlık bir koridora saptık ve koridorun sonunda harpi, somurtkan bir ifadeyle karşımızda duruyordu.

Çenemi onun yönüne doğru salladım. "Ne yapıyorsun? Burada olmamalısın."

Emilie önüme geçti ve ben onun vahşi kahverengi saçlarına baktım. Bana dönerek, "Onu korkutacaksın," dedi.

"Anlamadım?"

Emilie cevap vermedi. Bunun yerine, tekrar harpiye döndü. "Adın ne?"

Harpy ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Sonra başını salladı.

"Bize söyleyebilir misin?"

Harpy başını salladı ve üzüntüyle aşağı baktı.

Bu bana tamamen anlamsız geldi, ama Emilie bir tür görevdeydi. Belki de benim arkadaşlığım artık ona yetmiyordu. Dağın diğer yaratıklarıyla arkadaşlık kurması gerekiyordu.

"Hadi gidelim," dedim ona, elimi beline dolayarak. Harpinin ona bakışlarından hoşlanmamıştım.

Harpy bir adım öne çıktı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamadım. Terör ve cesaret arasında bir yerde. Sanki onun da bir görevi varmış gibi.

Elini, birçok rafın kaplamadığı bir duvar parçasına koydu. Bize bir şey göstermeye çalışır gibi, duvara birkaç kez hafifçe vurdu.

"Konuşabileceğini sanmıyorum," dedi Emilie

bana. Harpi başını salladı.

Emilie iç geçirdi ve harpinin bize göstermek istediği şeyi görebilecek kadar yaklaştı. Harpinin parlak bir fikri olması ihtimaline karşı, onun hemen arkasında kaldım. Ya da tüm bunların bir tuzak olması ihtimaline karşı.

Yaklaştıkça, taşa kazınmış bir dizi runik yazı görebildim. Tanımadığım runik yazılar.

"Ne yazıyor?" Sabrım tükeniyordu. Reyna her an geri dönebilirdi ve bizi harpy ile dostluk kurarken bulduğunda hoşnut olmayacağından emindim.

Harpy neredeyse şiddetle başını salladı. Onun da benim kadar sinirli olduğu belliydi. Ne yapmamı istiyordu? Tanımlayamadığım bir dili sihirle öğrenmemi mi? Ben iç geçirdim, ama Emilie daha sabırlı davrandı.

"Belki bize gösterebilirsin? Ellerinle? Ne anlama geliyor?" Harpi ellerini havaya kaldırdı.

"Harika." Gözlerimi devirdim. "Çok açıklayıcı. Teşekkürler."

Emilie elini karnıma vurdu.

Harpy, durduğumuz yerin yanından geçip döndü ve bize baktı.

"Sanırım bizi takip etmemizi istiyor."

"Yolu göster," dedim ve Emilie'ye önce gitmesini işaret ettim.

Harpiyi takip ettik, bizi kütüphanenin birinci katından geçirdi ve sonra spiral merdivenden başka bir kata çıktı. Sonra bir başkasına. Sonra bir başkasına.

Durduğumuzda bacaklarım yanıyordu. Garip bir şekilde, zaten düzenlenmiş olan kitap raflarını arıyordu. Bilginler Mağarası'nda kendi işini mi yapıyordu?

O kadar emin adımlarla hareket ediyordu ki, hiç şüphem kalmadı. Kütüphane ve içindeki tüm bilgiler ona yabancı değildi. Kemikli eli mavi bir kitap sırtını kavradı ve raftan çekti. Sonra küçük bir masanın bulunduğu koridorun sonuna gitti, kitabı masaya bıraktı ve hızlıca sayfaları çevirmeye başladı.

Emilie ve ben harpinin omzunun üzerinden okumak için yaklaştık. O, az önce duvarda gördüğümüz işaretlere benzer işaretlerin bulunduğu bir sayfada durdu. Onları tekrar tekrar işaret etti ve Emilie kaşlarını çattı. Rünleri inceledi ve benden daha fazla şey anladığını gösterdi.

Harpy, tek tek runeleri işaret etti ve sonra bunlara karşılık gelen harfleri gösterdi. Bu sırada Emilie, bir çeviri seslendirdi.

"Burada. Açılır. Burada açılır. Burada ne açılır?" diye sordu.

Harpy iç geçirdi ve birkaç sayfa daha çevirerek, daha önce yaptığı şeyi tekrarladı.

"T-U-N-N-E-L-S. Tüneller mi? Burada tünellere açılan bir kapı mı var? Bilginler Mağarası'nda mı?" diye sordu Emilie, giderek artan bir coşkuyla. Göğsümde iyimserlik filizlendi.

Harpy başını salladı. "İmkansız."

Ama bu tamamen mümkündü. Bu dağda tünellerin girişlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece var olduklarını biliyordum, nerede olduklarını değil.

Harpy gözlerini kırpmadan bana baktı. Bu sinir bozucuydu ve ben bir adım geri çekildim.

"Onları nasıl açacağız?" diye sordu Emilie.

Harpy, Emilie'nin elini tutup parmaklarıyla hafifçe vurdu.

"Büyüyle," dedi. İyimserliğim, şiştiği kadar çabuk söndü.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye homurdandım.

"Şşş," dedi. "Başka bir yolu yok mu? Kullanabileceğimiz bir anahtar ya da başka bir tılsım yok mu?"

Kafasını salladı ve tekrar Emilie'nin parmak uçlarına dokundu.

Harika. Daha önce olduğumuzdan daha yakın değildik. Yakın zamanda büyümüzü geri alabilmemizin imkanı yoktu.

"Bu sarmaşıkları çıkarmak için bir yol biliyor musun?" diye sordum harpiye, bileğimi kaldırarak. Daha yapmadan başını sallayacağını biliyordum.

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Emilie yine de bunu hissetti. Birlikte geçirdiğimiz onca haftadan sonra, beni bir kitap gibi okuyabiliyordu. Ben de onu okuyabiliyordum.

"Sorun değil. Bir çaresini buluruz. Teşekkürler. Bunun ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

Harpy başını eğdi ve merdivenlerden aşağı indi. "Şimdi ne yapacağız?"

Emilie, harpinin kullandığı kitabı eline aldı. Onun bir sonraki gece okuyacağı kitabın ne olacağını biliyormuşum gibi hissettim. "Dövmeler üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Ve tünelleri açmanın başka bir yolu olup olmadığını bulmaya çalışacağız. Bunu başarabiliriz, Ladon."

Sesi yatıştırıcıydı, parmaklarını kolumun üzerinde gezdirip yanımdan geçmeden önce yaptığı nazik dokunuşu da öyle.

"İşe geri dönmeliyiz."

Şansımız akşama kadar sürdü. Geldiğimizden beri ilk kez, Reyna odamıza gelip ikimizi de almadı. Sevinçten bağırmak istedim, ama ne zaman ses çıkarsam Emilie bana sinirli bir bakış atıyordu.

Kütüphaneden çaldığı yeni kitapları inceliyor, bize yardımcı olabilecek en ufak bir bilgi kırıntısı bulmak için çaresizce uğraşıyordu.

"Sen de yardım edebilirsin, biliyorsun."

Yatağın kenarında uzanmış, sit-up ve şınav yapıyordum. Vücudumu en iyi durumda tutmak için fiziksel her şeyi yapıyordum. Tüm gün kondisyon çalışmasına alışkındım. O odada tıkılıp kalmak gücümü mahvediyordu.

"Yardım ediyorum. Bu benim yardımım."

O burun kıvırdı. "Terli, kaslı karın kasların ve homurtulu seslerinle dikkatimi dağıtmak *yardım etmek* mi? Nasıl düşünüyorsun?"

Aniden durdum, dirseğimle kendimi destekleyerek bir anlığına onu inceledim. "Az önce karın kaslarımı kaslı mı dedin?"

"Hayır," dedi, tamamen monoton bir sesle.

"Evet, öyle dedin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ayağa kalktım ve ellerimi belime koyarak onun üzerinde durdum. "Emilie, bana bak."

İsteksizce öyle yaptı ve bana küçümseyen bir bakış attı. Beni kandıramazdı. Sözlerini gayet net duymuştum. Gözleri çıplak göğsüme kayd, sonra tekrar yüzüme döndü. Sırıtarak gülümsedim ve bu onu gerçekten sinirlendirmiş gibiydi.

Emilie öfkeyle, "Tanrım, Ladon. Bir gömlek giyer misin?" dedi.

Sonunda bize verilen bir düzine giysi arasından düz gri bir pamuklu gömlek aldım. Eski muhafız üniformam paramparça olduğu için, bu da tam zamanında olmuştu.

Giyindikten sonra Emilie'nin yanına oturdum. Onun kitaplarından birini aldım ve sayfaları çevirdim. Hepsi aynı yabancı dilde yazılmıştı. "Peki, nasıl yardımcı olabilirim?"

Yirmi İkinci Bölüm

Emilie

Gözlerimi kapalı tutarsam, başka bir yerdeymiş gibi davranabilirdim. Göz kapaklarımın arasından gecenin yavaş yavaş sona erdiğini ve soğuk, nemli odamıza sabah güneşinin ışınlarının girdiğini görebiliyordum. Ama gözlerim kapalı olduğu sürece, Dreslen'deki evimde olduğumu hayal edebiliyordum. Ya da Osavian'da, dalgaların sahile vurduğu, perdelerimin denizden gelen tuzlu esintiyi yakaladığı yerde olduğumu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, neredeyse bunu gerçekleştirmek için irade kullanıyordum.

Keskin bir nefes alma sesi duyuldu ve başım yarım santim yükseldi. Gözlerimi açmadan önce homurdandım. Yatak bir kez olsun sıcaktı. İnce şilte yanağıma yumuşak ve esnek bir şekilde değişiyordu. Tekrar uykuya dalmak için ona sarıldım. Rüyalarımda teselli bulmak ve gerçeklikten kaçmak için.

Gri yatak gözlerimin önünde yükselip alçaldı. Yavaşça. Sabit bir şekilde. Yumuşak bir çarpma sesine uyan ritmik bir şekilde. Bir kalp atışı.

Birdenbire uyandım.

"Günaydın," dedi Ladon, başının arkasına kolunu koyarak sırtarak. Nasıl bu kadar rahat bir pozisyonu bu kadar... şehvetli hale getirebiliyordu? Sesi hala o boğuk sabah gürültüsünü taşıyordu. "İyi uyudun mu?"

Yanaklarım kızardı. Kafamı onun göğsüne dayayarak uykuya dalmıştım. Yanılmıyorsam, gri gömleğinde küçük bir nem lekesi vardı ve bunun benim salyam olmaması için tanrılara dua ettim.

Dağınık saçlarımı kulağımın arkasına attım. "İyi uyudum." "Mmhmm."

"Ya sen?"

Gülmesini zorlukla bastırdı. "İyi uyudum. Sorduğun için teşekkürler. Yakında bacağımdan kalkmayı düşünüyor musun?"

Aşağı baktım ve tabii ki, dik otururken onun üst bacağına bacaklarımı atmıştım. Onun vücudundan yere düştüm, olabildiğince çabuk ayağa kalktım ve kıyafetlerimdeki kiri silkeledim. Utanç verici bir çığlık ağzımdan çıktı ve Ladon'la yüzleşmek ve dilinin ucunda bekleyen alaycı sözlerini duymak istemediğim için banyoya koştum.

Kahvaltı geldi ve sessizce yedik, ara sıra birbirimizin bakışlarını yakaladık. Gözlerinde alaycı bir ışıltı vardı ve bu benim tenimi kızartıyordu. Bana ne oluyordu? Deliriyormuşum gibi hissediyordum. Hapishanedeki insanlara da böyle mi oluyordu? Mahkumların bazen izolasyon nedeniyle akıllarını kaçırdıklarını duymuştum, ama bunu ilk elden yaşamak sinir bozucuydu.

Kafamı salladım, ama bu düşüncelerimi netleştirmekte pek işe yaramadı. Ladon, benim üzüntüme rağmen, hala beynimin her köşesini işgal ediyordu. Isınan cildimi serinletmek için bir bardak suyu bir dikişte içtim.

"Bilginlerin Mağarası mı, yoksa yerleri fırçalamak mı?" diye sordu Ladon. "Ne?"

"Hangisi? Seninle iddiaya gireceğim."

Merak ve şüphe arasında kalmıştım. "Kazanan ne alacak?" Bir an düşündü.

"Gurur."

"Bu pek iyi bir ödül değil."

"Sen öyle diyorsun," dedi sırtarak.

Derin bir nefes alıp, parmağımın etrafında saç telimi döndürdüm. Bahis yapmayı seven biri değildim, ama kaybedecek bir şeyim olmadığı için, onu memnun etmek en iyisi gibi görünüyordu. "Peki. Bugün yerleri ovmak olacak."

"Bu cevaba oldukça eminsin."

"Kütüphanede çalışmak o kadar da kötü değil. Bu yüzden, bugün yapacağımız işler arasında en az olası olanı bu bence."

O da onaylayarak başını salladı. "Umarım yanılıyorsunuzdur. Gururum için."

İkimiz de yanılmıştık.

Reyna o sabah bizi odamızdan almaya gelmedi. Onun yerine Tristan'ı gönderdi. Bizi selamladı ve Ladon Reyna'yı sorduğunda, homurdandıktan sonra bize acele etmemizi söyledi.

Söylenmemiş sözlerden, Reyna'nın dağda olmayabileceğini tahmin ettim. Başka bir yere seyahat etmiş olabileceğini. Muhtemelen Ladon'un son birkaç gecedir ona eşlik etmekten kurtulmasının nedeni buydu.

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetmişti. Gözlerimi her kapattığımda o gece aklıma geliyordu. Aynada kendime baktığımda, tüm konukların gözlerinin bana dikildiğini görüyordum. Her esinti, boynumdaki yabancı dudakları acı bir şekilde hatırlatıyordu. O gece bir parçam öldü.

Sanki tüm dünyam paramparça olmuştu. Güvende olacağımız yanılgısı içinde yaşıyordum. Murvort'tan zarar görmeden çıkacağımızı sanıyordum. Belki birkaç küçük çürük ve sıyrıkla, ama yine de *sağlam*. Ama Ladon başından beri bu ağır yükü tek başına omuzluyordu. Ve şimdi bunu öğrendiğim için, bunu kendim yaşadığım için, artık eskisi gibi olamayacaktım.

İkimizin de bir daha asla eskisi gibi olamayacağını düşündüm.

Tristan bizi dolambaçlı koridorlardan geçirdi, iki merdiven çıkıp cam atriyumlu bir avludan geçtik. Karanlık dağın içine daldık ve üç sola, bir sağa döndükten sonra tekrar ışığa çıktık.

Gözlerimi kısarak baktım. Filtrelenmemiş güneşi görmeyeli ne kadar olmuştu?

Yanımda Ladon'un taşa dönüştüğünü hissettim. Gözlerim alıştığında, nereye götürüldüğümüzü anladım: çit labirenti.

Reyna ile ilk tanıştığım platformun üzerinde duruyorduk. Kanım damarlarımdan buz gibi akıyordu. Sanki bir zamanlar enfekte olduğum zehirin gölgesi hala derimin altında serbestçe akıyormuş gibi.

"Bugün çitleri budayacaksınız," dedi Tristan. Sonra iki adet çok kör makas çıkardı ve Ladon ile bana uzattı. Platforma oturdu, bacaklarını önüne uzattı ve bizi bekleyerek baktı.

Muhtemelen bir süre burada kalacaktık.

Ladon merdivenlerden aşağı inip bir zamanlar koştüğümüz yola doğru ilerledi. O günü düşünmemek zordu, ama bizim geldiğimizden beri kimse çitlerle ilgilenmemiş gibi görünüyordu. Çitler büyümüş ve kalın kökler topraktan çıkmış, adımlarımıza dikkat etmemizi zorluyordu.

"Sence kaçabilir miyiz?" diye fısıldayarak sordum. Ladon dudaklarını büzdü. "Sanmıyorum."

Çitlerin arasından kaçma düşüncesi çok cazipti, ama onun haklı olduğunu biliyordum. Tristan bizi anında durdurur ve ardından gelecek ceza

dayanılmaz olurdu. Vessina'nın dişlerini vücuduma geçirdiğinde hissettiğim acıyı hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

İşe koyulduğumuzda, keskin dikenler ellerimizi ve kollarımızı kesiyordu. Yerinden çıkmış bir dala uzandığım her seferinde, derimde yeni bir yırtık oluşuyordu. Tabii ki Tristan bize bahçe eldiveni verme zahmetine girmedi. Öğle vakti geldiğinde ellerim paramparça olmuştu.

Öğle yemeği için mola verildi, bu sırada ağırlı bir şekilde sandviçi ağzıma götürdüm.

"Ver, bir bakayım." Ladon sandviçini yere koydu ve bileklerimi kendine doğru çekti. Keskin acıdan yüzümü buruşturdum. Koyu kırmızı, siyah dövmelerle karışmıştı. Onun elleri de sıyrılmıştı, ama rahatsızlığını benden daha iyi gizliyordu.

Bir süre ellerimi inceledikten sonra, dudakları gülümsemeye başladı. "Ölecek değilsin."

Gözlerimi devirdim. Ama sonra gömleğinin kolunu yırtarak ince şeritler haline getirdi. Su matarasını eğerek, ben tıslarken kesiklerimi yıkadı. Özenle çalışarak, ellerimi tamamen sarana kadar yırtık kol parçalarıyla sardı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Seninkini de yapmamı ister misin?" "Gerek yok."

Sadece ellerini yıkadı ve fazla suyu silkeledi. Kolunu çıkardığı için, her hareketinde kaslarının dalgalandığını görebiliyordum. Ne kadar güçlü ve kuvvetliydi...

Gözlerimi başka yere çevirdim ve sandviçimi çabucak bitirdim. Bandajlar çok yardımcı olmuştu, ama günün sonunda onlar da paramparça olmuştu.

Güneş batarken etrafa baktım ve ne kadar az şey başardığımızı fark ettim. Bir sıra çitin bile tamamını bitirememiştik. Ve kesilmesi gereken çok daha fazlası vardı.

Kütüphaneyi düşününce dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Güzel, sessiz, bazen tozlu kütüphane. Sonsuz bilgi ve gizli kapılarla dolu. Hıçkırarak ağladım.

Ladon yanımda belirdi. "Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız."

Ve öyle de yaptık. Günlerce çit labirentine geri dönüp, tehlikeli dikenleri budadık. Günlerce, onlar cildimi parçalamaya devam ederken ağlamak istedim.

İkinci günden sonra Ladon sonunda pes etti ve o da ellerini sardı. O günden sonra her gün, ikimiz de ellerimizi önceden sardık, en azından biraz olsun korumak umuduyla.

Onuncu günün sonunda, banyomuzda ellerimi buz gibi suyun altında tuttum, kanın giderden akıp gitmesini izlerken gözyaşlarım döküldü. Tahminlerime göre, işi bitirmek için en az üç gün daha çitlerle uğraşmamız gerekecekti. Buna dayanabileceğimden emin değildim.

Durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, Reyna seyahatinden döndü. Bir sabah habersizce ortaya çıktı ve platformdan bizi izlemek için muhafızın yerini aldı.

Bütün gün boyunca bizimle alay etti ve bizi küçük düşürdü. Ellerimizdeki parçalanmış etleri hafife aldı. Acımıza güldü. Umutsuzluğumuza gülümsedi. Fiziksel acı Ladon'u hiç etkilememiş gibi görünse de, Reyna'nın varlığı onun tavrında keskin bir değişiklik yarattı. O etrafta olduğunda neredeyse hiç konuşmuyordu ve gözleri sık sık onun durduğu yere kayıyordu.

Bu dünyada Reyna'dan daha acımasız bir insan olduğunu sanmıyordum. O sadece acı ve ıstırap vermekle kalmıyordu. Bundan zevk alıyordu.

O akşam odamıza döndük ve Reyna bir kez daha Ladon için daha sonra geri geleceğini açıkça belirtti.

Soluk ve stoik bir hale gelmişti. Yatağa uzandı ve tavana bakakaldı — onun tarafından çağrıldığı gecelerde yaptığı tipik rutin. Çılgılık atmak istedim. Duvara bir şey fırlatmak istedim. Ne yazık ki, yüzümü buruşturmadan bir kaşık bile tutamıyordum.

"Huzursuzlanıyorsun," dedi sessizce. Sesindeki acı çok belirgindi.

"Ben sadece... ya biz..."

"Boşuna uğraşma prenses. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kapının çalınması ikimizi de gerginleştirdi. Ladon'dan kapıya bakarken kalbim hızla atıyordu. Reyna giteli çok uzun zaman olmamıştı. Elbette, bu kadar çabuk geri dönmüş olamazdı.

Kapı sessizce açıldı ve harpi içeri girdi. Bu kalede nasıl bu kadar özgürce dolaşabiliyordu?

Elini cebine soktu ve bir teneke kutu çıkardı, bana uzattı. Avucum kadar büyüklükteydi ve üzerinde herhangi bir etiket yoktu.

"Bu ne?"

Sanki "*aç şunu*" der gibi başını tenekeye doğru eğdi.

Kapağını açtım. İçindeki karışım soluk mor, neredeyse beyazdı. Leylak ve okaliptüs kokuyordu. Parmağımı dikkatlice içine daldırdım.

Konuşamasa da harpiye güveniyordum. Bize tünellerin girişini göstermiş ve runeleri çevirmek için anahtarı vermişti. İkimize de zarar vereceğini sanmıyordum.

Bir an için, Murvort'a nasıl geldiğini merak ettim. Burada mı doğmuştu, yoksa burada mı yetiştirilmişti? Başka bir kıtadan kaçırılmış mıydı? Reyna'nın egemenliği altında ne kadar süredir yaşıyordu? Bu soruları düşünürken, yağlı maddeyi iki parmağımla ovuşturdum.

Parmak uçlarımdan sıcaklık ve rahatlama yayıldı. Cildin yeni doğmuş bir bebek gibi pembeye döndüğünü izledim. Tırnaklarımdaki kir kayboldu. İçimde bir umut ışığı parladı.

Yağı elimin arkasına daha fazla yaydım ve kesiklerin gözlerimin önünde iyileşmeye başladığını izledim. İnce kırmızı çizgiler kayboldu ve kesikler yara izi bile bırakmadan yepyeni bir deri ile doldu.

Ladon omzumun üzerinden başını uzatarak merakla izliyordu. Merhemmin etkisini görür görmez, parmaklarını merheme daldırdı ve avuç içlerine, sonra da elinin arkasına kalın bir tabaka halinde sürdü. Boğazından memnuniyet dolu bir iç çekiş geldi ve ben de aynı duyguyu paylaştım. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedim harpiye. "Bunu nasıl buldun ya da içeri nasıl girdin bilmiyorum ama teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Sözler minnettarlığımı ifade etmek için yetersiz kalıyordu. Kollarımı omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çekerek kucakladım. O kaskatı kesildi, ama beni itmedi.

Ayrıldığımızda, bana hafifçe başını salladı ve odadan çıktı.

Ne yazık ki, rahatlamamız kısa sürdü. Kısa bir süre sonra, başka bir kapı çalındı ve Reyna odaya girdi.

"Hayır," diye fısıldadım.

Ladon başını bana doğru eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

Reyna parmağını ona doğru uzattı ve onu çağırdı. "Zamanı geldi, Ladon."

"Hayır," dedim yine, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Elini tuttum.

Ladon başını salladı ve uyarı gibi adımı fısıldadı. "Emilie." Bu adıl değildi. Doğru değildi. *Bir şeyler* yapmalıyım.

"Küstahlığından bıktım artık, Emilie," dedi Reyna. "Geçen sefer bir anlamaya vardığınızı sanıyordum. Belki de varmamışsınız?"

Yaklaşarak elimi Ladon'un elinden çekip, mengene gibi bileğimi kavradı. "Belki bu sefer..."

Bir şey dikkatini çekti, onu öfkeliendiren bir şey, ve ben ne olduğunu anladığımda titredim. Avucuma bakıyordu. *İyileşmiş* avucuma. Gözleri büyüdü, bileğimi çevirip elimi inceledi. "Bu ne?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bana yalan söyleme, kızım. Bu yaraları nasıl iyileştirdin?" Sesi panik içindeydi. Çılgınca ve içimdeki küçük bir parça onun histerisine sevinç duyuyordu. İçimdeki başka bir parça ise yüzündeki çılgın ifadeden uzaklaşmak istiyordu.

Ellerimi ve bileklerimi inceledi, kemikli parmaklarını dövmeli sarmaşıkların üzerinde gezdirdi. Bu, onların düşündüğümüz kadar kusursuz olup olmadığını sorgulamama yetti. Sanki kendimizi sihirle iyileştirdiğimizi düşünüyor gibiydi. Dövmelerimizin işe yaramadığını.

Dövmelerin hala sağlam olduğunu fark edince, elimi bıraktı ve homurdandı.

"Söyle, yoksa..." dedi, Ladon'un etrafında avcı avını kovalarmış gibi dolaşarak.

Ladon'un başı hafifçe hareket etti. Beni uyarmasına gerek yoktu. Ona hiçbir şey söylemeyecektim. Yine de bizi cezalandıracaktı.

Reyna Ladon'un arkasında durdu ve çenesini onun omzuna dayadı. Ladon yüzünü başka yöne çevirdi, ama vücudu kaskatı kesildi. Onun doğal olmayan duruşundan, o sefil sarmaşıkların onu yerinde tuttuğunu anlayabiliyordum.

Yardımcı olamayacak olsam da içgüdüsel olarak ona doğru ilerledim, ama ayak bileklerimi ve bileklerimi saran aynı sarmaşıklar beni durdurdu. Reyna'nın ince parmaklarını Ladon'un kollarında gezdirmesini izlerken donakaldım.

Ladon titredi, dişlerini sıkarak nefes aldı. O öfkeliydi, ben de öyle. Ellerim yanlarımda yumruk haline gelmişti.

Reyna, Ladon'un boynundaki çıkıntılı damarı diliyle izledi. Ladon hırladı ve arkamdaki, odanın köşesinde, tavana yakın bir noktaya bakakaldı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titriyordu. Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Bana dönüp gülümsedi. "Merak etme, Emilie. O bundan hoşlanıyor. Değil mi, Ladon?" Eli Ladon'un karnına indi ve parmaklarını kasıklarına yaydı, elini Ladon'un bacaklarının arasına soktu ve pantolonunun üzerinden onu okşadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Oh, yapmam gerekmediğini biliyorum. Ama yapmak istiyorum. Ladon da bunu istiyor. Avucumda sertleştiğini hissetmelisin. Nefesinin kesildiğini görmüyor musun?"

Bu konuda haklıydı. Sanki nefesini tutmuş, dişlerini sıkıyormuş gibiydi. Yüzünde beklenmedik bir kızarıklık vardı. Ama onunla bir şey yapmak istediğini düşünmekten daha iyisini biliyordum. O büyülü bağlara karşı mücadele ediyordu. Bu, gözlerine kazınmıştı. Büzülmüş dudaklarına yazılmıştı.

Aynı sarmaşıklar beni yerinde tutarken, Reyna'nın elini onun pantolonunun kumaşı üzerinde sürtmeye devam etmesini izlemek zorunda kalmam beni dehşete düşürdü. Göğsünün inip kalkması ve çenesinin titremesi dışında hiç kıpırdamadı. Burnundan aldığı her nefesi duyabiliyordum.

Ortam çok sessizdi. Kulaklarımda çınlayan kan sesleri çok yüksekti.

Reyna parmaklarını onun yanağına sürttü ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. Diğer elini pantolonunun lastiğine soktu, aşağı kaydırды ve onu avuçladı.

Onu okşamaya devam etti ve adamın vücudu seğirdi. Kasları gerildi ve gevşedi. O çarpık büyüyle savaşıyor ve boyun eğmek zorunda kalıyordu.

Neden bunu yapıyordu?

Ellerini onun vücudundan çeken Reyna geri adım attı ve Ladon'a gözlerini dikti. Akşam yemeğini yemeye hazır bir canavar gibi. Ladon onun yüzüne bakmaktan kaçındı.

Kalbim onun için acıdı.

Onun ön tarafına dolaşarak, gömleğinin kenarını oynadıktan sonra başından çıkardı. Kollarını gökyüzüne doğru uzattı, kendi isteğiyle olmadığını biliyordum. Dudaklarım titredi, elleri pantolonunun düğmesine doğru ilerledi.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra başka yere baktı. Ona en derin sempatiyi iletmek istedim. Yalnız olmadığını bilmesini istedim. Her şey bittiğinde onun yanında olacağımı.

Onun utancını hissettim. Boşluğunu hissettim. Yenilgisini hissettim.

Reyna pantolonunu yere indirdi ve ben aşağıya bakmamaya yemin ettim. Gözlerimi onun yüzünden ayırmamaya.

Ama Reyna'nın benim için başka planları vardı. "Buraya gel, Emilie."

Ağzım kurudu, birkaç adım öne doğru yürüdüm, bir şey ayak bileklerimi çekiyor, beni ona yaklaştırıyordu. Onlara.

Reyna bir kez daha onun arkasına dolandı ve elini çıplak göğsünde gezdirdi. O yolu takip etmemeye çalıştım. Kolunun yavaş hareketinin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım.

Yaklaştıkça bacaklarım titriyordu.

"Diz çök," diye emretti Reyna. "Ne... ne?"

"Dizlerinin üzerine çök." Sözler kesik kesik bir ritimle geldi.

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Onun kaprislerinin kuklasıydım. Yavaşça yere diz çöktüm ve yukarı baktım, hala göz hizasına bakmayı reddediyordum. Ladon aşağıya baktı ve beni önünde diz çökmüş görünce gözleri karardı.

Çok üzgünüm.

"Onu tat," dedi Reyna.

Midem kasıldı. Yutkunmak imkansızdı. Gözlerimi Ladon'un bakışlarından ayırdım ve sonunda paniğe kapılmamaya çalışarak dümdüz önüne baktım.

Reyna onu tembelce okşadı. Beklediğimden daha sert ve daha büyüktü. Hiç bu kadar çıplak bir erkek görmemiştim. Hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir an için kendime kızdım. Reyna bizimle bu iğrenç oyunları oynuyordu ve ben burada, ne kadar deneyimsiz olduğumu düşünüyordum.

Bu bencilceydi.

Ama kendime, benim de onun kurbanı olduğumu hatırlatmam gerekiyordu.

Üzgünüm, diye düşündüm tekrar yaklaşırken. Avuç içlerimi uyluklarına koydum ve dokunuşumla kaslarının gerildiğini hissettim. Bir elimi penisinin tabanına doladım, gözlerimi kapattım ve dilimi uzattım, tadına baktım.

Bütün vücudu geriye doğru sıçradı, ama Reyna onu sabit tuttu. Ellerini kollarında gezdirerek, göğsünde yukarı aşağı, her santimini ihlal etti.

"Tekrar," dedi. "Bu sefer içinden geldiği gibi tadını al."

Teredditle dilimle onu tekrar okşadım, sonra dudaklarımı penisinin ucuna doladım. Memleketimdeki kadınların dedikodularından dolayı, tadının daha kötü olmasını bekliyordum. Beni daha da şaşırtan, ağzımdaki sıcaklığı ve ağırlığıydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Dilimi onun etrafında dolaştırdım, damarlarını ve penisinin pürüzsüz derisini hissettim. Dişlerimle ona dokunmamaya o kadar odaklanmıştım ki, birkaç saniye sonra çenem ağrımaya başladı. Kendimi rahatlamaya zorlamak işleri daha da kötüleştirdi. Bu, onu ağzımın içine daha fazla almamı sağladı. Onu boğazımın arkasında hissettim ve neredeyse öğürüyordum, hemen geri çekildim.

"Devam et," diye emretti Reyna.

Ladon'un titrek bir nefes aldığını duyarak tekrar öne eğildim.

Rahatla. Rahatla.

Bu sözleri kafamda bir mantra gibi tekrarladım, başımı bu sözlere uyumlu olarak salladım. Ellerimle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Reyna bana özel bir talimat vermemişti. Bu yüzden bir elimi onun uyluğunda tuttum, sıkarak, sözlerin yetersiz kaldığı durumlarda dokunuşumla onu rahatlatmaya çalıştım. Diğer elimi ise onun penisinde tuttum, onu ağzımın içine yönlendirdim.

Ladon'un bacakları titremeye başladı, gücü azalıyordu. Reyna'nın ona ne yaptığını merak ederek başımı kaldırdım. O inledi ve ben onun hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Bunu yapan bendim.

Yine çekilmeye çalıştı, ama Reyna arkasında duruyordu, gözleri kötülükle parlıyordu. Bana gülümsedi ve kıkırdadı.

Birkaç saniye sonra, sıcak bir sıvı patladı, dilimi kapladı ve boğazımı kapladı. Düşünmeden yuttum. Sonra geriye yaslandım ve öksürdüm, ağzımı elimin arkasıyla sildim.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Onu tattığımı. Onu... Reyna'nın kahkahası kemiklerimde yankılandı ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü, eteği oturduğum yerin önünden esintiyle geçti. "Bence bir gecelik eğlenceye yeterince doyduğun. Yarın görüşürüz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ladon

SU SIRTIMDAN AŞAĞIYA AKTI, bir daire çizerek dönüp giderken, sonunda giderden kayboldu. Duşun karo zemininde oturup, vücudumdaki pisliği temizledim. Zihnimdeki lanetli görüntüleri silmeye çalıştım.

Reyna'nın vücudumdaki elleri. *Dizlerinin üzerinde duran Emilie.*

Kaybolmak istedim. Hayatımda hiç bu kadar utanç duymamıştım. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım. Reyna'nın bana uyguladığı sonsuz işkenceyi atlatabilirdim. Ama Emilie'nin de orada olması? Onun da *katılmasından*?

Ona eskisi gibi bakabileceğimi sanmıyordum.

Başımı dizlerimin arasına gömdüm ve kollarımı başımın arkasına koydum. Oturduğum sürece su gittikçe soğuyordu ama hareket etmek istemiyordum. Suyun donmasını, vücudumu uyuşturmasını istiyordum.

En azından bir parçam acıyı hissetmesin diye.

"Ladon?" Emilie'nin sesi sessizdi, duşun sesinden neredeyse duyulmuyordu.

Onu görmek için başımı kaldırdım, ama görünmüyordu. Bana mahremiyetimi vermek için, diye düşündüm. Duş ile banyonun geri kalanını ayıran küçük duvarın diğer tarafında, vücudunun duvardan aşağı kayar gibi bir ses duydum.

"İyi misin?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İyi olmadığımı itiraf edersem, kendimi zayıf hissederdim. Ama iyi olduğumu söylersem, duygusuz biri gibi görünürdüm. Bir de

Emilie vardı. *O* nasıl hissediyordu?

Onu korumakta başarısız olduğum sayısız kez vardı.

"Üzgünüm," dedi ve sesinde hafif bir titreme duydum.

Bu beni harekete geçmeye yetti. Köşedeki yerimden kayarak karşıdaki ortak duvara yaslandım. Onu diğer tarafta hissedebiliyordum.

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Özür dilenecek bir şey yok."

"Kendimi... kendimi iğrenç hissediyorum. Bir şeyler yaptım... sana *saldırdım*."

Midem bulandı. "Seçeneğin yoktu. Seçeneğimiz yoktu. Bu senin yükün değil."

"Senin de değil, Ladon."

Mantiken, onun haklı olduğunu biliyordum, ama yine de Renoa'dan ayrıldığımızdan beri olan her şey için kendimi suçlayan büyük bir parçam vardı. Yüksek Komutan unvanı bir şaka, olduğum şeyin alay konusu gibi geliyordu.

Bir sürtünme sesi duyuldu, ardından tuvalette kusma sesi geldi. İç geçirdim, suyu kapattım, yere attığım pantolonumu alıp hızla giydim. Ne kadar istesem de burada sonsuza kadar saklanamazdım.

Emilie lavaboya kusuyordu. Bir bardak su doldurup ona uzattım. "İyi misin?"

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı ve cevabı hemen anladım. Onun seviyesine gelmek için diz çöktüm ve başparmağımla işaret parmağım arasında çenesini tuttum, gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyordu. "Bunun için kendini suçlamaya cüret etme."

" hissediyorum" dedi. aradı kelimeyi, alt dudağı titriyordu
—“ihlal edildi.”

Yere çöktüm, başımı lavabonun altındaki dolaba yasladım. Emilie de aynısını yaptı ve kolunu benimkine dayayarak oturdu. Ona sertçe davranmadım. Son birkaç haftadır onun teninin dokunuşuna alışmıştım. Yine de, farklı bir dokunuş, elinin benim sikimi okşaması, dudakları... *Siktir*, bunu düşünmeye hazır değildim. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye hazır değildim... İsteğim dışında olmasına rağmen, bundan zevk almıştım.

Dizlerinin üzerinde, koyu kirpiklerinin arasından bana bakan görüntüsü...

Bunu hayal ettiğim için kendimden nefret ettim. Bu, zihnimin en derin köşelerine saklanması gereken bir anıydı.
en derin köşelerine saklanmalıydı.

Elini tuttum, derisine kazınmış siyah damarları nazikçe okşadım. Benimkilerle aynı olan ve eylemlerimizi belirleyen damarlar. Parmak uçlarımda bir karıncalanma hissettim. O da sanki bunu hissetmiş gibi titredi.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," dedi, başını omzuma yaslayarak. Onun sıcaklığı içime işledi, duşta aradığım buz gibi soğuk uyusuklukla savaşıyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Umut etmekten korkuyorum. Şansımız yok ve dışarı çıksak bile, özgür olduğumuzda kim olacağımdan korkuyorum."

Bana daha da yaklaştı ve kolunu pazıma doladı. Kolumu okşadı ve bu hareket cildimi ısıtsa da, yine de tüylerim diken diken oldu.

"Sen Ladon Castelli'sin. Osavian ordularının saygıdeğer Yüksek Komutanı ve benim başımın belası. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın."

Kıkırdadım ve saçları yanağıma değdi. "Sen de Emilie Duval'sın, başımdan atamadığım sinir bozucu, şımarık prenses."

"Kraliçe," dedi yumuşak bir sesle ve yeni bir panik dalgası içimi kapladı. Konuşurken gözlerine bakmaya cesaret edemedim. "Ben Emilie Castelli, Osavian Kraliçesi olmalıyım."

Soyadımın onun soyadının yanında duyulması göğsümü sıkıştırdı. Ama o benim değildi. Tüm bu kaos içinde, bu küçük detayı unutmuştum. Bana dokunan, beni tadan kadın... kardeşimin nişanlısı. Bunu tekrar unutmak istedim.

Parmakları düşüncesizce benimkilerle dolandı ve ben onları bırakmak istemedim. Onun dokunuşunu kaybetmek istemedim. O kıkırdadı ve çekilmeye başladı, ama ben parmaklarımı onun parmaklarının arasına sıkıca geçirdim. Emilie, ellerimizin birleştiği yere bir an hareketsizce baktı.

"Ladon..."

"Lütfen," diye yalvardım. Onu bırakmaya dayanamazdım. Aklımı kaybetmemek için onun varlığına ihtiyacım vardı. "Beni bırakma."

Bu fiziksel bir istekten daha fazlasıydı. Zihinsel ve duygusal olarak, bunu atlatmak için ona ihtiyacım vardı. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenebilirdik — tabii hayatta kalabilirsek.

"Mesele o değil. Mesele... ellerine bak," dedi.

Onun bakışlarını takip ettim ve ellerimizin birbirine değdiği her noktayı inceledim — avucunun benim avucuma değdiği yeri, parmaklarının benim parmak eklemlerime değdiği yeri, başparmağımın onun elinin arkasındaki asmayı izlediği yeri.

Bileğindeki asma... *parlıyordu*.

Nefesimi tuttum ve daha dik oturdum. "Ne..."

Aniden, heyecanla parıldamaya başladı.

"Ladon, sanırım sen... sanırım sen emiyorsun." Güldü. "Hissediyor musun?"

Daha önce karıncalanma hissetmişim ama önemsememişim. Sadece hassas bir dokunuşa fiziksel tepki. Ama dalların elinde ve bileğinde parladığını görünce, onun haklı olduğunu anladım. Emme yapıyordum.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sana zarar vermiyorum, değil mi?"

Yüzünde birçok duygu vardı ama acı yoktu.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama hayır, bana zarar vermiyorsun. Belki... belki büyülu sarmaşıklar sadece kendi büyümüzü kısıtlıyor. Belki *başkasının* dövmelerini kurcalamak mümkündür. Tanrılar aşkına, Ladon. Sen emiyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Umut. Bu, yeniden umut edebileceğimiz anlamına geliyordu.

Sifonlamak, boş bir bardağı yeniden doldurmak gibiydi. Kendi sihir kaynağım asmalar tarafından tüketilmişti, ama Emilie'nin kaynağını ödünç alabilirsem... O asmalardaki sihri çekip çıkardıktan sonra Emilie elini çekti. "Bir şey yap," dedi.

Kıkırdadım. "Biraz otoriter birisin, değil mi?" Sinirlenerek başını eğdi.

Onu sınamak istemediğimden, dikkatimi yatak odamızdaki damlayan ızgaraya verdim. Haftalarca büyümü kullanmadığım için, bana yabancı gelmişti. Sahip olduğum her şeyi, ki çok fazla değildi, o dağı istediğim gibi şekillendirmek için kullandım. Dağ hareket ederken bir inilti sesi duyuldu. Birkaç kaya çatlaklardan odamıza düştü ve sonra sessizlik oldu.

"Ne yaptın? İşe yaradı mı?"

Ayağa kalktım ve ızgaranın altına kadar yürüdüm. Avucumu uzattım, ona dönüp baktım ve gülümsedim. "Artık damlamıyor."

Izgaranın diğer tarafındaki zemini bükmeye odaklandım, suyu hoş olmayan bir ritimle odamıza düşmek yerine başka bir yöne akması için şekillendirdim.

Emilie ayağa fırladı, banyodan dört büyük adım atarak durduğum yere geldi ve kollarını omuzlarıma doladı.

Donakaldım. Vücudunun ağırlığı, hazırlıklı olmadığım bir şoktu. Başım döndü ve kalbim hızla çarpmaya başladı, ama o beni sıkıca tuttu. Yavaşça gevşedim ve kollarımı beline doladım.

Benim istediğimden daha erken beni bıraktı.

"Ya sen?" diye sordum. "Farklı hissediyor musun? Bağlar azaldı mı?"

Eğer ben asmalardan geçici olarak büyüü çalabiliyorsam, o da gücünü kullanabilir miydi?

Emilie parmaklarını uzattı ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve kaşları birbirine yaklaştı. Nefesini tuttu, dizleri büküldü ve elleri alınına gitti.

Düşerken onu tutmak için yanındaydım. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Kafasını salladı ve omuzlarım çöktü. Bana baktığında, yine de umut dolu görünüyordu.

"Sorun değil. Bu iyi bir şey, Ladon. Pratik yapabilir, daha güçlü olabilirsin. Hatta daha büyük ölçekte kullanmak için biraz sihir biriktirebilirsin. Artık *seçeneklerimiz* var."

Gülümsemesi geniş ve parlaktı. Hatta güzel bile denilebilirdi. Onun taşıdığı iyimserlik bulaşıcıydı ve kendimi olasılıkları hayal ederken buldum. Bu dağ aşp evimize kaçacağımız bir gün.

Emilie öne eğildi ve dudakları yanağıma değdi, cildimde yanan bir iz bıraktı. Sanki donmuş bedenimi eriten bir ateş gibiydi. Soğuk. Reyna'nın kontrolü altında bu dağda çok üşümüştüm, ama o dokunuş...

Dudaklarının dokunduğu yeri nazikçe okşadım. "Bu ne içindi?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ve umarım pişman olmamıştır. Ben pişman değildim. Ellerini ağzına götürdü ve yumuşak bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Çok heyecanlandım."

Onun ne kadar kaygısız görüldüğüne şaşırarak ona baktım. Sonuçta, hâlâ karanlık, pis bir yatak odasıındaydık. Hâlâ esir tutuluyorduk. Ve tarif edilemez şeyler yapmıştık. İkimizi de ağırlaştıran çok şey vardı.

Ama gözleri parıldıyordu ve ben transa geçtim. Ben ona bakmaya devam ederken o ellerini indirdi... pembe yanaklarına, burnuna serpilmiş çillere, pembe dudaklarına. Aptalca, tadı nasıl olurdu diye merak ettim.

"Sorun değil." Bana dokunduğu için özür dilemesine gerek yoktu. Bir daha asla.

Bir süre sonra, ellerini bana uzattı ve ben de dokunduğumuzda alevlenen kıvılcımı görmezden gelerek ellerini tuttum. Önemli değildi. Sadece sihir emiliyordu.

Ancak gülümsemesi görmezden gelinemeyecek bir şeydi. Parlak ve güzeldi. Tekrar konuşmadan önce, alnımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Tekrar yap."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ladon

EMILIE'NİN YANINDA UYUMAK eskisinden daha zor oldu. Sırtlarımız birbirine yapışık olsa da, onun teninin dokunuşunu, dudaklarının tadını düşünmeden edemedim. Dizlerinin üzerinde duran görüntüsü beni titretti. Yakıcı arzu, kısa sürede aşırı utançla yer değiştirdi.

Onu bu şekilde düşünmenin doğru olmadığını biliyordum. Ama sanki kapatılamayacak bir kutu açılmıştı. Bu durum beni eziyor, onun yakınlığıyla alay ediyordu. Onun kokusuyla. Gece yarısı ara sıra bana dönüp belime kolunu dolaması da yardımcı olmuyordu. Bunu bilinçsizce yaptığını biliyordum, ama bu midemin sıkışmasını engellemiyordu. Kalbimin güm güm atmasını da.

Bana ne yapmıştı?

Sanki bana bir büyü yapılmıştı. Bir an, huzur içinde uyuyan ona bakarken, bunun bir büyü olup olmadığını merak ettim. Reyna'nın uydurduğu bir şey olup olmadığını. Ama bildiğim kadarıyla, böyle bir sihir yoktu.

Kafamda dolaşan tüm kötü düşünceler benim kendi eserimdi. Büyüyen listeme ekleyeceğim bir başka kişisel başarısızlık daha.

Bir başka huzursuz sabah tavana bakarken, Emilie hareket etti ve bacağını benim bacağıma attı. Yutkundum, bacağının tüm ağırlığını üzerimde hissettim. Parmakları karnımın üzerinde hareket etti, gömleğimin kumaşını bükerek.

Nefesim kesildi. Hareketsiz yatarken, onu rahatsız etmek istememekle, o narin dokunuşa karşılık vermeden önce uzaklaşmak arasında kalmıştım. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeden önce. Eli gömleğimi bıraktı ve yavaşça, memnuniyetle nefes verdi.

Güneş ışığı odamıza sızmaya başladığında, uyumayı tamamen bıraktım ve sessizce yataktan çıktım.

Neredeyse bir hafta sonra, Scholars' Cavern'da tekrar çalışma fırsatı bulduk. Bu süre zarfında zamanımızı mutfağı temizlemek ve tuvaletleri ovma arasında paylaştık. En azından tekrar çitleri budamak zorunda kalmadık.

Luther bizi mağaraya götürürken Emilie gülümsüyordu. Ona yan gözle bakıp, bu davranışını kesmesi için bir ipucu vermeye çalıştım. Bu işi sevdiğimizi düşünürlerse, bir daha kütüphaneye girmemize izin vermezlerdi.

Neyse ki, koridorların ortasında benim mesajımı anladı ve heyecanını gizledi. Davranışındaki aşırı değişiklik neredeyse komikti. Onun abartılı kaşlarını çatmasına gülmemeye çalıştım.

Luther, benim hoşnutsuzluğuma rağmen, mağarada anormal derecede uzun bir süre takıldı. Emilie'nin sabrı her geçen dakika daha da azalıyordu. Neredeyse kitapları raflara fırlatırken, gardiyana tehditkar bakışlar atıyordu.

Onun ne aradığını anlayamıyordum. Odanın dışını dolaşıp duruyor, koridorlarda bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Emilie ve ben çok ilerleme kaydetmiştik ve birinci kat neredeyse tamamen tamamlanmıştı, geriye ikinci kat kalmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Luther, merdivenleri çıkmaya başladığımda sordu.

Ben de kayıtsızca işaret ettim. "Bir sonraki kata."

Hıh diye ses çıkardı, ama birinci katta yapacak pek bir şey kalmadığını fark etmiş gibiydi. Emilie hemen arkamdan geldi, ilk kitap sırasına daldı ve beni de yanına çekti.

"Hey, senin neyin var?"

Omzumun üzerinden bakıp fısıldadı, "Hiç gidecek mi? Tanrım, sanki ensemizde nefes alıyor gibi." "O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim."

"Bana bakmaktan vazgeçmiyor. Beni ürkütüyor."

Gerildim. Onu bu kadar rahatsız etmesinden hoşlanmadım. "Onu tehdit etmemi ister misin?"

"Hayır... ne? Hayır, gerek yok. Oh, sanırım şimdi gidiyor." Yüzündeki saçları silip gözle görülür şekilde rahatladı.

Yalnız kaldığımızda yaptığı ilk şey, tünellere giden gizli kapıya doğru koşmak oldu. Onu yakalamak için hızla yürüdüm.

"Kardiyoya bu kadar meraklı olduğumu bilmiyordum, prenses." Sesim çatladı ve hemen kelime seçimimi sorguladım. Daha önce yaptığımız tüm alay ve takılmalar şimdi yersiz geliyordu. Bir şekilde yanlış geliyordu. Sanki, beni anlayıp gerçek niyetimi görmemesi için kendime saklamam gereken yasak bir ima varmış gibi. Boğazımı temizledim, ama o garip bir şey fark etmemiş gibiydi.

O parmaklarıyla runeleri izlerken ben de onu izledim.

"Büyü anahtardır. Burada," dedi. "Burada büyünü kullanmayı dene."

Yavaşça yaklaşarak avucumu duvara dayadım. Kendimi çok aptal hissettim. Emilie her gece kitaplarından birinde runeleri inceliyordu, ama ona göre kapıyı açmak için gerekli talimatlar eksikti. *Büyü anahtardır* diyordu, ama bunun ötesinde bir açıklama yoktu.

Duvara bastırarak, elimle taş arasındaki boşluğa konsantre oldum. Tüm gücümü yüzeylerin birleştiği noktaya odakladım. Taşta bir titreşim yarattım, bir şeyin bana yankı olarak geri dönmesini umuyordum. Ne yapmam gerektiğine dair bir işaret. Ama hiçbir şey olmadı.

Kafamı salladım ve Emilie kaşlarını çattı. Ama kararlıydı. "Sifonlamayı denesen nasıl olur?"

Daha önce hiç bu şekilde emmemiştim. Böyle işe yarayacağından bile emin değildim. Bildiğim kadarıyla, kapının kendi başına bir büyüğü yoktu. Anahtar büyüydü, ama kapı da büyü müydü?

Daha önce gücü dışarıya vermiştim. Şimdi ise içeriye çekiyordum. Sihri bir ip gibi çekiyordum, zihnimden çıkan dallar bilinmeyene doğru uzanıyordu. Karanlıkta bir ışık arar gibi. Taşın her çatlağını, her yarasını aradım, ama eli boş döndüm.

Yine başımı salladım, Emilie'nin hayal kırıklığının ağırlığını hissederek.

"Sorun değil," dedi. "Denemeye devam edeceğiz."

Elimi tutmak için uzandığında şaşırdım. Çok emin bir şekilde hareket etti. Hiç tereddüt etmedi. Benim yaşadığım içsel çalkantıyı yaşamıyor gibiydi. O geceyi aklımdan çıkaramıyordum. O bunu hiç düşündü mü?

Parmaklarını bileğimde gezdirirken gözlerime bakıyordu ve ben irkildim. Onun dokunuşundan hoşlanmadığım için değil. Çünkü hoşlanıyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti ve bana merakla baktı. "Nasıl oluyor bu? Sifonlama mı?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Nefes almak gibi, ama tüm vücudunla. Sihri fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum ve onu... emiyorum. Damarlarımda hissediyorum ve benim oluyor."

"Sifonlayabildiğini ne zaman fark ettin?" diye sordu, hala cildimdeki damarları izliyordu.

Ben gülerек cevap verdim. "Çocukken. Kardeşim ve ben" — Cyrus'un adını duyunca tepkisini görmek için kısa bir süre durakladım, ama hikayeme olan ilgisinden başka hiçbir duygu göstermedi — "bir zirve sırasında şakalaşıyorduk. Krallığın en yüksek soyluları çeşitli siyasi konuları tartışmak için Renoa'ya gelmişti. Annem, babamızı utandırmamamız için bizi kaleden uzaklaştırmak istedi."

O bizi bahçeye kovduğu anı hatırlayarak gülümsedim. "Kasabaya gittik, Cyrus'un çok sevdiği küçük bir dondurma dükkânına. En sevdiği karameldi. O gün beni kızdıracak bir şey yapmıştı, ne olduğunu bile hatırlamıyorum, ama ona öç almak için can atıyordum. Son karamel dondurmayı aldım. Çok kızdı.

"Dondurmayla dükkandan çıkmaya çalıştım, ama o bileğimi tuttu. İsteyerek yapmadığını biliyorum, ama kazara gömleğimi yaktı. Kumaşı yaktı ve sonra cildimi de yakmaya başladı. Çığlık attım, ama birkaç saniye içinde gücü yok oldu. Derimdeki kırmızı izler neredeyse tamamen kayboldu. Cyrus koluma bakarken ağzı açık kaldı. Sanırım derimi yaktığı için dehşete kapılmıştı, ama büyüünün kaybolduğu için daha da dehşete kapılmıştı.

"İkimiz de bunun nasıl olduğunu gerçekten anlamadık. O gün aileme bundan bahsetmedim. Kasabada kavga ettiğimiz için başımızın belaya gireceğinden çok korkuyorduk. Ama birkaç benzer olaydan sonra, sonunda biriyle konuşmak zorunda kaldım. Meğer bu, annemin tarafında ailede nesilden nesile geçen bir şeymiş. Aile ağacımızda, dünyanın geri kalanının bilmediği bir dizi gizli sifon varmış. Annem ve dedemlerde bu özellik yoktu, ama büyük dedem bir sifonmuş."

Konuşmamı bitirdiğimde, Emilie'nin hala başparmağını bileklerimde gezdirdiğini fark ettim. Titredim ve o da durdu. Ellerimi ters çevirdi ve ellerini benim ellerimin üzerine koydu. "Tekrar yap."

Sihirli gücü depolayabileceğimi düşündüğünü biliyordum. Her gün emersem, belki bir dağı hareket ettirecek ya da en azından bir dağı patlatacak kadar güçüm olurdu. Ama bunu da hiç denememiştim. Hiçbir zaman bunun için bir nedenim olmamıştı.

"Emilie, emme hakkında pek bir şey bilinmiyor. Bu yeteneğe sahip olanlar bunu kendilerine saklıyorlar. İncelenecek metinler ya da öğrenilecek akademisyenler yok. Öğrendiğim her şey deneyimlerden geliyor. Her gün böyle emmenin bir faydası olur mu bilmiyorum."

O hiç etkilenmemiş gibiydi ve ben dikkatimi dövmelerindeki büyüye çevirdim. "Deneyebiliriz. Boş zamanlarımızda başka ne yapacağız ki?"

Bu yorumda hiç de uygunsuz bir şey yoktu, ama boş zamanlarımızda yapmak isteyeceğim başka şeyler aklıma geldi.

Tanrılar yardım etsin.

Ellerim titriyordu, ama o fark etmemiş gibiydi. Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu. "Ben bir hikaye anlattım. Şimdi sıra sende, bana dürüstçe bir şey söyle."

Yüzü gevşedi, benim anlattığım hikaye karşılığında paylaşabileceği bir şey düşünmeye başladı.

"Kardeşim benden üç yaş büyük. On beşinci doğum günümde, onu bir kızla gizlice kaçarken yakaladım. Daha önce hiç görmediğim sarışın bir kadındı. Ama oldukça güzeldi ve kardeşim söylediği bir şeye gülüyordu. Onları takip ettim ve kardeşim onunla bir dolaba girmeden önce adını seslendim.

"Arkasını döndü ve beni azarladı. Odama dönmemi ve kendi işime bakmamı söyledi, ama ben onu uyardım. Onu hiç görmediğime göre, onun soylu olamayacağını biliyordum. Ona uygun değildi. Ailemiz bunu defalarca tekrarlamıştı. Bizden, statüsü yüksek biriyle evlenmemizi bekliyorlardı. Ne de olsa o kral olacaktı."

Ben alay ettim. Dreslen'de yaşayanların kendilerine unvan uydurmayı sevdikleri bilinen bir gerçektir. Lourova'daki tek kral Cyrus'tu. Emilie'nin kardeşi Adrien en iyi ihtimalle bir lorddu.

Gözlerini devirdi ama devam etti. "Ona bu hatayı yapmamasını söyledim. Cevabı, daha önce hiç duymadığım alaycı bir kahkahaydı. Bana doğru yürüdü, ellerini omuzlarıma koydu ve bana söylediği şeyi asla unutmayacağım. 'Emilie, hayatın boyunca başkalarını memnun etmekle geçecek. En iyi ihtimalle, bu süreçte biraz eğlenebilirsin' dedi. Neredeyse zıplayarak dolapta saklanan o kızla buluşmaya gitti.

"Kardeşim hayatında her kuralı harfiyen yerine getirmişti. Onu hiç bir kuralı çiğnerken görmemiştim. Ama işte burada, gizli bir

buluşma için risk alıyordu.

“O gece geç saatlerde odama geldi, çok yorgun görünüyordu.” Kız gülümsedi. “Yatağımın kenarına oturdu, çok daha kasvetli görünüyordu ve ailemize hiçbir şey söylemememi istedi. Aslında biraz gergin görünüyordu.

"Ona neden bu kadar risk aldığını sordum. Kız buna değer miydi? O da kızın hayatının aşkı olduğunu söyledi. Onunla asla birlikte olamayacak olması kalbini kırıyordu. O an beni gerçekten etkiledi. Geleceğim tamamen ve tamamen sevgisiz olacaktı."

Ellerim, bileklerinde çizdiğim yavaş daireleri durdurdu. Gözlerine bakmaya çalıştım, ama o boş boş yere bakıyordu. Trajik bir özlem dalgaları ondan yayılıyordu.

"Böyle olmak zorunda değil," dedim sessizce.

Omuz silkti ve sonunda gözlerime baktı. "Cyrus iyi bir adam."

Keskin bir nefes alırken neredeyse boğuluyordum, biraz moralim bozuldu. "Öyle. Sana iyi gelecek."

Ellerini bıraktım, artık emmeye gücüm kalmamıştı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Yirmi Beşinci Bölüm

Emilie

O AKŞAM, LADON VE BEN sessizce yemek yedik. Reyna ile özel görüşmelerinden önce hissettiğim o uğursuz sessizlik değildi. Aksine, rahat ve huzurlu bir sessizlikti. İki arkadaşın bahar gününde deniz kenarında güneşlenirken paylaşabileceği türden bir sessizlik. Sessizliği bozmak için bir neden yoktu. Sadece... var olabildik. Birlikte yaşayabildik.

Bu yüzden, akşam yemeğimizi bitirdiğimiz anda kapı çalındığında - domuz eti, pilav ve kahverengi soslu - ikimiz de irkildik. Ladon'un yutkunduğunu, boğazının hareket ettiğini izledim. Ayağa kalktı ve çok iyi taktığı o heykel gibi, duygusuz maskesini taktı ve Reyna'nın girmesini bekledi.

Bu akşam bordo renkli, cüppeye benzeyen bir giysi giymişti. Giysi göğsünde derin bir "V" şeklinde duruyor ve önden saten bir fiyonkla bağlanmıştı. Yan taraftaki yırtmaç, aydan daha soluk, uzun ve ince bir bacağı ortaya çıkarmıştı.

Yüzündeki acımasız ifade olmasaydı, güzel olabilirdi. Gözlerinde kalan karanlık olmasaydı.

"Beni beklediğine sevindim, Ladon. Acaba birlikte geçireceğimiz akşamları iple çekiyor musun?" Ona cilveli bir gülümseme attı ve ben kusmak istedim. Sonra bana döndü. "Bu akşam da senin eşlik etmeni istiyorum, Emilie."

Panik, vücudumda agresif bir şekilde yayıldı. Reyna, hiç sebepsiz yere benden bir şey istememişti. Güvende olduğumu düşünmekle aptallık mı etmiştim?

Ladon'a baktım, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki o da aynı şeyi merak ediyor gibiydi.

"Acele et. Bütün gün bekleyemem," dedi Reyna.

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve Ladon'la birlikte onu odamızdan dışarıya kadar takip ettik. Elini sırtımda hissettim, sonra kulağıma nefesini hissettim, duyabileceğim kadar yakına eğilmişti.

"Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum. Boğazım kurumuş, yutkunamıyordum ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Nedense, bizi neyin beklediğini bilmek, bilmediğim zamankinden daha da kötüydü.

Salona ve yemek odasına açılan koridoru geçerken Ladon ve ben birbirimize baktık. Sanırım o da benimle aynı şeyi düşünüyordu: Dağın içinde yeni bir alana götürülmemiz şüpheliydi. Dağın her köşesinde tehlike pusluyordu ve şimdiye kadar karşılaştıklarımızdan daha kötü ne olabileceğini hayal edebiliyordum. Bir köşeyi döndük, merdivenleri çıktık ve uzun, dar bir koridorda yürüdük. Luther, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdekiyle ürkütücü bir şekilde benzerlik gösteren sarmaşıklarla süslenmiş karanlık bir çift ahşap kapının önünde durdu. Kapıyı açan muhafızlara başıyla selam verdi. Sonra Ladon'u ve beni içeriye davet etti ve hemen arkamızdan içeri girdi.

Oda bir yatak odasıydı. Dört direkli bir gölgelikli yatak odanın yarısını kaplıyordu, siyah kürk battaniyeler ve püsküllü yastıklarla süslenmişti. Gölgelik ince dantelden yapılmış gül desenliydi. Yatağın karşısında, yüksek bir şöminenin etrafında iki sandalye vardı, şöminede küçük bir alev geceyi aydınlatıyordu. Odanın tek ışık kaynağı buydu, tabii... ay ışığı hariç.

Kapının karşısındaki duvarda, üst kısmı kemerli ve perdesi olmayan üç büyük pencere vardı. Odadan manzara muhteşemdi. Bu noktadan, dağların ne kadar yüksekte olduğumuzu görebiliyordum ve bu oda karanlık gece gökyüzüne açılıyordu. Kilometrelerce uzanan manzarayı hiçbir şey engellemiyordu. Sadece ay, birkaç bulut ve sonsuz yıldızlar vardı.

Reyna bir kadeh şarap doldurduktan sonra sandalyelerden birine oturdu. Sandalye, yatak yönüne bakacak şekilde döndü. O kadehinden yudumlarken ikimiz de kıpırdamadık. Yatak yönünü işaret etti. "Otur."

Ladon öncülük etti, cesareti benim de cesaretimi bulmama yardımcı oldu. Yatağın ucuna oturdu ve ben yanına oturmadan önce Reyna bana bağırdı. "Sen değil, Emilie. Sen yanıma gelip oturabilirsin."

Yanındaki sandalyeyi okşadı. Ladon'un yanından ayrılmak ihanet gibi geldi. Ama başka seçeneğim yoktu. Keşke Ladon'un emme gücü, beni onun iradesine boyun eğdiren sarmaşıkları etkisiz hale getirseydik. Sandalyeye oturdum ve o ikinci bir kadeh şarap doldurup bana uzattı.

Kadehe baktım. Sonra ona baktım. O da beni izliyordu. İçmemi bekliyordu.

"Lütfen Emilie. Zehirlemedim." Güldü. "Neden zehirlediğimi düşündüğünü anlayabiliyorum ama."

Gülüğü sinir bozucuydu. Reyna en kötü türden bir kötü karakterdi. Tamamen aklı başında olmayan türden. Eylemleri ve sözleri mantıklı olmayan türden. Her dürtüsüne göre hareket eden ve sonuçlarını sonra düşünen türden. Tahmin edilemez ve korkutucuydu.

Küçük bir yudum aldım, sadece bana bakmasın diye.

Sonunda dikkatini Ladon'a çevirdi. "Sanırım bugün seni buraya neden getirdiğimi merak ediyorsun. Bu akşam yemek partisi yok. Arkadaşlarımın başka işleri var, bu yüzden bu akşam buluşamayacağız."

Ladon, *arkadaşlar* kelimesini duyunca burnunu çektirdi. Keşke onu zorlamasa diye düşündüm. Ama o zaten hiç kendini tutan bir tip değildi. Kadın parmaklarını şarap kadehinin kenarına vurarak ona öfkeyle baktı.

"Gömleğini çıkar, Ladon."

Çenesini sıktı, sonra başının üstüne uzanıp tek bir hareketle gömleğini çıkardı. Reyna'nın ayaklarının önüne attı.

Onu kızdırmak istediğini biliyordum, ama bence bu tavrı onu daha da heyecanlandırdı. Bana döndü. "Ne kadar da yakışıklı, değil mi? Her yeri kaslı ve sert. Tanrılar ona bu savaşı vücutunu bahşetmiş."

Sanki o orada değilmiş gibi dedikodu yapıyordu. Sanki ben onun arkadaşlarından biriymişim gibi, esiri değil. Kaşlarımı çattım ve ellerimle bir şeyler yapmak için şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Sana bir soru sordum, Emilie."

Şarabımı yuttum. "Evet."

Reyna bu cevaptan çok memnun görünüyordu. "Onun en sevdiğin yanı nedir?"

Onun oyunlarından nefret ediyordum. Çok nefret ediyordum. İç geçirdim ve isteksizce başımı kaldırdım, yanaklarım yanıyordu. Ladon ise sakın ve soğukkanlılığın timsaliydi. Reyna'ya attığı zehirli bakışlar dışında, durumdan tamamen rahat görünüyordu.

Bunun bir maske olmadığına imkan yoktu. Bunun onu etkilemediğine bir an bile inanmadım.

Reyna boğazını temizledi ve soruyu cevaplamam için beni teşvik etti.

Gözlerim, yapabildiğim en nazik şekilde vücudunu taradı, hiçbir özelliğinde fazla uzun süre durmadan. Sergilenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve ona da aynı işkenceyi yaşatmak istemedim.

Aklıma gelen en güvenli cevabı verdim. "Elleri."

Reyna şarap içmek üzereydi ki, elindeki kadehi havada durdurdu. "Elleri mi? Hmm... Kesinlikle haklısın. Ne kadar çekici olduklarını hiç fark etmemiştim. Ne kadar... büyük..."

Sanki ben orada yokmuşum gibi bir süre ona baktı. Gözleri, her an onu yutacakmış gibi üzerinde duruyordu. Onun bakışı ise o kadar nazik değildi. Havada yoğun ve boğucu bir düşmanlık vardı. Birinin sessizliği bozmasını beklerken, bunu yaptıklarında ne olacağı konusunda endişeleniyordum.

"Emilie, neden Ladon'un önüne geçip durmuyorsun?" Kadehindeki şarabı çevirerek, bir sonraki adımını düşünüyordu.

Onun isteğini yerine getirmek için karşı konulmaz bir dürtü hissettim ve Ladon'un oturduğu yatağa doğru yürüdüm. Ladon öfkeli bakışını sadece bir anlığına bana çevirdi ve ben onun bacaklarının arasında dururken, sonunda sinirleri bozulmuş gibi göründü.

"Onu soyun, Ladon."

Midem düğümlendi ve başım döndü. Yerimde sallandım ve Ladon'un parmaklarının uyluklarımı kavrayarak beni sabit tuttuğunu hissettim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sessiz bir yalvarış vardı - yapmak üzere olduğu şey için onu affetmem için acil bir rica.

Yutkundum ve ona hafifçe başımı salladım.

Vücudum yabancı geliyordu. Sanki bir rüya ya da kabus yaşıyormuşum gibiydi. Etrafımda olanlar gerçektir, ama yine de... bulanık görünüyordu.

"Nefes al," diye fısıldadı Ladon, parmakları gömleğimin alt kısmına takılıp, göğsümün üzerinden ve sonra başımın üzerinden nazikçe yukarı doğru çekti. Gömleğim çıkınca başımı salladım ve saçlarım omuzlarımın üzerine gevşek bukleler halinde düştü.

Ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Sütyenimi çıkarıp göğüslerimi ortaya çıkarmak mı? Yoksa pantolonumun düğmelerini açmak mı, ki bu çok samimi bir hareket gibi geliyordu.

O nazikçe belimi okşarken, parmak uçları karnımda dans ederek göbek deliğimin altına kadar indiğinde, keskin bir nefes aldım. Uyluklarımı sıktım. *Bu tepki beklenmedikti.*

Ladon bunu fark etmedi ve yavaşça üst düğmemi, sonra ikinci ve üçüncü düğmemi açtı. Pantolonumu kalçalarımından aşağı çekti ve ben dik durmak için omuzlarını tutmak zorunda kaldım.

Pantolonumu bir kenara attı ve tekrar gözlerime baktı. Gözlerinde büyük bir hüznün vardı.

Böyle bir güvence ihtiyacı. Benim iyi olduğumu bilmek. *Bunun* iyi olduğunu bilmek.

Bu durum hiç de iyi değildi. Ama bu onun suçu değildi. Ona bir kez daha cesaret verici bir şekilde başımı salladım ve o arkamdan uzanarak sütyenimin kopçasını açtı ve ben de onu önüme düşürdüm.

Tanrım, hiç bu kadar utangaç hissetmemiştim. Bir grup yabancıнын önünde bile. O insanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Murvort'tan çıkabilirsem, onları bir daha asla görmeyecektim. Bir daha onları düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Ama Ladon...

O, attığım sütyenin düştüğü yere bakıyordu, ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini bilmemize rağmen, bana mahremiyet sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Reyna çok sessizdi ve bu anı sevinçle ciyaklamak için seçti. Onun uğursuz kahkahası beni hırıldattı ve utancımın bir kısmını saf nefrete dönüştürdü. Utancımı intikam arzusuna dönüştürdü.

Ladon gözlerini kapattı, bir sonraki adım için kendini hazırladı. Neredeyse benden daha gergin görünüyordu. Tereddütle siyah külotuma uzandı, parmaklarını bandın altına kaydırды. İnce kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırmaya başladığında nefesim kesildi.

Neredeyse nefes almıyordu, ben iç çamaşırımı çıkarırken ayaklarıma bakıyordu. Yavaşça, çok yavaşça, gözleri vücudumda yukarı doğru gezindi. Çıplak amımı görünce dudaklarını yaladı. O hareket, dudaklarının nemlenmesi, vücudumu titretti. Damarlarımdan sıcaklık akarken, daha önce hiç hissetmediğim bir acı içime yerleşti.

Vücudumu incelemeye devam etmeden önce sertçe yutkundüğünü duydum. Göğüslerimi görünce çenesini sıktı. Gözlerini hiç kırpmadığını düşündüm. Ben de öyleydim. Her hareketine hayran kalmıştım. Vücudunun beni görünce verdiği tepkilerin küçük detaylarına. Göz bebeklerinin büyümesi gibi. Benimkiler de öyle miydi acaba?

Reyna odada olmasaydı, beni yatağa atıp tecavüz eder miydi diye merak ettim. Yüzündeki açlık, bunu yapabileceğini gösteriyordu. Ama bunu hayal ediyor olmalıyım. Reyna onu zorladığı için bunu yapıyordu.

Reyna'nın ayağa kalkıp yatağa yaklaştığını duydum. Bizi izlemek için daha iyi bir pozisyon, sanırım. O, yatağın kenarına oturup o lanet şarap kadehini çevirirken, yatak çöktü. Olanları unutmak için daha fazla içmeliydim.

"Çok stresli görünüyorsun Emilie. Ladon, ona yardım etsene." Ladon, arkamdaki odanın köşesindeki bir noktaya bakıyordu, ama Reyna konuştuğunda omzunun üzerinden arkasına baktı. Kafasını eğdi Reyna onun yerine cevap vermekten çok mutluydu.

"Bilirsin... onu yatır ve onu *memnun et*."

Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı ve küfrettim. Onun beni etkilediğini ona belli etmemeye kararlıyım. Ladon kaşlarını kaldırarak dikkatini tekrar bana çevirdi. Tanrım, onun bakışları altında yutkunmak çok zordu.

Derin bir nefes aldım ve onun benim için bunu yapmak zorunda kalmaması için yer değiştirdim. Yanına oturdum ve uzandım. Kürkten yapılmış battaniye tenime çok hoş geliyordu ve bunun beni rahatlattığını itiraf etmekten nefret ediyordum. Yatakta geriye kayarken Ladon yanıma diz çöktü.

Reyna homurdandı. "Tanrılar, ikiniz de çok sıkıcısınız. Daha önce bir kadını memnun etmiş gibi davran, Ladon. Biliyorum, yapmışsındır."

Tereddüt etmeden ona tiksinti dolu bir bakış attım. Nasıl onun yüzüne bunu söyleyebilirdi? Nasıl ona yaptırdıklarıyla alay edebilirdi? Hem de şu anda onu bana yapmaya zorlarken?

Uyluklarımı birbirine bastırdım. Reyna, misafirlerinin hiçbirinin bana girmesine izin vermemişti. En azından penisleriyle. Aynı kural Ladon için de geçerli miydi?

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Gerçekten çok korkmuştum. Hiç kimseyle yatmamıştım. İlk seferimin, kaçırın kişinin gözleri önünde, düşmanımdan samimi oda arkadaşına dönüşen biriyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Ya acırsa? Ya kanarsam? Düşüncelerim hızla akıyordu ve gerçek panik tecavüze uğramış olmam gerekirken, bekaretimi kaybetmeyi düşünmenin ne kadar saçma olduğunu düşünerek neredeyse gülecektim. Belki de her ikisi için de çılgına dönmek normaldi.

"Sana çok hevesli görünüyor. Ya da belki gergin? Al. Biraz daha şarap iç, Emilie."

Reyna kadehini uzattı, ama kırmızı sıvı dudaklarıma ulaşmadan, bir kısmı göğsüme damladı. Bana kasten döktü ve şoktan ağzım açık kalırken, Reyna eğilip göğsümün şişkinliğini yaladı.

Bitirdiğinde bana baktı. "Oops. Ne sakarım. Ladon..." İki parmağıyla bir işaret yaptı ve gözlerim ona kaydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun talimatını mükemmel bir şekilde anlamıştı.

Tamamen dehşet. Ve belki biraz da tiksinti? Bunun bana yönelik olup olmadığını merak etmeden edemedim. Bana dokunmak istemiyor muydu? Birlikte geçirdiğimiz haftalardan sonra bile hala beni kendinden aşağı görüyor muydu? Utancım daha da arttı.

Ladon'un eli dizimin içinden kalçama doğru kaydı ve amımın birkaç santim uzağında durdu. Hâlâ bacaklarımı sıkıca kapatıyordum ve o, bacaklarımı ayırmadan elini daha fazla hareket ettiremiyordu.

Diğer elini dizimin arkasına doladı ve yavaşça çekti. Bacaklarım eridi ve beni istediği gibi konumlandırabildi. O dizimi büküp yana doğru iterek beni genişçe açarken, ben titrek bir nefes verdim. Bacaklarımın arasına yerleşti ve ben tavana bakarak gözlerine bakamadım.

Sadece parmaklarının dokunuşu bile beni çılgına çevirmeye yetmişti. Soğuk tenimde çok sıcaktı, çok narindi ama aynı zamanda çok da güçlüydü. Sabit bir elin tüy kadar hafif dokunuşları, o bana yaklaşırken... yaklaşırken... kalçalarımı öne doğru itmeme neden oldu...

Tanrım, *tahrik* olmuşum. Ve o da bunu biliyor olmalıydı. Ona tamamen açık bir şekilde sergilendiğimden, bacaklarımın arasındaki parıldayan nemi görmüş olmalıydı.

Parmağı sonunda klitorisimi okşayıp kıvrımlarımın üzerinden aşağı doğru kaydırduğunda nefesim kesildi ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Parmaklarım altımdaki yumuşak battaniyenin kumaşını sıkıca kavradı. Beni önce tahrik edip sonra işini bitirmesinin mi, yoksa hemen işini bitirmesinin mi daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Parmağı kolaylıkla yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyordu ve benim bu kadar ıslak olmam hakkında ne düşündüğünü merak ettim. O da tahrik olmuş muydu? Yoksa beni bunun için yargılıyor muydu? Girişimi ne kadar çok tahrik ederse, nefes almam o kadar zorlaşıyordu.

Zihnim ve bedenim çelişki içindeydi — bir yarısı onu içimde hissetmek istiyordu, diğer yarısı ise bunun ne kadar *yanlış* olduğunu görebiliyordu.

Onun dokunuşunun altında kıvranırken, o anda düşüncelerimi susturup bedenimi dinlemeye karar verdim. Sonra pişman olabilirdim. Şu anda sadece

onu istiyordum. Parmaklarını içimde. Ağzını benimde.

O kadar gergindim ki, parmağını bile sokmadan patlamak üzereydim. Hâlâ o sinir demetini okşuyor ve kendi uyarılmamla beni tahrik ediyordu.

Gözlerine bakacak cesaretim yoktu, ama parmağını içime soktuğunda başım birden yukarı kalktı ve onun bana büyük bir hayranlıkla baktığını gördüm. Dudaklarımı ısırarak bir inilti çıkardım ve üst vücudu gerildi.

Yavaşça parmağını çekti ve sonra tekrar içeri soktu. Daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde vücudumu çalıştırmasını izledim. Her vuruşunda parmağını sıkıca kavırıyordum, daha fazlasını istiyordum.

Ladon parmağını tamamen çıkardı, ikinci parmağını sokmadan önce klitorisimi tekrar ovuşturdu. Diğer eli bacaklarımı genişçe tutmasaydı, elini uyluklarımın arasına sıkıştırıp o cennet gibi parmaklara sürtünürdüm.

İç duvarlarımı büyük bir hassasiyet ve ustalıkla okşadı. Sanki vücudumu tanıyormuş, beni zirveye çıkaracak her noktayı biliyormuş gibiydi. Beni sadece hayal ettiğim şekillerde gerdi, doldurdu, beni havaya uçuran noktaya bastırdı. Bacaklarım titredi ve baskının arttığını hissettim. Dayanılmaz bir ihtiyaç. Kalçalarımı onun eliyle aynı ritimde hareket ettirdim, her itişine karşılık verdim.

Çok yakındım, çok yakındım.

"Yeterli, sanırım," dedi Reyna. Onun izlediğini bile unutmuştum. Ladon ona hızlıca bir bakış attı ve sonra parmaklarını çıkardı. Ben onun bileğini tuttum. Onun içimdeki hissini kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

O rahatlamaya *ihtiyacım vardı*. Reyna da bunu biliyordu. Ladon elini benim tutuşumdan çekip geri kalanını da çıkardığında güldü.

İçimdeki boşluk yıkıcıydı. Hele de uyarılmanın yokluğu beni gerçeğe geri döndürdüğünde. Bu karanlık odaya, dağın içinde hapsolmuş, Ladon'la akıl almaz şeyler yaparken. Suçluluk dalga dalga üzerime çöktü.

Ladon bana bakmıyordu ve gözlerim yaşlarla doldu.

Reyna daha da kötüye gidemezmiş gibi, Ladon'a tekrar seslendi. "Merak ediyorum... Emilie senin tadını aldı, Ladon. Onun tadı nasıl merak etmiyor musun?" Dudakları hırçın bir şekilde kıvrıldı, sonra parmaklarını ağzına götürüp emdi. Parmaklarını temizlemek için uzun uzun yaladı ve bitirdiğinde dudaklarını da yaladı.

"Ee?" diye sordu Reyna.

"Lezzetli," diye tükürdü. Bunun sadece Reyna'yı kızdırmak için olduğunu biliyordum, ama utançtan ölebilirdim. Yanaklarım hiç bu kadar kızarmamıştı.

Reyna sırıttı. "Emilie, gitme zamanı."

Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım, ama gözleri bana dikildiğinde harekete geçtim. Yatağın kenarına sürünerek kıyafetlerimi topladım ve aceleyle giyindim.

Kapıya doğru koştum, ama kapıyı açmadan önce Ladon'un hala yatakta diz çökmüş olduğu yere baktım. Omuzları çökmüştü ve benim hissettiğim kadar acı çekiyor gibi görünüyordu.

Reyna parmağını omzuna batırdı ve Ladon yatakta dönerek tavana baktı. Reyna onun üzerine oturup bornozunu bağlayan düğümü çözdüğünde Ladon gözlerini kapattı. Kumaş kalçalarının etrafına düştü ve ben daha fazla izleyemedim.

Kapıyı açtım ve sessizce dışarı çıktım. Luther hala orada duruyordu, beni sessizce odama götürmek için bekliyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ladon

Bu hissi ancak uyuşukluk olarak tanımlayabilirdim. Uyuşmuştum.

Gözlerimi kırpmadan tavana bakıyordum, sadece göğsümün üzerine yayılmış siyah saçları görebiliyordum. Reyna'nın bacağı kalçama uzanmıştı, bornozu çıplak vücudunu sadece kısmen örtüyordu. Göğsü yanıma sıcak geliyordu, ama ben tamamen ve tamamen soğuk hissediyordum.

Ölmüş gibi hissediyordum. Vücudum cansızdı. Kanım akmiyordu. Her nefesimi lanetledim çünkü bana bunun gerçek olduğunu hatırlatıyordu. Hala hayatta olduğumu ve bu kabusun bitmediğini.

Günleri saymayı bırakmıştım. Dağların zirvelerinin altında iki aya yaklaşmış olmalıyız. İki ay boyunca kullanılıp atıldık. İki ay boyunca evcil hayvandan biraz daha az bir şey olduk. Reyna'nın oyuncağı.

Ona baktım. Tembelce göğsüme daireler çiziyordu. Boğazındaki damar atıyordu ve ben sessizce onu kesip açmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Onun kanı serbestçe akıp çenemden aşağı akarken, gözlerinden hayatın çekildiğini izlemek için onu ısırp durmak.

Bunu yapsaydım, dağın tüm canavarları beni bir anda öldürürdü. Aslında, muhtemelen acele etmezlerdi. Muhtemelen önce Emilie'yi öldürürlerdi ve beni izlemeye zorlardı. Sonra yavaşça beni de işkence ederek öldürürlerdi.

Emilie'ye ne yapabileceklerini hayal ederken kalbim durdu. Onun korku dolu bakışını hayal etmeme gerek yoktu. Zaten görmüştüm. Onu ben yaratmıştım.

Kullanılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve şimdi Reyna beni Emilie'yi kullanmaya zorluyordu. O benim sikimi ağzına almıştı. Ve ben de parmaklarımı onun içine sokmuştum

. Kendimden iğreniyordum. Reyna'nın yatak odasından çıkmak istesem de, Emilie ile tekrar yüzleşmekten korkuyordum.

Parmaklarımdan çıkardığımda yüzündeki dehşet ifadesini çok net görebiliyordum. Benim neden olduğum acı dolu ifadeyi.

İç geçirdim ve Reyna cildime yaptığı hareketi durdurdu. Oturup penceresinin ötesindeki ayı seyretti. "Sanırım kendi odana dönme vaktin geldi. Ne de olsa yarın yoğun bir günün olacak."

O benim uyluklarımın üst kısmını okşadı, parmakları tehlikeli bir şekilde benim penisime yaklaşıyordu. Her şey normalmiş gibi davranması beni çılgına çevirdi. Sanki Emilie ve ben sadece *misafirdik* ve lüks konaklamamız için *minnettar* olmamız gerekiyormuş gibi.

Bunların hiçbiri normal değildi. Ve o delinin tekiydi.

Bornozunu toplayıp omuzlarına geçirdi ve karnının üzerinde düzgün bir düğüm attı. Kendi kıyafetlerimi almak için yatağın ucuna doğru sendeledim. Ben pantolonumu iliklerken elini sırtımda gezdirdi ve tüylerim diken diken oldu. Duşa girmek için sabırsızlanıyordum. Sıcak suyun cildimi yakmasını ve onun izlerini silmesini hissetmem gerekiyordu.

Reyna parmak uçlarına yükseldi ve kulağımın hemen altına, boynuma bir öpücük kondurdu. Titredim ve ondan bir adım uzaklaştım. Kahkahasının sesi odayı doldurdu.

"Küçük anlaşmamızı sevmiyormuş gibi davranma Ladon. Vücudunun bana nasıl tepki verdiğini hissediyorum."

"Bana zorladığın şeyleri kontrol edemem. Sen özel biri değilsin," diye homurdandım. "Benim irkilmemi de hissediyor musun? Yüzümdeki mide bulandırıcı ifadeyi görüyor musun?"

Yüzüme tokat attı, cildimde karıncalanma hissettim. Bana yaşattığı diğer her şeyden çok acıyı tercih ederdim.

"Özel değil miyim?" diye bağırdı. Göz bebekleri büyümüştü ve yine akıl sağlığından şüphe ettim. Bu sefer gülme sırası bendeydi.

"Hayır. Sen kendi başına bir erkeği baştan çıkaramayan bir fahişesin, bu yüzden tecavüze başvuruyorsun. Beni iğrendiriyorsun."

Reyna öfkeyle hareket etti, beni testislerimden yakaladı ve ne kadar mücadele etmek istesem de, bileklerimin yanlarıma bağlandığını fark ettim. Yumruğunu sıktı ve ben de çılgılık atmamak için dilimi ısırdım.

"Dikkatli ol, Ladon. İster inan ister inanma, senin sikine daha kötü şeyler de yapabilirim. Belki köpeklere yem ederim?" Gözleri,

"Beni bu kadar aşağılık mı buluyorsun? Acaba senin değerli Emilie senin hakkında ne düşünüyor?"

Kaşlarımı çattım, sonra hızla ifadesiz bir yüz ifadesine geçtim. "Emilie'nin bununla ne ilgisi var?"

Dilini şaklattı. "Ona bakışın oldukça açık. Sadece... bence o da seni aynı derecede aşağılık buluyor. Zavallı küçük Emilie bu gece ağlayarak buradan kaçmak üzereydi. Ona da bir şeyler yapmadın mı? Onun rızası dışında?"

"*Sen* yaptın bunları." Yumruklarımı sıktım, ama yine de ellerimi hareket ettiremedim. Nasıl olur da benim hatalı olduğumu ima eder?

"Kesinlikle yapmadım. Ben sadece istedim, sen de yaptın. Bugün ellerinde sihirli bir çekim hissettin mi, Ladon? Yoksa kendi isteğinle mi hareket ettin?"

Kusmak istedim. Reyna her gece bana bir şeyler yapmaya zorluyordu. Ve her gece ona karşı koyamıyordum. Her gece içimden çılgılık atarken itaat etmek zorundaydım. Bir noktada direnmeyi bıraktım. Bu gece beni o mu hareket ettirdi? Yoksa kendi isteğimle mi yaptım? Her şey çok bulanıktı.

Reyna yine güldü ve ben onun yüzündeki sırıtışı silmek istedim. "Yakında görüşürüz Ladon. İyi geceler."

Odaya döndüğümde Emilie duvara dönük uyuyordu. İçeri girip kapıyı sessizce kapattığımda kıpırdamadı. Hemen duşa gittim ve kıyafetlerimi çıkardım. Musluğu sonuna kadar açtım, vücudumu sabunla köpürttüm ve cildim kızarana kadar ovuşturdum.

Sonra yere çöktüm ve gözlerimi kapattım. Reyna'nın sözleri zihnimde yankılanarak beni suçluyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Bu beni çıldırtmaya yetiyordu.

Sıcak su oda sıcaklığına, sonra da buz gibi soğukluğa dönene kadar altında kaldım. Sonra dişlerim titremeye başlayana ve cildim uyuşana kadar biraz daha kaldım. Duygusuzluğu memnuniyetle karşıladım.

Suyu kapatıp yatmak için bol polar pantolon ve pamuklu gömlek giyerken borular gürültüyle çalışıyordu. Yorganın altına girerken Emilie'yi uyandırılmaya çalıştım, ama o hemen bana dönerek yüzünü bana çevirdi.

Gözlerinde yansıyan ışığı görebiliyordum ve kalbim hızla atıyordu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama hiçbirisi doğru gelmiyordu.

"Seni uyandırmak istemedim," diye fısıldadım, mırıldanmak için en kolay kelimeleri seçerek.

"Uyandırmadın. Ben bekliyordum." Diye iç geçirdi ve elini yanağının altına kaydırды. Ben de yan dönerek, başımı bükülmüş koluma dayayarak ona aynısını yaptım. "Özür dilerim."

Alaycı bir şekilde güldüm. Bu konuşmayı tekrar yapmayacaktık. "Lütfen benden özür dileme. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

Boğazıma bir şey takıldı. Tek düşünebildiğim Reyna'nın bana söylediği son sözlerdi. Duyduğum suçluluk duygusu çok ağırdı ve pişmanlığımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Emilie avucunu yanağıma bastırды ve titrediğimi fark ettim.

"Sen de bilmiyorsun, Ladon."

Başımı salladım. "Hayır, var. Asla yapmamalıydım... Bunu bilerek yaşayamam..." Dilim şişmiş ve ağırlaşmıştı, konuşmam çok zordu. "Reyna dedi ki..."

"Ne dediği umurumda değil. Kafanı yalanlarla doldurmasına izin verme. Anlamıyor musun? Seni her şekilde incitmek istiyor."

Tanrım, itiraf etmeme izin vermeyecekti. Her şeyi bilen küçük hanım. Sinirlendim. "Lütfen. Konuşmama izin ver. Söylemem gerek."

Elini geri çekti ve dudaklarını büzdü. Bu tepki bana çok tanıdık geldi. Renoa'daki ilk günlerimizi hatırladım ve bir an için kendimi tamamen normal hissettim.

Derin bir nefes aldım. "Emilie, benden nefret etmeyeceğine söz ver." Yanaklarında bir gülümseme belirdi. "Tabii ki nefret etmeyeceğim." "Ciddiyim. Sana söylemem gereken şey... Kendimi kötü hissediyorum."

Biraz endişeli görünme nezaketini gösterdi. "Devam et."

"Reyna, ben gitmeden önce bana bir şey söyledi. Dedi ki... bana hiçbir şey yapmaya zorlamadığını söyledi. Büyülü bağları kullanmadığını söyledi. Her şeyi kendim yaptığımı söyledi. Senin... senin... benim de onun kadar aşağılık olduğumu söyledi."

Benim demek istediğim bu değildi. Reyna'nın söylediği gibi beni iğrenç bulup bulmadığını sormak istemiştim, ama reddedilme korkusu beni ele geçirdi. Elbette Emilie benden iğreniyordu. Tanrı aşkına, o benim kardeşimle nişanlıydı. Asla benim olmamalıydı. Ve ondan bunu inkar etmesini istemek? Bu inanılmaz derecede bencilce gelirdi.

"Ladon, bunu son kez söyleyeceğim. Sen de suçlu değilsin. Senin uzuvlarını zorla hareket ettirmemiş olması umurumda değil. Onun başka

ikna yöntemleri var. Onu dinlemeseydin, elini zorlardı. Ya da küstahlığın için sana işkence ederdi. Aynı şeyi kendim için de söyleyebilirim. Beni zorlamadı... zevk almam için."

Sessiz kaldım. O kadar sessizdi ki, yutkunmasını duyabiliyordum. Bundan zevk mi almıştı? İmkânı yok. Buna bir saniye bile inanmadım. Ellerimi ondan çektiğimde yüzü acı dolu bir ifadeyle doluydu.

Boğazımı temizledim. "Oldukça üzgün görünüyordun."

Loş ay ışığında bile, solgun teninde yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görebiliyordum. "Ben... hayal kırıklığına uğramıştım."

İçimde bir şey çarpıyordu — serbest bırakılmak isteyen ilkel bir canavar. Bu tehlikeli bir alandı. Gerçekten çok tehlikeli. "Oh," diyebildim sadece. "Tamam."

Artık o anı daha net hayal edebiliyordum. Ancak onun acı dolu ifadesini görmek yerine, zihnim onu tatmin edemediğim gerçeğiyle uğraşıyordu. Gerçekten tehlikeli.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefes verdi. Aramızdaki küçük mesafe aynı anda sonsuz ve minik geliyordu. Yaklaşmak mı, yataktan atlayıp tekrar duşa girmek mi istediğimi bilmiyordum. Bizi birbirimize çekmek için çaresizce bir manyetik güç beni çekiyordu. Ruhlarımızı birbirine bağlamak için.

Ona tatminin nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim.

Bakışları dudaklarımdan gözlerime gidip geliyordu ve dili pembe dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıktığında, kendi dudaklarımla onun ağzını kapatmak istedim. Onun özünde kaybolmak istedim.

Kolumu kaldırıp beline dolayarak onu kendime çekmek istedim, ama o anda bir şimşek odayı aydınlattı. İkimiz de irkildik. Gök gürültüsü çaktı ve tavandaki küçük ızgaradan yağmur sesi geliyordu. Aramızda oluşan ateş söndü.

Emilie benden uzaklaştı, tenim onun sıcaklığının yokluğunu hemen hissetti. "İyi geceler, Ladon," dedi sessizce.

Onun kendini kontrol etmesini takdir etmek zorundaydım, her ne kadar bundan nefret etsem de. Tanrılar biliyordu ki, o anda benim kendimi kontrol etmem mümkün değildi. "İyi geceler."

Yirmi Yedinci Bölüm

Emilie

LADON SONRAKİ HAFTA beni görmezden geliyor gibiydi. En azından, benimle aynı odada mahsur kalmışken elinden geldiğince. Benim küçük sohbet girişimlerimi savuşturdu ve günlük sifonlama seanslarımız dışında bana dokunmaktan da kaçındı.

Bir an için, onun benden hoşlandığını düşünmüştüm. Yanılmıştım, benden iğrenmiyordu. Reyna ile *yaşadığımız olaydan* sonra, o gece beni öpmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Açıkçası yanılmıştım. Belli ki hala beni kendinden aşağı görüyordu. Beni düşünmek bile onu tiksindiriyordu. Zaten en iyisi böyleydi. Kardeşiyle nişanlıyken Ladon'la bir ilişkiye girmemem gerekiyordu.

Kardeşi... Cyrus'u her düşündüğümde moralim bozuluyordu. Onu özlediğim için değil. Bana vaat edilen hayatı özlüyordum. Geleceğim konusunda bana söz hakkı vermedikleri için aileme çok kızgındım. Artık hiç bir geleceğim yoktu. Sahip olduğum her şey için minnettar olmalıydım.

Ne aptal bir kızdım ben.

Ladon'a yük *olmak* istemediğim için duşta uzun süre kaldım. Davranışları çok çocukçaydı; bununla uğraşmak istemedim. Saçımı iki kez şampuanla köpürttüm ve üçüncü kez yapmayı düşündüm ama bunun israf olacağına karar verdim.

Suyu kapattım ve dışarı çıktım, havluyu göğsüme sardım ve sabit kalması için sıkıca tuttum. Bulanık aynada, yüzümün zayıf hatlarını görebiliyordum. Tanrılar, çok solgun ve hastalıklıydım. Her şeyi verirdim

Dreslen'in sıcığı birdenbire o kadar da dayanılmaz gelmedi.

Saçlarım karışık ve dağınıktı, taramaya başlamadan önce parmaklarımı dikkatlice saçlarımın arasından geçirmem gerekti. Kaçırılacağımı bilseydim, saçlarımı kestirirdim. Bu düşünceyle biraz güldüm.

Mükemmel. Esaretimde histerik bir duruma gelmişim.

Ladon'un aynadan bana baktığını fark ettim. Yakalandığını anlayınca hemen başka yere baktı. Birden havlumla çok açıkta hissettim ve giysilerimi giymeye karar verdim. Sessizce giyinirken, Reyna'nın bugün bizim için ne tür korkunç şeyler hazırladığını merak ettim.

O gün yine salonun temizliğine döndük. Odaya girmek bile tüylerimi diken diken ediyordu, ancak gün ortasında oda çok farklı görünüyordu. Reyna'nın misafirleri ağırlamak için ayarladığı koyu kırmızı renkli ortam aydınlatması yerine, ışıklar parlaktı.

Bu büyücü ışıkları parlak beyazdı ve mobilyaların üzerindeki her bir toz zerresini ve izi vurgulayarak temizlememizi kolaylaştırıyordu.

Ladon el süngeriyiyle yeri ovmaya başladı, ben de malzeme arabasından kumaş temizleyicisini aldım. Bu sefer lekelerin ne olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Misafirlerden biri şarabını döktüğünde oradaydım. Bir başkasının koltuğun kolunu sigarasını söndürmek için kullandığını görmüştüm.

Geçen hafta sadece bir kez çağrılmışım, ama Ladon... neredeyse her gece çağrılmıştı. Bazı geceler ben yatmaya gittikten çok sonra bile dönmüyordu. O geceler kendimden çok onun için öfkeleniyordum. O bunu hak etmiyordu. İkimiz de hak etmiyorduk.

Bir bez almak için malzeme arabasına döndüğümde, Ladon'la karşılaştık.

Beyaz saçlarını eliyle düzeltti ve işine geri döndü.

Sabrim sınırına ulaşmıştı. "Burada kaldığımız süre boyunca beni görmezden mi geleceksin?"

Bana boş bir ifadeyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen hafta bana neredeyse hiç konuşmadın. 'Affedersiniz' ya da 'Çarpıp özür dilerim' bile diyemiyor musun?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Özür dilerim."

Hayal kırıklığından çığlık attım ve bezini yüzüne fırlattım. O da hiç zorlanmadan onu yakaladı ve güldü. "Tanrım, prenses. Dikkatimi bu kadar çok çekmek istiyorsan, öyle söylemen yeterliydi."

Onu öldürecektim. Reyna onu öldürmek istiyorsa, sıraya girmesi gerekecekti. Onu ittim ve o birkaç adım geriye sendeledi, şaşkınlıkla bana baktı.

"Senin neyin var?" diye sordu.

Onu tekrar ittim ve bacakları kanepenin kenarına çarptı. Neredeyse devriliyordu. Ben de onu tekrar ittim. Bileklerimi yakaladı ve hırladı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye homurdandı.

"Evet, evet, kaybettim. Burada aklımı kaçıyorum ve sen beni terk ettin. Zihinsel olarak beni terk ettin." Bileklerimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu. "Bu ne cüret?"

Tutuşu yumuşadı, ifadesi de öyle. "Emilie." Adımı yumuşak ve yavaşça söyledi, sanki bir dua gibi. Umutsuz bir yalvarış gibi. "Hâlâ buradayım."

"Değilsin. Burada değilsin. Gerçekten değil. İhtiyacım olduğu gibi değilsin. Bu işte birlikte olmamız gerekiyor."

"Buradayım," diye tekrarladı. Sonra başparmağıyla yanağımı okşadı ve ağlamaya başladığımı fark ettim. Nefesim kesildi ve tekrar geri çekilmeye çalıştım. Bu sefer beni bıraktı ve bir adım geri çekilmeme izin verdi.

Bana çok müdahaleci bir bakışla baktı. Hala giysilerim üzerimde olmasına rağmen, savunmasız ve tamamen çıplaktım. Rahatsızlık içinde kollarımı çektim. O bakıştan kendimi korumak için bir şeye ihtiyacım vardı. Kalbimin ve ruhumun her parçasını görebilen o bakıştan. Beni korkutan ve arzuladığım şeylerden. Onun hepsini görmesine hazır değildim.

Ladon yere baktı, bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra gözleri bana döndü. "Bana dürüstçe bir şey söyle, Emilie."

Burnumu çektim ve başımı salladım. Gözlerim hala taze gözyaşlarıyla yanıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yutkundu. Sesi kısılmıştı. "Sana dokunduğumda aklından ne geçiyordu?"

Nefesim tamamen kesildi. Kalbim durdu. Gömleğimin altında göğsümün kıpkırmızı olduğundan emindim. Tanrıya şükür bu bluzun yakası yüksekti.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Bana başka bir şey sor." Hala kendi duygularımı anlamaya çalışırken bu soruya nasıl cevap verebilirdim? Ona daha fazlasını istediğimi söylersem ne olurdu? Benimle alay eder miydi? Onu istersem bu ne anlama gelirdi? Hasta bir insan olduğumu mu? Ladon'un beklediği gibi Cyrus'a ihanet ettiğimi mi? Bu bir tuzak mıydı?

"Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim," dedi ve bir adım öne çıktı. Ben de geri çekildim, aramızdaki mesafeyi koruyarak.

"Lütfen, yapma."

Hareketsiz kaldı ve yüzünde hayal kırıklığı ifadesinin belirlediğini sandım. Elbette, bunu hayal etmiştim. "Tamam," dedi.

Elindeki süngeri boş boş oynadıktan sonra işine geri döndü. Diz çöküp tekrar ovmaya başladı. Ben de bunu işime dönmem için bir işaret olarak aldım. Bu konuşma bitmişti ve başladığımızdan daha iyi durumda değildik. Hâlâ kendimi yalnız hissediyordum... terk edilmiş.

"Eskiden resim yapardım," dedi ve ben durakladım. "Gençken, babam öldükten sonra. Annem ve zihin terapistim beni teşvik etmişti. Kendimi ifade etmekte pek iyi değilim. Birçok şeyi içime atıyorum. Annem bu konuda babama çok benzediğimi söylüyor. Sanat benim çıkış noktamdı."

İçini çekti ve başını gökyüzüne doğru eğdi. "Demek istediğim, seni terk etmedim, Emilie."

Yenilgiye uğramış, hatta işkence görmüş gibi görünüyordu. Yanına diz çöküp onu sıcak bir kucaklamaya sarmak için kendimi zor tuttum. Nefesim kesik kesikti, onun devam etmesini bekliyordum.

"Seni terk etmeye niyetim yok. Sen ve ben... bu işte birlikteyiz. Sana başka türlü hissettirdiysem özür dilerim."

İtirafının onun için kolay olmadığını biliyordum. Bana verdiklerinin karşılığında ona dürüstçe bir şey söylemek için cesaretimi topladım. "Düşünüyordum da... Reyna'nın odada olmamasını dilerdim. Bunun gerçek olmasını dilerdim."

Hemen, samimiyetimi sorguladım. Ladon bunu yüzüme vurup bana karşı kullanır mıydı? Ama birkaç kez gözlerini kırptı, ağzı hafifçe açıldı. Yanaklarında pembe bir leke gördüğümü sandım. "Sen benim ölümüm olacaksın."

O gece uykuya dalmak hiç olmadığı kadar zordu. Ladon'a itiraf etmek, ona her şeyi açığa vurmak, bir tür özgürlük hissi veriyordu. Ama aynı zamanda korkutucu bir yanı da vardı ve bu da beni uyanık tutuyordu.

Beni alay etmemişti. Hasta ya da sapık olduğumu söylememişti. Beni azarlamamıştı da. Düşündüm ki... O da aynı şeyi hissetmiş olabilirdi. Kafam karışık ve düşüncelerim durmak bilmiyordu.

Ayrıca belime dolanan kolunu da düşünmeden edemiyordum. Ladon, göğsünü sırtıma dayayarak uykuya dalmıştı, özellikle soğuk bir gecede beni sıcak tutuyordu. Bu hem onun hem de benim için iyiydi. Vücut ısısı, soğuk havayı uzak tutmanın en iyi yoluydu.

Kolunu bana doladığında ve beni daha sıkı kendine çektiğinde onu durdurmadım. Aslında, her dokunuşumuzun tadını çıkararak ona daha da yakınlaşmış olabilirim. Her temas noktası damarlarımda enerji dolaşmasına neden oluyordu. Yaşamak için harika, ama uyumaya çalışmak için berbat bir deneyimdi.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım daha da ızdırap vericiydi. Reyna her birinde beni rahatsız ediyordu. Tekrar tekrar benimle alay ediyordu. Ne kadar önemsiz olduğumu anlamamı sağlıyordu.

O seni asla istemeyecektir. Seni aptal kız.

Onun kıyafetlerini çıkardı ve saniyeler sonra vücutları birleşti. O, onun üstüne çıkmıştı ve ben sadece donakalmış bir şekilde izleyebiliyordum. Reyna'nın alaylarına katılmak için dudaklarını ondan ayırdı.

Benden hoşlanabileceğimi düşünmek için aptal olmalısın. Kendine bir bak. Sen bir hiçsin.

Rüzgar zihnimi sarstı ve görüntüleri gölgeler gibi dönüp durdu, Ladon yerde diz çökmüş, Reyna ise onun üzerinde dururken yeniden şekillendi. O acı içinde kıvrılırken, o kahkahalar atıyordu.

Ne yaptığını gör, Emilie. Onu öldürüyorsun.

Hayır. Bu mümkün olamazdı. Durması gerekiyordu. Onu durdurmam gerekiyordu. O ölüyordu, gözlerinden ve kulaklarından kan akıyordu. Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım ve onun çığlıkları daha da şiddetlendi.

Ellerim... ellerim parlak beyazdı. Siyah sarmaşıklar hala bileklerimi süslüyor ve parmaklarıma kadar uzanıyordu. Onlardan karanlık ve kötü bir şey akıyordu.

Onu öldürüyorduk.

Çığlıkları dayanılmazdı. Kemiklerin kırılma sesini duydum ve kolları ve bacakları garip açılarda büküldü. Kanla ıslanmış zeminde bir top gibi kıvrıldı.

Durdur şunu. Durdur şunu.

Ladon bana baktı, yüzü acı içinde çarpılmıştı. Derisi yanıyor ve pul pul dökülüyordu, sanki yere düşen küller gibi.

Durdur şunu. Durdur şunu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Reyna'nın kahkahaları odayı doldurdu. Ne istiyordu? Onu durdurmak için her şeyi yapardım. Kendimi durdurmak için.

Durdur şunu. Durdur şunu.

"Durdur şunu! Durdur şunu!"

"Emilie. Kabus görüyorsun. Uyan, Emilie." Sert eller yanaklarımdaydı. Karanlık bir silüet üzerime eğildi. "Dur!

Lütfen dur! Ona zarar verme."

"Kime zarar vereyim, Emilie? Burada kimse yok. Sadece ben varım. Ben Ladon." "Ladon mu?"

"Evet. Bana bak."

Görüşüm netleşmeye başladı. Uykunun bulanık sisi dağılmaya başladı ve çevremdeki her şeyi görebildim. Odamıza dönmüştük, Reyna ortalarda yoktu. Ladon endişeyle beni inceliyordu.

"Ladon?" diye tekrar sordum. O gerçek gibi gelmiyordu. Elimi uzatıp yüzüne dokundum, o da elimi avuçlayıp avucuma yaslandı.

"Evet, Emilie. Buradayım."

"Çok gerçekçiydi," diye fısıldadım. Ama o oradaydı — derisi, kasları, kemikleri — hepsi sağlamdı. İçinden kan fışkırdığına dair hiçbir iz yoktu.

"Öyle değildi." Saçlarımı geriye doğru taradı ve ben titredim. Sanki bir parçam o kabus sahnesinde kalmış gibi hissettim.

Ladon yanıma uzandı ve beni kollarına aldı. Yavaş yavaş titremem geçti. Parmak uçlarım çıplak göğsünden aşağı, alt karnındaki ince tüylerin olduğu bölgeye doğru kayd. O keskin bir nefes aldı.

Elimi hareket ettirmeye devam etmek istedim, ama vazgeçtim. Yukarı baktım ve onun da bana baktığını gördüm, nefesim kesildi.

"Teşekkür ederim," dedim.

O sırttı, aramızdaki gerginliği biraz hafifleterek, sesi yanağımda tüy kadar hafifti. "Senin için her şeyi yaparım, prenses."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ladon

"YA DENERSEN..."

"Emilie," diye inledim. Saatlerdir, tanrılar tarafından terk edilmiş tünel girişini kurcalıyorduk. Tüm çabalarımın rağmen, duvar yerinden kıpırdamamıştı.

"Yorgun olduğunu biliyorum, ama bir sonraki fırsatın ne zaman geleceğini kim bilir. Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Haklıydı. Bilginler Mağarası'ndaki günlerimiz gittikçe azalıyordu.

"Ellerini ver," dedim.

O da tereddüt etmeden avuçlarını benimkilere koydu. Bu, alıştığımız bir pozisyondu. Bazen sabahları, yataktan kalkmadan önce, tembelce parmaklarıyla oynar, cildindeki siyah mürekkebi izlerdim. Bundan aldığım heyecan, o sarmaşıklardaki büyüü emmekten çok daha fazlasıydı.

Sihri çekip, elimden geldiğince her parçasını emdim. Bir konuda haklıydı; onu depolayabiliyordum. Farkına varmam biraz zaman aldı, ama içimde sihrin biriktiğini hissedebiliyordum. Zamanla geliştirdiğim bir kas gibi. Artık gücümü kullanmak, ilk kaçırıldığımız zamankinden daha kolaydı. Güçleniyordum.

Birkaç dakika sonra, ellerini bıraktım. "Muhtemelen biraz iş yapmalıyız, yoksa Reyna burada hiçbir şey yapmadığımızı düşünecek."

"Muhtemelen haklısın."

O koridordan geçip ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken onu takip ettim. Bu katı düzenlemeyi neredeyse bitirmiştik, sonra sadece birkaç kat daha kalmıştı.

"Yine de acele etmeyelim," dedim. "Biraz iş bırakalım ki tekrar gelmek zorunda kalalım."

Emilie onaylayarak başını salladı.

"Rünler hakkında daha fazla araştırma yaptın mı?" diye sordum, bir kitabı yerine koyarken.

"Yapılacak pek bir şey kalmadı. Rünler oldukça açık. 'Sihir anahtardır.' Ama hangi sihir olduğu belirtilmiyor. Belirli bir büyü m, yoksa bir kalıntı mı gerekiyor? şu anda bu bir tahmin oyunu."

Sesinden hayal kırıklığı duyuluyordu; kaşlarını çatarak homurdandı. Cevabı bulamamak onu ıldırttığını biliyordum. Çaldığı çeşitli kitapları incelerken onu izlediğim süre içinde, Emilie'nin inanılmaz derecede zeki olduğunu anlamıştım. Ve her şeyi bilmemekten nefret ediyordu.

Öğleden sonra boyunca çalışmaya devam ettik, ikinci katı yavaş ve istikrarlı bir tempoda geçtik. Ne yazık ki, ne kadar yükseğe çıkarsak, o kadar az hasar vardı. nc katı inceledim, en iyi tempomuzla gidersek sadece birkaç saat süreceğinden emindim.

Emilie'ye baktım ve o da aynı sonuca varmış gibiydi. Dudaklarını ısırđı ve kaşlarını çattı.

"Biraz rafı devirse ne olur?" diye sordum ve o gülümsedi. "Bu kesinlikle Reyna'nın başımızı belaya sokar."

İ geçirdim ve işe koyulmaya hazırlanırken, uzaktaki bir rafın köşesinden gözlerimin içine bakan birini fark ettim. Gözlerimi kısarak o yöne doğru ilerledim. Yaratık rafın arkasına atladı ve gözümün önünden kayboldu, ben de hızımı artırdım.

Arkamda Emilie'nin ayak seslerini duydum. "Ne yapıyorsun?"

O yaratığı görmemiş olmalıydı.

"şşş," dedim. Bir kez olsun, tartışmadan beni dinledi.

Onu gördüğüm köşeyi döndüğümde, başka bir koridora kaybolmuştu. Ama siyah kanatlarını görmüştüm — harpi. Neden bizden kaçıyordu ki?

Sol tarafa saptı ve sonra tekrar sağa döndü. Mağara hakkındaki bilgisi aleyhime çalıştı ve sonunda izini tamamen kaybettim. Nefesimi düzenlemeye çalışırken sinirden saçlarımı elleriyle taradım.

"O da neydi öyle?" diye sordu Emilie. "Onu görmedin mi?"

"Kimi?"

"Harpy. Neden bizi peşinden koşturuyor?" Emilie gözlerini devirdi. "Muhtemelen onu korkuttun." "Saçma. Ben hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım."

"Onun peşinden deli gibi koşmak dışında," dedi Emilie, koridorun sonuna doğru ilerleyip sıra sıra bakarak harpiyi bulmayı umuyordu. "O biraz ürkek. Fark etmedin mi?"

Bu sefer gözlerimi deviren ben oldum.

Emilie sonunda aradığını sondan bir önceki koridorda buldu. Barış teklifi olarak elini uzattığı harpiyi izledim.

Beni fark ettiğinde, harpi gözlerini kocaman açarak bana baktı ve Emilie'nin muhtemelen haklı olduğu aklıma geldi. Yanlışıyla o lanet şeyi korkutmuştum. Onun bu kadar korkak olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Emilie konuştu ve harpi sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Sorun yok. Sana zarar vermez. Seni korkuttuysam özür dilerim."

Harpy, Emilie'ye hafifçe başını salladı. "Bizi mi arıyordun?" Bir baş sallama daha.

"Bize gösterecek bir şeyin var." Bu bir soru değil, daha çok bir keşifti. Harpinin kaçışımız için yardımcı olabilecek başka bir şey keşfettiği umudu. "Bize gösterir misin?"

Harpy yine şüpheyle bana baktı. "Ondan özür dile," dedi Emilie.

"Ne?"

"Özür dile, pislik."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ben bir şey yapmadım ki."

Emilie'nin bana attığı bakış öfkeden başka bir şey değildi.

"Peki." Ellerimi teslim olarak kaldırdım ve sonra harpiye döndüm. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi. İlk başta seni tanıyamadım, sonra sen kaçtın ve ben en kötüsünü düşündüm. Benden korkacak bir şeyin yok."

Harpy bir kez göz kırptı. Sonra iki kez. Bunun alabileceğim en iyi tepki olduğunu düşündüm. Emilie ve benim

ve ana salondan ayrılan boş bir koridora doğru yol aldı. Koridorda küçük bir ahşap masa ve bir dosya dolabı dışında hiçbir şey yoktu.

Masada yıpranmış, deri ciltli bir defter vardı. Mağaradaki diğer kitaplardan çok daha inceydi. Sirtında bir başlık yazacak kadar geniş bile değildi.

Harpy defteri aldı ve Emilie'ye uzattı, belirli bir sayfayı açık tuttu. El yazısı olduğunu fark etmeden edemedim.

Emilie dikkatlice tutarak okudu. Yüzündeki ifade merak, heyecan, şok ve ardından dehşete dönüştü. "Bunu nereden buldun?"

"Bu ne?" diye sordum.

Beni görmezden geldi ve bir eliyle defteri tutarak harpiye doğru bir adım attı. "Bunu *nereden* buldun?"

Harpy boş boş baktı, herhangi bir açıklama yapamadı. Hâlâ çok kafam karıştı.

"Ne yazıyor?" diye tekrar sordum.

Emilie okuduğu sayfayı tekrar açtı. "Bu bir günlük. Buradaki yazı... tünellerin yapımını anlatıyor. Dağların kendilerinin canlı olduğuna ve tünellerin de tanrılar tarafından yaratılmış canlı şeyler olduğuna inanıyorlardı. Çünkü tünellerin kendi sihirleri varmış gibi görünüyordu ve istedikleri zaman ortaya çıkıp kaybolabiliyorlardı. Siviller, mağara ve tünel dizisi içinde sürekli kayboluyorlardı."

"Ve?"

"Ve bu günlüğü tutan kişi... daha fazla kayıp olmaması için tünellerin girişlerini mühürlemiş... kan büyüsi kullanarak. Onları açmak için *kan* büyüüne ihtiyacımız var."

"Bu ne anlama geliyor? Kimin kanı?"

"Bu eski bir uygulamadır. Çoğu büyücü kan büyüünü barbarca bulur. Bir kurban gerektirir, kan, ki bunu tahmin etmişsinizdir. Sadece bu da değil, genellikle büyü kanla bağlandığında, büyü veya büyüünün etkisi ölümle birlikte geçer. Bu kapıları mühürleyen kişi, ölümünden sonra da onları sağlam tutmak için çok fazla uzmanlığa sahip olmalı."

"Yoksa hala hayatta mı?"

Kız başını salladı. "Sanmıyorum. Tüneller hakkında bir yerde okuduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, Renoa'dan eski bir savaş stratejisi kitabında. Askerlerimiz Sonsuz Gece Savaşı sırasında bunlarla karşılaşmışlar."

Kaşlarını çattı. "Bu yüz yıldan fazla önceydi. Bu büyücünün hala hayatta olması imkansız."

"O zaman nasıl açacağız?"

"Varisin kanı en iyi seçenek olurdu."

Emilie günlüğü tekrar kapattı ve ters çevirdi. Arkasında bir isim kazınmıştı. "Remi Lemaire."

O ismi söyler söylemez inledim. "Ne o?"

"Lemaire... Reyna'nın soyadı." "Ciddi olamazsın."

"Korkarım ciddiyim."

Emilie birkaç saniye boşluğa bakarak seçeneklerimizi değerlendirdi. "Sanırım onun kanından bir örnek almamız gerekecek."

Ben gülerек homurdandım. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun? Yanına gidip burnunu mu kanatacağız? Bu çok iyi olur."

Emilie kıpır kıpır oldu. "Belki... seninle *karşılaştığınız* bir sırada." O devam etmeden önce ağzım açık kaldı.

"Eğer yapabilirsen... bilmiyorum... onu ısır ya da başka bir şey yap. O anlık bir şey gibi görünsün." Yüzümdeki öfke ifadesini görünce donakaldı. "Boş ver. Söylediklerimi unut. Onları açmanın başka bir yolu olmalı."

Motor becerilerimi geri kazanmam biraz zaman aldı. Söylediklerini... önerdiğini sindirmek için. Bu fikir beni dehşete düşürse de, haklı bir noktaya değinmişti. Reyna'nın fazla düşünmeden az miktarda kanını almak için en iyi yol buydu muhtemelen.

Emilie'nin bu fikri nasıl bulduğunu düşünmek bile istemedim. Geçmişte biri ona da aynısını yapmış mıydı? Aniden, Emilie'nin kulağıma yalvarırken ben onun omzunu ısırırkenki görüntüler kafamın içinde canlandı.

İç geçirdim.

"Haklısın. Ne kadar kana ihtiyacımız var?"

Yüzü aydınlandı. "Sadece birkaç damla. Rünlerin üzerine yaymak için yeterli." "Peki bu damlaları nereye koyacağım?"

Oda içinde etrafına bakındı ve sonra dolaplara yöneldi. En üstteki çekmeceyi açtı, birkaç saniye karıştırdı ve sonra ortadaki çekmeceyi açtı. Çöp yığınına karıştırdıktan sonra, heyecanla küçük bir mürekkep şişesi çıkardı.

Şişeyi açtı ve içindekilerin nereye düştüğünü umursamadan ters çevirdi.

"Emilie," diye haykırdım.

Omuz silktili, ama şişeden sadece birkaç damla boşaldı. "Neredeyse boştu."

"Birkaç gün içinde o lekeyi temizlemek zorunda kalırsak, seni suçlayacağım."

Emilie, ben başımı sallarken bana gülümsedi. "Ladon, o lekeyi çıkarmak zorunda kalırsak, bunu bizzat ben halledeceğim. Tanrılar, benim pisliğimi temizlemek zorunda kalmanı istemezler."

Tıpağı yerine taktı ve şişeyi göğsüme bastırdı. Elim hızla onun elini kapattı ve şişeyi aramızda sıkıca tuttu. Gereğinden fazla uzun süre orada tuttum ve gözleri benimkilerle buluştu.

Ben şişeyi parmaklarından çekip cebime koymadan önce bana sorgulayan bir bakış attı. Bir adım geri attım.

"Bununla başa çıkabilir misin?" diye sordu. "Elbette."

Reyna'nın odamıza gelmesini gerçekten istediğim tek gece, onun gelmemeyi seçtiği geceydi. Nedenlerini sorgulamadım. Bir gece huzurlu olabildiğim için minnettar olmaya odaklandım.

Emilie de bu durumdan pek rahatsız görünmüyordu. Reyna'nın kanından birkaç damla almak istese de, beni de tehlikeden korumak istiyordu.

Emilie kitaplarına geri dönerken ben bir dizi egzersize başladım. İkimiz de esaret altında sıkıntıyla başa çıkmak için kendi yöntemlerimizi kullanıyorduk. Ben fiziksel eforu tercih ederken, o zihinsel uyarılmayı tercih ediyordu.

Aynı devreyi dördüncü veya beşinci kez tamamladıktan sonra ona göz attım. Bir eliyle çenesini destekleyerek açık bir kitaba bakıyordu. Sayfayı çevirdiğini görmeyeli epey zaman olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, oturarak.

Bana baktı ve cevap vermeden önce uzun bir süre karın kaslarımı izlemesinden keyif aldım.

"Bence bana dövüşmeyi öğretmelisin. İlk seferinde... Renoa'da, yani... İkimiz de bunu pek ciddiye almadık sanırım. Sana bir şey olursa, en azından kendini savunmanın temellerini bilmeliyim."

Ayağa kalktım ve onun üzerine eğildim. "Bana hiçbir şey olmayacak, prenses."

"Bunu bilemezsin." Kitabını aniden kapattı ve alt dudağını ısırđı. "Bana dürüstçe bir şey söyle."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Neden bana prenses diyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bilmek isteyebileceği onca şey varken, aklında olan tek şey bu muydu?

"Çünkü bu seni rahatsız ediyor."

Gözlerini devirdi, belli ki oyun oynamak istemiyordu. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben prenses değilim. Dreslen'deki resmi unvanım Leydi."

"O zaman sana Leydi dememi mi istiyorsun?" "Hayır," dedi dişlerini sıkarak.

"O zaman ne? Senin gelecekteki *kraliçesi* olduğunla ilgili başka bir kelime duymak istemiyorum."

Bu doğru olsa bile. Bir gün benim rütbemden üstün olacağı düşüncesi beni rahatsız ediyordu. O lanet olası Dreslen'den geliyordu. Ve herkes Osavian'ın Dreslen'den üstün olduğunu biliyordu.

En azından ben öyle sanıyordum. Emilie ile vakit geçirdikçe, onların halkı hakkında inandığım şeyleri sorgulamaya başladım. Onun hakkında yanılmışsam, hepsi hakkında da yanılmış mıydım?

O, üç kelimeyle beni varoluşsal bir krizden kurtardı. "Bana Emilie de."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Emilie

RENOA'DAKİ EĞİTİM korkunçtuysa, Murvort'taki eğitim cehennem azabı gibiydi. İlk eğitim seanslarımızda sahip olduğum tek avantaj öfkemdi. Ladon'a olan nefretim daha çok çalışmamı sağladı. Saldırganlığım beni ölümcül hale getirdi.

Artık bazı engelleri aşmıştık, ama ben her zamankinden daha fazla dikkatim dağınıktı. Her el hareketine aşırı duyarlıyım, hem onun hem de benim. Bir hareketi göstermek için kolumu tuttuğunda. Nişanımı düzeltmesi için göğsüne dokunduğumda.

Ladon, daha iyi bir kelime bulamadığım için, büyüleyiciydi. Her zaman yakışıklıydı, ama bu... Odaklanmakta çok zorlanıyordum. Beni gömleksiz eğitmeyi seçmesi de yardımcı olmuyordu.

Onu lanetleyip dikkatimi dağıttığını söylediğimde, sırtarak, eşit şartlar sağlamak için istersem benim de gömleğimi çıkarabileceğimi kurnazca önerdi. Ve bir anda, külotum ıslanmıştı.

Çok dikkatimi dağıttı.

Reyna'nın oyuncağı olarak görüldüğüm her seferinde, onun hayatındaki tek misyonunun, orgazma yaklaşmamı engellemek olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Ve şimdi Ladon'un nefesi kulağında dans ederken, uyluklarım birbirine sıkıca kenetlenmişti.

"Deniyor musun sen? Sandığımdan daha zayıf olabilirsin," diye mırıldandı ve ben de dirseğimi ona saplamak için yeterince öfke topladım.

, kolunu kolunun altına kaydırıp, bana yüzlerce kez gösterdiği gibi onun tutuşundan kurtulmak için yeterli öfkeyi topladım.

"Daha iyi, ama seni gerçekten incitmeye çalışsaydım, işin bitmiş olurdu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup iç geçirdim. "Ben senin kadar güçlü değilim. Senin kadar kaslı değilim," dedim, onun vücuduna elimi sallayarak. O anda, ön kolundan aşağıya doğru kıvrılan ve sarmaşıklarla birleşen bir damar özellikle dikkatimi dağıtıyordu.

"O kadar güçlü olmana gerek yok. Sadece stratejik olman yeterli. Yere yatıp tekrar çalışalım."

Sırtımı yere yatırırken Ladon karnımın üzerine oturdu. Bütün ağırlığını bana yüklemediğini anlayabiliyordum. Henüz hazır olmadığımızı düşünüyordu.

"Hazır
mısın?"

Başımı
salladım.

O sahte yumruklar attı, ben de fırsat penceresini aradım, yumrukları kaçarak doğru anı bekledim. İşte o an geldi—kendimi onun beline doladım, kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. O tüm gücüyle olmasa da direndi, ben ise topuklarımı yere bastırıp kendimi iterek ikimizi de ters çevirdim, böylece Ladon sırt üstü yatıyordu. "Fena değil," dedi. Sadece elli deneme yapmam gerekmişti. İlk seferinde onu zar zor kaldırabilmişim, bu yüzden bana kolaylaştırdığına emindim.

Uyluklarım birkaç gün içinde o kadar güçlenmemişti.

"Kendini tutuyorsun," dedim.

"Sana herhangi bir acemiye öğrettiğim gibi öğretiyorum. Beş adımı atlayamazsın."

"Senin bir acemiye öğreteceğin kadar zamanımız yok. Bu becerileri *şimdi* öğrenmem gerekiyor."

"Ve yapacaksın," dedi, oturup bir eliyle çenemi tuttu. Başparmağıyla cildimi okşadı ve tanrılar, öğrenmem gereken her şeyi yine unuttum.

Nefesim kesildi ve başparmağı durdu. Elini ve bakışlarını indirdi ve gergin bir şekilde boynunu kırıştırdı.

"Biraz ara verelim."

Eğitime devam etmek istedim ama zihnim çok dağınıktı, düşüncelerimi toparlamak için bir ara vermek faydalı olacaktı.

Günün işleri bitene kadar tekrar antrenman yapacak vaktimiz yoktu. Reyna'nın muhafızı her zamankinden erken geldi ve bizi mutfağı temizlemeye götürdü.

Odamıza döndüğümüzde, Ladon her zamanki rutini olan tavana bakıp Reyna'nın dönüşünü beklemeye başladı. En azından bu günlerde yatmadan önce yemek yiyordu.

Onu rahatsız etmedim. Hazırlanmak için buna ihtiyacı varsa, ben karışmayacaktım. Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı.

Saat gibi, Reyna bir saat kadar sonra Ladon'u almaya geldi. Ladon, onunla gitmeden önce tuvalete gitmek için bir bahane uydurdu. Şişenin yerinde olduğundan ve akşam boyunca keşfedilmeyeceğinden emin olmak istediğini düşündüm.

Reyna beklerken bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum.

İğrenç kaltak.

"Harika bir akşam hazırladım. Bize katılamaman çok kötü, Emilie."

Gözlerimi kısarak baktım.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Beni kışkırtmaya çalıştığından emindim. Bir hata yapmamı ve bunu beni de yanlarında götürmek için bir bahane olarak kullanmasını umuyordu. Bir bahaneye ihtiyacı yoktu. Bu akşam da beni götürebilirdi ve benim bu konuda söz hakkım olmazdı.

Ama onun sadece Ladon'la ilgilendiğine emindim. Beni her akşam çağırdığında, onu on kat daha fazla çağırıyordu. Ona olan şehveti çok açıktı.

Ben ise sadece aşağılanacak bir nesneydim.

Reyna'nın ağzı zoraki bir gülümsemeye dönüştü. Sanki ekşi bir şey emmiş ve buna rağmen gülümsemeye çalışıyormuş gibi. "Sen oldukça küstah bir küçük..."

Gözleri kısıldı. Omzumun üzerinden bir şeye bakıyordu. Ne olduğunu görmek için dönmek istemedim, ama bu durum vücuduma gerginlik yaydı.

Ne olabilirdi? Yatak mı? Battaniye mi? Midem ters döndü ve içim dışıma çıktı. Bir kitap mı?

Yaklaşıp beni kenara itti. Panikledim, Ladon'un acele etmesini diledim. Reyna eğilip çaldığım kitaplardan birini çıkardı. Neyse ki günlük değildi. Köşesi battaniyenin altından zar zor görünüyordu.

"Bunu nereden buldun? Çalışman gereken Bilginler Mağarası'nda bunu çalmamış olamazsın, değil mi?"

Sözlerim tükendi. O kitapla ne yaptığım konusunda tek bir mazeret ya da açıklama bile bulamadım. Beni kurtaran tek şey, kitabın çocuk masal kitabı olması ve daha önemli metinlerden biri olmamasıydı.

"Ben aldım," dedi Ladon, aniden odada belirerek. Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum, ama başımın belada olduğunu anlamak için yeterliydi. Omuzlarını silktili. "Yatmadan önce hafif bir şeyler okumak istedim."

Gözlerini kısarak baktı ve saniyeler sonra Ladon, acı içinde ellerini karnına sararak yere yığıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Dur!"

Yanına diz çöktüm ve vücudu elektrik akımıyla titriyordu, ellerimi ona dokundurmaya çalıştığımda parmak uçlarımdan elektrik akımı geçti.

Yüzü bembeyazdan ateş kırmızısına döndü, sonra yanaklarında morumsu bir renk belirmeye başladı.

"Dur, onu öldüreceksin!" diye bağırdım ve Reyna'ya uzandım. Elimi bileğine doladım ve konsantrasyonu bir anlığına kesildi. Ladon derin bir nefes aldı, ama Reyna'nın gözleri hâlâ tehlikeli bir akımla parlıyordu.

Kolunu salladı ve yüzüme ters vurdu. Parmağımla, yüzüğünün derime batmış olduğu yerde küçük bir kan damlası hissettim. İkinci bir darbe için elini tekrar kaldırdı, ama Ladon'dan aldığım savunma dersleri reflekslerimi büyük ölçüde geliştirmişti.

Yan tarafa eğildim ve iki adımda onun arkasına geçtim. Topuğumu dizinin arkasına çarptım ve o öne doğru sendeledi. Ladon biraz sakinleşmişti ve uzattığı bacağıyla onu yere düşürdü.

Reyna hayvani bir çığlık atarak yere düştü. Siyah elbisesinin uzun eteklerine dolanan Reyna, ayağa kalkmaya çalıştı. Tüm ağırlığımı onun üzerine attım ve ulaşabildiğim her yerine yumruklarımı savurdum.

Bileklerimi onun ince boynuna doladım ve tüm gücümle sıktım. Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim ve parmaklarımla boynunu sıktığımı izlerken, bunu yapabilecek miyim diye merak ettim.

Sonra Ladon yanıma geldi. Bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onu duyamıyordum. Reyna'nın omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu. Sonunun geldiğini biliyordu ve bu beni daha da kışkırttı.

Ladon gözümün ucundan kayboldu ve sonra üzerimde bir gölge belirdi. Aniden, güçlü eller boynumu sardı. Nefes nefese kaldım ve ne kadar az nefes alabildiğimi fark ettim. Ladon... Ladon nefes almamı engelliyordu.

Ne yapıyordu?

Reyna'nın omuzları titriyordu titredi. Ama o ağlamıyordu ağlamıyordu... gülüyordu. Dişlerini sıkarak kelimeleri boğuk bir sesle çıkardı. "Sen... aptal... kız." Onu bıraktım ve bunun yerine Ladon'un ellerine tırnaklarımı geçirdim. Nefes alamıyordum. Göğsüm ağrıyordu ve görüş alanımın kenarları daralmaya başladı. Ne kadar direnirsem, o kadar sıkı sıkıyor gibiydi.

Reyna doğruldu ve elbisesinin tozunu silkeledi. "Burada kimin sözünün geçtiğini unuttun mu? İstersem boynunu kırmasını sağlayabilirim. Seni bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırabilirim. Hayır... Sanırım senin için daha iyi bir fikrim var, tatlı Emilie."

Parmaklarını şıklattı ve Ladon beni bıraktı. Yere düştüm, öksürerek boynumu ovuşturuyordum.

"Emilie," Ladon boğuk bir sesle konuştu. "Emilie, çok üzgünüm. Ben... Ben yapamadım..."

"Sessiz ol," diye bağırdı Reyna. "Bu akşam ikinizden de yeterince sıkıldım. Bu gece sadece Ladon'un hizmetlerine ihtiyacım vardı, ama sanırım ikinizin de bir iki ders daha alması gerekiyor. Tüm evcil hayvanlarımı kırdığım gibi sizi de kıracağım."

Reyna'nın akşam yemeği misafirleriyle ilk karşılaşmamda bana taktığı zarif altın zincirleri özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ta ki ön tarafında safir taşı sallanan deri bir tasma takılana kadar. Çıplak vücudumu örtecek başka hiçbir şey yoktu.

Muhafızlardan biri beni banyo odasından misafirlerin toplandığı salona götürdü. Odanın diğer ucunda Ladon'un gözleriyle gözlerim buluştuğunda yutkundum ve hızla bakışlarımı başka yöne çevirdim.

O da benzer bir şekilde *giyinmişti*. Basit, çivili bir tasma ve arkasına saklanacak başka hiçbir şey. Reyna bu akşam "evcil hayvan" benzetmesini oldukça kelimenin tam anlamıyla kullanıyordu.

. İki koltuk arasında duruyordu, solundaki koltukta yeşil kadife bir elbise giymiş sarışın bir kadın otururken, sağındaki kadın ise gri saçlarına uyan parlak gümüş bir elbise giymişti.

Sarışın kadının elinin Ladon'un sırtına kaymasını fark etmeden edemedim.

Odanın diğer köşesindeki bir osmanlıya yönlendirildim, erkeklerin oluşturduğu bir dairenin ortasına oturtuldum. Erkekler ve kadınlar, kalçalarımın her sallanışını ve göğüslerimin her zıplamasını bilinçli olarak fark ederken, ben başımı dik tutmaya devam ettim.

Osmanlıya oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve kollarımı göğsümün üzerinde tuttum. "Oh, utangaç olma. Gel, yanıma otur." Yaşlı bir adam sırtı ve köpek dişinin olması gereken yerde sahte bir altın diş fark ettim. Cevap vermemi beklemeden beni kucaklayıp kucağına oturttu.

Kıçımı dürten şeyin ne olduğu belliydi.

Dizlerinden biriyle bacaklarımı açtı ve elini uyluklarımın arasına kaydırды. Parmaklarının klitorisime sertçe sürtünmesiyle birden dikleştim.

Dokunulmaktan nefret ediyordum, ama aşağılanmak benim için daha da insanlık dışıydı. Herkesin, o benim girişimi dürtüp okşarken izlemesi. O meme ucumu çimdiklediğinde gülmeleri.

Sıkılana kadar oynadı ve sonra beni bir sonraki kişiye devretti. Bazıları şaraplarından yudum almama izin verdi. Ve ben hiç reddetmedim. Acıyı hafifletmek ve sabah olduğunda her şeyi unutmak istedim. Bazıları bana sigara ikram etti, ama ben hangi uyuşturucuyu kullandıklarını bilmediğim için bunu reddettim.

Bir adam, kolunu gövdemın etrafına sıkıca dolayarak pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştı. "Eminim amın çok sıkıdır."

Ona karşı direndim, ama bunun onu daha da tahrik ettiğinden emindim. Reyna'yı bulmak için çaresizce odaya bakındım. Onun buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Adam kendini okşadı ve bacaklarımın arasına girmeye çalıştı. "Çekil üstümden!" diye bağırdım.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi fırlattı ve yüzüm kanepenin arkasına bastırılmış haldeyken, sonunda Reyna'yı gördüm. Kaşlarını çatı ve bize doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun, Vero? Kuralları biliyorsun."

Vero, eli hala bacaklarımın arasında sıkışmış halde durdu. Bacaklarımı açmayı reddettim.

"Hadi ama Reyna. Sadece bir kez. Bizi daha ne kadar bekleteceksin? Cyrus onun için gelmeyecek belli ki. Onu bakire tutmaya gerek yok."

Reyna hırladı. Beni Cyrus için pazarlık kozu olarak sakladığına şaşırmadım, bu aptalca olsa da. Ladon, Cyrus için benden daha önemliydi. Onu dokunulmaz tutmalıydı, beni değil. Yine de, bunu yaptığına sevindim.

"Beni köpeklerimi peşine salma, Vero," diye tükürdü.

"Ya ödeme yaparsam? Bir yük için ne kadar?" diye şaka yaptı ve neredeyse kusacaktım.

"O satılık değil," diye cevapladı Reyna. Vero homurdandı ve Reyna'nın hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Durumu kontrolünü kaybediyordu. "Belki bir dahaki sefere."

Vero sevinirken gözlerim doldu. Elini çekip, ben yasak bölge olduğum için sikmek için başka bir arkadaşı bulmaya gitti.

Gecenin ortasında, kendimi Ladon'un karşısındaki sandalyede otururken buldum. İki kadın ona sarılmış, boynunu öpüyor ve uzun tırnaklarını uyluğuna sürüyorlardı.

Göğsünden aşağıya bakmamak için elimden geleni yaptım, ama saldırıya uğradığının kanıtları, dişlerini sıkarken yüzünde bile belliydi. Boynunda, damarları düzensiz bir şekilde atarken. Göğsünde, derin nefes alırken.

Bana keskin bir bakış attı, ben de bunun *"benim için endişelenme, kendime bakarım"* anlamına geldiğini anladım. Yine de ona uzanıp teselli etmek istememek zordu.

Ladon haklıydı. Kendimi düşünmem gerekiyordu. Burunlu genç adamın kucağında oturuyordum, o da en kötüsüydü.

Yaşlılar genellikle beceriksizdi ve kadınlar az çok meraklı görünüyordu, ama o adam... o ne yaptığını biliyordu. Beni sadece utandırmak istemiyordu. Kendimden nefret etmemi istiyordu.

Yavaş ve şehvetli bir şekilde başladı, parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdi. Parmaklarını klitorisimin üzerinde döndürmeden önce onları yalamaya zorladı. Onunla her zaman aynıydı. İyi hissetmemi istiyordu, böylece karnımda büyüyen ihtiyacı bastırmaya çalışırken daha da aşağılanmış hissedebilirdim.

Sabrı çıldırtıcıydı. Ne kadar sürdüğü önemli değildi; her zaman ben tahrik olana kadar beklerdi, sonra parmağını içime sokardı. Sarsıldım ve ani hareketim Ladon'un başını kaldırmasına neden oldu.

Adamın parmağını içime soktuğu yere bakarken boğazının hareketini izledim. Ladon hırladı ve gümüş rengi gözlerinde öfkenin yükseldiğini görebiliyordum. Ama onun nefreti benimkine kıyasla hiçbir şeydi.

Adamın bana dokunmasını engellemek için çırpındım, ama ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan dokunuşlarını engelleyemedim. Beni yere bastırdı ve bacaklarım titreyene kadar parmaklarını tekrar tekrar içime soktu.

Yanağımı ısırdım. Uçurumun kenarına ne kadar yakın olsam da, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tam da o anda, elini bacaklarımın arasından çekti ve toplanmış olanların ne kadar ıslak olduğumu görmeleri için bacaklarımı açtı.

"Şu parıldayan amcığa bakın. Ne kadar da güzelsin." Nefesi kulağımda sıcaktı ve ben yüzümü buruşturdum.

Ladon'un bana şefkatle bakma sırası gelmişti, ama ben onun beni teselli etmesini istiyordum. O adamı tutmasını istiyordum, böylece onu canlı canlı derisini yüzebilirdim. Sonra da beni kucaklamasını istiyordum, böylece onun kollarının güvenliğinde parçalanabilirdim.

Ladon, sanki düşündüğüm her şeyi anlamış gibi kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

Bir gün özgür olacağız. Ve hepsini öldüreceğiz. Sen ve ben.

Gecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Daha fazla ceset. Daha fazla gürültülü kahkaha ve duman kokusu. Daha fazla dökülen şarap. Etrafımdaki her şeyi duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım, ne zaman fırsat bulsam Ladon'un bakışlarıyla buluştum. Beni ayakta tutan tek şey onun dayanışmasıydı.

Konuklar ayrılmaya başladığında ve Ladon ile ben gönderildiğimizde, Reyna beni kenara çekti.

"Al," dedi ve küçük bir şişeyi elime tutuşturdu. Bir an için, kütüphane ofisinden çaldığımız şişe olduğunu sandım, ama bu, aldığımız boş cam şişeden daha bakır rengindeydi. İçindeki madde koyu renkti ve kahveme koyduğum kremaya benzer bir kıvamdaydı.

"Bu ne?"

Omuzlarını silkti. "İç ve öğren."

Reyna'yı ve oyunlarını nefret ediyordum, ama ona karşı gelemedim. Eğer gönüllü olarak içmezsem, zorla boğazımdan aşağıya döküp damarlarıma enjekte edecekti.

Tek yudumda içtim. Daha acı bir şey bekliyordum, ama hafif ve hafif bir narenciye tadı vardı.

"Şimdi söyleyecek misin?"

"Bir doğum kontrol hapı. Bundan sonra her hafta bunları alman gerekecek."

Elimden boş şişeyi aldı ve beni Luther'a doğru itti. Hâlâ şoktaydım ama onu yatak odamıza kadar takip ettim.

Otuzuncu Bölüm

Emilie

Geri döner dönmez banyoya girdim. Ladon benden birkaç dakika önce dönmüş ve ıslak saçları ve pembe teninden anlaşıldığı kadarıyla duş almıştı.

Duşumu bitirince, onun yanına yatağa uzandım. Aklım hala yaklaşan felaket düşünceleriyle doluydu. Reyna'nın bana verdiği toniki hiç düşünmeden yutmuştum. Açıkçası, şansım tükenmişti. Bundan sonra işler daha da kötüye gidecekti. Çok, çok daha kötüye.

"Huzursuzsun," dedi Ladon oldukça gerçekçi bir şekilde.

İç geçirdim. Ona yalan söyleyemezdim. Ama ona gerçeği söylemek de aynı derecede korkutucuydu. Bu, henüz onunla paylaşmadığım bir zayıflığımdı.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," dedim, hem kafamdaki düşüncelerden hem de bacaklarımın arasındaki ağrıdan dikkatimi başka yöne çekmek umuduyla.

Ladon pozisyonunu değiştirerek yan dönüp gözlerime baktı. "Bir şeyden kaçındığını biliyorum, ama ben de seninle aynı oyunu oynayacağım."

Cildinin sıcaklığı başlı başına küçük bir dikkat dağıtıcıydı.

"Senin için endişeleniyorum. Ve sadece büyük koruyucun olmam gerektiği için değil. Acım" — göğsüne dokundu — "Acını kendi göğsümde hissediyorum, sanki benimmiş gibi. Senin korkun benim korkum, Emilie. Bu gece seni gördüğümde... bu beni öldürdü. Seni kaybetmekten korktuğum için senin için endişeleniyorum."

Yutkunmaya zorladım kendimi ve birkaç saniye boyunca sessizce konuşmadım. "Ben de senin için endişeleniyorum. Kendim için endişelendiğimden bile daha fazla

daha fazla endişeleniyorum, eğer bu mümkünse. Sanırım... Sanırım bu hayatta en çok değer verdiğim kişi sensin."

Ağzı hafifçe gülümsedi. "Bu senin gerçeğin mi?" Kafamı salladım ve o da gözlerini dikkatle kıсарak bana baktı.

"Seninle seks yapmak istiyorum," diye patladım, kendimi durduramadan.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı, ve tanrılar, o güzel alt dudağı tatmak istediğim için kendimden nefret ettim. Dişlerimle onu sıkıştırmak istedim.

Kalbim deli gibi atıyordu ama ivmemi kaybetmeden devam ettim. "Reyna bugün bana doğum kontrol hapı verdi. Sanırım... İşlerin daha da ileri gideceğinden eminim."

Sözsüz kalan o, devam etmemi söyleyen bir bakış attı.

Ellerim titriyordu. "Ben hiç... Hiç seks yapmadım. Ve eğer zorlanacaksam... ilk seferimin benim olmasını istiyorum. En azından bu konuda kontrolün bende olmasını istiyorum. Daha ne kadar aşağılanmaya dayanabilirim bilmiyorum ve sadece... Bunun benim kararım olmasını istiyorum. Ve tabii ki senin de bu işin içinde olduğunu biliyorum. Bu konuda senin durumunu ve ne düşündüğünü veya hissettiğini dikkate almadığımı düşünmeni istemiyorum. Sen de bazı şeylerden mahrum kaldın, bu yüzden elbette hayır diyebilirsin..."

"Emilie." Sesi, bitmek bilmeyen gevezeliklerimi kesti. Sonsuz bir an boyunca birbirimize baktık ve bu süre içinde söylediğim her şeyden pişman oldum. "Evet."

"Evet?"

"Seninle seks yapacağım."

"Oh," dedim ve sonra gergin bir tik gibi başımı salladım. Sanki beyinsiz bir kuş gibi başımı sallamaktan kendimi alamıyormuşum gibi.

Yine, aramızda ağır bir sessizlik çöktü. "Şimdi ne olacak? Yani, ne... ne yapacağız?"

Tanrım, ilk seferimi birçok farklı şekilde hayal etmişim, ama bu kadar gergin olup, bir cümle bile kuramayacak hale geleceğimi hiç düşünmemişim. Bunun Ladon ile olacağını da hiç düşünmemişim, ama bu konuda da yanılmışım.

Yutkunmakta zorlandığını duyabiliyordum. Sanki bu onun için de acı vericiydi.

Ondan bunu istemek bencilce miydi? Geri almak için çok mu geç kalmışım?

"Bu doğum kontrol hapını... çoktan aldın mı? Ve... etkili mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım. "Sanırım, evet."

Karşılığında, boğazında bir yerde düşük, işkence verici bir gürültü duyuldu. Beni baştan aşağı süzdü ve kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığından emindim.

"Tamam," dedi ve ağırlığını kaydırarak bacaklarımın arasına oturdu.

Onun yakınlığı, beni saran tüm varlığı, keskin bir nefes almama neden oldu. Tüm vücudum titriyordu.

"Rahatla," dedi. Ve bu, söyleyebileceği en rahatlatıcı şey değildi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bir kahkaha attı. Sonra sağ elindeki parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Hafifçe sıktı, ben de ona karşılık verdim.

"Acaba..." Karnımın üzerinde duran gevşek kumaşı oynadı ve ben şiddetle başımı salladım.

"Onu giymeye devam edebilir miyiz?" Açığa çıkma düşüncesi... endişemi dayanılmaz hale getiriyordu. Çok fazla insanın önünde çıplak kalmıştım.

Bana hızlıca güven verici bir şekilde başını salladı ve sonra pantolonumun düğmesiyle uğraşmaya başladı. Bir an için, onun da benim kadar gergin olduğuna neredeyse inandım, ama bu olamazdı. O bunu daha önce de yapmıştı. Neden gergin olsun ki? Pantolonumu sorunsuzca açtı ve kalçalarımın aşağı çekti.

Felaketlerin ortasında önemsiz şeyler hakkında endişelenebilmem beni her zaman şaşırtıyordu. Şampuanın ne kadar kötü olduğu... Ekmeğin ne kadar tatsız olduğu... İç çamaşırlarımın seksapelinin tamamen yokluğu...

Pürüzlü parmaklar kalçalarımın üstündeki deriyi okşadı, elastik bandın altına takılana kadar aşağı doğru indi.

Onları bir santim kadar aşağı çekti ve göğsüm yataktan kalktı. Nefes alamıyordum. Hiperventilasyon böyle bir şey miydi?

"Emilie," diye inledi, elini gömleğimin altına kaydırıp karnımın üzerine yaydı. Beni nazikçe yatağa doğru bastırdı, başparmağını göğsümün alt kısmına sürttü. "Bundan emin misin?"

"Evet, evet. Reyna'nın eğlencesi için bunu yapmak zorunda kalırsam durum daha da kötüleşecek. Lütfen. Lütfen bunu benim için yap."

Kafasını, ikna olmadığının açıkça belli olduğu bir şekilde eğdi. Başparmağı okşamaya devam etti, benden derin ve yavaş nefesler almaya devam etti, ta ki kalbimin çarpıntısının biraz normal bir hıza döndüğünü fark edene kadar.

Benim daha rahatlamış halimden memnun kaldığında, dikkatini tekrar külotuma verdi. Bu sefer, tek bir akıcı hareketle onu çıkarmasına izin verdim.

Göğsünden gelen gürültü tamamen hayvaniydi. Bu, içimde bir şeyleri ateşledi ve ellerimi onun üzerinde gezdirmek istememe neden oldu. Bunu tekrar yapmasını sağlayabilir miyim diye görmek için.

Ağırlığını yatağın ucuna kaydırды ve ön kollarının üzerine eğildi, başı çıplak amımın hemen üzerinde duruyordu.

Dudaklarını yaladı ve nefesinin sıcaklığı zonklayan klitorisime çarptı. "Ne yapıyorsun?" diye çılgınca sordum.

Omuzları bir kahkaha ile titredi ve başı kalça kemiğime yaslandı. "Emilie." Adımı söylemek ona acı veriyormuş gibi uzattı. Tek yapabildiğim dudaklarımı ısırmak ve bakmak, onun bir şey yapmasını beklemektir. O güzel beyaz saçlı başını kalça kemiğime yaslamaktan başka bir şey. Biraz gergin bir şekilde kıpırdadım.

Başını tekrar kaldırdığında, gözleri şehvetle doluydu ve bana dik dik bakıyordu.

Gözlerini benden ayırmadan, bir koluyla bacağımı omzuna kaldırdı ve çenesiyle okşadı, o kadar samimi bir hareket ki, renkleri duyuyor ve sesleri görüyordum. Duyularım doğal olmayan bir şekilde keskinleşmişti. Dönüp çenesiyle değil, dudaklarıyla iç uyluklarımın üzerinden geçince titredim.

Altımdaki çarşafı kavradım ve gözleri tekrar benimkilere döndü. "Bunu yaparsak, doğru şekilde yapalım."

Yavaşça, gözleri hala benimkilere kilitliken, eğildi ve klitorisime nazikçe bir öpücük kondurdu. Başım geriye düştü, onun narin dokunuşu duyularımı alt üst etti ve aynı anda daha fazlasını istememe neden oldu.

Ağzını daha şiddetli hareket ettirerek, yumuşak, nazik yalamalarla ruhumu parçalayan emişler arasında gidip geldi. Titrek dirseklerimle kendimi destekleyerek, beni yiyip bitirmesini izledim. Onun hareketlerini izlerken bacaklarım daha da şiddetli titremeye başladı.

Dili klitorisimin üzerinde gezdikten sonra onu kıvrımlarıma bastırdı. Ucu ile girişimin kenarını izledi ve sonra tekrar yukarı kayarak ağzını o zonklayan sinir demetinin üzerine kapattı.

"Aman Tanrım."

Bir eliyle kalçamı kavrayarak beni yerinde tutarken —ben ısrarla kıvrınmama rağmen— gömleğimin altından göğsümü kavramaya uzandı. Ona doğru eğildim ve parmakları uyluklarımı o kadar sertçe sıktı ki, morluklar kalacağından emindim.

Bütün vücudum onun tarafından tüketildi. O, soluduğum hava ve damarlarımda akan kandı. Benim, onun sahip olmadığı tek bir parçam bile yoktu.

Ben yanmak üzereyken klitorisimi emmeye devam etti ve sonra bir parmağını içime sokacak kadar uzun bir süre durakladı.

"Siktir," dedi yavaşça. Uzun, açlık ve özlem dolu bir şekilde. Ve ihtiyaç dolu.

Parmağını içeri ve dışarı kaydırdı. İçeri ve dışarı. İçeri ve... ayak parmaklarım kıvrıldı ve bir uçurumdan düşecekmişim gibi hissettim. Parmağı hala içimdeyken, başparmağıyla hassas tomurcuğumu daireler çizerek ovuşturdu.

Uyluklarımın içini öptü. Ve göbek deliğimin altını. Ve klitorisimin üstünü. Dudaklarının izlerini her yerime bıraktı, parmağıyla iç duvarlarımı okşamaya devam etti.

Nefes nefeseydim ve inliyordum, ağzımdan çıkan seslerden ve elinin içimde ileri geri hareket etmesinden hiç utanmıyordum.

Ve sonra... her şey bitti.

Hayal kırıklığından neredeyse çılgılık atacaktım. Bu, Reyna'nın daha önce bana işkence ettiği zamanlardan daha iyi değildi. O tatlı, acımasız rahatlamayı benden almak... Onu öldürecektim.

O, topuklarının üzerine oturdu ve gömleğini başından çıkardı, ve tüm cinayet düşüncelerim buharlaştı. Onun göğsünü hissetmek istedim. Onun sıcak tenini benimkine değdirmeyi istedim. Ve vücudunun üzerimde yarattığı baskıyı.

Pantolonunu çözdü ve aşağı çekti, penisi serbest kaldı ve arzuyla titriyordu.

Zaten tahrik olmuştu. Ve büyüktü.

Aniden onun bu kadar özenli davranmasına çok minnettar oldum. Onun büyüklüğü konusunda endişeli olmadığımı fark ettim. Hiç endişeli değildim çünkü ona ihtiyacım vardı... onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ladon'un penisinin içimde nasıl bir his uyandırdığını bilmek istedim. İçime girerken yaptığı yüz ifadeleri görmek istedim. Ve beni sikerken çıkardığı sesleri duymak istedim. Hepsini istedim.

O da bunu biliyordu ve hiç vakit kaybetmeden avucunu penisinin etrafına doladı ve penisine birkaç kez şehvetli, şehvetli okşamalar yaptı.

Ayağımı kaburgası boyunca gezdirdim ve o irkildi, şeytani bir bakışla beni sabitledi. Tembel okşamaları daha sert hale geldi.

Sonra vücudunu üzerime indirdi ve penisinin ucunu benim girişime hizaladı. Onun dürtüşünü hissettim ve o benim kıvrımlarımın üzerinde penisini sürüklerken, benim uyarılmamla kendini yağlarken kıvrandı.

Acı verici derecede yavaş hareket ediyordu. Sanki bu benim için olduğundan daha zor bir şeymiş gibi.

"Lütfen," diye yalvardım. Yeterince alay ettin.

İleri doğru ittiğinde inledi, içime girerken yanma hissi ve gerginlik yarattı, nefes almamı zorlaştırdı.

"Siktir," dedi titrek bir sesle. Gözlerime bakmak için yeterince uzun bir süre durakladı. "İyi misin?"

"Evet. Devam et."

Yine güldü ve beyaz kâkülleri gözlerinin üzerine düştü. O biraz daha içeri girerken, ben de onları çekip atmak için elimi uzattım.

Ben onun yanağını avuçlamadan önce, o avucumun içini öptü.

"Çok harika hissettiriyorsun. Çok mükemmel."

İstem dışı olarak onu sıkıca kavradım ve gözleri geriye devrildi. Buna alışabilirim.

Ben bu girmeye alışırken, o yavaşça ilerledi. Zonklayan acı, daha keyifli bir şeye dönüştü. Kısa süre sonra, tamamen içime girmişti. Sonra kalçalarım onun kalçalarıyla aynı ritimde hareket etmeye başladı. O da dizlerimi yukarı çekti. Acı *her şeydi* ve o *her şeydi*.

Ve bu an, bu birleşme, her şeydi.

Her titrek nefesi, her fısıldanan övgüyü içime çekmek için mücadele ediyordum. Bilincimi kaybetmemek ve içimde oluşan acı verici, doyumsuz coşku yüzünden ölmek için mücadele ediyordum.

Daha fazla. Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ne kadar daha fazlasını sunabileceğini bilmiyordum, ama hepsini istiyordum.

Ayak bileklerimi sırtının arkasına kilitledim ve o, dizginlenemeyen bir arzu ile içime girdi.

O, benim tahmin ettiğimden daha derine girerek beni doldurdu. Klitorisime süründü ve dişlerini omzuma geçirdi. Acı, zonklayan zevkle karıştığında, tırnaklarımı sırtına geçirdim ve tamamen parçalandım.

Dalga dalga gelen yakıcı bir mutluluk beni sardı ve ben onun penisi etrafında tekrar tekrar titredim. Onu sıkıştırdım ve dizlerimi yanlarına gömdüm. Dalgalar gelmeye devam ederken titredim ve tam bittiğini düşündüğüm anda, daha fazla titreme vücudumu mahvetti.

Ladon'un kalçaları daha yavaş sallanmaya başladı ve tüm gücünü daha derine girmeye ve benden sonsuz gibi görünen bir orgazm almaya verdi.

"Yapamıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla dayanamıyorum."

"Evet, yapabilirsin prenses." Kalçalarının her hareketi vücuduma elektriksel darbeler gönderdi. Her itişinde o hassas sinir demetini dürtmeyi başardı ve her yavaşça çekişinde beni sersemleterek bıraktı.

"Oh, tanrılar..." Beklenmedik bir şekilde başka bir orgazm beni sarstı. Kaslarım kasıldı ve onun adını haykırdım.

"Ladon, lütfen."

Vücudumun kontrolünü tamamen kaybettim ve Ladon son bir kez daha içime girdi, benimle birlikte boşalırken inleyerek.

Titremesi dinince çekildi ve bacaklarımın arasındaki boşluk acı verici bir şekilde boş kaldı.

Tek kelime etmeden yataktan kalkıp banyoya gitti, her zamanki duşunu almaya gittiğini düşündüm.

Az önce yaptığımız şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöktü. Titriyordum, alt tarafım hala çıplaktı. Kollarımı ne kadar ovuşturursam ovuşturayım, tekrar ısınamıyordum. Ladon yanımda olmadan...

Onun bana sarılmasını ya da benzeri bir şey yapmasını beklemiyordum. Sonuçta, romantik bir ilişkimiz yoktu. Ama beni bu kadar ani terk etmek...

Pişman mı olmuştu? Benimle seks yapmak, Reyna'nın ona hissettirdiği gibi onu da kirli hissettirmiş miydi? Gözlerimden sıcak gözyaşları süzüldü.

Yalnız ve terk edilmiş hissettim. Ladon'u bu şekilde kullandığım için kendimden biraz tiksindim. Ama pişman olamadım. İyiydi. Beklediğimden daha iyiydi. Ama görünüşe göre o aynı şekilde hissetmiyordu.

Gözyaşlarım akmaya başlayınca yüzümü kapattım.

"Emilie?" Ladon'un sesi şaşkınlıkla doluydu. Yatak onun ağırlığıyla çöktü ve gözlerimi açtığımda, yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Elinde ıslak bir bez tutuyordu ve o sıcak bezi bacaklarımın arasına nazikçe bastırırken ben keskin bir nefes aldım.

Ladon başını salladı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Özür dilerim. Asla kabul etmemeliydim."

Hıçkırarak ağladım. Beni terk etmemişti. Benden iğrenmemişti. Hayır, bana bakılmasını sağlamak için bir adım daha ileri gitmişti. Sesimi tekrar buldum ve ona güvence verdim. "Ben iyiyim. İstedğim buydu."

"Ağlıyorsun."

"Düşündüm ki... pişman olmuş olabileceğini düşündüm. Çok çabuk gittin..."

Başını eğdi, hala bacaklarımın arasından izlerini temizliyordu. Sonra sııttı, sadece Ladon'un yapabileceğı şekilde beni rahatlattı. Açıklanamayan cazibesi ve büyüleyici çekiciliğıyle. "Pişman değilim. En ufak bir pişmanlığım bile yok."

Otuz Birinci Bölüm

Ladon

Emilie Duval ile seks yaptım. İyi seks. Ateşli seks. Yakın zamanda unutamayacağım türden bir seks. Gelecekte tekrarlamak isteyeceğim türden bir seks.

Yanımda, ince, bol bir gömlekten başka bir şey giymeden kıvrılmış halde Emilie'nin nefes alıp verme sesini dinleyerek uyanık yatarken, bunu düşünmeden edemedim. Sadece onun amının benim sikimi sıkıca kavradığı anı bile beni yıldızları görmeye itti. Belini daha sıkı kavradım ve saçlarının kokusunu içime çektim.

saçının kokusunu içime çektim.

Bu soğuk ve nemli hapishanede, Emilie benim tek umut ışığımdı. Henüz tamamen pes etmemiş olmamın sebebiydi. Bana bir amaç verdi, koruma görevim ve yükümlülüğümü yerine getirmemi sağladı.

Ama şimdi, daha fazlasına yaklaşıyorduk. Arkadaşlık pek doğru gelmiyordu. Aramızda kopmaz bir bağ vardı — çatışan kişiliklerimiz zorlukların ateşi altında eridi, ortak acılarla birleşti ve güven, şefkat ve sevgiyle sağlamlaştı.

Ona hava gibi ihtiyacım vardı, ki bu, kendimden başka kimseye güvenmemiş biri için inanılmaz derecede korkutucuydu. Ve bir gün kaçarsak, onu serbest bırakmak zorunda kalacağımı bilmek daha da iç karartıcıydı.

O benim dayandığım dayanağımdı, ama ben onun dayanağı olamazdım. Onun dayanağı olamazdım.

Kardeşime ihanet ettiğimi bilmek beni mahvetti. Bir daha karşılaşsak, onun gözlerine bakabilecek miydim? Yaptıklarımı bilseydi, kafamı kazığa geçirmek ister miydi?

Emilie'ye daha yakın sarıldım, kalçalarının yumuşak kıvrımlarında rahatlık aradım, parmaklarımla göğsünün altındaki deriyi okşadım. O, onaylayan yumuşak, uykulu bir ses çıkardı, ama başka bir hareket yapmadı.

Her şeyden çok, farklı bir hayatımız olmasını dilerdim. Benim onun nişanlısı olduğum ve Reyna'nın günlerimizi karartma tehdidi olmadan, yatakta böyle tembel sabahlar geçirebileceğimiz bir hayat. O alternatif hayat güzel olurdu.

Güneş doğduğunda, tekrar uykuya dalmıştım. Uyandığımda, Emilie yataktan kalkmıştı ve yan odada duş çalışıyordu.

Esnedim, otururken gerindim. Kahvaltımız kapının yanındaki bir tepside duruyordu, iki aynı kaseden buhar yükseliyordu. Sadece görünce midem guruldadı.

Emilie ıslak saçları ve kızarmış yüzüyle geri döndüğünde, ben bize verilen tüm yemeği ve meyvelerin yarısını bitirmiştım. Ağzım çileklerle dolu halde başımı kaldırıp, onun ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlamaya çalıştım.

Ayaklarından ağırlığını birinden diğerine aktararak, parmaklarını kafasındaki karışık saçlarını taradı.

Konuşmadan önce alt dudağını ısırды. "Peki, bunu konuşacak mıyız yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

"Kesinlikle ikincisi olmaz," diye tereddüt etmeden söyledim. Bu imkansız bir istektir. O anda, Emilie ile seks yapmayı düşünmeden on dakika bile geçiremezdim.

"Tamam," dedi, dudaklarını yalayarak ve odanın etrafına bakarak. Sanki bu, şu anda aramızdaki garip gerginliği biraz olsun hafifletecekmiş gibi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Öncelikle, kahvaltı etsen iyi olur." "Ciddiyim, Ladon."

"Neden ciddi olmadığımı

düşünüyorsun?" "Ben...

bilmiyorum."

"Telaşlandığında çok sevimlisin."

"Kafam karışık *değil*." Yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı ve ben gülmeme engel oldum. Sonra başını sola eğdi. "Bana sevimli mi dedin?"

Bu sefer benim yüzüm kızardı. Öyle demek istememiştım. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?" dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Küçümseyici bir şekilde."

"Yalancı." Sırıttışı, üst dişleri görünene kadar genişledi. Gözleri parıldadı ve kendimi onların içinde kaybolurken buldum.

Onun iddialarına karşı çıkamadım, bu yüzden sadece başımı salladım ve küçümseyerek gözlerimi devirdim. Kazandığını hissederek, kahvaltısını aldı ve memnuniyetle sırtarak yemeye başladı.

Ben de gülümsedim. Niyetim bu olmasa da, tanıdık şakalaşmamızı yeniden başlatmayı ve gerginliği azaltmayı başarmıştım. Hâlâ bir tuhaflık hissediyorsa da, bunu belli etmiyordu.

O akşam, Reyna'nın odasına tek başıma çağırıldım. Misafirleri olmadan, kan almam için ilk fırsatımdı. Ancak Reyna odamızda bir kitap bulduğu için, Bilginler Mağarası'na geri dönmemize izin verilip verilmeyeceği belli değildi.

Yine de denemeliydik. Ne olur ne olmaz diye.

Boş şişeyi pantolonumun cebine koymuştum, umarım herhangi bir anda çok uzaklaşmazdı.

Odaya girdiğimde Reyna, şömine önündeki koltuğunda uzanmış, şarap kadehinden yudumluyordu. Siyah saten bornozu açık olduğundan, bacaklarını üst üste attığını görebiliyordum. Gözleri yanındaki sandalyeye kaydı ve ben de onun sessiz emrini yerine getirerek oturdum.

"Bu akşam nasılsın?"

Gözlerimi devirdim, ama loş ışıktaki bunu fark etmesi imkansızdı. "Oyunların yorucu."

Alaycı bir şekilde güldü. "Oyunlarım mı? Ne? En sevdiğim misafirimle *en sevdiğim* misafirimle ilgilenmem yasak mı?"

"Harika hissediyorum, Reyna. Evimden çok uzağım. Ailem muhtemelen öldüğümü düşünüyor. Ve her gece nefret ettiğim bir kadınla yatmak zorunda kalıyorum. İşte. Mutlu musun?"

Uzun, ince parmaklarıyla bardağına vurarak bana öfkeyle baktı. "İlk gün dilini kesmeliydim."

"Neden kesmedin?"

"Çünkü *başka* işlere yarayabileceğini düşündüm." Sırıttışı şeytaniydi. Derimden çıkmak istedim. "Sıkıldım. Beni eğlendir."

Elini salladı ve hemen uzuvlarımda doğal olmayan bir çekiş hissettim. Benim olmayan bir irade hareketlerimi yönlendiriyordu. Kolun Reyna'nın görüşünü engellememesi için sandalyede döndüm ve pantolonumun düğmelerini açtım.

İçimde öfkeli bir hırıltı yankılandı, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Emilie'den emdiğim tüm güce rağmen, bileklerimi ve ayak bileklerimi saran sarmaşıklara karşı toprak gücümü kullanamazdım. Onları etkisiz hale getirmenin bir yolunu henüz bulamamıştık. Emilie'den emdiğimde bile, çaldığım büyülu bağlar dakikalar içinde yeniden oluşuyordu.

Bu yüzden Reyna'nın arzularına karşı çaresizdim. Elimi pantolonumun içine, iç çamaşırımın altına soktum ve penisimi kavradım. Boğazımdaki safrayı yutarak, kendimi okşamaya başladım.

Öfke ve kin, kendimi tahrik etme durumuna zorlamamı zorlaştırıyordu. Sorun şu ki, Reyna beni beklemekten yorulduğunda, genellikle başka bir tür iğrenç işkenceye başvururdu.

Parmakları kırmak. Uyluklarıma ve sırtıma yanık izleri bırakmak. Kollarımın derisini kesip almak. Sonra beni iyileştirip, aynı şeyi tekrar yapardı. Ona bir gösteri sunmak çok daha iyi bir seçenektir.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve yutkundum. Reyna ile birlikte bulunduğum karanlık odadan başka bir şey düşünmeye çabaladım. Ateşinin çıtırtılarının kokusunu ya da şarap şişesiyle kadehini doldururken çıkardığı sesi düşünmedim.

Kendimi farklı bir zamana ve yere götürdüm. Renoa kalesinde güneş ışığında parıldayan güzel bir havuz. Karşımda, lezzetli kıvrımlarını saran şehvetli mayo giymiş, daha da güzel bir kadın oturuyordu.

İç geçirdim ve penisim avucumda sertleşti. Reyna'nın bornozu yumuşak bir hışırtı sesi çıkardı, ama Emilie'nin adımı söylediği düşüncesiyle dikkatimi dağıttım. Bir gece önce yatakta yaptığı gibi.

Havuz görüntüsü geri geldi ve Emilie suda yüzüyordu. Başı suya daldı ve sudan çıktığında kıyafetleri kaybolmuştu. Damlalar göğüslerinden aşağıya doğru akarak dikleşmiş meme uçlarına doğru yuvarlanıyordu.

Dizleri benimkine çarpana kadar su içinde bana doğru kaymaya devam etti. Sonra dudaklarını yaladı ve ellerini omuzlarımda üzerinde gezdirerek parmaklarını başımın arkasında birbirine kenetledi.

Penisimin ucunda nem hissederek inledim. Elime bastırırken kavrayışım sıkılaştı. Zihnimde Emilie kucağıma oturmuş boynumu öpüyor, köprücük kemiğimin üstündeki deriyi emiyordu. Nazikçe ısırды ve ben de kalçasını sıkarak onu bana sertçe bastırdım.

Sadece Emilie'nin amının penisimde kaymasını düşünerek kalçalarımı sallamaya devam ettim. Nefesim düzensizdi ve onun da öyle olacağını hayal ettim. Penisime otururken gözlerime bakmak için yeterince geriye yaslandı. Ağzı açıldı ve ben de başının arkasını tutup onu öpmek için kendime çektim. Ağzımda inlerken onu tatmak için. Dudakları bu sesle titriyordu.

Tanrım, keşke gerçek olsaydı.

Gerçekliğin ağırlığı üzerime çöktü ve gözlerimi açtığımda Reyna'nın, tıpkı Emilie'yi hayal ettiğim gibi kucağımda oturduğunu gördüm. Dişlerimi sıkarak tısladım.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Reyna parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Şşş," dedi. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Benim kadar senin de bunu istediğini biliyorum."

Elini benimkinin etrafına doladı ve birlikte benim aletimi okşadık. Ben hırıldadım, ama dudakları benimkilere çarptı ve ağzımda kalan şarap zehir gibi tadı vardı. Acı ve ekşi.

Dudaklarımı kanayacak kadar sert ısırды ve ben öpüşmeyi bıraktım. "Kendini övme. Bu senin için değil."

Hızla diğer eliyle testislerimi sıktı ve ben acı içinde kıvrandım.

"Bütün bunlar benim için, Ladon. Kendini kandırma. Sen bana *aitsin*."

Testislerimi sıkan eli gevşedi. Onları okşarken benim aletimi de okşadı. Daha sert. Daha hızlı. Çok geçmeden, onun eline boşaldım.

Bana tehditkar bir bakış attı. "Bütün bunlar benim için."

Ayağa kalktıktan sonra, beni bileklerimden çekerek kaldırdı. Ben direnemediğim için bu onun için çok da zor olmadı. Beni yatağına götürdü ve kıyafetlerini çıkardıktan sonra yatağın ucuna oturdu ve dirseklerine yaslandı.

Çıplak amına doğru başını salladı ve benden ne yapmamı beklediğini anladım. Sanki kafamın içindeymiş ve bana ipuçları veriyormuş gibi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü buruşturdum. Fiziksel olarak büyülu bağlara karşı koyamıyor olsam da, zihnim hala bana yaptırdığı her şeyi nefret ediyordu.

Ellerimi dizlerinin arkasına doladım ve bacaklarını açtım. O şehvet dolu bir bakışla izliyordu. Beni kontrol eden sarmaşıklara itaat ederken, elimden geldiğince oyalanarak, uyluklarının içini öptüm.

Hala dudağımı deldiği yerden kanın tadını alabiliyordum. Kan...

Cebimde bir şişe vardı. Neredeyse unutmuştum. Şans eseri, pantolonum hala kalçalarımın gevşekçe sarkıyordu. Dikkatlice, bir elimi cebime soktum ve boş şişeyi çıkardım. Bir elimle, ustaca tıpa çıkardım ve bu sırada kaybetmemek için dikkat ettim.

Planım kafamda hızla şekillendi. Uyluklarına alaycı öpücükler kondurmaya devam ettim. Bunun onun kadar benim de hoşuma gittiğini düşünmesini sağladım. Dişlerimle hafifçe dokunarak denemeye başladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda arzuyla çılgına dönmüştü.

İlk başta nazikçe ısırdım. Derisini emdim ve bıraktığım öfkeli diş izlerini yatıştırdım. Başı geriye doğru yuvarlandı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek sertçe ısırdım, dişlerimle derisini deldiğim anda kanın tadını aldım.

O sarsıldı ve başı geriye doğru fırladı, ama ben o noktaya tekrar dilimi geçirdim ve onu sahte bir güvenlik hissine sürükledim. Birkaç saniye sonra, tekrar gevşedi ve başını geriye bıraktı.

O noktayı emdim, ağızıma olabildiğince çok kan çektim. Kafası hala geriye doğru eğikken, sessizce şişeye tükürdüm ve kapağını kapattım, sonra şişeyi pantolonuma geri koydum.

O kısa duraklamayı sorgulamadan önce, parmağımı içine soktum ve o rahat bir nefes aldı.

Otuz İkinci Bölüm

Ladon

"Bunu nasıl elde ettiğini sorabilir miyim?" diye sordu Emilie, Reyna'nın kanının bulunduğu şişeyi iki parmağıyla sallayarak.

"Bilmek istemezsin."

"O... tükürükle karışmış mı?"

"Bilmek istemezsin."

"Tamam. Her neyse, nasıl yaptıysan, çok etkilendim." Sırıttım. "Yapamayacağımı mı sandın?"

Yatağın yanında diz çökerek, Emilie şişeyi bir çift çorabın içine soktu. Reyna beklenmedik bir şekilde kitabını bulduktan sonra, tüm eşyalarını giysilerinin arasına saklamıştı.

"Senden şüphe etmedim. Sadece bu kadar çabuk halledeceğini beklemiyordum." "Şimdi mağarada bir iş günü daha geçirmemiz gerekiyor."

Emilie bana endişeli bir ifadeyle baktı. İkimiz de bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyorduk. O konuda şansımız tükenmişti.

"Tünellere başka girişler de var mı sence?" diye sordu.

Az önce çıktığım duştan dolayı ıslak olan saçlarımı elime geçirdim. "Olmalı. Ama onları bulmak... kolay olmayacak. İlkini bulduk çünkü harpi onun varlığından haberdardı."

Yatağa çöktüm ve şakaklarımı ovuşturdum. Aylardır kilitliydik. Haftalar önce günleri saymayı bırakmıştım. Emilie'nin hala saydığından emindim. Ona sorabilirdim, ama zaman çizelgemizin doğrulanması beni daha da sinirlendirecekti.

Bir el omurgamdan yukarı doğru kaydı ve döndüğümde Emilie'nin bana hak etmediğim bir şefkatle baktığını gördüm. Renoa'da ona çok kötü davranmışım. Benden nefret etmesi gerekirdi, ama şefkati sonsuzdu.

"Bana dürüstçe bir şey söyle." Sesim kısık çıktı. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım Ladon."

Yutkunma sesimin duyulacağı kadar sessizdi. Ağzım ve boğazım çok kurumuştı.

Kafamı salladım ve birkaç beyaz saç teli gözlerimin üzerine düştü. Emilie sırtımda daireler çizdi ve tüylerim diken diken oldu. Diğer eliyle bileklerimdeki damarları ve sonra avucumun çizgilerini izledi. Gıdıklanıyordu ama hoşuma gitti.

"Ben özel biri değilim."

"Bunu geri al," diye fısıldadı.

Sanki bana yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü eskisinden daha yakın görünüyordu. Vücudunun sıcaklığı eskisinden daha kapsayıcıydı.

"Geri al," dedi yine. Eli yanağıma doğru uzandı. Öne eğildi ve alını şakağıma değdi. Onu yatağa atıp öpmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Dudaklarımı onun teninde yumuşak ve yavaşça gezdirdim, ta ki ikimiz de ellerimizi kendimize hakim olamayana kadar.

"Emilie..."

Dudakları cildime fısıldadı. "Ne kadar özel biri olduğunu bilmiyorsun, Ladon Castelli."

Ona inanmak istedim. Beni sevgisine layık biri olarak gördüğüne inanmak istedim. Ama ben hiç kimseyim. Kardeşim Osavian Kralı ile nasıl kıyaslanabilirim ki? Hangi dünyada beni seçer ki?

"Söyle bana," dedim, bunu tekrar duymak için çaresizce. Benim özel olduğumu. Bende ne gördüğünü bilmem gerekiyordu.

"Koruyucusun. Sadıksın. Duyarlısın." Her kelimeyle, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. Onun dokunuşuna yaslanarak gözlerimi kapattım. "Güçlüsün. Akıllısın. Karizmatiksin."

Kısa bir duraklama ve sonra, "Yakışıklısın."

Son sözcük nefesimi kesti. Gözlerimi tekrar açtığımda, bana o kadar şefkatli, o kadar meraklı ve özlem dolu bir bakışla bakıyordu ki, dayanamıyordum.

Kalbim hızla atıyordu ve eminim ki göğsümdeki gürültüyü duyabiliyordur. Eli oraya kondu ve bunu hissettiğini biliyordum. Sanki sonsuzluk gibi geldi

geçmiş gibi geldi, ikimiz de diğerinin harekete geçmesini bekliyorduk. İkimiz de diğerinin harekete geçmesini umuyorduk.

Bir sınırı aşmıştık. Emilie ile seks yapmanın pratik bir şey olduğuna, ona bir iyilik yaptığımı kendime inandırmıştım. Ama kendime yalan söylüyordum. Onun istediğinden daha çok istiyordum. Ve şimdi o sınırı tekrar aşmak istiyordum.

Gözleri bulanık ve şehvetle doluydu, bir elimi kalçasının üzerinde gezdirdim, diğer elimi beline doladım. Bir anda sırt üstü yatarken, ben onun üzerinde durup göğsünün ortasına öpücükler kondurdum. Yumuşak gömleğinin içinden bile, vücudunun bana verdiği tepkiyi hissedebiliyordum, yatakta kıvrılıyor ve eğiliyordu.

Gömleğini kaldırdım ve göbek deliğinin altına da öptüm. Yumuşak inlemeleri ve saçlarımı kavrayan parmakları beni çılgına çevirdi.

"Ladon," diye iç geçirdi.

Tek cevabım, onun tenine karşı bir iniltiydi ve bacaklarını kalçalarımın doladım.

Bir kapı çalması ikimizi de dik ve gergin bir şekilde ayağa kaldırdı. Bir an sonra, harpiye odaya girdi. Elinde iki küçük cam şişe ve bir kitap vardı, Emilie bunları aldı ve teşekkürlerini ilettiler.

"*Günlük Savunma: Kazanmak İçin Günlük Rehber.*" Harpiye gülümsedi. "Teşekkürler. Bu çok faydalı olacak."

Onun şişeleri incelemesini izledim. Her birinin üzerinde, benim bulunduğum yerden okuyamayacağım kadar küçük harflerle yazılmış mavi bir etiket vardı. Emilie bir tutam saçını kulağının arkasına koydu ve yanaklarının hala pembe olduğunu fark ettim.

Lanet olası harpi.

O olmasaydı, Emilie'nin içine girmiş, onun adımı tekrar tekrar inlemelerini dinliyor olurum. Ona benim dediğim.

Benim.

Acıyan penisimi pantolonumun içinde düzeltirken bunu çok belli etmemeye çalıştım. Neyse ki, harpi benden çok Emilie'ye odaklanmıştı. Beni pek sevmiyor gibiydi ve onu suçlayamazdım. Bu dağdaki herkes kendi travmalarıyla yüzleşiyordu ve onun bu kadar güvensiz olması şaşırtıcı değildi.

Emilie'nin bir özelliği harpiyi etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Bu, benim de anlayabildiğim bir deneyimdi.

Emilie bir kez gözlerini kırptı. Sonra iki kez.

"Ne oldu?"

"Bir tür uyku ilacı." Onay için harpiye baktı ve harpiye bir kez başını salladı. "Zihnini sakinleştirmesi, kaslarını gevşetmesi ve vücudunu ısıtması gerekiyor."

"Bu pek de önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

Emilie elinin tersiyle koluma vurdu ve bana azarlayıcı bir bakış attı.

Ben de kaşlarımı kaldırarak, sanki "*yanılıyorum mu?*" der gibi bir bakışla karşılık verdim. Sadece vücudu ısıtmak için kullanılan bir karışım, Emilie ile aramızı bölmek için yeterli bir neden gibi görünmüyordu. Emilie'nin kitabı beğendiğinden emin olsam da, teori okumak fiziksel pratik yapmaktan daha az etkiliydi.

Emilie harpiyi tekrar inceledi. "Teşekkürler. Çok minnettarız. Değil mi Ladon?"

Bana döndü ve ben onun talepkar bakışları altında pes ettim. Boğazımı temizledim. "Evet. Bunun için teşekkür ederiz."

Harpy döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekle," diye bağırdım. Harpi, yüksek sesle irkildi ve donakaldı. Omzunun üzerinden zar zor baktı. "Tünellere başka bir giriş bulabileceğimiz bir yer biliyor musun?"

Tamamen döndü ve sanki soru sorar gibi başını bir yana eğdi.

"Tüneller. Bize kütüphanedeki girişi gösterdin. Yakın zamanda oraya geri dönmemiz pek olası değil. Daha fazlası olmalı. Nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Harpinin gözleri yaşlı görünüyordu. Büyük, gece kadar siyah ve cam gibi parıldayan gözler. Kafasını salladı ve ben iç geçirdim. Yanımda Emilie, harpinin duygularını incitmemek için hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu.

"Sorun değil," diye onu teselli etti. "Bir çaresini buluruz."

Harpy ayrıldıktan sonra, aramızda yoğun bir sessizlik hakim oldu. O anın heyecanı çoktan geçmişti ama ben hala bunu düşünmeden edemiyordum. Emilie'ye bakmaktan kendimi alamıyordum.

Benim bakışlarımı hissedince başını kaldırdı ve ne düşündüğünü anlayamadım. Pişmanlık mıydı? Utanç mı? Çekingenlik mi? Her neyse, kaldığımız yerden devam etmeyeceğimiz açıktı.

Elindeki bir şişeyi kaldırdı. "Sanırım bunu alıp yatmaya gideceğim." "Yine de daha yararlı bir şey getirseydim keşke," dedim.

Kesintiye değer bir şey.

"Nankörlük etme Ladon. Sana yakışmıyor."

Sonra bana dozumu uzattı ve ben iki yudumda içtim. En azından ikimiz de kabuslar ve ağrılı soğuk algınlığı olmadan huzurlu bir gece geçirecektik.

Emilie ve ben bir akşam yemeği yiyorduk ki Luther ve Tristan bizi almaya geldi. İkimizin de eğlenceye çağrıldığı akşamları hiç sevmezdim. Kendi başa çıkma yöntemlerim vardı, ama Emilie'nin erkeklerin ve kadınların dokunması için sergilenmesi düşüncesi beni öfkeliyordu.

Ona dokunabilecek tek kişi bendim.

Tanıdık yollardan büyük banyo odasına götürüldük. Bizi dolambaçlı yollardan götürmeye ya da karmaşık dönüşlerle kafamızı karıştırmaya bile zahmet etmediler. Bu noktada, dağın içindeki birçok salonu zihnimde haritalandırmıştım.

Emilie soyunup buharlı suyla dolu havuza girerken gözlerini ondan ayırmayan, bana en yakın gardiyana hırıldadım. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun kahverengi bukleleri omuzlarına düştü.

Onun ardından suya girdim ve o, beni görse de umursamadım ama nezaketen başka yere baktı. Bu, birlikte banyo yapmamızın beklendiği ilk seferdi. Banyo büyüktü, yirmi kişi alabilirdi ama yine de samimi bir atmosfer vardı.

Emilie saçlarını yıkadı, ben de vücudumu ovuşturdum. Bir hizmetçi getirildi ve bize vücudumuza sürmemiz için bir karışım verdi. Ne olduğunu sorduğumda cevap verme zahmetine girmedim.

Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Emilie'nin daha önce yapmış gibi cildine sürdüğünü göz ucuyla izledim. Ben de aynısını yaptım.

Kollarımdaki, bacaklarımdaki ve kasıklarımdaki tüyler erimeye başladığında yüzümü buruşturdum ve içimden "Dalga mı geçiyorsun lan?" diye mırıldandım.

İşimi bitirdiğimde, geriye sadece kafamdaki tüyler kalmıştı. Çenemdeki sakallar bile yok olmuştu. İğrenmişim.

Emilie'nin bacaklarının neden hep pürüzsüz olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu çıplak gördüğüm zamanlarda... bacakları düzgünce tıraşlıydı.

Reyna daha önce bana hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu da bu gecenin normal bir gece olmayabileceğinden endişelenmeme neden oldu. Bu sefer bizim için ne hazırlamıştı?

Banyodan çıkıp kurulanandık, ama bize giysi verilmemişti. Bunun yerine, hizmetçi bir kova getirdi. Onu yere koydu ve iki elini içine daldırdı. Sonra Emilie'nin omuzlarına ve göğsüne altın rengi boya sürdü.

Emilie şoktan ağzını açtı. Köşede duran iki muhafız kıkırdadı ve ben onlara ölümcül bir bakış attım.

"Bu ne?" diye hizmetçiye sordum.

Beni görmezden geldi ve Emilie'nin vücudunun her yerine parıldayan altın rengi boya sürmeye devam etti. Uzun bir örgü haline getirdiği saçlarına bile. Emilie baştan aşağı boyandığında, hizmetçi bana döndü.

Ellerini tekrar kovaya daldırdı ve bana dokunmadan önce geri adım attım.

"Ben kendim yaparım."

Bir an beni düşündü, sonra kısa bir baş sallama ile onayladı ve ben de kendimi altın rengi boya ile kaplamaya başladım. Kollarım ve gövdem kolaydı. Yüzümü ve saçımı da zorlanmadan kapladım. Ama sırtımdaki bazı noktalara ulaşmak için yardıma ihtiyacım vardı.

Hizmetçi bunu fark etti ve etrafımda dolaşmaya başladı, ama ben uzaklaştım. "Ben yapabilirim," dedi Emilie gönüllü olarak.

Yine, hizmetçi küçük bir baş sallama yaptı. Çok çatışmacı görünmediği için minnettardım.

Emilie ellerini boyaya batırdı ve boyayı omurgam boyunca yaydı. Sonra sırtımın üst kısmına. Kaçırduğım yerleri kapattığını hissettim. Öfkeyle kaslarım gerildi.

"Özür dilerim," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce. Gerginliğimi ona olan öfkemle karıştırdı. Bana dokunduğu için.

Onu elimden tutup önüme getirdim. Sesim onunki gibi alçaktı. "Emilie, ne zaman istersen bana dokunabilirsin."

Cildindeki altın rengi boya olmasaydı, yanakları kesinlikle pembe olurdu. Gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe açıldı. Neredeyse komikti.

Sonunda sesini yeniden bulduğunda, sadece "Ben de" dedi.

Muhafızlar bizi Reyna'nın beklediği yemek odasına götürdüler. Reyna köşede durmuş, hizmetçilere masa düzenini nasıl yapmaları gerektiğini söylüyor,

peçeteleri katlama şekillerini eleştiriyor ve mumları daha hızlı yakmadıkları için azarlıyordu.

Emilie'ye baktım ve loş mum ışığı cildini tamamen altın rengi gösteriyordu. Sanki gerçekten altından yapılmış gibi, sadece altınla kaplı değil. Nefes kesiciydi. *O* nefes kesiciydi.

"Ah, iyi. Geldiniz," dedi Reyna bizi fark edince. Ellerini ovuşturdu, sonra uzun yemek masasının ortasını işaret etti. "Sizi burada istiyorum."

"Anlamadım?" Sanırım sandalyelerden birini işaret etmiş gibi görünüyordu, ama zümrüt rengi süet minderlerini altın boyayla lekelememizi istediğini hiç sanmıyordum.

"Tam oraya. Bu akşam bizim büyük merkez süsümüz olacaksınız. Açıkçası, neden daha önce bunu düşünmedim bilmiyorum. Emilie, sen uzan, Ladon da lütfen..." Hareket etmediğimizi fark edince durakladı.

"Orada öyle durmayın."

Emilie odayı geçip masanın üzerine çıktı. Sırt üstü yatıp tavana baktı, vücudu hareketsiz ve cansızdı. Yıldızlı bir heykel gibi görünüyordu.

"Dizlerini kaldır," dedi Reyna. "Sonra Ladon, sen de bacaklarının arasına geç."

Ben burnumdan soludum. "Sen hayal görüyorsun."

O, tanıdığım en hasta insandı. Bu fikrin saçma olduğunu kabul etmenin en ufak bir belirtisi bile yoktu. Bizi boyayla kaplayıp, bir tür dekor gibi masanın ortasına koymak. En azından beni onu sikmeye zorladığında, bundan bir şey elde ettiğini anlıyordum. Ama bu? Bu delilikti.

"Ve o masaya çıkmazsan başın belaya girecek."

Omurgamdan aşağı inen bir yıldırım gibi kör edici bir acı beni vurdu. Başladığı kadar çabuk bitti, ama mesaj açıktı. İtaat et ya da acı dolu bir dünyaya hazır ol.

Masaya tırmandım ve Emilie'nin bacaklarının arasına diz çöktüm. Önümde uzanmış, bacakları açık ve amcığı bana açıkta olan görüntüsü, sikimi titretmişti.

"Güzel. Çok güzel. Şimdi onu kendine yaklaştır. Ellerini kalçalarına koy. Ve sikini onun içine sok."

Emilie nefesini tutarken, ben de ellerimi onun kalçalarına koymuş, Reyna'nın önerdiği gibi onu kendime doğru çekmek üzereyken donakaldım.

Reyna sabırla beklerken, gözlerim onunla Emilie arasında gidip geliyordu. Bundan çok fazla zevk alıyordu. Bir gün onu boğazlayıp, o kötü gözlerinden hayatın akıp gitmesini izleyecektim.

Emilie'nin elleri benim ellerimin üzerine kondu ve dikkatimi ona çekti. Başını salladı. "Sadece yap."

Reyna kıkırdadı, ben dişlerimi gıcırdattım.

Sertleşmem çok uzun sürmedi. Emilie'nin çıplak vücudu beni zaten yarı yola getirmişti. Kendimi birkaç kez okşadım ve onu bana doğru çekerek kalçalarını bana doğru eğdim.

Parmaklarım uyluklarını okşadı, arkalarında altın lekeler bıraktı. Başparmağımı klitorisine bastırdım ve o nefesini tuttu. Ona zarar vermek istemiyorsam, onun da tahrik olması gerekiyordu.

Alt dudağı titriyordu ve ne kadar korktuğunu biliyordum. Ne kadar aşağılanmış olduğunu. Reyna ayakta durmuş, *oyuncaklarının* performansını heyecanla bekliyordu. Emilie'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Bana bak, Emilie. Bana bak."

Göğsü her zorlu nefesle inip kalkıyordu ve ben penisimin ucunu onun girişine hizaladım. Klitorisine sabit bir şekilde dairesel hareketler yapmaya devam ederek yavaşça ileri doğru ittim.

Sadece ucunu içeri sokmuştum ki, o tısladı ve ben geri çekildim. Endişeli ve gergindi.

Reyna iç geçirdi. "Bugün bir ara iyi olur. Misafirler her an gelebilir."

Ona hırladım. İhtiyacım olan kadar zaman alacaktım. *Emilie'nin* ihtiyacı olan kadar zaman. Parmağımı onun yarı boyunca aşağı doğru sürükledim, nazikçe içine bastırdım ve parmağımı onun uyarılmasıyla kapladım.

"Güven bana," dedim, parmağımı onun içine sokup çıkardım. "Ben seninleyim."

O başını salladı ve ben parmağımı onun içine sokarken kalçalarının hafifçe sallandığını fark ettim. Yavaşça gevşediğini hissettim. Parmağımı çıkardım ve sikimi onun kıvrımlarının üzerinde gezdirdim, sonra tekrar hizaladım.

Bu sefer o kadar gergin değildi. Onun sıkı amına girdiğimde inledi ve ben nefes almayı kestim.

Oh lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Kalçalarını sıkıca tuttum ve mümkün olduğunca derine girdim, sadece bir santim geri çekildiğimde nefes almayı hatırladım.

"Öyle kal," dedi Reyna, ben tekrar içeri girdiğimde.

Kafam dönüyordu ve onu yanlış duyduğumu sandım. "Nasıl?" diye sordum, sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese.

"Onun içine. Mükemmel. Misafirlerim buna bayılacak." Ellerini birleştirdi ve odadan çıktı.

"Ne oluyor lan?"

"Ladon." Emilie çılgınca konuşuyordu ve benim tek içgüdüm onu rahatlatmaktı.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Bunu yapmak istemiyorum." Kollarını göğüslerine kapattı. "Ben çok..."

Geri çekildim, ama o bileğimi tuttu, iç duvarları benim penisi sıkıca kavradı. Gözlerim karardı.

"Yapma," dedi. "Sen değilsin. *Bu*. Bu gösteri. Bundan hoşlanmıyorum. Beni izlemelerinden hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum. Ladon, ben..."

"Şşş." Elini tuttum ve başparmağımla elinin arkasını okşadım. "Sadece bana bakmaya devam et, tamam mı? Başka kimse yok. Sadece ben varım."

O tekrar sıktı ve ben dişlerimi sıktım.

"Lütfen, bunu yapmamaya çalış," diye fısıldadım.

O başını salladı, ama Reyna'nın misafirleri içeri girerken, yine benim aletimi sıktı ve testislerim gerildi. Uzun bir gece olacaktı.

Konuklar akşam yemeğini yediler ve Emilie ve ben yokmuşuz gibi sohbet ettiler. Sanki biz sadece bir çiçek aranjmanı ya da başka bir dekoratif nesneymişiz gibi, gerçek insanlar değilmişiz gibi. Emilie'nin bu kısmı neden en çok sevmediğini anladım. Bu insanlık dışı bir şeydi.

Dizlerimdeki zonklayan ağrıyı düşünmemeye çalıştım. Uzun süredir sert zemine karşı bacaklarımın altında sıkışmışlardı. Bu, alt karnımdaki zonklayan ağrı ve rahatlama ihtiyacına kıyasla hiçbir şeydi.

Emilie gözlerini benden ayırmamak için elinden geleni yaptı, ara sıra gözlerini kapatmasına bile izin verdi. O istem dışı olarak benim penisimi sıkıştırdığında, ben de yanmamak için elimden geleni yaptım.

Tatlılar kaldırıldıktan sonra, hizmetçiler daha fazla şarap getirdi. Masadaki birkaç erkek sigara yaktı ve hava dumanla dolmaya başladı.

Gece hiç bitmeyecek diye düşünmeye başlamıştım ki, bir kadın sonunda dikkatini bize çevirdi.

"Reyna, bu şaheserle kendini aştın." Sanki biz birer sanat eseriymişiz gibi konuşurken sesi kaygandı. Kadına istediği ilgiyi vermemek için bakışlarımı Emilie'ye sabitledim.

"Ne kadar zarif bir dokunuş, değil mi Clarise? Bugün özel bir gün olduğu için özel bir kutlama hak ettiğini düşündüm."

Sanki benimle alay ediyor gibiydi, ama bugünün neden özel olduğunu umursamıyordum. Önemsizdi. Ancak sonraki sözleri içimdeki öfkeyi körükledi.

"İstersen dokunabilirsin."

Kadın kıkırdadı ve bize doğru uzandı. Kolunu koparmak istedim, ama Reyna'nın iradesiyle hareket edemeyen uzuvlarımı buldum. Bu sarmaşıklar ve içlerindeki büyü canı cehenneme.

Kadın - ki şimdi onun bana hep ilgi duyan sarışın kadın olduğunu anladım - vücutlarımızın arasına uzandı ve Emilie'nin klitorisine dokundu.

Emilie sarsıldı, amcığı benim etrafımda sıkılaştı ve gözlerim kapandı. Dudaklarımdan düşük bir homurtu çıktı. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici duyguydu. Kalabalık da bunu fark etmiş gibiydi. Reyna'nın şarap kadehinin arkasında sırtışını gördüm.

Kadın Emilie'nin hassas tomurcuğuyla oynarken, başka bir erkek misafir eğilip göğsünü sıktı. Nefesi hızlandı ve benim sikimin etrafındaki titreşimlerden, bana karşı kıvranışından, boşalmak üzere olduğunu anladım.

Tüm enerjimi onun içine boşalmamaya odakladım, ama tanrılar, bu çok zordu. Kalçalarının sallanması ve titreyen amcığı arasında, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Onu sabit tutmaya çalışarak parmaklarımı uyluklarına gömdüm. Sabahleyin orada morluklar olacaktı.

"Yeter," dedi Reyna, sanki bu gecenin eğlencesi onu sıkmış gibi sandalyesine yaslanarak.

"Oh, hadi ama Reyna." Konuşan adamın Vero olduğunu fark ettim. Reyna'nın sınırlarını zorlamayı sevdiğini biliyordum. Onu sınıadığı için onu henüz öldürmemiş olmasına şaşırdım.

"Senin neyin var? Onun işkence görmesinden zevk almıyor musun?" Reyna ona yalvarmaya çalıştı ama adam Emilie'ye iğrenç bir hayranlıkla bakıyordu.

"O boşaldığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum." Adam güldü ve masadaki birkaç kişi de ona katılarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Reyna kaybediyordu ve bunun farkındaydı. Kendini daha fazla utandırmak yerine, utangaç bir şekilde tavrını değiştirdi. "Sanırım bu seferlik eğlenceli olabilir." Emilie'nin klitorisine parmağını bastırarak kadına doğru başını salladı ve tekrar daireler çizmeye başladı.

Emilie'nin zevki kısa sürede zirveye ulaştı. Coşkulu bir çığlık atarak, titreyerek sarsıldı ve duvarlar hızla etrafında titremeye başladı. Zevk dalgaları onu sardığında gözlerini sıkıca kapattı ve ben her birini hissettim.

"Tanrım," diye bağırdı.

Oh, lanet olsun.

Durduramadım. Kendimi tutmak için çok uğraştım, ama Emilie benim sonum oldu. Çıkardığı sesler, hareketleri, her bir parçası içimdeki doğuştan gelen bir parçaya hitap ediyordu. Beni mahvetmek için yaratılmıştı.

Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılırken çenemi sıktım. Testislerim gerildi ve içini doldurdum. Ecstasy damarlarımdan, kemiklerimden geçip karnımda kıvrıldı. Onun orgazmını hissettiğim gibi benim de penisimin titremesini hissedip hissetmediğini kısa bir süre merak ettim.

Nefes nefeseydi ve vücudu titriyordu. Kadın hala iki parmağını klitorisine bastırması, zevkin ötesinde ona işkence ediyordu.

Kadına hayvani bir hırıltı çıkardım ve sonunda bıraktı. Reyna'ya dönerek memnuniyetini ifade etti. "Bu oldukça etkileyici bir gösteriydi. Bu gece bizim için başka neler hazırladığını görmek isterim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Emilie

Oda misafirlerden boşalırken ben ayakta durup izledim. Dokunulduğum yerlerdeki altın rengi boya berbat bir hal almıştı. Bazı yerlerde boya tamamen silinmişti.

Ladon'a bakmaya cesaret edemedim, ama onun da aynı durumda olduğuna emindim. Bütün gece ayrılmadık. Reyna ve arkadaşlarının bizi eğlenmek için kullandıkları sayısız yolu sayamazdım. Bunun hiç bitmeyeceğini düşünüyordum.

Yorgundum... ve üşüyordum.

Reyna Ladon'u ve beni gönderdi ve her zamanki muhafızlar bizi odamıza geri götürdü. Koridorlarda sadece altın boyayla yürüdük. Sanırım bu da aşağılanmaya bir başka eklemeydi.

Tamamen ve tamamen yıkılmış hissetmemek için uyuşukluğun içime işlemesine izin vermeye çalıştım. Ama içimde başka bir şey kaynıyordu. Görmezden gelemeyeceğim bir kaşıntı gibi.

Öfke.

Reyna'nın oyunlarını oynamaktan *bıkmıştım*. Ve onun duygularımı bu kadar kontrol etmesine izin vermekten bıkmıştım. Bundan sonra, tepkilerimin bana ait olacağına yemin ettim. Artık onun beni etkilemesine izin vermeyecektim.

"İyi misin?" Ladon, odamızın kapısı kapanır kapanmaz sordu. Bana acıma ile değil, biraz daha tereddütlü bir bakışla bakıyordu. Sanki kararımı görebiliyormuş gibi.

Dik durdum. "İyiyim."

Kaşlarını kaldırdı ve sonra ikimizin de derimizdeki boya dışında hala çıplak olduğumuzu fark etti.

"Önce sen duş almak ister misin, yoksa ben mi alayım?"

Ona baktım ve bir kez olsun gözlerimi onun vücudundan kaçırmadım. Geniş omuzlarından kaslı karın kaslarına. Ve tam olarak sergilenen büyük boyuna. Utanmaya ya da saklanmaya çalışmadı. Dik durdu, kendi vücuduna tamamen güveniyordu.

Artık kimse beni kontrol edemeyecekti. Ne güvensizliğim, ne korkularım, ne de şüphelerim. Zaten korkacak neyim vardı ki? Zaten birlikte olmuştuk. Kaçtığımızda, o zaman sonuçlarıyla ilgilenirdim.

Nişanlım ortalarda yoktu. Annem beni eleştirmek için burada değildi. Sadece ben ve Ladon vardık. Ve tüm iniş çıkışlarımızda, onun ne düşündüğünü oldukça iyi biliyordum.

Reyna bizden çok şey çalmıştı, ama bunu alamazdı. Ona baktığımda onu düşünmek istemiyordum. Aramızda bir şey kıvılcımlanıyordu ve onun bunu talep etmeye hakkı yoktu. Bu bizimdi.

Onun bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırmak zorunda kalana kadar yavaşça yaklaştım. O, benim yaklaşmamı yoğun bir şekilde izliyordu.

"Emilie?"

Parmak uçlarımda yükselerek, ellerimi uzattım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, onu kendime doğru çektim. Aramızdaki son küçük mesafede tereddüt ettim, ne yapacağını merak ediyordum.

Nefesini hissedebiliyordum. Nefesinin sıcaklığı dudaklarımı gıdıklıyordu.

Yavaşça mesafeyi kapattı ve dudaklarını nazikçe benimkilere bastırdı. Çok hassastı. Tatmin ediciydi. Çok, çok tatmin ediciydi ve yine de daha fazlasını istememe neden oldu. *Ondan* daha fazlasını.

Kollarını belime doladı ve beni göğsüne sıkıca çekti. Penisinin karnıma bastırıldığını hissettim ve ondan da daha fazlasını istedim.

İnledi ve bu ses karnımı erimiş bir arzu ile doldurdu. Nefesimi tuttum ve dudaklarını bana daha sert bastırdım.

Elimi göğsünde gezdirdim, kalan az miktardaki altın rengi şimdi daha da bozulmuştu. Eli kıcıma uzandı ve sıkıca sıktı, beni ona daha da yaklaştırdı.

Aramıza bir elimi sokacak kadar yer vardı ve avucumu onun penisinin etrafına kapattım. Yine inledi ve alt dudağını ısırды. Alay ediyordu. Kışkırtıyordu.

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Öpüşmeyi bıraktı, ama sadece ağzını ve dilini boynuma doğru kaydırmak için.

"Ladon," diye inledim.

Güçlü elleri uyluklarımın arkasını kavradı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve tanrılar, penisi beni tahrik etmek için mükemmel bir pozisyondaydı. Ona doğru sallandım ve o zevkle homurdandı.

Ağzı tekrar ağzımı buldu ve dudakları benimkilere çarptığında, bu dağınık ve çılgınca oldu. Dili ağzıma kaydı ve onun tadına inledim.

Hareket ettiğimizi anlayabiliyordum, ama nerede ve neden olduğu umurumda değildi. Ladon, var olan tek şeydi. O duşu açtığında, duşun sesini hafifçe duydum. Birkaç saniye sonra, sıcak su sırtımdan aşağıya doğru akmaya başladı.

Ladon beni duvara dayadı, ayak bileklerim hala sırtında çaprazlanmıştı. Gözlerimin içine bakarak ellerini karnımdan yukarı doğru kaydırды, göğüslerime bastırdı ve sonra tekrar aşağı indirdi, bu sırada ağır ağır nefes alıyordu.

Su ve altın rengi boya vücudumdan aşağı akıp giderken, ikimiz de altın renginin vücudumuzdan akıp gitmesini izledik. Islak kâkülleri gözlerinin önüne sarkmıştı ve açlıktan ölmüş bir adam gibi görünüyordu.

Ve ben onun akşam yemeğiydim.

Elleri tekrar göğüslerimin üzerinde dolaştı ve başparmakları hassas meme uçlarımı okşadı. Duş duvarına yaslandım. Karnımda acil bir ihtiyaç oluşuyordu.

Ağzı yine boğazımdaydı ve cildime fısıldadı, "Bunu ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni ne kadar çok istediğimi?"

Yarı baygın bir halde başımı salladım. "Beni aldın zaten." "Böyle değil," diye inledi. Ne demek istediğini anladım. Böyle değil. *Tamamen bizim.*

Sabrım tükenmek üzereyken ona sürtündüm.

"Açgözlü prenses," diye fısıldadı, sesi kulağımda sıcakça.

Misilleme olarak omzunu ısırdım. "O lakabı ne kadar sevmediğimi biliyorsun."

Bir koluyla beni sabit tutarken, diğer eliyle kıvrımlarımla oynadı, yarık boyunca sürükledi ve asla bir tırnaktan fazlasını içime sokmadı. "Hayır, bilmiyorsun."

Hayır, bilmiyordum.

Öne eğildi ve dudaklarını meme ucuma kapattı, emip döndürerek başımı döndürdü. Meme ucumu dişlerinin arasında çok nazikçe tuttu ve sonra parmağını amımın içine soktu.

Sarsıldım ve ani hareket meme ucumu çekti. Acı ve zevk karıştı, ta ki aradaki farkı anlayamayacak hale gelene kadar. Parmağını içime sokup çıkardı ve nefes alamayacağımı hissettiğimde ikinci parmağını da ekledi.

Çok fazla ilgi. Her ihtiyacımı çok iyi anlıyordu. Ona, bana gösterdiği aynı bağlılığı göstermek istedim.

Onun penisini buldum ve elimle boynuzunu okşadım. Kalan az miktardaki altın boya eridi ve derisinden yıkandı.

Onu ilk kez gerçekten *görebiliyordum*. Seyirci olmadan onu inceleyebiliyordum. Zamanımı ayırıp onu tamamen keşfedebiliyordum.

Başparmağımı onun hassas ucunda gezdirdim ve o tısladı. Karın kasları gerildi ve ben de onlara dokunmak istedim. Vücudundaki her çıkıntıyı, her kasını hissetmek istedim. O benim amımı okşarken, ben de onu hafifçe okşamaya devam ettim. Onun bana yaptığı kadar ona da eziyet etmem adil olurdu. Testislerini avuçladım ve okşadım , sıkarak onu nazikçe. Bir damla beyaz çoktan parıldıyordu.

"Seni istiyorum," dedim nefes nefese. "İçimde. Hemen şimdi."

O başını salladı, parmaklarını hızla çıkardı ve sonra sert bir hamle ile içime girdi.

Ağzım sessiz bir çığlık atarak açıldı. Saniyeler içinde ağzı ağzımın üstündeydi ve dili benimkiyle dans ediyordu. Bana sertçe giriyordu, her itişinde kığım duş duvarına çarpıyordu. Her itiş o kadar lezzetli bir şekilde dolduruyordu ki. Ladon bu sefer beni nazikçe almadı.

Onu hayat kaynağımış gibi öptüm, sanki asla doyamayacakmışım gibi. Bacaklarım titremeye başladı ve tanrılara şükür ki beni tutuyordu.

İçim sivilaşmıştı ve farkına varmadan tamamen çözülüyordum. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım, kendi elimle yaptığım zamanlar dahil. O kadar sert boşaldım ki, gözlerimdeki yıldızlar parlayan kuyruklu yıldızlara dönüştü.

O homurdandı ve hareketsiz kaldığında, onun da benim kadar mahvolduğunu anladım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ladon

Emilie'nin ıslak saçlarını parmaklarımla okşadım, yanağı göğsüme yaslanmıştı. Üzerimde uyurken, bir koluyla bana sarılırken kalbim deli gibi atıyordu.

O... o benim tüm dünyam gibiydi.

Her şeyden arındırılmış halde - unvanlar, zenginlikler, görevler ve yükümlülükler - Emilie benim her şeyimdi. Nasıl oldu bilmiyordum, ama olduğu için mutluydum.

Emilie titredi ve ben battaniyeyi omzuna kadar çektim. Kıpırdadı ve başını geriye eğerek gözlerime baktı.

"Uyandın mı?" Sesi yumuşak ve uykulu idi. "Saat kaç?" "Henüz sabah olmadı. Uyuyun."

Esnedi ve gözlerini tekrar kapattı. Parmakları göğsümde dolaşarak tembel daireler çizdi. Nefes alıp verişinin düzenli ritmini dinledim ve bunun beni huzurlu bir duruma sokmasına izin verdim.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," dedi.

Bu oyun her zaman tek yönlüydü; bazen birimiz, bazen ikimiz de duygusal yükümüzü döküyorduk.

"Neden bana dürüst bir şey söylemiyorsun?"

"Ben önce sordum."

Sesi hafifti, ama yine de bundan sonra olacaklardan rahatsızlık duyuyordum. Derin bir nefes aldım.

"Seninle tanıştığıma mutluyum."

Kız gülümsedi. "Beni dayanılmaz bir baş belası olarak görmüyor musun?"

"Oh hayır, öyle düşünüyorum," diye alay ettim. "Sadece senin daha hoş özelliklerinin katlanmaya değer olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdadı ve üstüme yuvarlandı, ellerini göğsüme dayayarak kendini destekledi. Gülümsemesi sabah güneşi kadar parlaktı. Neredeyse bizi çevreleyen karanlığı unutturacak kadar parlaktı.

Ama sonra gülümsemesi kayboldu ve düşünceli bir ifadeye büründü.

"Sıra sende," diye hatırlattım ona. Hâlâ onun aklındaki gerçeği bilmek istediğimden emin değildim, ama bunu şimdi konuşmak, içimde birikip çürümesi daha iyiydi.

Konuşurken bana bakmadı, bunun yerine parmağıyla göğsümdeki bir noktayı izleyerek ona bakıyordu. "Kardeşinle evlenmek istemiyorum."

Kemiklerim buz gibi oldu. Cyrus'u düşünmek istemiyordum, özellikle de Emilie çıplak ve benimle çarşafı dolanmışken.

Kardeşimi düşünmek beni suçlu hissettiriyordu. Bu ihaneti asla affetmeyecekti. Kendimi nasıl affedebileceğimi bilmiyordum. Beni mutsuzluğa sürüklemekten alıkoyan tek şey, Murvort'tan uzaklaşıp güvende olana kadar bunu erteleyebilme yeteneğimdi.

"Osavian'a dönersek ne olacak?" diye sordu. "Ne zaman" diye düzelttim. "Döndüğümüzde."

Sessizliği şaşırtıcıydı. Bu dağda mahsur kaldığımız her gün, buradan çıkma umudumuzu biraz daha yok ediyordu.

"Osavian'a döndüğümüzde, bir çözüm buluruz."

"Annen benden nefret edecek. Halkın beni hor görecektir. Cyrus'un ilk karısı Isabella, krallık tarafından çok seviliyordu. Ben ise tam da senin düşündüğün gibi hain bir fahişeyim."

"Bir daha böyle bir şey söyleme." Sözler boğazımda düğümlendi. Onu bu şekilde küçümsediğim için kendimden nefret ettim. Ne kadar yanılmıştım...

"Kraliçe olarak anlamlı bir şey yapmak istedim ama tek yaptığım her şeyi mahvetmek oldu. Ailen, *benim* ailem, beni asla affetmeyecek. Her şeyi mahvettim."

Yana döndüm, onu sırt üstü yatırdım ve iki elimi de yanaklarına koydum. "Seninle birlikte yapmadığım hiçbir şey yapmadın. Sen ne günah işlediysen, ben de işledim."

"Ne yapacağız?"

"Önce buradan çıkalım. Sonra Cyrus ile konuşalım. Belki bu evliliğin iyi bir fikir olmadığına onu ikna edebiliriz."

O, hiç eğlenmeden güldü. "Bunu zaten denemedin mi?"

"Denedim. Ama o daha önceydi. Başka bir açıdan deneyebiliriz. Yaşadığın onca şeyden sonra, kraliçe olmak için doğru ruh halinde değilsin."

Daha içten bir şekilde güldü. "Yani planın ona benim dengesiz olduğumu söylemek mi?" Ben de güldüm ve alnını öptüm. "Bir yolunu buluruz."

Emilie başını salladı, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Peki ya bundan kurtulamazsam... ona söyler miyiz?"

"Bütün bunları ondan saklayacak mısın?" Kaşlarımı çattım.

"Eğer bu seni onursuzluktan kurtaracaksa. Eğer ikimizi de kurtaracaksa, yaparım."

Bu düşünce hoşuma gitmedi, ama içten içe, işin o noktaya gelebileceğini biliyordum. Bir gün Emilie'ye olan duygularımı gömmek, onu sevdiğimi unutmak ve onun hayatının geri kalanını kardeşimle geçirdiğini izlemek zorunda kalabileceğimi biliyordum.

O suçluluk duygusu içimde bir kez daha yükseldi. Nasıl bu kadar bencil olabilirdim? Cyrus'un incinmesi gereken kişi olduğu halde, sadece kendi duygularımı düşünmek?

Emilie'yi sıkıca tuttum, onu bırakmak istemiyordum. Gözlerimi kapatmak istemiyordum, çünkü bakmadığım bir anda elimden kayıp gidebilirdi. "Seni benim olarak göremeyeceğim bir gün hayal etmek istemiyorum."

Birkaç gün boyunca kendimi sabote edip etmediğimi düşündüm. Osavian'da bizi bekleyenler bu kadar korkunç olmasaydı, daha erken ayrılmanın bir yolunu bulur muyduk? Elimizden gelen her şeyi yaptığımızı kendime sürekli hatırlattım.

Tünelleri bulmak — tamam.

Reyna'nın kanını almak —
tamam.

Kapıyı kırıp tünellerden geçelim... beklemede. Bilginler Mağarası'na geri dönmenin olası olmadığını düşünmüştük ve haklıydık.

Cavern'e dönmenin imkansızlığı konusunda haklıydık. Reyna, Emilie'nin kitabını bulalı bir hafta olmuştu ve o günden beri kütüphaneyi görmemiştik.

Bunun yerine, Emilie tuvaletleri temizlerken ben mutfak yerlerini ovuyordum. Benimle birlikte temizlik yapan iki köle daha vardı, buraya geldiğimizden beri ilk kez gördüğüm köleydiler. Bilmediğimiz başka köleler de var mıydı?

Birbirlerine çok benziyorlardı; kardeş olabilirler mi diye merak ettim. İkisi de henüz yetişkin olmayan gençler gibi görünüyordu. Erkek çocuğun kirli sarı saçları dağınıktı ve acilen kesilmesi gerekiyordu. Uzun ve sırık gibi biriydi, henüz uzun uzuvlarına yetişmemişti. Kızın da aynı kirli sarı saçları vardı, ama örgülü olmasına rağmen saçları beline kadar uzanıyordu. O da uzundu, ama erkek kadar değil.

Onlara fazla dikkat etmedim, onlar da odanın karşı tarafında kendi hallerindeydiler. Öğle yemeği vakti geldiğinde, ben tek başıma yedim, onlar ise boş kovalara oturup sessizce sohbet ettiler.

En azından Reyna'nın dillerini kesmediğini biliyordum.

Aramız neredeyse bitmek üzereyken, mutfağın hemen dışından yüksek bir ses geldi. Kafam kapıya doğru döndü, iki hizmetçi de ayağa fırladı.

Reyna içeri girmeden önce odada öfkeli bir çığlık yankılandı. Ben de ayağa kalktım ve savunma pozisyonu aldım. Bu sefer onu neyin kızdığını bilmiyordum, ama her neyse, kötü bir şeydi.

Öfkeden kör olmuştu ve beni fark etmedi bile. Normalde bunun için minnettar olurdum, ama bu sadece öfkesinin boyutunu vurguluyordu. Kardeşlerin yanına doğru büyük adımlarla yürüdü ve ben onların birbirlerine yaklaşıp, acı çekeceklerini ve belki de öleceklerini biliyorlarmış gibi el ele tutuşmalarını izledim.

"Ne yaptınız?" diye bağırdı Reyna.

Kız, gözleri yaşlı bir şekilde kardeşine baktı. Sanki sırlarını saklayabilecekmiş gibi dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı.

Daha iyi görebilmek için, yarısı hazırlanmış yemeklerin bulunduğu birkaç tepsiyi tutan metal bir rafın etrafından dolaştım.

Oğlan kız kardeşinin önüne çıktı ve gösterdiği cesaret beni çok etkiledi. Yaşlı erkekler onun öfkesinin gölgesinde titrerdi.

"Ben yaptım. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Reyna sahte bir kahkaha attı. "Ben dün doğmadım. Nox'u tek başına öldüremezdin. Seni paramparça ederdi."

Şaşkınlığımı gizledim. Bir *çocuk* onun köpeklerinden birini mi öldürmüştü? Onun cesaretini takdir ettim, ama kaçış planı olmadan hareket etmesi aptalcaydı... Kafamı salladım.

Reyna onun yanından geçip kızın kolunu tuttu. Sonra bluzunu yırttı. Birkaç metre uzaktan, kızın göğsündeki çizikler

ve ısırık izlerini görebiliyordum. Savunma yaraları. Aslında tek başına çalışmadığının kanıtı.

Reyna onu bıraktığında kız geriye sendeledi ve tekrar çocuğa döndü. İşlerin çok kötü bir yöne gittiğinden korktuğum için yavaşça yaklaştım. Onlar sadece çocuklardı, Tanrı aşkına.

Reyna elini havaya kaldırdı ve indirdiğinde, etrafımızda şimşekler çaktı. Kör edici ışığı engellemek için gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, çocuk duvara yapışmış, elektrik kordonları onu yerinde tutuyordu.

Çığlık attı ve kıvrandı, ama onun büyüüne karşı güçsüzdü. Duman yükselmeye başladı ve yanık et kokusu burnuma geldi. Kız kardeşi dehşetle izlerken ellerini ağzına götürdü.

Boğulur gibi hissederek, müdahale etmek için bir adım attım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama Reyna'nın bu çocuğu işkence etmesini oturup izleyemeyeceğimi biliyordum.

Kızın tüm dikkati çocukta olduğu için, fark edilmeden yanına yaklaşabildim. Kolumu tuttuğumda, avucum anında yandı. Kolumu geri çektim ve cildimde oluşan kızarık kırmızı et ve kabarcıkları izledim. Reyna elektriksel ısı yayıyordu.

Bir anlığına çocuktan uzaklaştı, bana gözleriyle bıçak gibi bakacak kadar uzun bir süre. Turuncu gözleri o kadar parlaktı ki, ortaları neredeyse beyaza dönmüştü. Güneşe bakmak gibiydi. "Karışma," diye tısladı.

Görünmez bir tasma beni geri çekiyor, kollarımı yanlarıma sabitliyordu. Çocuğun içinden yanışını izlerken gözlerimi kırpmadım. Giysileri alev aldı ve derisi kabarcıklandı. Elektrik akımı onu yutarken çığlıkları sustu. Yanmış et kömürleşmiş deriye dönüştü ve Reyna sonunda onu bıraktığında, geriye sadece küller ve kemikler kalmıştı.

Kız kardeşi çığlık attı ve yere düştü, kardeşinin az önce bulunduğu yere uzandı. Ondan alınan şeyi aramak için uzandı. Yüzünü ellerine gömerek ağladı.

"Güzel kız," dedi Reyna, kıza yaklaşarak saçlarını okşadı. Kız titreyerek yerde süründü ve acı dolu çığlıklarını bastırdı.

"Lütfen," diye ağladı kız. "Ölmek istemiyorum."

Ölüm, onun en az endişeleneceği şey olmalıydı. Bir insanı işkence etmek için daha kötü yollar vardı.

Reyna, kızı avını avlayan bir hayvan gibi oynadı. Kız, iki tezgahın arasına sıkışıp köşeye kadar geri çekilmeye devam etti.

. Reyna onun üzerinde yükselirken, kız kaçınılmaz darbeyi bekleyerek yüzünü kollarıyla kapattı.

Yüzüne yayılan şeytani gülümseme, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi.

Tam o anda, yanımda bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Sağıma baktım ve Vessina mutfaktan sürünerek geçerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Devasa yılanın hareket edebileceği kadar yer yoktu. Masaya çarptı ve sert zeminde sürtünerek kızın dikkatini çekti.

"Hayır, hayır. Ben hiçbir şey yapmadım. Lütfen... Ben... Ne isterseniz yaparım. Sorun çıkarmayacağım. Lütfen."

Vessina tısladı ve Reyna kenara çekildi, artık yılanla kızın arasında durmuyordu.

Kız tekrar çığlık attı ve geri çekilmek için ayaklarıyla yere vurdu, ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Vessina başını geriye attı ve bir kez vurdu, keskin dişleri kızın göğsünü deldi. Sonra yılan yere geri çöktü, sola, sonra sağa hareket etti. Bekliyordu. Alay ediyordu.

Kızın vücudundan kan damlaları akıyordu ve kız yüzünü buruşturdu. O acıyı çok iyi biliyordum. Emilie'nin aynı acıyı çektiğini görmüştüm. Bu kızın panzehir alacak kadar şanslı olacağını sanmıyordum.

Elini yarasının üzerine koydu ama kan akmaya devam etti. Diğer elini kaldırarak Reyna'ya teslim oldu. "Durdur şunu. Çok üzgünüm. İsteyerek yapmadım... İstememiştim."

Reyna kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Canım, direneceksen, yaptıklarının arkasında durma cesaretin olmalıydı. Bütün bu ağlama ve yalvarma oldukça acınası."

Kız hıçkırarak ağladı; yüzü acı içinde buruştu. Bu odadan canlı çıkamayacağını biliyordu. Sonunun yaklaştığını biliyordu.

Ben de biliyordum. Yine de olduğum yerden kıpırdıyamıyordum. Sadece izleyip sonun çabuk gelmesini umabilirdim. Acısı şimdi bitsin.

"Hayatın karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu Reyna.

Kız rahat bir nefes aldı. "Her şeyi. Ne istersen. Ailem... paramız var. Hepsini sana veririm."

Reyna siyah saçlarından bir tutamı parmaklarıyla çevirdi. "Bu sözü tutacak gücün yok. Ailenin parası neredeyse bitmek üzere.

hepsini değerli ikizlerini aramak için harcadılar. Ve tüm servetlerine ve on yıllık zamanlarına rağmen, seni kurtaramadılar."

Kızın acısına gülerek omuzları titredi.

On yıl mı? Kaç yaşındaydılar alındıklarında? Diğer kıtalardan gelmiş olmalılar, belki Moridia ya da Wyland'dan, çünkü kayıp ikizlerden haberim yoktu. Ve paraları olsaydı, Osavian'ın ailelerinden birinden geldiklerini kesinlikle bilirdim.

"Sana bunun yerine ne sunabilirim?"

Reyna başını yana eğdi. Bütün bu olay bir tuzaktı. Zavallı kıza eziyet etmenin başka bir yolu. Ona bir umut ışığı verip sonra hepsini elinden almak. Kız bunu göremiyordu.

Vessina'nın tekrar saldırmak için ayağa kalktığını da görmedi. Yılan saldırdı ve dişlerini kızın diğer omzuna geçirdi. Sonra karnına. Uyluklarına. Göğsüne.

Kız ığlık atarken, yılan tekrar tekrar saldırdı. Ses o kadar tizdi ki başım ağrımaya başladı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama Vessina kızı parçalara ayırırken sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi.

Cansız bedeni yere yığıldığında, kulaklarımda çınlama nihayet kesildi. Kız sessizdi, ama son anlarında çıkardığı sesleri asla unutmayacağım.

Vessina'nın kızın vücudunun parçalarını yutmasını izledim ve sonra Reyna'yı odanın içinden takip ettim. Mutfaktan çıkmadan önce Reyna bana döndü.

"Ladon, sanırım temizlemen gereken daha çok şey var."

Gerçekten de yleydi. Yerde kırmızı lekeler ve bir yığın kl vardı. İizlerden geriye kalan tek şey, küllerin arasında bulduğum küçük bir yüzükten ibaretti. zerinde "M" harfi bulunan bir aile arması olan gümüş bir yüzük.

O akşam Reyna'nın hizmetine çağrılmak için çok geç saatlere kadar çalıştım. Yatak odamıza döndüğümde, Emilie bana koşarak geldi ve boynuma sarıldı.

Onun hareketleri karşısında bir an şaşkınlık içinde kaldım, sonra kollarımı onun sırtına doladım ve onu sıkıca sarıldım. Gözlerimi kapattığımda, parçalara ayrılan kızın görüntüleri aklımdan çıkmıyordu. İlk günümüzden itibaren ona panzehir verilmemiş olsaydı, bu görüntüler Emilie'nin de olabilirdi.

Yüzüme bakmak için biraz geri çekildi. "Neredeydin? Endişelenmeye başlamıştım."

Her zamankinden daha zoraki bir gülümsemeyle sııttım. "Bensiz kendini kaybolmuş hissettin mi prenses?"

Başını eğme şeklinden, onun şakacı bir ruh hali içinde olmadığını anlayabiliyordum.

İç geçirdim ve gözlerini onun gözlerine diktim. "Buradan çıkmamız gerek. Hemen."

Otuz Beşinci Bölüm

Ladon

EMILIE, o gecenin olaylarını anlatırken gerçekten dehşete kapıldı. Acil durum hissimiz yeniden canlandı ve gece gündüz antrenman yapmaya başladık. Boş zamanlarımızın her anını, o dövmelelerinden sihir çekip doğru an için saklarken, o da dövüşmeyi ve kendini savunmayı öğrenerek geçirdi.

Sorun şu ki, ikimiz de o anın ne zaman geleceğini bilmiyorduk. Emilie, harpinin tünele başka girişler aramasını sağlamıştı, ama şu ana kadar bir şey bulamamıştı.

Daha fazla bekleme riskini göze alamazdık. Sonunda, harpinin odamızın kilidini açması ve bizim de Bilginler Mağarası'ndan kaçmamız gerektiğine karar verdik. Harpi riski anladı ve ancak Reyna'nın dağdan ayrıldığı günü beklemeyi kabul ettiğimizde plana razı oldu. Böylelikle harpi yakalanma riskini almamış olacaktı.

Beklemek başlı başına bir işkenceydi. İkizlerin ölümüne tanık olduktan sonra, dağdan çıkıp Reyna'nın pençesinden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Emilie ve benim için planladığı olası ölümleri düşünmek istemiyordum.

Emilie'nin sinirli bir şekilde homurdanması düşüncelerimi böldü. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Onun hayal kırıklığının nedeni hemen anlaşıldı. Benim ona verdiğim egzersizleri yaparken, tavandaki sandıktan kar yağmaya başlamıştı.

Ben burnumdan soludum. "Daha hızlı çalışırsan, soğuğu neredeyse hiç hissetmezsin."

Bana gözlerini kısarak baktı, ama tavsiyemi dinledi ve hızını artırdı, dizlerini bel hizasına getirerek koşmaya başladı.

"Daha yükseğe," dedim ve o somurtunca güldüm. Kısa sürede büyük ilerleme kaydetmişti. Hala ders kitabının öğrenmek için yeterli bir yol olduğunu düşünmesem de, Emilie onun yardımıyla bilgileri daha hızlı özümüyor gibiydi. Taktik çalışmadığımız zamanlarda burnunu o kitaba gömmüş, resimlerini ezberliyordu. Tahmin etmek gerekirse, bazı acemi askerlerimi çoktan geride bırakmıştı.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" diye sordu, nefes nefese.

"Çünkü zaten formdayım."

"Yani sadece beni izleyecek misin? Başka şeyler de yapabilirsin. Beni izlemekten başka şeyler."

Omuzlarımı silktim. "Seni izlemeyi tercih ederim."

Yanaklarını boyayan pembeliğin fiziksel efordan daha fazlasından kaynaklandığını yemin edebilirim. Doğruydı. Onu bütün gün izleyebilirdim ve hiç sıkılmazdım.

Ama odamızın kapısı açıldığında, bu planım kesintiye uğradı. Emilie egzersizlerini hemen bıraktı, ben de onun yanında ayağa kalktım.

"Reyna bu akşam ikinizi de istiyor," dedi Luther, odaya girerken, her zamanki siyah üniforması ve yüz boyasıyla.

İstiyor. Sanki reddedebileceğimiz bir şeymiş gibi.

Kaçışımıza çok az kalmıştı, şimdi sorun çıkaramazdık, bu yüzden direnmeden onu takip ettim, Emilie de öyle yaptı.

Ama koridorlarda yürürken, Emilie'de farklı bir şey olduğunu fark ettim. Yüzündeki her zamanki korku dolu ifade, başka bir şeyle yer değiştirmişti. Vahşi ve acımasız bir ifade. Bu bana Osavian'daki o günü hatırlattı. Kafama hançer fırlatmadan hemen önce bana nasıl baktığını.

"Emilie?"

Bana döndü ve gözlerindeki ateş alevlenmişti. "Bunu yapmaya devam edemez."

Yine misafirsiz bir akşamdı. Yine yemek odası veya salon yerine Reyna'nın yatak odasına götürüldük. Kalabalık olmadığında Emilie için daha kolay olduğunu bildiğimden, onun adına tanrılara sessizce şükrettim.

Derin bir nefes alarak, yapmam gereken şey için kendimi hazırladım. Reyna'ya bu şekilde hizmet etmek midemi bulandırıyor, ama Emilie'yi yabancıların elinden kurtarmak için gerekirse bunu yüz kez yapardım.

Yatak odasının kapısı gürültüyle kapandı ve bizi Reyna ile birlikte odaya kapattı.

Her zamanki gibi, şöminenin önünde bir kadeh şarap yudumluyordu. Gözleri donuklaşmıştı ve ben, biz gelmeden önce kaç kadeh, ya da kaç şişe içtiğini merak ettim.

"Orada öyle durma," dedi. "Yatağa çık."

Emilie ve ben birbirimize bakiştık ve sonra gölgelikli yatağa doğru ilerledik. "Sen değil. Sadece Ladon," dedi Reyna.

Emilie gergin bir şekilde Reyna'dan bana baktı. Ben sadece kısa bir baş sallama ile ona sorun olmadığını belirttim.

Tabii ki sorun yoktu. Ama şu anda Reyna'yı kızdırmak istemedim. Onun öfkesinin kırılma noktasına geldiğini gördüğüm için. Hele de her an kaçabileceğimiz bir durumda.

Yatağa uzanmadan önce Reyna tekrar bağırdı. "Giysilerini çıkar."

Sessizce soyundum ve yatağın ucuna oturdum. Reyna bir süre daha ateşe bakarak şarabını bitirdi, ben beklerken Emilie gergin bir şekilde kıpırdanıyordu.

Keşke orada olmasaydı. Reyna onu izlemeye zorlayacaksa... Keşke görmeseydi. Tek istediğim kişi Emilie iken, başka biriyle seviştiğimi izlemesini istemedim.

Umarım Reyna başladığında başka yere bakar.

Kadehini masaya koyan Reyna sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Daha önce giydiğine benzer siyah bir bornoz giyiyordu. Tek farkı, bu bornozun dantel panelleri sayesinde çıplak tenini görebilmemdi.

Omzuma bastırdı ve ben direnmeye çalışmadan sırt üstü düştüm. Direnmemem daha iyiydi. Böylece daha çabuk bitecekti.

Üzerime tırmanarak belindeki ipek kurdeleyi çözmeye başladı ve bornozunu açtı. Sağımdan bir yerden Emilie'nin keskin bir nefes aldığını duydum.

Gözlerimi kaçırdım.

Reyna eğildi ve göğsümü öpücüklerle doldurdu. Kalçaları benim penisime sürtünüyordu, bizi ayıran sadece ince kumaştan külotu vardı. Onun ıslak olduğunu ve beni arzuladığını hissedebiliyordum.

Ben hiçbir şey hissetmedim.

Bana ilk birkaç kez saldırdıktan sonra, vücudumun tepkisini affetmiştim. Uyarıya karşı doğal tepkiyi engellemek için yapabileceğim çok az şey vardı.

Ama bugün hiçbir şey hissetmedim.

Bana sürtündü, ama ben hâlâ gevşek kalmıştım. Tek bir seğirme bile olmadı ve onun hayal kırıklığını hissetmeye başladım.

İçini çekip tenime doğru konuştu. "Ne oldu Ladon? Eğlenmek istemiyor musun?"

Parmakları benim aletimi kavradı ama o zaman bile ona istediği tepkiyi vermedim. Tırnakları benim aletimi nazikçe okşarken de vermedim. Dilini karnımın üzerinde gezdirirken de vermedim.

Sinirlenerek, oturdu ve bana baktı. "Bugün senin sorunun ne? Eğer sen bile kalkamıyorsan, ben seninle ne yapacağım?"

Gözlerimi devirme dürtüsünü görmezden geldim. Sanki uyarılmama *benim* benim hatammış gibi.

Yanımda, Emilie'nin kıkırdadığını duydum. Reyna başını onun yönüne çevirdi.

"Neye gülüyorsun?" "Hiçbir şeye,"

diye cevapladı Emilie.

Reyna'nın pençeleri bana saplandı ve ben dişlerimi sıktım. *Dikkatli ol, Emilie.*

"Belli ki komik bir şey bulmuşsun. Hadi, bizimle paylaş."

Odadaki hava zehirliydi, dikkatli olmazsak alev alacağı kesin olan yanıcı bir nefretle doluydu.

"Sadece... şaşırdım."

"Şaşırdın," diye tekrarladı Reyna, sesinde bir parça şüphe vardı.

"Evet. Senin gibi *güzel* bir kadının partnerini tahrik edememesine şaşırdım."

Emilie'nin sesindeki gülümsemeyi duymak için ona bakmam gerekmedi. Reyna'ya alaycı bir şekilde hitap ediyordu. Ne yapacağından korktuğum için Reyna'nın kalçalarını sıktım.

"O öyle demek istemedi..."

Reyna ellerimi itti ve üzerimden kalkarak uzaklaştı. "Seni aşağılık küçük sürtük. Kendini beğenmişlikten ölesin. Eminim benden daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsundur, hmm? Öyle mi? Kendini beğenmiş küçük Emilie *çok* çekici."

Emilie açıkça Reyna'nın sinirine dokunmuştu. Reyna öfkelenmişti ve ben onun patlayacağından korkuyordum.

"Kendini bu kadar çekici buluyorsan, neden denemiyorsun? Hadi, bakalım ne yapabilirsin."

Yavaşça küfrettim. Dikkatli olmazsak, birkaç saniye içinde o yanıcı nefreti alevlendirecektik. Ne yazık ki, Emilie'nin aynı şekilde düşündüğünü sanmıyordum.

Bana doğru yavaşça yürüdü ve emredilmeden gömleğini çıkardı. Yatağın ucunda bacaklarımın arasında dururken gözlerimiz buluştu ve pantolonunun düğmelerini açarak onu düşürdü, böylece sadece sütyen ve iç çamaşırlarıyla kaldı.

Reyna'nın yaptığı gibi üstüme çıktı ve ben sertçe yutkundum. Gözlerimle girdiğimiz tehlikeli bölgeyi anlatmaya çalıştım, ama onun bakışları bana ona güvenmemi söylüyordu.

Ben de güvendim.

Ağırlığı kasıklarıma bastırınca eridim. O harekete geçmeden önce bile, karnımda sıcak bir özlem hissetmiştim. Göğsünü göğsüme bastırdı ve dudakları çene hattımı takip etti.

Ona sakın olmasını söyleyemeden, kalçalarını salladı ve penisim seğirdi.

Kahretsin.

Emilie tam olarak bir baştan çıkarma uzmanı değildi. Ama bu önemli değildi. Onun büyüüne kapılmışken önemli değildi. Her sesine büyülenmiş, her dokunuşuna kapılmıştım. Vücudum onun vücuduna uyum sağlamıştı.

Külotu benim penise yapışmıştı ve onu tamamen çıkarmak için can atıyordum. Onun ıslak amının bana sürtündüğünü hissetmek için. Sütyenini de çıkarmak istedim. Göğüslerini avuçlarımda hissetmek istedim. Ağzımda.

Kulağıma yumuşak bir şekilde inledi ve kalınlaşan penisimi hissedebildiğini biliyordum. Reyna'nın başaramadığını başarmıştı ve içimdeki hasta bir kısım Emilie kadar bundan zevk alıyordu.

Bu, ona intikam almak için kendi küçük yöntemimizdi. En akıllıca karar olmasa da.

Emilie kulak kepçemi yaladı ve ellerim beline kaydı. Ellerimi arkasına çevirip kalçalarını avuçladım ve onu zonklayan sikime sıkıca bastırdım.

Artık daha fazla sürtünme için çaresizce kıvranıyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum. Emilie'nin saçları omzuma düştü ve bu baştan çıkarıcı dokunuşla titredim.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, burnumla yanağını drttm ve bana döndüğünde dudaklarımız buluştu. Alt dudağını emdim, ağzıma çektim ve o heyecan verici bir inilti çıkardı.

O da ateşli bir şekilde beni öptü, hala o mkemmел amını benim sikime sürtüyordu.

Siktir et o külotu. ıkarılması gerekiyordu.

Yumuşak bir hareketle üstüne yuvarlandım, nefes nefese, bacaklarının arasında uzunluğumu srtyordum. Islak klotunun bana değmesi akıl almaz bir duyguydu. Ellerimi styeninin altına sokup çıplak tenini hissettim ve baş zevkten geriye düştü. Bana açtığı boynunu ısırdım ve sonra dudaklarını aradım, dilimle de dolanabilmek için.

"Yeter!" Reyna'nın sesiyle donakaldım. "Yeter. Bu kadar yeter."

Emilie hala nefes nefeseydi, bacakları kalçalarını sarmıştı. Geri çekildim, ağırlığımı dizlerime verdim.

Reyna yatağa yaklaştı, gözleri Emilie ile benim arasında gidip geliyordu. Parçaları bir yapboz gibi bir araya getirdiğini anlayabiliyordum. Dağda geçirdiğimiz aylarda Emilie ile benim aramda neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ve ortaya çıkardığı şeyden hoşlanmamıştı.

"Kalk," diye tükürdü.

Tereddüt ettim, hala ikizleri nasıl yok ettiğini düşünüyordum. Aynı elektrikli ateş şimdi de gözlerinde büyüyordu, ama bu sefer Emilie'ye yönelmişti.

"Reyna," dedim, adını yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle. Beni neredeyse duymadı. Bana bakmadan konuştu. "Duvara yaslan, Ladon."

O büyülü çekime karşı mücadele ederken, kendimi yataktan uzaklaşırken buldum. Emilie'den uzaklaşırken.

Boğazımdaki yumruyu yutmam imkansızdı.

Emilie oturdu ve Reyna'ya baktığı bakış hayranlık uyandırıcıydı. Korku yoktu. Yaptığı şey için pişmanlık yoktu, bunun bedelini ödemek üzere olsa bile. Emilie'nin gözlerindeki ateş Reyna'ninkine rakipti.

Emilie sırtıttı ve Reyna onun yüzüne bir tokat attı. Ses keskin ve havada yankılandı, Emilie'nin başını döndürdü. Reyna'ya dönünce, sırtışı daha da büyüdü.

Göğsümde bir şeyin şiştiğini hissettim. şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü bir şey. Korumak değil, savaşmak ihtiyaı. Emilie'nin bunu artık kendisi yapabileceğini biliyordum. Hayır, onun yanında savaşmak istiyordum. Onun en büyük destekçisi, savaş kazanıldığında ona rahatlık veren, huzur bulacağı sığınağı olmak istiyordum. Onun sevgisini istiyordum.

Çünkü ona aşıktım.

Reyna ona tekrar vurduğunda, öfkem kontrol edilemez hale geldi. Beni bağlayan sarmaşıklara karşı çırpındım, onları kırmak için çaresizce uğraştım.

Reyna elini kaldırdı ve Emilie'yi havaya uçuran ve karşımdaki duvara çarpan büyümlü bir patlama yarattı. Kafası taş duvara çarptı ve bayıldı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Seni öldüreceğim! O değersiz bedeninden kafanı koparacağım!"

Reyna bana tek bir bakış bile atmadı. Elini uzattı ve güneş kadar parlak bir kırbaç belirdi. Yıldırım kadar parlak.

Daha yakından baktığımda, bunun gerçek yıldırım olduğunu fark ettim. Büyüsünü bu şekilde kullanmayı nasıl öğrendiğini asla bilemeyecektim. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Yıldırım kadar güçlü ve öngörülemez bir şeyi şekillendirmek kolay bir iş değildi.

Kırbacını çırpı ve gök gürledi. Bir kez daha bileğini salladı ve Emilie duvara asıldı, yıldırım şeritleri onu bileklerinden tutuyordu, sırtı bize dönüktü.

Panik içimi kapladı. Çok benzerdi... genç çocuğu bağlayan elektrikli iplere çok benziyorlardı. Beni kontrol eden o sihirli sarmaşıklara tüm ağırlığımla yüklendim. Bir santim bile kıpırdamadım.

Reyna kırbacını tekrar çırpı, bu sefer Emilie'nin sırtına değdi. Vücudu sarsıldı ve parlak kırmızı bir çizgi derisine iz bıraktı. Bir anlığına kan aktı, ama yıldırımın ısısı yarasını hızla kapattı.

Yıldırımdan oluşan kırbaç, Emilie'nin vücuduna defalarca vurdu. Yakıp kesiyordu. Emilie, bilinci gelip giderken, uyandığında çığlık atıyor, bayıldığında cansız bir şekilde sallanıyordu.

Cildimdeki sarmaşıklar acımasızdı. Boyun eğmez ve sinir bozucuydu. Nefes nefese ve ter içinde, aşağıya baktığımda başladığım duvardan sadece bir adım uzaklaştığımı gördüm. Bu hızla Emilie'ye asla ulaşamayacaktım. En azından onu kurtarmak için zamanında ulaşamayacaktım.

"Dur," diye bağırdım. "Dur yoksa seni canlı canlı derini yüzerim, Reyna."

Sesim gök gürültüsünün sesini bastıracak kadar yüksek değildi. Durmaksızın çakan şimşekler ve sağır edici gürültüler odayı dolduruyordu. Emilie'nin vücuduna yapılan acımasız saldırı sırasında daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

Reyna bir ara verdi, sanki kramp girmiş gibi bileğini çevirerek. Bu ara sırasında, Emilie'nin parçalanmış cildini görebiliyordum, derin, sert çizgilerle dolu, zaten parlak kırmızı ve yaralıydı.

İki adım öne doğru sendeledim. Reyna'nın beni tutan tasmaı biraz gevşemiş gibiydi. Hâlâ ona ulaşmak için çok uzaktaydım. Onu boğma isteği, beni odanın diğer ucuna doğru sürüklemeye devam etmem için motive etti.

Sadece birkaç adım daha. Sadece birkaç adım daha ve ona ulaşabilecektim.

Sanki beni hissetmiş gibi, Reyna dönüp bana baktı. Kaşlarını çatı. "Peki ya sen... Seninle ne yapacağım?"

Kolumu kaldırarak ona durması için yalvardım. "Onu bırak. Bunu yapmana gerek yok."

Alaycı bir şekilde güldü. "Hiçbir şey yapmam *gerekmiyor*, aptal.

Ben yapmayı *seçiyorum*." "O zaman beni seç. Bana işkence etmeyi seç. O bunu hak etmiyor."

"Seni zavallı adam. O sana ne yaptı? Tanıdığım Ladon asla yalvarmazdı. Asla rica etmezdi. Lourova'nın tümünün saygı duyduğu güçlü savaşçıya ne oldu? Orduları ölümüne kadar takip edecek güçlü komutana ne oldu? Karşımda duran bu sefil adam, Ladon Castelli olamaz."

Ona cevap veremedim. Emilie'nin bana ne tür bir büyü yaptığını bilmiyordum. Ama pişman değildim. Hem sevgi dolu bir eş hem de vahşî bir savaşçı olabilirdim. O beni zayıflatmamıştı. Beni daha güçlü yapmıştı.

Bir adım daha attım ve bunun için harcadığım çabadan dolayı inledim. Reyna güldü, sonra kırbacını kaldırdı ve göğsümü kesti.

Göğsümün tam ortasında bir yara açıldığında, yakıcı bir acı patladı. Sternumumdan göbek deliğimin hemen üstüne kadar uzanan uzun bir çizgi. Emilie'ye attığı kırbaçlar gibi, yıldırımın ısısı yarayı kapattı, ama acı devam etti.

Nefesim kesildi. Sanki küçük yıldırımlar hala derimin altında dolaşüyor, görünmeseler de içimi yakıyorlardı. İlk kesikten yayıldılar, kaslarımdan ve kemiklerimden geçerek sönene kadar ilerlediler. O zaman bile, tüm vücudum ağrıyor ve titriyordu. Ve bu sadece bir kırbaçtı. Emilie de böyle hissetmişse... Tanrılar, onun için kalbim ikiye bölündü.

Reyna parmaklarını şıklattı ve odasının kapısı açıldı, iki muhafızı içeri girdi. Kafam çok karışmıştı, onun konuşmasını duyamadım, ama bir tanesi beni odadan sürükleyerek dışarı çıkardı, diğeri ise Emilie'nin hareketsiz bedenini kaldırdı.

Ona uzandım. Hatta büyümü kullanmaya çalıştım, ama çok zayıftım. Onu kurtarmak için yeterli değildi. Dudaklarım kıpırdadı, ama ses çıkaramadım. "Emilie."

Otuz Altıncı Bölüm

Emilie

GÖZLERİM ŞİŞMİŞ ve ağırdı, ama onları açmayı başardım. Gerçekten görebilmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Etrafımı tanıyamadım. Tavan alçaktı ve sarkıtlarla kaplıydı. Ayağa kalksam, ona dokunabileceğime neredeyse emindim. Etrafa bakındığımda, kapının yanında asılı tek bir ışık fark ettim. O kadar loştu ki, odanın uzak köşelerine bile ulaşmıyordu.

Oturmaya çalıştım, ama vücudum isyan etti. Vücudumdaki her sinir yanıyordu, kanım kaynarken içim içimi yakıyordu. Yorgunluğa karşı koyamadım ve tekrar yere yığıldım. Sırtımda hissettiğim acı, buraya nasıl geldiğimi hatırlattı.

Reyna bana saldırmıştı. Acımasızca ve defalarca. Sadece bazı parçaları ve anları hatırlayabiliyordum. Çoğu zaman bilinçsizdim, ama hatırladıklarım çok net ve korkunçtu.

Öleceğimi düşünmüştüm. Acı her şeyimi tüketiyordu. Ve gözlerindeki öfke... Sadece bakışıyla bile beni yakıp kül edebileceğini düşünmüştüm.

Ancak hatırlamadığım bir şey vardı, bu odaya nasıl geldiğimdi.

Yine etrafa baktım, başım iki yana düşerken yüzüstü yatıyordum. Bu odada hiçbir şey yoktu. Yatak yoktu. Bağlantılı banyo yoktu. Pencere yoktu, tavanda damlayan bir ızgara bile yoktu. Sadece dağın içine oyulmuş dört adet koyu siyah taş duvardan oluşan karanlık bir oda vardı.

Hava buz gibiydi. Kemiklerime kadar üşüdüm ve dağın derinliklerinde olduğumuzu düşündüm. Vücudum titremeye başladı, ama kollarımı ovup, çok ihtiyacım olan sıcaklığı geri kazanmaya çalışacak gücüm yoktu.

İnledim. Dilim kurumuş ve şişmişti. Sanki uzun süredir hiçbir şey içmemişim gibi. Ne kadar süredir baygındım? Saatler mi? Günler mi? Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Suya ihtiyacım vardı. Muhtemelen yemeğe de, ama iştahım yoktu. Midem o kadar düğümlenmişti ki, o anda hiçbir şey yiyebileceğimi hayal bile edemiyordum.

Bir kez daha oturmaya çalıştım, ama kolum pes etti ve yere geri düştüm. Gözlerimi kapatıp yorgunluğun beni ele geçirmesine izin verdim.

Taşın taşa sürtünme sesi beni derin uykumdan uyandırdı. Ağır kapı kapanırken soluma baktım.

"Bekle," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ama bunun bir anlamı yoktu. Kim olursa olsun, kalın bariyerin arkasından beni duyamazdı. İç geçirdim ve başımı yana düşürdüm.

O zaman yerde duran küçük bir tabak fark ettim. Büyük zorlukla oturup, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek bana verilen yemeğe ulaştım.

Beni bekleyen şeyi görünce omuzlarım çöktü. En iyi ihtimalle oda sıcaklığında olan küçük bir kase çorba ve üç yudumda içebileceğim bir bardak su. Bitirdiğimde, başlangıçta olduğumdan daha aç ve susamıştım.

Duvara yaslandım ve soğuk taş sırtıma değdiğinde tısladım. Daha fazla anı geldi aklıma ve Reyna'nın saldırısı sırasında giysilerimi giymediğimi hatırladım. Ama şimdi ince beyaz pamuklu bir gömlek ve siyah tayt giyiyordum. Çorap verilmemişti ve ayaklarım buz gibi zeminde donuyordu.

Elimi arkama uzatıp sırtımdaki yaraları hissetmeye çalıştım. Parmak uçlarım pürüzsüz bir cilde dokundu, sanki erimiş ve gözeneksiz, kırıksız bir şekilde katılaşmış gibiydi. Hayatım boyunca omzumda olan benimi bulamadım. Beni insan yapan her küçük iz kaybolmuş, geride derin izler ve parlak bir cilt kalmıştı.

Başım döndü ve bayılmadan önce tekrar yere yığıldım.

Gözlerimi her kapattığımda, rüyalarım bir öncekinden daha kötü oluyordu. Başlangıçta normal görünüyorlardı. Genellikle Ladon, uygunsuz bir pozisyonda oluyordu. Ladon, ellerini saçlarıma koyuyordu. Ladon, başını bacaklarımin arasına koyuyordu. Ladon, kulağıma yaramaz şeyler fısıldıyordu...

Ama sonra aniden rahatsız edici bir alana geçiyorlardı. Etrafımızda bir kalabalık toplanıyordu. Yabancılar beni izliyordu. Tanımadığım eller bana dokunuyordu.

Cyrus da ortaya çıktı, gözleri kardeşinin üzerinde durduktan sonra bana döndü. Yanaklarım kızardı ve ona özür dilerim bakışı attım. *Özür dilerim diye* fısıldadım, ama o başını salladı ve zihnimin gölgelerine doğru yürüdü.

Annem de ortaya çıktı ve onu beni kurtarması için yalvardım. Ona yalvardım, ama bana büyük bir hayal kırıklığıyla baktı. Sanki onu hayal kırıklığına uğrattığım için hak ettiğim cezayı çektiğimi söylemek istiyor gibiydi. Onun beklentilerini karşılayamadığım için.

Ağlayarak, kötü niyetli ellerden ve meraklı bakışlardan uzaklaşmaya çalıştım, ama ateşli şimşeklerle yere bağlanmışım. Acı içinde çığlık attım, ama ipler daha da derine kesildi. Sonra Reyna ortaya çıktı ve kırbacını Ladon'a uzattı. Emrini anlamam için konuşmasına gerek yoktu. Ladon da aynı şekilde anladı, kırbacı alıp başının üstüne kaldırdı.

O kırbacı indirdiğinde bakışlarından kaçındım. Gümüş gözlerinde gördüğüm öfkeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. O öfke ona ait değildi, sadece benim çarpık hayal gücümün bir ürünüydü. Yıldırım vücudumu parçalarken, içimden dışıma doğru beni yakarken tekrar çığlık attım.

Vücudum yerden kalkarken, durması için yalvarıyordum. Başka bir kör edici şimşek çakması beni uyandırdı, ama bunun bir rüya olup olmadığı hemen belli olmadı. Bir halüsinasyon da olabilirdi.

Oda netleşirken paniğim yavaş yavaş yatıştı. Kalbimin çarpıntısı ve ellerimin titremesi durması birkaç dakika daha sürdü. Korkunç acının gölgeleri hala duruyordu, ama yavaş yavaş kayboluyorlardı.

Sonunda sakinleştiğimde, acil bir ihtiyaç mesanemi zorladı. Tuvalete gitmem gerekiyordu, ama kullanabileceğim bir banyo yoktu.

portatif lazımlık bile yoktu. Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, taytımı indirdim ve çorbamı içtiğim kaseye eğildim.

Çok susuz kaldığım için, mesanemin içeriği taşmadan sığıdı. Taytımı tekrar giymeden önce birkaç saniye daha havada kaldım. Sonra burnumu çekerek, tuvalet kağıdı verilseydi keşke diye düşündüm.

Ve çoraplar. Ayaklarım o kadar soğuktu ki, dayanılmazdı. Omuzlarım ağrıyordu ve bunun sürekli titrememden kaynaklandığını düşündüm. Sırtımdaki sürekli yanma hissinden bahsetmiyorum bile. Güneş yanığı gibi ama on kat daha kötüydü.

Kapıya doğru ilerledim ve ellerimi kıvrımın üzerinde gezdirdim. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Kendimi kurtarabileceğim sihirli bir açıklık falan. Ama tek bulduğum sıkı bir mühür oldu.

Alnımı kapıya dayadım, gözlerimi kapattım ve hala sihrim olmasını diledim. Bu özel durumda onu nasıl kullanırdım bilmiyorum, ama en azından bu kadar umutsuz hissetmezdim. Ve kapana kısılmış.

Tutunacak bir şey, birazcık direnç bulmak için çaresizce odanın dışını dolaşmaya başladım. Elim pürüzlü ve düzensiz taşların üzerinde gezdirdim, hala ne aradığımı tam olarak bilmiyordum. Odanın yarısını dolaşmışım ki kapının hareket ettiğini duydum.

Hala iyileşmekte olduğumu unutarak, kapıya doğru hızlıca atıldım. Çenem sıkıştı ve acıdan ikiye katlandım. Kahkaha sesini duyduğumda, başımı kaldırdım.

Luther üstümde duruyordu, silueti arkasında gelen ışıkla kontrast oluşturan karanlık bir görüntüydü. Eski tepsiyi almadan önce yeni bir tepsiyi yere koydu. İdrar kabını fark edince, bana hoşnutsuz bir bakış attı.

Ben de ona aynı şekilde baktım.

"Bana bir lazımlık verseydin, tabakları kullanmak zorunda kalmazdım."

Gözlerini kısarak baktı, ama ben hafifçe başını salladığını fark ettim ve bir dahaki sefere geri geldiğinde uygun bir leğen ve şanslıysam silinecek bir şey getirmesini umdum.

Hâlâ her yerim ağrıyorken, bana getirilen yemeğe doğru sürünerek gittim. Yine çorba ve küçük bir bardak su. Uzun süre bakarsam, belki de kızarmış tavuk, sebze ve turta içeren tam bir ziyafete dönüşür diye umarak ona baktım.

Beklendiği gibi, öyle olmadı.

Çorbayı ve bir bardak suyu bitirmek on dakikamı aldı. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için uzandım ve top gibi kıvrıldım. Soğuk ve vücudumun her yerinde hissettiğim ağrıya rağmen, birkaç dakika içinde uykuya dalmayı başardım.

Bu hücrede günlerdir olduğumdan emindim. Belki bir haftadan fazla bile. Yemekleri işaret olarak kullanarak günleri saymaya çalıştım, ama yemekler aralıklı olarak getiriliyordu. Bazen dört veya beş saat gibi geliyordu, bazen de bir sonraki çorba yemeğimi almadan önce bütün bir gün geçmiş gibi geliyordu.

Hücrede her zaman geceydi. Tek bir lambadan yayılan en ufak bir ışık parıltısı dışında her zaman karanlıktı. Ve her zaman sessizdi. O kadar rahatsız edici bir sessizlikti ki, kendi düşüncelerimi duyabiliyordum. Bazen yüksek sesle konuşup konuşmadığımı bile merak ediyordum. Bu dört duvar arasında deliriyor muyum diye.

İyi tarafı, çorba kasesi ile yaşanan talihsiz olaydan sonra bana bir lazımlık verildi. Ancak, kendimi temizlemek için hiçbir şey verilmedi ve leğen sık sık alınmıyordu, bu yüzden onu odanın bir köşesine ittim ve diğer tarafta kalmaya çalıştım.

Yere yan yatıp tozda daireler çizerken, Reyna'nın beni burada ne kadar tutmayı planladığını merak ettim. Sonsuza kadar mı? Benim yaptıklarımın dolaylı kızgınlığı geçene kadar mı? O, affedip unutan türden birine benzemiyordu. Tahmin etmek gerekirse, bu hücrede ölecektim.

Buraya atılmamın sebebini hatırladım. Onu böyle kışkırtmak aptalcaydı. Ladon ile aramızdaki bariz kimyanın ona kötü tepki vereceğini çok iyi biliyordum. Onu kıskanç, öfkeli bir cadaloz haline getireceğini biliyordum. Ama kendimi tutamadım.

Parmağımla onun adını yazarken gülümsedim. Pişman mıydım? Belki biraz. Onun vücudunu benimkine değdirmeyi istemediğim için değil. Ama bir daha asla bunu yaşayamayacağımdan korktuğum için. Ondan uzak bir yerde kilitli kaldığım sürece.

Beni öldü mü sandı? O öldü mü? Gözlerimi sıkıca kapattım, bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışarak. Ben bayıldıktan sonra ona ne yaptı? Onu öldürmeyeceğini kendime inandırdım. Onunla oynamaktan çok zevk alıyordu, ondan kurtulmak istemezdi.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onun adını sildim.

Duvara ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Her şey birbirine karışmış gibiydi. Parıldayan her kaya parçası. Her gölge ve çatlak. Hepsi gözyaşlarıyla dolu gözlerimde dans ediyor ve dönüyordu.

Gözlerim, sivri kayalıkların çizgileri ve çıkıntıları boyunca gezindi. Sanki bir şehir haritası gibiydi. Kesişen yollar ve açık alanlarla doluydu. Kayadaki bir çatlak bana bir şekilde tanıdık geldi. Çizgileri takip etmeye devam ettim, ama bir şey zihnimi meşgul etti ve beni o çatlağa geri getirdi.

Dik oturdum. Günler önce geldiğim zamanki kadar ağrım yoktu, ama ciddi şekilde susuz kalmıştım ve açlıktan ölmek üzereydim. Her hareketim normalden daha fazla çaba gerektiriyordu.

Kayadaki tanıdık görünen izlere doğru sürünerek gittim. Hiç de çatlak değildi. Yüzeye kazınmıştı. Onu ve yanındaki bir dizi runi tanıdım.

Parmaklarımla üzerinde gezdirdim. Rünler eski ve parçalanmıştı, neredeyse tamamen aşınmış ve dağ duvarıyla aynı hizadaydı. İlki dışında, neye baktığını bilmiyorsan neredeyse görünmezlerdi.

Ve ben biliyordum.

Tünellerin girişini gösteren bir dizi runa bakıyordum.

Otuz Yedinci Bölüm

Ladon

EMILIE ilk gece odamıza dönmediğinde paniğe kapıldım. Bir hafta, sonra bir hafta daha dönmeyince çıldırdım.

Odamızı darmadağın ettim, o lanet kovayı her duvara fırlattım. Yastıkları ve ince battaniyeyi paramparça ettim. Yatağı kaldırıp odanın diğer ucuna fırlattım. Parmak eklemlerim kanayana kadar kapıyı yumrukladım.

Ama bunların hiçbiri işe yaramadı.

Her düşüncemi o meşgul ediyordu. Onu nereye götürmüşlerdi? Reyna'nın odasından sürüklendiğimde çok kırılmıştı. Ama hayatta olduğundan emindim. Kanıtım yoktu, ama ruhumda hissediyordum.

Bir sabah, günlük işlerime başlamak için yola çıkarken, Luther'ı kandırarak Emilie'nin hala hayatta olduğunu ve izole bir hücrede tutulduğunu itiraf ettirdim. Onun nerede olduğu hakkında hiçbir ayrıntıya sahip olmadığımı fark etmedi, ama bana yemek getirmekle kalmayıp, ona da yemek götürmekle görevlendirildiğini itiraf etti. Bu, onun hoşuna gitmeyen ekstra bir görevdi.

Onun hoşnutsuzluğuna gülümsedim.

Reyna ile geçirdiğim akşamlar sıkıcı ve korkunç arasında gidip geliyordu. Her gece onun ruh halini değerlendirip, itaatkar bir köle gibi davranmalı mı yoksa Emilie ile ilgili bilgi almak için ona baskı yapmalı mı diye düşünüyordum. En son istediğim şey, Reyna'yı üzerek daha fazla zarar vermektir. Onunla ilgili konularda dikkatli davranıyordum. Belki rolümü yeterince iyi oynarsam, Emilie'yi bana geri verir diye düşünüyordum.

Şüpheliydim, ama denemek zorundaydım.

Bir gece odama yeni dönmüştüm ve duшта dururken yerin sallandığını hissettim. Durup yere kaşlarımı çattım, çıplak ayaklarımın arasından su akıp gümüş renkli giderden aşağı akıyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra, bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm. Belki o gün yeterince yemek yememiştim ve halüsinasyon görüyordum.

Reyna'nın ellerinin üzerimde bıraktığı izleri silmeye çalışarak cildimi ovmaya devam ettim. Su ve sabun onu tamamen silmek için asla yeterli değildi, ama yapabileceğim tek şey buydu.

Yer yine sallandı ve bu sefer kendimi sabit tutmak için duvara uzandım. Bunu hayal *etmemiştim*. Saçımı çabucak durulayıp duştan çıktım ve giyindim.

Bir sonraki yer sarsıntısı olayına yüksek bir gürültü eşlik etti ve ben çaresizce odanın içinde bakındım. Osavian'da depremler yaygın değildi ama kitaplardan bu konuda yeterince bilgi edinmiştim. Depremler dağlık bölgelerde yaygındı ama bu kadar yüksek sesin tekrar tekrar duyulduğunu okuduğumu hatırlamıyordum.

Güm. Güm.

İki patlama sesi daha.

"Ne oluyor?" Kimsenin duymaması için fısıldadım.

Bir sonraki sarsıntı beni duvara doğru sendeletti. Dağ o kadar şiddetli sallandı ki tavandan küçük taşlar düştü. Kollarımla başımı korudum ve saklanacak bir yer aradım. Hiçbir şey yoktu. Küçük odamızda saklanacak hiçbir yer yoktu.

Patlamalar gittikçe daha yüksek ve daha sık hale geldi ve ben kapıya doğru koştum, birinin dikkatini çekmek için yumruklarımı kapıya vurdum.

"Yardım edin!" diye bağırdım. "Beni buradan çıkarın!"

Beklendiği gibi, yardım çağrım cevapsız kaldı. Koridorda koşan ayak seslerini dinledim. Ya da telaşlı konuşma seslerini. Kapımın ötesinde herhangi bir yaşam belirtisi. Ama gürleyen kayaların dışında her şey sessizdi.

Başımın üstünden daha fazla kaya düştü, yere çarparak yatağı tozla kapladı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek, problem çözme moduna geçtim. Bir şeyler yapmazsam, bu odada canlı canlı gömülme ihtimalim yüksekti. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Kapı kalın, masif ahşaptan yapılmıştı. Onu zorla açmam pek olası değildi, ama bir şeyler denemeliydim. Omuzumu kapıya çarptım, gücünü test ettim. Sonra geri çekildim ve uzuvlarımı salladım.

Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikirlerden biri olabilirdi, ama çaresizdim.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı kırmak üzereyken kapı açıldı. Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı. Harpi, savaş pozisyonumdan biraz korkmuş bir şekilde karşımda belirdi.

Bana birkaç kez göz kırptı. Sonra sanki "*beni takip et*" der gibi el salladı.

Tereddüt etmedim. Harpi, biraz tuhaf bulsam da, güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Kendini yararlı olduğunu kanıtladığı birden fazla durum olmuştu. Düşündüğümünden daha hızlı hareket ediyordu. Dağ sallandığında bile sendelemedim, bu da beni tekrar dengesiz hale getirdi.

"O nedir?" diye sordum, cevap veremeyeceğini çok iyi bilerek. En azından kelimelerle değil. "Deprem mi?"

Kafasını salladı.

Doğal bir deprem değilse...

"Patlama mı?" diye sordum.

Bana başını salladı, sonra sağa dönüp spiral merdivenden aşağı indi. Dağ tekrar sallandı ve kayalar düştü, önümüzü neredeyse tamamen kapattı. Zar zor geçebildik. Dağda bulunduğum tüm yerler arasında, bu bölge bana yabancıydı. Aklımdan geçen onca soruya rağmen, ona yetişmek için elimden geleni yaptım.

"Nasıl?" diye sordum. "Kaza mıydı? Yoksa saldırı mı?"

Ve eğer bir saldırıysa, onlar benim dostum mu düşmanım mıydı? Herkes Murvort'taki kargaşanın farkındaydı. Osavian'ın güçleri Reyna'yı devirmeyi çok isterdi, ama krallığının yarısı da öyle.

Harpy beni görmezden gelip koridorda koşmaya devam etti. Dağ tekrar sallandı ve ışıklar titredi.

Siktir. Dağdan çıkmamız gerekiyordu. Üzerimize çökmeden önce.

Bir köşeyi daha döndük ve kayarak durduk. Reyna'nın iki muhafızı doğruca bize doğru geliyordu. Bizi gördüklerinde kılıçlarını çektiler.

Çıplak ellerimle savaşmaya hazırlandım. Harpinin arkama saklanmasını bekliyordum, ama yanıma geldi ve pençeleri gözlerimin önünde uzamış gibi görünüyordu. Bıçak kadar keskin ve titreyen lambaların sıcak ışığında parıldayan pençeler.

Bunca zaman boyunca ölümcül avantajlarını saklamıştı. Onları ortaya çıkarmak için mükemmel bir an seçmişti.

Muhafızlar bir an tereddüt ettiler, ama sonunda kılıçlarını havaya kaldırarak bize doğru hücum ettiler. İlk saldırıyı ustaca atlattım ve diğer muhafızın acı içinde bağırdığını duydum. Harpinin pençelerine maruz kaldığını düşündüm.

Havada şahin gibi bir hayvan çığlığı yankılandı. Harpinin vurulup vurulmadığını görmek için bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, dirseğimi muhafızın sırtına sapladım ve o yüzüstü düşerken inledi.

Ayağa kalkmasına fırsat vermeden sırtına atladım ve başının arkasından yakaladım. Saçını çekerek başını kaldırdım ve soğuk, karanlık taşa çarptım. Vücudu gevşeyene ve kan yere sıçrayana kadar bu hareketi birkaç kez tekrarladım.

Yukarı baktığımda, harpinin hala ikinci muhafızla savaşta olduğunu fark ettim. Harika bir mücadele veriyordu, ama muhafız kadar büyük ve güçlü değildi ve dayanıklılığının azaldığını anlayabiliyordum.

Yere düşen muhafızın kılıcını aldım. Aylardır silah tutmamıştım, ama bu çok *doğru* geliyordu. Çok doğal. Kılıç kullandığımda hissettiğim güç hissini çok özlemiştim.

Harpy beni göz ucuyla gördü ve ustaca yolumdan çekildi. Muhafız benim ilerlediğimi fark edince kılıcını bana çevirdi. Nefes nefeseydi ve yüzünün yanından kan akıyordu. Harpy, onun kollarına, omuzlarına ve kafasına birkaç derin delik açmıştı.

Ben onun dikkatini dağıtırken, harpi omurgasına bir darbe daha indirdi. Vücudu kavis yaptı ve çığlık attı. Onun cansız bedeni yere düşmeden önce onunla düello yapma şansı bile bulamadım.

"Lanet olsun," dedim, biraz şaşkın bir şekilde. "Bu da nereden çıktı?"

Cevap vermedi. Sadece tüylerini düzeltti ve vals yaparak uzaklaştı. Şok içinde, onun az önce durduğu yere bakarak burnumu çektim. Kendime geldiğimde, birkaç adım önümde olan harpiyi yakalamak için koştum. Ama önce, yeni kılıcımı kınlamak için muhafızın kemerini çaldım. "Bekle," dedim nefes nefese. "Buradan çıkmamız lazım."

O da başını salladı ve sanki bu çok açılmış gibi gözlerini tavana çevirdi.

"Ama geride bırakamayız..."

Harpy başka bir büyük taş kapıyı açtığında donakaldım ve yerde yatan kadını gördüm.

"Emilie."

Hâlâ çok acı çekiyormuş ve çevresinde olup bitenlerin pek farkında değilmiş gibi yavaşça hareket etti. Hemen yanına diz çökmek için koştum.

Onun yüzünü tutarken, alındaki saçlarını okşarken, cam gibi gözleri bana baktı. Beni tanıdığından emin değildim. Ya da belki benim gerçek olduğumu düşünmüyordu. "Benim, Emilie. Buradayım. Sen iyisin."

Nazik parmaklar çenemi okşadı ve ağzıyla adımı söyledi. "Ladon?"

"Ellerin buz gibi." Ellerini ellerimin arasında tutup, ısınana kadar ovuşturdum. Gözleri kapandı ve kahverengi göz bebeklerini görememekten nefret ettim.

"Benimle kal, Emilie. Seni güvenli bir yere götüreceğiz."

"Güvenli mi?"

"Evet, prenses. Güvenli."

Onu kaldırdığımda, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini omuzlarına doladığımda homurdandı. Kapıya doğru yürümeye başladığımda ağlamaya başladı, eli yana doğru sallanıyordu.

"Şşş, biliyorum. Biliyorum. Onların sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Emilie konuşmaya çalıştı, ama dudakları o kadar kurumuşt ki, söylediklerini anlayamadım. Harpi diğer tarafında belirdi ve çırpınan elini tuttu. Emilie'nin eline küçük bir şişe tuttu ve onu dudaklarına götürdüğünde, içindeki berrak sıvıyı görebildim.

Emilie suyu içerken sabırla bekledim. Suyu bitirdikten sonra dudaklarını yaladı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Tüneller," diye fısıldadı. Sesi hâlâ zayıftı.

Başımı salladım, istediği her şeyi seve seve yapardım. "Tabii ki. Mağaraya gidip tünelleri kullanabiliriz. Harika bir fikir, prenses."

Dağ tekrar sallandı ve ben kapıya baktım. Gitmek için sabırsızlanıyordum, ama Emilie hala kollarımda debeleniyordu. Kolunu tekrar salladı ve odanın köşesine, yattığı yere geri döndü.

İşaret ediyordu. İşaret ediyordu. "Ne var?" diye sordum.

"Tüneller," diye tekrarladı. "Orada."

Onu yavaşça ayağa kaldırdım, sallandı ama ayakta kaldı. Sonra odanın köşesine doğru büyük adımlarla yürüdüm ve incelemeye başladım. Neyi görmemi istediğini anlamam birkaç dakika sürdü.

"Tanrım," dedim, soluk runik izleri parmağımla okşayarak. Yüzyıllar boyunca solmuş eski işaretler. Bunların Bilgin Mağarası'ndakilerle aynı olduğunu fark ettim.

Arkamı döndüğümde onun hafifçe gülümsediğini gördüm. Buradan çıkacaktık.

Cebimi karıştırıp, Reyna'nın kanının bulunduğu küçük şişeyi parmaklarımla kavradım. Emilie'nin izlemek için yaklaştığını hissettim.

"Rünleri bununla kaplamam mı gerekiyor?" Tekrar kontrol etmem gerekiyordu. Bu kadar az kanla işimizi yanlış yapamazdık.

Emilie başını salladı. "Evet. Hepsini doldurduğundan emin ol."

Diş parmağımla dikkatlice ıslattım ve her bir runu izleyerek hepsinin yeterince kaplandığından emin oldum. Bitirdiğimde, geriye yaslanıp işe yaradığının işaretini bekledim.

Rünler karardı, bir şekilde dağın duvarlarından bile daha karardı. İnce çizgiler kırık cam gibi duvarda yayılmaya başlayınca çatırdama sesi çıktı. Çatırdama, tüm duvar gürültüyle sarsılana ve çatlaklar kemerli bir kapının şeklini çizene kadar devam etti. Gittikçe daha fazla küçük çatlak ortaya çıktı ve sonunda duvar enkaz gibi yere düştü.

Oda sessizliğe büründü ve ben önümüzdeki deliğin karanlık derinliklerine bakakaldım.

Emilie yanıma geldi, kolunu koluma taktı ve rahat bir nefes aldı. "Başardın."

Boğazını ovuşturdu ve ben de yaralanıp yaralanmadığını kontrol etme dürtüsü hissettim. Onu son gördüğümde sırtı kan ve derin yaralarla kaplıydı. Sırtına nazikçe dokundum ve o hiç irkilmedi. "Sen... iyi misin?"

Başını salladı. "Evet, ben... çok daha iyiyim." Harpiye doğru baktı ve ben de onun bakışını takip ettim.

"O sadece su değildi, değil mi?" diye sordum. Harpi yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi.

Harpinin bu tür sihirli ilaçlara nasıl ulaştığını sorgulamak için vaktimiz yoktu. Belki de şifacılarla çalışıyordu ve onların depolarına erişimi vardı. Her ne olursa olsun, bizi kurtardığı için minnettardım.

"Yürüyebilirim," dedi Emilie, onu tekrar taşımaya kalktığımda.

"Emin misin?"

Başını salladı. "Evet. Yürürsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

Ayaklarına baktım. Çıplaktı. Odadan aceleyle çıkarken, onun kıyafetlerini almamıştım.

"En azından çoraplarımı giy," dedim ona. Ayakkabılar ayağına olmayacaktı, ama en azından kalın çoraplar ayaklarını biraz koruyacaktı. Oturdum ve çoraplarımı çıkardım, ayak bileğinden kaldırarak ilk çorabı giydirdim.

Tanrım, onu özlemiştim. Bu düşüncelere karşı koymaya çalışsam da, onu tekrar görebileceğimden emin olamadığım anlar oluyordu. Onu tekrar hissedebileceğimden. Onu tekrar duyabileceğimden veya koklayabileceğimden.

Ayrı kaldığımız süre boyunca, onun var olmadığı bir dünyayı durmadan düşünmüştüm. Tabii ki, onun acı içinde kıvranışını düşünmediğim zamanlarda.

Diğer ayağına ikinci çorabı giydirirken kaşlarım çatıldı. Sinüslerimde bir şey yandı ve burnumu çektim. Aniden, Emilie'nin elinin yüzümü okşadığını hissettim ve ona doğru eğildim.

"Ne oldu?" diye sordu. Çok yumuşak bir sesle.

Ayağını yere indirdikten sonra, onu belinden tutup alnımı karnına dayadım. Sesim titreyerek konuştum. "Bir daha beni asla terk etme."

Parmaklarını defalarca saçlarımın arasında gezdirdi. "Öyle bir niyetim yok."

Otuz Sekizinci Bölüm

Ladon

Duvardan meşaleyi kaptım. Tüneller zifiri karanlıktı ve taze suyla kaygandı. Ayrıca ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Yarasa kanatlarının çırpınışı bile duyulmuyordu.

Dağ yine gürledi ve ben yol arkadaşlarıma baktım. "Ya şimdi ya da asla, sanırım. Hazır mısınız?"

Harpy sadece Emilie'ye baktı, o da dikleşti ve bana kısa bir baş salladı. "Tek seçeneğimiz bu."

Tünele ilk adımlarımızı atarken elini tuttum. Gözlerimin bu ezici karanlığa alışması bir dakika sürdü. İlk adımlarım tereddütlüydü, ama sonra uzaktan bir gürültüyle tavandan taşlar düşmeye başladı. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Tünelin zemini düzensiz ve kayalıktı. Belli ki yıllardır kullanılmamıştı. Reyna'nın ataları tarafından mühürlendikten sonra, Reyna'nın halkı tarafından uzun zamandır unutulmuştu.

İlk ayrıma geldik. Önümüzde iki özdeş yol uzanıyordu ve hangisinin bizi dışarı çıkaracağına dair hiçbir ipucu yoktu.

Emilie elimi sıktı. "Sanırım birini seçmeliyiz?" "İçgüdün ne diyor?"

"Sağ yol... doğru geliyor. Ama belki de *fazla* doğru geliyor. Belki de sola gitmeliyiz." "Fazla düşünüyorsun. Sen bir hava bükücüsün, Emilie."

"Evet, ama şu anda sihrimi kullanamıyorum. Bunu biliyorsun."

"Elbette. Ama hangi yön doğru *geliyor*? Hava seni çağırıyor mu? Kemiklerinde hissedemiyor musun? Hava hangi yönde esiyor?"

"Ben... bunu hiç denemedim."

Bana yabancı bir dil konuşmuşum gibi baktı. Ama ben her zaman kendimi toprakla bir bütün hissetmişim. Yanımdan hiç ayrılmayan bir ruh ikizi. *Benim* bir uzantım. Onun sihirli yeteneklerini yeterince görmüştüm, onun da aynı sezgisel duyuya sahip olduğuna inanıyordum.

"Sadece nefes al. Gözlerini kapat ve *hisset*."

Emilie gözlerini kapattı ve dik durdu, haftalarca işkence görmüş ve aç bırakılmış olmasına rağmen çarpıcı bir güzelliğe ve güç yayıyordu. Cildi ateşin ışığında parlıyordu ve gözlerimi ondan ayırmak zordu.

Derin bir nefes alıp ağzından yavaşça nefes verişini izledim. Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açtı. "Tamam."

Gülümsedim ve o yöne doğru elimi salladım. "O zaman devam edelim."

Dağın derinliklerine doğru ilerlediğimizi, ancak yerleşim alanlarından uzaklaştığımızı hissettim. Patlama sesleri zayıfladı, ta ki sadece hafif bir gürültüye dönüşene kadar.

Uzaklaşmanın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlamak zordu, ama Emilie'nin kararlarına güveniyordum. Yolun her çatallanmasında durup sessizliği dinliyor, havanın onu doğru yöne yönlendirmesini bekliyordu. Her seferinde, yol gösterirken kendinden emindi.

Özellikle uzun ve dar bir yolda ilerlerken aniden durdu. Neredeyse onu devirecektim ve harpi de sırtıma çarptı.

"Ne oldu?"

Meşaleyi daha yükseğe kaldırdı ve önümüzdeki karanlık uçuruma bakarak "Bir terslik var" dedi.

Gerildim ve belime sıkıştırdığım kılıcı aradım. "Murvort askerleri mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Hava... farklı geliyor. Önceden umut dolu geliyordu.

Parlak ve iyimser. Şimdi ise... yanlış geliyor."

"Yanlış yola mı girdik?"

"Hayır. Doğru yoldan gittiğimize eminim. Bu his... aldatıcı."

Bu tünellerde neyin gizlendiğini sadece tanrılar bilebilirdi. Belki de başka bir büyü hissediyordu. İleride karşılaşmak istemediğimiz bir şey. Seçeneklerimizi değerlendirdim. Geri dönüp başka bir yol bulmak ya da ilerleyip

bizi bekleyen canavarlarla başa çıkmak. Hangisinin daha kötü olacağını tartışırken Emilie nefesini tuttu.

"Tüneller... yön değiştiriyorlar, sihirli bir şekilde ortaya çıkıp kayboluyorlar. Yol değişti."

Bu, kafamda canlandırıdığım hayali canavardan kesinlikle daha iyiydi. Akıllı tünellerle başa çıkabilirdik.

"Geri mi dönelim, yoksa ilerlemeye devam mı edelim?" diye sordum.

Elimi çekerek cevap verdi: "Bu yoldan devam edeceğiz. Tüneller rastgele yön değiştirecekse geri dönmenin bir faydası olmaz. İlerleyip bir sonraki ayırırda yolumuzu düzelteceğiz."

Onun kesinliği ve sorumluluk alışması hayranlık uyandırıcıydı. Renoa'da ilk tanıştığımızda bu kibirinden nefret etmişim, ama şimdi onun kendine güvenine saygı duyuyordum. Bunu hak etmişti. Fiziksel güç eksikliğini, zor durumlarda zekası ve soğukkanlılığıyla telafi ediyordu.

Bizi dolambaçlı yollardan geçirdi ve hangi dönüşleri yapacağımıza karar verdi. Ben de elini sıkıca tutarak onu yakından takip ettim. Harpi o kadar sessizdi ki, ara sıra gevşek kayalara takılıp düşene kadar onun bizimle olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Dikkatli ol," dedim ona ve o da gözlerini kocaman açarak cevap verdi. Birazcık rahatladı. İşte, ilerleme kaydediyorduk. Ona yardım etmek için elimi uzattım ve kayalık geçidi geçmesine yardım ettim. Tünelin bir kısmı çökmüş ve yolun üzerine devasa kayalar dağılmıştı. Bir an tehlikeli araziye baktı ve sonra yardımımı kabul etti.

O zorlu bölümü geçmesine yardım ederken, ileriden bir ses duydum. Çökme sesi gibiydi ve dağ tekrar sallandı. Tanrılar, dağ üzerimize çökerse ne yapardık?

Gürültü kesildi ve çevremiz sessizleşti. Emilie meşaleyi kaldırarak bizi kontrol etti. "İkiniz de iyi misiniz?"

"Evet, birkaç adım daha." Harpy, düşen kayanın hemen ötesine gelmişti ki, aniden Emilie çığlık attı ve ardından bir sıçrama sesi duyuldu.

"Emilie!" diye bağırdım ve döndüğümde onun durduğu yerde kocaman bir delik gördüm. Taşıdığı ışık yerde duruyordu ve nemli taş onu söndürmeden önce hızla aldım.

"Emilie," diye tekrar seslendim. Kendim düşmeden deliğe olabildiğince yaklaştım. Bu tüneller çok hassastı. Tek bir yanlış adım

bizi bilinmeyene doğru düşürürdü. "Beni duyuyorsan, cevap vermek gerekiyor."

"Ben iyiyim." Sesi çok uzaklardan geliyordu. Çok *aşağıdan*. "Ben... ben küçük bir göle düştüm."

Sanki su tükürüyor, su üstünde kalmak için çabalıyor gibi geliyordu. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır. Şey, burada biraz parlayan yosun var. Çok uzak değil. Oraya yüzerek gidebilirim."

Suya basma sesi bana kadar geldi ve rahat bir nefes aldım. Ama sonra yeni bir endişe dalgası beni vurdu. Onu nasıl yukarı çıkaracaktık?

"Başka ne görüyorsun Emilie? Başka tüneller var mı? Merdiven? Ya da... ip?" Kendini yukarı çekecek gücü olduğunu sanmıyordum. Eğitimli olmasına rağmen, tecrit altında tutulduğu süre boyunca kaslarını kaybetmişti. Ama bana ip uzatırsa onu yukarı çekebilirdim.

"Hayır, merdiven ya da *ip* görmüyorum." Son kelimeye gülümsedi. En azından mizah duygusunu kaybetmemişti. "Buradan suyun diğer tarafını göremiyorum. Yüzüp deneyeceğim..."

"Yapma," dedim. "Diğer kıyı ne kadar uzakta kim bilir? Bulunduğun yerde güvendeysen, kıpırdama."

Kahretsin. Eğer o yukarı çıkamazsa, biz de onun peşinden aşağı inmek zorunda kalacaktık.

Harpy'ye döndüm. "Oraya inmemiz gerekiyor." Bir kez gözlerini kırptı.

"Emilie'nin bize ihtiyacı var."

Tekrar gözlerini kırptı, sonra başını salladı.

"Ladon?" Emilie'nin sesi delikte yankılandı.

Dikkatimi harpiye verdim. "Önce ben atlayacağım, sonra yol açıldığında sana da atlamam için sesleneceğim. Anladın mı?"

Yine başını salladı.

"Atlayacaksın, değil mi?" diye sordu Emilie.

Gülümsedim. "Evet, prenses. Geliyoruz."

Meşaleyi yere koyup atlamaya hazırlandım. Üç sayana kadar bekledim ve sonra karanlığa daldım, gözlerimi ve ağzımı sıkıca kapatıp suyun çarpmasını bekledim.

Sanki bir buz bloğuna çarpmışım gibi hissettim. Su buz gibiydi, Emilie bunu söylememişti. Ayaklarımı çırpıtım ve uzandım.

Başım su yüzüne çıktığında, nefes nefese kalmıştım.

Etrafıma bakındım ve yüzümdeki suyu sildim. Birkaç saniye sonra, Emilie'yi duvarları ve tavanı parlayan yosunlarla kaplı kayalık bir kıyıda dururken gördüm. Hayatlarımız tehlikede olmasaydı, burası çok güzel olurdu.

Kayalıklara çıkabileceğim bir noktaya kadar kürek çektim. Kayalıklarda kaygandı ve önümdeki duvarlar kadar parlak olmasa da parlayan yosunlarla kaplıydı.

Saçımdaki suyu silkeledim, gömleğimi sıktım ve harpiye seslendim. "Artık atlayabilirsin!"

Bekledik. Bekledik. Bekledik.

Emilie'ye döndüm. "Sence önce onu atlatmalı mıydım?" "Onu zorlamayı hoş karşılamayacağını düşünüyorum."

Birkaç saniye daha bekledik ve sonra kanat çırpma sesi duydum.

Düşüştüğümüz tavandan turuncu bir ışık süzüldü ve harpi, elindeki meşaleyle açıklıktan fırlayarak zarifçe bize doğru süzüldü.

Üzerinde tek bir damla su bile yoktu.

Dişlerimi sıktım. "Buz gibi suya atlamadan *önce* bunu söyleyebilirdin."

Emilie dirseğiyle bana vurdu.

Benim pahasına gülüştükten sonra, Emilie ışığı aldı ve başka bir tünele doğru ilerlemeye devam etti. Hava akımını takip etmenin tek avantajı, asla gerçekten kaybolamayacak olmamızdı. Asla yolumuzdan sapamazdık. Böylece Emilie, tünellerde yolunu bulmaya çalışarak rehberimiz olmaya devam etti.

Sonunda yol açılmaya başladı. Tavan yukarı doğru kavisliydi ve duvarlar genişliyordu. Artık tek sıra halinde yürümek zorunda değildik. Önümdeki beyaz ışığı görünce moralim düzeldi.

"O..."

"Çıkış. Evet, sanırım öyle."

Onun yanında durdum ve o bana gülümsedi. O güzel ela gözleri, dışarıdan gelen ışığı yansıtarak parladı. Ona gülümsemeden edemedim ve elimi yanağına koydum. Yutkundugunda boğazı titredi.

El ele tutuşarak, harpy izimizi takip ederken birlikte çıkışa doğru yürüdük. Emilie bile biraz güldü, ikimiz de heyecandan doluyduk. Dış dünyayı tekrar görmek için sabırsızlanıyorduk. Ve

Reyna'nın tutsakları olmaktan kurtulmak için sabırsızlanıyorduk. Onun oyuncakları. Özgürlük sadece birkaç adım uzaktaydı.

"Orada durun," diye emretti iri yarı bir ses. Arkasında parıldayan ışıktaki silueti karanlık ve tanınmazdı. Görebilmek için gözlerimi gölgelemeye çalıştım, ama işe yaramadı.

Yanında iki kişi daha belirdi ve birlikte bize doğru ilerlediler. İçgüdüsel olarak Emilie'yi korumak için harekete geçtim, onu arkama çektim ve boş elimle kılıcıma uzandım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Dördüncü bir siluet ortaya çıktı. Tanıdığım bir ses. Grup, meşalemizin ışığında görebileceğimiz kadar yaklaştı. "Annem kavga ettiğimizde hep sinirlenirdi."

Nefes alamıyordum. "Cyrus."

Bana gülümsedi ve loş ışıktaki gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görebiliyordum. "Seni görmek güzel, kardeşim. Seni bir daha görebilecek miyim emin değildim." Rüya gibi geliyordu. Ya da bir rüyadan uyanmak gibi.

O kadar uzun süre alternatif bir gerçeklikteydim ki, onu görmek gerçek gelmiyordu. Ona dokunmam gerekiyordu. Onun hayal gücümün bir ürünü olmadığını kendi ellerimle hissetmem gerekiyordu. Ellerim... Hemen

Emilie'nin elini bıraktım ve arkamda onun nefesini duydum. Onun dokunuşunu hemen özledim, ama Cyrus bana bakıyordu, benim bir şey söylememi veya yapmamı bekliyordu.

Ani bir hareketle onu kaçırabilirmişim gibi yavaşça öne doğru adım attım. Ona dokunacak kadar yaklaştığımda, elini tuttum.

Elimi sallamak için uzattım ve alaycı bir şekilde güldü. "Buraya gel, Ladon." Kollarını omuzlarıma doladı ve beni kucaklamak için kendine çekti. Ellerinin üzerimde olması beni bir an irkiltti ama sonra rahatlardım ve ben de ellerimi onun sırtına koydum.

"Seni özledim, seni aptal. Seni ne kadar zamandır aradığımızı biliyor musun? Reyna'nın sınırdaki güçleriyle ne kadar zamandır savaştığımızı biliyor musun? Oldukça büyük bir ordu topladı, ha? Bana bunu ne zaman anlatacaktın?"

Beni bıraktı ve baştan aşağı süzdü. "İyi misin? Tanrım, çok uzun zamandır kayıptın. Sana daha önce ulaşamadığımız için üzgünüm. Seni eve götürmeden önce temizlenmen iyi olur. Seni bu halde götürürsem annem bana hiç rahat vermez."

Hala bunun bir rüya olduğunu düşünerek, yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Hala senden daha iyi görünüyorum."

Onun kahkahası sıcak ve rahatlatıcıydı. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Çok fazla acı çekmekten korktuğum için dağ dışındaki hayatı fazla düşünmemeye çalışmışım. Şimdi ise kalbim göğsümün içinde sıkışmış gibi hissediyordum.

Yine omuzlarıma vurdu ve sonra arkama baktı. "Emilie?"

Onun dudaklarından onun adını duymak? Kalbim sıkıştı. Dönüp Emilie'nin ilerlediğini gördüm.

"Merhaba Cyrus," dedi. Orada tanımadığım bir resmiyet vardı. Birbirlerini pek tanımadıklarını unutmak kolaydı. O ve benim kadar samimi değillerdi... hiç de değil.

Yine de, Emilie onunla evlenecekti. Tabii bunu engellemenin bir yolunu bulamazsam. Cyrus onu sıcak bir kucaklamayla sardığında, yanağını Emilie'nin başına dayadığında endişem daha da arttı.

Göğsümde bir şey kaynadı ve onu Emilie'den uzaklaştırmak istedim. Dudaklarım kıvrıldı ve Emilie'nin bakışlarını yakaladım. Beni yatıştırıcı bir bakışla izliyordu. Kafamın içinde, şimdi zamanı olmadığını söyleyen sesini neredeyse duyabiliyordum.

Cyrus geri çekildi ve alnına masum bir öpücük kondurduğunda homurdandım. Kardeşim Emilie'ye sanki zaten karısıymış gibi davranırken öfkemi bastırmak için mücadele ettim.

Tanrıların mizah anlayışı çok hastaydı. Kısa bir süre önce, Emilie'yi Cyrus'tan uzak tutmakta kararlıyım. Şimdi ise Cyrus'u ondan uzak tutmak istiyordum.

O benimdi.

"İkinizin de hayatta olduğunu görmekten memnunum ve... şey, sanırım pek sağlıklı değilsiniz, değil mi? Yine de beklediğimden daha iyisiniz. Bu yaraları temizleyip ikinizi de sağlığınıza kavuşturabiliriz."

O, derinin altındaki yaraları görmüyordu. Emilie kalabalığın içindeyken çektiği acıyı. Bana Emilie dışında biri dokunduğunda hissettiğim dehşeti. Görünür olmasalar da, yaralarımız çoktu.

"İkinizin de iyi olduğundan emin misiniz? Mümkün olduğunca çabuk geldik. Bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum ama yemin ederim elimizden geleni yaptık." Sesindeki acıyı duyabiliyordum ve samimi olduğunu biliyordum. Kardeşim benim için her şeyi yapardı, tıpkı benim onun için yapacağım gibi.

"Bu kim?" diye sordu.

Dönüp baktığımda, harpi sert bir şekilde duruyordu, tamamen doğal olmayan ve tamamen yerinden çıkmış görünüyordu. Gözlerimi devirmeden edemedim.

Emilie araya girdi. "Bu bizim arkadaşımız. Kaçmamıza yardım etmek dahil, bize birçok kez yardım etti. Ona hayatımızı borçluyuz."

Bunun doğru olduğunu inkar edemedim, bu yüzden harpiye minnettarlığımı gösteren küçük bir baş sallama yaptım. "O da bizimle geliyor."

Onu baştan aşağı süzdü ve bizi reddetmek için bir neden bulamadı gibi görünüyordu. "Anlaşıldı."

Uzaktan, yeri sarsan başka bir patlama sesi duydum ve arkadaki bir asker konuştu. "Efendim, gitmemiz gerekiyor."

Cyrus, sanki her an çökebilirmişiz gibi bizi incelemeye devam ediyordu ama kabul etti. "Hadi gidelim. Tabii Ladon, dağ çökmesin diye sihrini kullanabilirse başka."

Kardeşıme acı dolu bir bakış attım. "Bu mümkün değil." "Neden?"

Yüzünde karışık bir ifade vardı, hem şaşkınlık hem de yenilgi.

Ellerimi kaldırarak, bileklerimdeki siyah sarmaşıkları gösterdim. "Büyüm bağlandı. Ben... biz" — Emilie'ye baktım — "Reyna'nın kontrolü altındayız. Büyüm işe yaramaz. Ben işe yaramazım."

Emilie'nin arkamda öfkelenildiğini hissettim, ama sözümü kesmedi.

Cyrus, izleri mide bulandırıcı bir hayranlıkla inceledi. Sonra tiksinti. Sonra kararlılık. "Seni dinlemeliydim. Onun hakkında başından beri haklıydın. Özür dilerim, Ladon. Umarım beni affedebilirsin."

"Zaten affettim." Onun bana yaptıklarından çok daha kötüsünü ona yaptığımı düşününce suçluluk duygusu beni sardı.

O içini çekti. "Önce şifacıların çadırına gidelim. O bağlar için ne yapabileceklerine bakalım."

Başımı salladım. "Yolu göster."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Emilie

"ONLARI ÇIKARABİLİR MİSİN?" Cyrus, benim sarmaşık dövmelerimi inceleyen şifacı büyücüye sordu. Yanımda Ladon da büyücünün muayenesini bekliyordu. Çadırda özel bir odamız vardı, ama ince kumaşın diğer tarafında yaralı askerlerin çığlıklarını duyabiliyordum. Gece boyunca savaş durmuştu ve şifacılar yaralıları tedavi etmek ve ölmek üzere olanları rahatlatmak için durmaksızın çalışıyorlardı.

"Daha önce böyle bir büyü görmedim," dedi, bileğimi kaldırıp izleri parmaklarıyla dürterek. "Bunları nasıl aldığını söylemiştin?"

"Bilmiyorum. Bayılmışız ve uyandığımızda bu izler vardı."

"Hmm. Hiç iyi değil," diye mırıldandı.

Ladon ile endişeli bir bakış değiştirdik. Eğer bunları kaldıramazsak, gerçekten özgür olabilecek miydik?

"Peki semptomlarınız neler? Sihir gücünüzü kaybetmeniz dışında?"

Ladon, dayanılmaz baş ağrılarını ve Reyna'nın emirlerine itaat etme dürtüsünü anlattı. Odanın diğer ucunda, harpinin tıbbi malzemeleri ve malzemeleri karıştırmasını izledim.

Onu kurtarabildiğimiz için, daha doğrusu, onun bizi kurtardığı için mutluydum. O, dağ altında tutulmak için fazla saf biriydi. Adını bilmediğim mavi bir madde içeren cam bir kavanoz aldı, inceledi ve ardından ikinci bir kavanoz çıkardı.

Şifacı, Cyrus ve Ladon ile konuşmaya o kadar dalmıştı ki, harpinin eşyalarını karıştırdığını fark etmedi. Merakla, daha fazla malzeme toplamasını izledim.

Sonra küçük bir seramik kase aldı ve bir tür bitkiyi ezmeye başladı. Odadaki sohbetle hiç ilgilenmeden, gayretle çalışıyordu. Aslında, şifacı sonunda fark ettiğinde bağırdı, ama harpi onu tamamen görmezden geldi.

"Ne yaptığını sanıyorsun? O malzemeleri karıştıramazsın. Onlar senin için değil. Çık oradan." Harpiyi kovmak için harekete geçti, ama ben muayene yatağından kalktım.

"Yapma." Şifacıyı durdurmak için kolumu uzattım. "Bırak çalışsın."

Hepimiz, son rötuşları yapıp merhemi sunmasını izliyorduk. Parmaklarını karışıma daldırdı ve asmalarını dikkatle inceledi.

Başımı salladım, bana dokunmasına izin verdim.

Merhemi bileklerime sürdüğünde, bir karıncalanma hissettim. Sonra merhem cildime nüfuz etmeye başladığında, sanki yanıyormuşum gibi hissettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, yanan bileklerimi göğsüme bastırdım. Acı nefesimi kesti ve oda dönmeye başladı. Şifacı, Ladon ve Cyrus'un etrafımı sardığını belli belirsiz fark ettim. Harpiye bağıryorlardı. Şifacıdan bunu durdurmasını istiyorlardı. Bana neyin yanlış olduğunu söylemem için yalvarıyorlardı.

Yavaş yavaş acı azalmaya başladı. Kendimi açarak, iltihaplı bir cilt görmeyi bekleyerek bileklerime baktım. Sanki etim yanmış gibi hissettim. Ama baktığımda, siyah mürekkep kaybolmuştu. Cildimin tamamen sağlam olduğunu gördüm.

Hayır. Tam olarak değil.

Siyah sarmaşıkların olduğu yerde şimdi hafif izler vardı. Uzaktan fark edilmiyordu, ama cilt rengimdeki farkı görebiliyordum.

Yavaşça güldüm. Sonra hıçkırarak

ağladım. "Emilie, sen..."

"Ne yaptın..."

Etrafımdaki seyirciler etrafıma toplanıp ayakta duruşumu izlediler. Kollarımı uzatarak onlara harpinin yaptığını gösterdim. "Gittiler," dedim, sevinç gözyaşları dökerek.

Sıcak bir gülümsemeyle bakan harpiye baktım. "Teşekkür ederim." O başını salladı ve sonra ayak bileklerimi işaret etti.

Yaklaşan acıyı bilmek ve bunun nispeten çabuk geçeceğini bilmek, bununla yüzleşmeyi kolaylaştırdı. Yatağa uzandım ve derin bir nefes aldım. Cyrus elimi eline aldı ve hafifçe sıktı.

Ona gülümsemeye çalıştım, ama dikkatim Ladon'a odaklanmıştı. Kardeşinin arkasında duruyordu, Cyrus'un omzunun üzerinden görünüyordu. Başı eğikti ve zorlukla yutkundu. Elini tutmak istedim. Yanımda olmasını istedim.

Harpy pantolonumu sıyrarak ayak bileklerimi ortaya çıkardı ve o dövmelemin üzerine de merhem sürdü. Ateşin etkisiyle gözlerimi sıkıca kapattım, dişlerimi sıktım ve saymaya başladım. Acının bir sonu olduğunu biliyordum. Sadece dayanmam gerekiyordu.

Olay geçtikten sonra, ayaklarıma baktım. Bileklerimde olan aynı soluk beyaz izler şimdi ayak bileklerimi de bozmuştu. Murvort'taki deneyimimi asla unutmayaacağımı düşünüyordum, ama artık sürekli bir hatırlatıcıya sahiptim.

Ladon benim yerime sedyeye uzandı ve beni şaşırtacak şekilde, harpinin bileklerine ve ayak bileklerine merhem sürmesine izin verdi. Acıyı ilk seferinde benim gösterdiğimden daha iyi idare etti. Acı çektiğinin tek belirtisi, dişlerini sıkarken çenesinin titremesi ve sedyenin kenarını kavrayan beyaz parmak eklemleriydi.

"Büyün mü?" diye sordu Cyrus.

Hemen bir karıncalanma hissettim ve her şeyin bana bu kadar kolay geri geldiğine şaşırdım. Bizi çadırın geri kalanından ayıran perdeden bir rüzgâr esti ve saçlarımı okşarken rahat bir nefes aldım.

Ladon da benzer şekilde basit bir sihir gösterisi yaptı, bir parça kili top haline getirip sağ eliyle yakaladı. Topu Cyrus'a attı, Cyrus da havada yakaladı.

"Harika. İkiniz biraz dinlenin. Belki biraz da yemek yiyin. Biraz zayıf görünüyorsunuz ve eminim ikiniz de yorgun ve açsınızdır. Başka ne getirebiliriz?"

Gerçek bir yemek ve biraz uyku kulağa harika geliyordu, ama Ladon önce konuştu. "Savaş ne olacak? Xavier'ı görmek ve sonraki adımlarımızı konuşmak istiyorum. Silahlarımın yenilenmesi gerekiyor."

"Yavaş ol Ladon. Aylardır kayıptın. Bu kadar çabuk işlerin içine atılmana gerek yok."

"Hayır, ihtiyacım var. Birincisi, bu benim işim ve ikincisi... Ben sadece... buna ihtiyacım var."

Söylemediği sözleri duyabiliyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Murvort dışında da bir hayatımın olduğunu, yaşadığımız onca şeyden sonra hala *kendim* olduğumu doğrulamak istiyordum.

Cyrus da söylenmemiş bu yalvarışı duymuş gibiydi, çünkü Ladon'u dikkatle inceledi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet."

"Tamam. Seni Xavier'in çadırına götüreceğim. Ama birine yemek getirmesini söyleyeceğim. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Ladon başını salladı. "Teşekkürler."

Cyrus ve Ladon'u strateji toplantıları için kurulmuş ayrı bir çadıra götürdüm. Saatlerce süren toplantıdan sonra gözlerimi açık tutamayacak hale geldim.

"Neden benim çadıma dönmüyorsun, Emilie? Hudson seni oraya götürebilir."

Cyrus'un geceyi onun çadırında geçirmemi önermesinden sonra Ladon'a bakmamak imkansızdı. Ladon, sağlam ahşap masanın üzerinde duran haritaya gözlerini dikmiş bakıyordu. Kendimi küçük düşürülmüş hissettim, ama ne yapabilirdi ki? Onunla kalmamı mı önerecekti? Evet derdim.

"Tamam," dedim Cyrus'a. "Görüşürüz."

Hudson beni kampın en büyük çadırına götürdü ve içeri girdiğimde ortada küçük mavi bir ateş gördüm. Cyrus'un sihirli bir eseri olduğunu düşündüm. Sıcaklık ve yorgunluktan bunalmış bir halde, şifacıdan ödünç aldığım ayakkabıları çıkardım ve yatağın kenarına oturdum.

Başımı sert yastığa dayadım, ama kokusu hiç hoş değildi. Kollarımı vücuduma doladım, keşke başka birine ait olsaydı diye düşündüm. Çadırın dışında, askerlerin hareket ettiklerini ve konuşmalarını hâlâ duyabiliyordum. Uzun süre sessizlik içinde kaldığım için uyumak zordu.

Ne kadar zamandır dönüp durduğumu bilmiyordum ki, çadırın girişi açıldı ve Cyrus içeri girdi. Oturmaya başladım ama o elini kaldırdı.

"Kalkma. Seni rahatsız etmek istemedim. Hâlâ uyanık olmana şaşırdım."

"Uyumakta zorlanıyordum," diye itiraf ettim.

Ceketinin tokaları çözdü, ceketini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine koydu. Çenesinin altındaki sakalları eliyle okşayarak, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

"İstersen yerde yatabilirim. Biliyorum, her şey çok ani oldu. Daha önce pek vakit geçiremedik... ve şimdi... şey, bu gece aynı yatakta yatmak istemiyorsan

bu gece aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız olursan anlarım."

Cyrus korkunç bir adam olsaydı daha kolay olurdu. Ama o nazik ve kibardı. Onu seven birini hak ediyordu. Bunun asla ben olamayacağımı bilmek kalbimi çarptırıyordu. Kalbim başka birine aitti. Onun kardeşine.

"Üzgünüm. Henüz buna hazır değilim." Boğazım o kadar kurumuştı ki, yutkunmak neredeyse imkansızdı.

Cyrus çok anlayışlıydı. "Endişelenme. Kendime yerde bir yer hazırlayabilirim. Senin rahat olmanı istiyorum." Bana dokunmak için elini uzattı, ama sonra vazgeçmiş olmalı. "Artık güvendesin, Emilie."

"Teşekkür ederim."

"Şey, önce üstümü değiştireceğim. Eğer temiz kıyafet istersen, senin için de birkaç şey getirdim."

Bu beni gerçekten çok sevindirdi. Bana bir çanta uzattı ve ben de birkaç parça giysi çıkardım. Uzun kollu bir gömlek ve uyumak için bol pantolon. İkimiz de sırtlarımızı birbirine dönerek giyindik ve sonra ben karyolaya döndüm. Cyrus ateşi hafif bir titreme kalana kadar kısıdı ve sonra karyolamın yanındaki uyku matına uzandı.

Yerde uyuyan bir kral. Ladon ile aramızda olanları bilseydi, bana o karyolayı teklif edecek kadar nazik olur muydu acaba?

Ona sırtımı dönerek yanıma döndüm. Onun ritmik nefes alıp verme sesini dinlerken gözlerim doldu. Hıçkırıklarımı bastırarak bir elimle ağzımı kapattım. Başka birinin yanında hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Tamamen huzursuz bir gecenin ardından, kamp yeniden canlandı. Uyandığımda Cyrus çadırdan çıkarken gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, çadırın girişi kapanmadan. Geri girdi ve enerjik görüldüğünü fark ettim.

"Ladon ve diğer filo liderleriyle buluşmaya."

"Ben de seninle geliyorum," dedim, battaniyeyi geri atıp ayağa fırladım. Çantamı aldım ve uygun bir kıyafet aradım. Rahat ve pratik. Hareket etmemi kolaylaştıracak bir şey.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Emilie."

"Neden olmasın?" diye sordum, hala giyecek bir şey ararken. Uygun bir çift bot bulduğumda rahat bir nefes aldım.

"Sadece savaşmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Ladon da savaşıyor," dedim ve ona dönmesini işaret ederek üstümü değiştirebilmek için.

O da öyle yaptı ve çadırın duvarına döndü. "Evet, ama Ladon uzun süreli bir eğitim aldı. Bu onun işi."

Rekor hızda kıyafetlerimi değiştirip çadırın çıkışına doğru yöneldim. Cyrus'a baktım. "O zaman benim öğretmenim çok iyiydi."

Kaşlarını çattı ama benim hayır cevabını kabul etmeyeceğimi anladı. Çadırı kenara iterek dışarı çıkmama izin verdi.

Osavian ordusunun liderleriyle dün gece bulduğumuz çadırda buluştuk. İçeri girdiğimde ilk gözüme çarpan Ladon'du, haritayı göstererek başka bir askerle konuşuyordu.

Siyah savaş kıyafeti giymişti ve kasları gergindi. Tanrılar, lider modundayken hep bu kadar seksi miydi? Titredim ve Cyrus'un fark etmemiş olmasını umdum.

"Günaydın," diye selamladı odadakileri.

Ladon kardeşine kısa bir bakış attı ve sonra beni fark edince bir kez daha baktı. Dik durdu ve ben onun odayı hakimiyeti altına alma şeklinden hayran kaldım. Kardeşi kral olsa bile, Ladon parıldayan gümüş rengi gözleri ve ustaca geriye taranmış beyaz saçlarıyla en çarpıcı kişiydi. O saçları parmaklarımla taramak istedim, sadece alıştığım şekilde onları karıştırmak için.

Başını resmi bir selamlama hareketiyle eğdi. "Majesteleri. Bayan Emilie."

Adımı duyunca yüzüm kızardı ve yüzünde bir sırıtiş gördüğüme yemin edebilirim.

"Rahat, kardeşim. Gece keşifçilerinden haber var mı?"

Ladon, ara sıra bana bakarak Cyrus'a bilgi verdi. Ben de odadaki tek kadın yüzbaşı olan Lucia adındaki başka bir askerle konuşarak kendimi meşgul ettim. Söylediklerinin çoğu bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Ladon'u en iyi haliyle izlemekle çok meşguldüm.

Onun kendine güveni, silah kınlarıyla birleşince, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha seksi geliyordu.

"Sence de öyle değil mi?"

Kahretsin. Lucia bana bir soru sormuştu. "Uh, katılıyorum." Neye katıldığımı hiç bilmiyordum.

Sırtımda hissettiğim bir el, konuşmaya devam etmekten beni kurtardı. "Bir saniye seni alabilir miyim?" diye sordu Ladon.

Lucia komutanına nazikçe başını salladı ve arkasını döndü.

Ladon, uygun olandan daha fazla yaklaşıp eğildi, ama geri çekilecek gücüm yoktu. "Benimle gel."

Onu çadırdan dışarıya kadar takip ettim, yürürken soğuk hava yanaklarımı yakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Savaşacaksın, uygun silahlara ihtiyacın var." Yoldan geçenlerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. Burada şüpheli bir durum yok.

Çadıra girerken, beni sıkıca kucaklayacağını sandım. Bu, gönüllü olarak ayrı geçirdiğimiz ilk geceydi ve ona dokunmak için can atıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, çadır aslında silahlarla doluydu. Alaycı bir şekilde güldüm, ama o fark etmedi.

İlk olarak, bana küçük bir deri ceket attı, ben de onu giydim. Deri, ejderha derisi gibi görünüyordu; esnek ve delinmesi zordu. Sonra siyah bir kemer ve çeşitli bıçaklar aldı. Ardından ince bir kılıç aldı ve bana döndü. "Bu sana en uygun olanı. Hafif ama bıçağı yeni bilenmiş. Boyuna da uygun bir uzunlukta."

O kemeri belime dolarken ben hala kılıcı izliyordum. O kemeri sıkarken ve bıçakları kınına koyarken gülümsedim.

"Bu bir antrenman değil," diye uyardı beni. "Büyünü özgürce kullan. Güçlerin uzaktan iyi işliyor. Sadece mecbur kalırsan doğrudan savaşa gir."

Çok ciddiymiş. Gülümsedim. "Bana geride kalmamı söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi öfkeyle. "Sana inanıyorum." Cevabı beni şaşırttı.

"Oh."

"Hepsi bu kadar ise, gidelim."

"Bekle," dedim ve yanımdan geçerken kolunu tuttum. Elimin ceketini tuttuğu yere baktı ama çekmedi. "Hepsi bu mu? Başka bir şey söylemek istemiyor musun?"

Yutkundum. Sonra derin bir nefes aldım. "Söylemesem daha iyi olur."

Biraz moralim bozuk bir şekilde onu bıraktım. Belki o duygularını Murvort dağlarının derinliklerinde bırakabilirdi, ama ben bırakamazdım.

bana açıldığı anı da, dokunuşunun karnımı arzuyla kıvrandırmasını da unutamazdım.

Kapıya doğru üç adım attıktan sonra adını bağırdım. "Ladon!"

O, üzüntü ve özlem dolu bir bakışla arkasını döndü. Ağzını açamadan, koşarak kollarına atladım ve boynuna sarıldım. Dudakları benim için açıldı ve ben, belki de son kez olacak şekilde, ağzının içini yaladım.

Arkamdan uzandığını, kalçalarımı kavradığını ve beni kaldırdığını hissettim. Sonra beni çadır direğine çarptı ve çılgınca öpüşmeler arasında inleyip nefes nefese kalarak beni yalayıp yuttu.

O boynumu ve göğsümü yalarken ben saçlarına tutundum. Kalçaları benimkilere sürtünerek günah kadar tatlı bir sürtünme yarattı. Eli vücudumu dolaştı, deri ceketimin üstünden göğüslerimi avuçladı.

Daha fazlasını istedim.

Ama aniden beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve aramıza sonsuzluk kadar büyük bir mesafe koydu. Yanaklarımı tuttu ve alnını alnıma dayadı, hala ağır ağır nefes alıyordu.

"Ben... Sanırım seni seviyorum..."

"Söyleme," dedim aniden, veda gibi gelen sözlerini keserek. "Söyleme. Sonra. Sonra söyle."

Kırkınıc Bölüm

Emilie

CYRUS'UN istediği olsaydı, ben piyadelerin arkasında, ana çatışmanın dışında kalacaktım. Ladon, onun beni sihir kullanmaya devam edebileceğim ve mermilerden korunabileceğim siperlerden birinde kalmamın daha uygun olacağına ikna etmeyi başardı.

Sonunda Cyrus kabul etti ve ben kendimi Lucia'nın komutası altında, savaşın başladığını haber verecek savaş çığlıklarını beklerken buldum.

Bekledikçe endişem artıyordu. Savaşmakta ısrar ederek hata yaptığımı düşünerek yeteneklerimden şüphe etmeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu Lucia.

"Anlamadım?"

"Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Zorla gülümsedim. "İyiyim. Bu normal mi? Beklemek yani?"

Omuz silkti. "Bazen evet. Bazen hayır. Dürüst olmak gerekirse, bu benim katıldığım ilk büyük savaş. Genellikle sınırdaki çatışmalarımız sadece çatışmadır."

"Hiç gergin görünmüyorsun."

"Değilim. Savaş savaştır. Savaşın büyüklüğü... Normalden çok daha uzun süre savaşacağız. Hepsi bu."

Bu da bir bakış açısydı.

"Sana bir tavsiye verebilir miyim?" diye sordu. Ben başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Bir seferde tek bir şeye odaklan. Burada, siperlerde, çoklu görev yapma zorunluluğun olmadığı için avantajlısın. Hava saldırılarına dikkat et, ama bunun dışında bireylere veya küçük gruplara saldırmaya odaklan. Sen hava gücü kullanıyorsun, değil mi?"

Yine başımı salladım.

Ayağa kalktı ve siperin üstünden dışarı baktı, bana da onu takip etmem için işaret etti. Tepeyi yarıya kadar tırmanmıştık, Osavian birlikleri aşağıdaki vadide ve uzakta Murvort'un orduları görünüyordu.

Ağzım açık kaldı. "Bu kadar çok olduklarını fark etmemiştim."

Kaşlarını çattı. "Biz de farkında değildik. Xavier'in savaşın günler önce biteceğini beklediğinden eminim."

Kafamı salladım. Kampa döndüğümüzde yapılan ilk toplantıda, savaşın neredeyse bir haftadır sürdüğünü öğrenmiştik. Dağlardan ordular akın akın geliyordu ve gelmeye devam ediyorlardı. Çok fazla kayıp verdikten sonra, Xavier ve Cyrus, savaşa katılan diğerlerini engellemek umuduyla dağın kendisini kuşatmaya karar verdiler.

Ladon ve benim hayatımızı riske atmaya hazırdılar, dağ yıkılmadan bizi kurtarabileceklerini umuyorlardı.

Şimdi ise güçlerimiz sayıca neredeyse eşit görünüyordu.

Lucia düşman ordularının ortasını işaret etti. "Büyünü uzak tarafa odakla. Yanlışlıkla bizim tarafta kayıplara neden olmak istemezsin. Ve Emilie?"

Ona tüm dikkatimi verdim. "Evet?"

"Öldürmeyi hedefle."

Savaşın başladığını belirten kükremeleri duymamız otuz dakika daha sürdü. Ladon ve Cyrus'u ararken ön cephedeki çatışmayı izledim. Onları gördüğümde dikkatimi kendi görevime verdim.

Lucia'nın talimatına uyarak en uzaktaki askerleri aradım ve dikkatimi arkadaki bir gruba odakladım. Derin bir nefes alarak, her nefesimle vücudumu dolduran, dönen ve çiçek açan büyüyü hissettim. Doruğa ulaştığını hissettiğimde, onu uzaktaki küçük noktalara doğru fırlattım ve bir rüzgâr kasırgası esmeye başladığında sııttım.

Onlarca şaşkın askeri havaya uçurdu. Bu gizemli gücün nereden geldiğini anlayamadılar. Ta ki bir grup okçu siperimizi fark edip üzerimize ok yağdırmaya başlayana kadar.

"Eğilin!" diye bağırdı Lucia ve takımımız yer seviyesinin altına eğildi. Asker arkadaşlarımdan biri kalın bir buz duvarı oluşturdu ve oklar bariyeri çatlatmadan sekip gitti. "Aferin Bianca."

İkinci bir ok dalgası geldi, ama ilkinden daha etkili olmadı. Lucia, tehlikenin geçtiğinden emin olunca, bize tekrar ayağa kalkmamızı işaret etti ve Murvort lejyonlarına büyülerimizi fırlattık.

Siperdeki herkes uzaktan kullanabileceği sihirli yeteneklere sahipti. Bir asker taştan kalkanlar yaratabiliyordu. Bir diğeri yıldız patlaması gibi ışık patlamaları yaratıyordu. Patlamaları havadan ortaya çıktığında, yer sallandı ve ses vadide yankılandı. Dağın altında duyduğumuz patlamaların onun patlamaları olduğu açıktı.

Düşmanlarımıza arka arkaya saldırılar düzenledik. Çok geçmeden, onların birlikleri ile bizimkiler o kadar karışmıştı ki, kendi adamlarımızı yaralamadan nişan almak zorlaşmıştı.

Lucia içini çekti. "Herkes iyi iş çıkardı, ama savaş henüz kazanılmadı. Beni savaş alanına kadar takip edin!"

Ladon bana mesafemi korumamı söylemişti, ama artık filomu terk edemezdim. Sanki ben de onların bir parçasıymışım gibi hissediyordum. Ve onların arkasında durmak istiyordum, tıpkı onların benim arkamda duracağını bildiğim gibi.

Bu yüzden ayakta durup silahlarımı iki kez kontrol ettim; hepsi yerinde ve eksiksizdi. Sonra dik dağ yamacından aşağı inmeye başladık, savaşın şiddetle sürdüğü vadiye geri dönmek için.

Savaşa katılma kararımı sorguladım, çünkü savaş alanına ulaşır ulaşmaz bir asker bana saldırdı. Onu yana kayarak atlattım, kılıcımı çekip sırtına vurdum. Kılıcımın ucu onu zar zor sıyırdı, ama bu onu kızdırmaya yetti.

Dönüp tekrar saldırmaya hazırlandı, ama bu sefer ben hazırdım. Rüzgarı çağırdım ve o bana doğru fırlarken, kılıcımı tekrar havada salladım. Kafası yere düştü.

"Bana asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat," dedi Lucia gülümseyerek. Ben de ona çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bunu yapabiliirdim.

Sana yaptıklarını hatırla. Ladon'a yaptıklarını hatırla. Senden aldıkları her şeyi hatırla. Merhamet gösterme.

Murvort askerlerinin üzerine bir rüzgar patlaması gönderdim ve altı ya da yedi tanesini yere devirdim. Bianca yanıma geldi ve buz sarkıtları yağmaya başladı, düşmanlarımızı saniyeler içinde delip geçti.

Uzun, siyah örgülü bir adam bizi fark etti ve bize doğru bir çift hançer fırlattı. Güçlü bir rüzgarla, bıçakları havada durdurdum ve onun yönüne geri fırlattım. Biri uyluğuna, diğeri ise tam gözlerinin arasına saplandı. Düşen arkadaşlarının yanına yığıldı.

Askerlerimizin çoğu ikiye bir savaşıyor gibi görünüyordu, bu yüzden elimden geldiğince müdahale ettim ve ölümcül bir büyü ve çelik karışımıyla sağdan soldan saldırganları ortadan kaldırdım.

Yer cesetlerle doluydu ve metalik kan kokuyordu. Zamanda donmuş yüzlerine bakmamaya çalıştım. Hangilerinin Osavian'a ait olduğunu bilmek istemiyordum, ancak kollarına işlenmiş amblemleri gözden kaçırmak zordu.

Siyah gözlü, kanla ıslanmış, karışık saçlı bir askerin darbeleriyle uğraşırken, bir şeyin ayak bileğimi sardığını hissettim. Dengemi kaybettim ve öne doğru düştüm, yüzüm yere çarptı ve muhtemelen burnum kırıldı. Yüzümden sıvı damladığını hissettim ve burnumun ucunu okşarken yüzümü buruşturdum. Acıyı görmezden gelerek, adam beni sırtımdan bıçaklamadan önce hızla döndüm.

Adam, benim dezavantajlı durumda olduğumu bilerek gülümsedi ve avıyla oynamak için acele etmedi. Tanrılar, insanların beni eğlenceleri için kullanmasından bıkmıştım.

Ayak bileğimi saran şey sıkılaştı ve dehşetle birinin beni tuttuğunu fark ettim. Düşmüş ama henüz ölmemiş bir askerdirdi. Gözleri yıkım için açtı ve diğer askerin kılıç darbeleriyle uğraşırken, tutuşunu gevşetmek umuduyla ona tekme attım.

Ter boynumdan aşağı akıyordu ve tanrılara dua ettim. Büyüm zorlanıyordu; çok uzun süredir kullanmamıştım ve savaşın başlarında harcadığım güç beni neredeyse tüketmişti. Büyü yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Bir sonraki hamlelerimi akıllıca seçmem gerekecekti.

Panik yapmamaya çalıştım, ama buna hazırlıklı değildim. Kafamın içindeki bir ses, kendimi bu zor duruma soktuğum için aptal bir kız olduğumu söylüyordu. Ama onu

Onu susturdum. Akıllı ve stratejik bir kızdım ve kendimi savunabilecek yeteneğe sahiptim.

Kalan az miktardaki büyüğü toplayarak, onu ayaklarımın altına doğru ittim ve yarı ölü olan askeri benden uzaklaştırdım. O kükredi ve birkaç metre ötede yere yığıldı. Tüm dikkatimi diğer askere vererek, birkaç darbeyi daha engelledim ve saldırılarında bir açık aradım. Tekrar ayağa kalkabileceğim bir yer.

İçimden derin bir güç toplayarak, göğsüne tam isabet eden bir rüzgâr patlaması daha yarattım. O geriye doğru sendeledi ve ben rekor bir hızla ayağa kalktım, hançerlerimden birini çenesiyle boynunun birleştiği yumuşak bölgeye sapladım. Nefes almaya çalışırken kan fişkırdı ve gözleri donuklaştı.

Kendimi toparlayacak zamanım bile olmadan Murvort'un bir başka savaşçısı bana doğru geliyordu. Sanki her yönden geliyorlardı. Kaslarım çoktan ağrımaya başlamıştı ama kılıcı kaldırdım ve ilk darbeye hazırlandım.

Çınlayan bir gürültüyle yere düştü. Onun saldırılarını elimden geldiğince hızlı bir şekilde savuşturdum, ama o çok hızlı ve ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyordu. Tam ona bir darbe indirebileceğimi düşündüğüm anda, kolumun arkasını kesti ve kılıcım elimden düştü.

Kahretsin.

Hala kalkanım vardı ve ona doğru atıldım, yuvarlak metal zırhın ağırlığıyla ona vurmaya çalıştım. Çarpıştık, ama o benden daha güçlüydü. Benden daha büyüktü. Beni geriye doğru itti ve ben ayaklarımızın dibindeki cansız bedenlere takılmamaya çalıştım.

Terli saçlarımı yüzümden silkeledim ve gözümün ucuyla, başka bir askerin okunu bizimkilerden birine doğru nişan aldığını gördüm. Dişlerimi sıktım ve büyümü o oka odakladım, onu yolundan çekip saldırganımın sırtına sapladım. O, yan tarafa yığılmadan önce homurdandı.

Arkamda atların koştuğu sesini duydum. Birkaç metre ötede bir kaya gördüm, koştum ve ezilmekten kurtulmak için tam zamanında kayanın arkasına daldım. Sığınak arayan tek kişi ben değildim. Üzerimde büyük bir kanlı yara olan sarışın bir kadın üstüme düştü.

Beni fark edince çılgık attı, bana saldırdı ve ellerini boynuma dolamaya çalıştı. Ladon'un bana öğrettiği hareketi kullandım, kalçalarımı havaya kaldırdım ve onu kolaylıkla yere düşürdüm.

İkimiz de ayağa kalktık ve birbirimizi değerlendirdik. Kadın vahşi, hatta kuduz gibi görünüyordu. Onun içinde bir parça insanlık kaldığından emin değildim.

Atlamak için çömeldi, ama o anda birdenbire bir at ortaya çıktı ve binicisi kızın kafasını kesip kopardı. Kafası önümde yuvarlandı ve nefretle donmuş yüzünü görebildim.

Bu sırada binici arkasını döndü ve bana doğru koşarak geldi, elini uzattı.

"Yardım ister misin?" diye sordu Cyrus.

Eğer bir kahramana ihtiyacım olsaydı, bu çok kahramanca bir hareketti. Yine de seçeneklerimi değerlendirdim ve kendi başıma yapmaya çalışmaktansa onunla birlikte gitmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Osavian Kralı'nı, nişanlımı reddetmenin çok kaba olacağını söylemeye gerek bile yok.

Yutkundum ve o beni yukarı çekerken elini tuttum. Kollarımı beline doladığımda, at hareket etmeye başladı ve birlikte ulaşabildiğimiz tüm düşman savaşçılarına kılıçlarımızı sapladık.

Etrafımızda, sayılarının azaldığını görebiliyordum. Kazandığımız açıktı. Osavian askerlerinin morali yüksekti ve cesurca savaşıyorlardı. Cyrus'un atının üzerinde kendimi daha güvende hissederek, ben de gülümsemeyi denedim.

Erken zafer çılgınlıkları havada yankılanıyordu. Heyecan hissedilir derecede idi. Gözlerim kalabalığın içinde dolaşarak, özellikle bir savaşçıyı arıyordu. Onu bulamadıkça tedirginliğim artıyordu.

Ölmüş olamazdı. Cyrus bir şey söylerdi. Söylemez miydi? Belki de söylemezdi. Ladon'un benim için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Muhtemelen hâlâ düşman olduğumuzu ve son birkaç ayı birbirimizin kafasını ısırarak geçirdiğimizi düşünüyordu.

Karnımda bir *korku* hissettim. *Neredeydi?*

Dikkatim başka yerdeyken, bize doğru gelen mızrağı fark etmedim. Sivri uçlu mızrak atın yan tarafını deldiğinde atımız öne doğru devrildi ve Cyrus ile beni üzerinden attı. Yuvarlandım ve birkaç metre ötede durdum.

Yan tarafa dönerek inledim. Vücudumdaki her kemik ağrıyordu ve pes edip dinlenmek istesem de, hala yapılacak işler olduğunu biliyordum. Cyrus'u aradım ve birkaç metre ötede gördüm.

Karşımdaki manzara karşısında dehşetle nefesimi tuttum.

Cyrus diz çökmüş, gözleri bana odaklanmıştı. Arkasında, bir asker onu saçından tutup boynuna bıçak dayamıştı.

"Yapma!" diye bağırdım, umutsuzca onlara uzanarak. O hain yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Lütfen." Sesim kısıldı. Etrafıma bakıp yardım istemeye cesaret edemedim. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Ama görünüşe göre kimse kralının katledilmek üzere olduğunu farkında değildi.

Yardım istemek için ağzımı açtım ama asker beni susturdu. "Sakin yapma. Onu öldürürüm."

Cyrus'un boynundaki bıçak daha da sıkılaştı. Onu öldürecekti. Öyle değil miydi? Yoksa Reyna'nın başından beri yapmak istediği gibi onu Reyna için esir almayı mı planlıyordu?

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Ben istemiyorum..."

Cümlesi, kafasına aldığı hızlı bir darbeye kesildi. Sendeledi ama Cyrus'u tutmaya devam etti, ancak şimdi Osavian'ın savaşçılarından birine karşı da kendini savunmak zorundaydı.

Saldırganını öldürmek için çaresizce havada çılgınca savurduğu gümüş kılıcı parladı. O dikkatini dağıtırken, Cyrus kendini kurtarmayı başardı ve birkaç metre uzağa düşen kılıcını almaya koştu.

Her şey çok hızlı oldu. Bir saniye önce Murvort askeri düşmanının karnını kesip bağırsaklarını döküyordu, bir saniye sonra ise Cyrus ile çarpışıyordu. Bu sefer Cyrus, düzgün bir dövüşe hazırды.

Hâlâ şoktan donmuş halde, düşmanımızın diğer elinde bıçağı tutarken kılıcını çekmesini izledim. Dişlerini gıcırdatarak Cyrus'a doğru atıldı, ama Cyrus tam zamanında yana kaçarak adamdan kurtuldu.

Cyrus, kılıcının keskin olmayan tarafıyla adamın sırtının tam ortasına vurdu. Adam alaycı bir şekilde güldü ve zamanını almak istediği belliydi. Kralı öldürebileceğini düşünen askeri cezalandırmak istiyordu.

Kılıçlar çınlayarak ve ter damlarken, açgözlü hayvanlar gibi birbirlerinin etrafında dönerek dövüştüler. Murvort askeri nefes almakta zorlanıyordu ve Cyrus bile gücünü kaybetmiş gibi görünüyordu.

Daha fazla asker toplandı ve Cyrus tamamen kuşatıldı. Ona yardım etmek için yanına gittim, ama aniden kılıcı alev aldı. Kılıcı büyük bir daire çizerek savurdu ve tek hamlede birçok düşmanı öldürdü. Alevlerin sıcağından yüzümü korumak zorunda kaldım. Murvort askerleri çığlık attılar ve Cyrus onların canını alırken yanık etlerinin kokusunu alabiliyordum. Ateş soğudukça

kolumun arkasından baktığımda, ayaklarının dibinde insan figürlerine benzeyen bir kül yığını gördüm.

Bana, katliam sanki önemsiz bir olaymış gibi, rahat bir gülümsemeyle baktı. Aniden gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana uzandı. "Emilie!"

Dönerek kılıcımı savunma pozisyonuna getirdim. Onların süren kavgasına o kadar kapılmıştım ki, arkamdan gizlice yaklaşan askeri fark etmemiştim. Silahı benimkiyle çarpıştı ve gücünün kolumda dalgalandığını hissettim.

Hız ve çeviklik. Fiziksel kavgalarda benim iki güçlü yanımdı bunlar. Hızlı olmalı ve onun dikkatsiz hareketlerinden yararlanmalıydım. Ve o çok sayıda dikkatsiz hareket yaptı.

Tekrar tekrar bana saldırdı. Ağır kılıcını pervasız bir çocuk gibi kullanıyordu, nereye ve nasıl vurduğuna pek aldırış etmiyordu, yeter ki vursun. Bacağıma bir darbe indirmeyi başardı ve içimi yakıcı bir acı kapladığında çığlık attım.

Ama aptalca bu küçük zaferiyle övündü ve kılıcını gevşek bıraktı. Ben de bu fırsatı değerlendirip kılıcımı doğrudan karnına sapladım. Ağzından kan akmaya başlayınca yüzündeki zafer ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Yere düşmeden önce bir şeyler mırıldandı ve ben kılıcımı cansız bedeninden zorla çıkardım.

Cyrus'un da başka bir düşmanı yendiğini görmek için zamanında geri döndüm. İkisi de yerde boğuşuyorlardı, ama Cyrus onun göğsüne ölümcül bir darbe indirdi ve küçük bir bıçağı kalbine sapladı.

Asker hareketsiz kaldı ve Cyrus'un yüzü soldu. Her tarafı kanla kaplıydı. Yüzü kanla kaplıydı ve gömleği kanla ıslanmıştı. Aslında, her saniye daha da kırmızılaşıyor gibiydi. Yere yığıldı ve elini yan tarafına tuttu.

"Cyrus!" diye bağırdım ve yanına yere çöktüm.

Üzerinde sadece düşmanlarımızın kanı yoktu, kendi kanı da vardı. Gömleğindeki kocaman delikten, bıçaklandığını ve koyu kırmızı kanın elinden, kanamayı durdurmaya çalışırken benim elimden de aktığını görebiliyordum.

Yarayı kapatmak için etrafta bir parça kumaş aradım. Yardım edecek birini aradım, ama tek gördüğüm tanınmaz yüzlerin bulanık görüntüsüydü. Ben Cyrus'un başını kucağımda tutarken dünya dönmeye devam ediyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdım, ama kimse bana aldırış etmedi. Durup dinleyecek kadar meşgullerdi.

"Emilie," dedi Cyrus. "Sorun yok. Sadece bir çizik."

Yalan söylediğini anlayabiliyordum. Çok fazla kan vardı. Yarayı iyice görebilmek için gömleğini geri çektim. Kesik temizdi ve ben bakarken kan akışı yavaşlamış gibi görünüyordu. Ama kenarları... çevresindeki deri morluk gibi koyulaşıyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Hızla yarayı kapattım ve daha fazla baskı uyguladım. "Haklısın. Sorun yok. Sadece... sana yardım bulmamız lazım. Bir şifacıya ihtiyacımız var."

Gözlerimdeki endişeyi gördü. "Ne oldu?"

Savaş alanını taradım, Cyrus'u şifacıların çadırına taşıyacak kadar güçlü birini arıyordum. Sonunda başka bir askerin dikkatini çektiğimde, ona çılgınca el salladım. O da başını salladı ve bizim yönümüze doğru koşmaya başladı.

"Sorun yok, Cyrus. İyileşeceksin." "Emilie?"

Kırk Birinci Bölüm

Ladon

Şiddetli savaşın ve kargaşanın ortasında tek bir göreve odaklanarak yürüdüm: Reyna'yı öldürmek. Tanrıların lütfuyla çok az kişi bana yaklaşmaya cesaret etti. Yaklaşan her asker hızlı bir sonla karşılaştı.

Onu bulmak için savaş alanını didik didik aradım, ama hiçbir yerde bulamadım. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum. O bir korkaktı. Sadece başkalarının emirlerini yerine getirecekleri zaman cesur bir yüz takınırdı.

Cesetlerin ve kanlı su birikintilerinin üzerinden geçerek tanıdık bir manzaraya doğru ilerledim. Oniks dağların arasında yer alan karanlık ve kasvetli bir vadide, yüksek bir çit duvarı duruyordu. Nadir görülen yeşillik, uğursuz dağ silsilesiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Çitlerden oluşan o labirentin diğer tarafında ne olduğunu biliyordum. Sırtımı dik ve çenemi yukarıda tutarak içeri girdim.

Yolun yarısına geldiğimde ilk sınavla karşılaştım: Reyna'nın hayatta kalan köpeği Nova. Hemen, onu bulmak için doğru yolda olduğumu anladım. Başka bir yerde olsaydı, özellikle de ilki zaten öldürülmüşken, değerli yavrusunu geride bırakmazdı.

Köpek salya akıtarak hırladı ve saldırmaya hazırlanırken yere pençelerini vurdu. Bir adım öne çıkarak, yüzümde acımasız bir gülümseme belirirken kılıcımı daire şeklinde çevirdim. Nova tereddüt etti ve bir adım geri attı. Sanırım ikiz kardeşi olmadan biraz daha çekingen davranıyordu.

"Artık o kadar korkutucu değilsin, değil mi? Hadi ama. Oynamak istemiyor musun?"

Havaya sıçradı ve iki adımda yüzüme saldırdı. Kılıcımın karnını sıyırdım ve köpek havladı, bir anlığına geri çekildi, sonra etrafımda dönerek diğer tarafıma saldırdı. Topuğumun üzerinde döndüm ve burnunu kestim. Açık olan köpeğin ağzı, acı içinde geri çekilirken kapandı.

Beni çevreleyerek saldırmak için zayıf bir nokta aradı ama bulamadı. Bu sefer ilk hamleyi ben yaptım ve toprağa sismik bir dalga gönderdim. Köpek sendeledi ve ben öne atılarak arka bacağına vurdum. Köpek yere yuvarlandı ama önce ağır pençesini bana doğru savurdu. O keskin pençelerden kıl payı kurtuldum. Tekrar saldırdım ve bu sefer kılıcım köpeğin gözünü deldi. Hem acıdan hem de görme yetisini kaybetmesinden dolayı dehşet içinde çılgınlık attı.

Neredeyse bu yaratığa acımaya başladım. O sadece çevresinin bir ürünüydü, Reyna gibi bir efendiyle hiç şansı yoktu.

Yine uludu ve sonra çitlerin arasından topallayarak uzaklaştı. Kemerimden küçük bir bıçak çıkardım ve havaya fırlattım. Bıçak hedefini vurdu, tam köpeğin kafatasının tabanına. Yere düştü, ruhu bu dünyadan ayrılırken bacakları hala seğiriyordu.

Nefesimi toparlamak için bir saniye bekledikten sonra, canavara yaklaştım ve bıçağımı aldım. Reyna'nın başka bir iğrenç yaratığı ortaya çıkarsa diye bıçağı elimde tuttum.

Çit labirentinin üzerinde sis vardı ve beni iliklerime kadar soğutuyordu. Bu sis, yüksek yeşil sınırların ötesindeki savaşın gürültüsünü bir şekilde engelliyor ve beni inanılmaz derecede yalnız hissettiriyordu. Bu çitlerde çok fazla zaman geçirmemiş olsaydım, korkudan kaybolmuş hissedebilirdim. Artık burayı iyi tanıyordum.

Tanıdık bir yer bulduğumda, Reyna'nın sahnesine giden yolu bulmak kolay oldu.

Çıkarken başka hiçbir engelle karşılaşmadım ve sonunda Murvort'taki ilk gecemizde Emilie ile birlikte sürüklendiğimiz açıklığa vardığımda, Reyna iki sadık muhafızı Luther ve Tristan'ın yanında bekliyordu.

Beni görünce biraz şaşırmış gibiydi. Hiç şüphesiz, benim yerime köpeğinin labirentten çıkmasını bekliyordu. Ne yazık ki onu bir daha asla göremeyecekti.

Sırıttım. İntikamın tadı tatlı olacaktı.

İki muhafızı dikkatle beklerken, o ellerini önünde birleştirdi ve beni öldürme ya da silahsızlandırma emrini bekledi.

Reyna gözlerini kısarak, uzun bir süre birbirimize bakakaldık. Sinirli bir ifadeyle başını eğdi ve benim sırtışıma daha da büyüdü.

Bunu bekliyordum. Reyna ile yüzleşirsem, büyümlü etkisine güveneceğini biliyordum. Beni ona bağlayan zincirlerin artık yok olduğunu fark ettiğini tahmin ediyordum.

"Bir sorun mu var?" diye alay ettim.

Yüzü sinirle seğırdi, ama bunu ustaca gizledi. "Tabii ki yok. Bana geri döndüğün için çok mutluyum. Çok uzun süre uzak kalamadın, değil mi?"

Onun sinsi enerjisine karşılık verdim. "Savaş alanında çok eğleniyorduk, Reyna. Bize katılmak isteyebileceğini düşündüm. Bütün o kan dökülmesini kaçırmayı istemezdim. Askerlerinin son anlarında nasıl çığlık attıklarını, merhamet dilediklerini görmelisin."

"Nazik davetiniz için teşekkür ederim, ama korkarım reddetmek zorundayım. Elbisemi kirletmek istemem. Bunun için çok güzel, sence de öyle değil mi?"

"Elbisen çok güzel," dedim ve gözleri parladı. "Çok güzel bir ceset olacaksın."

Dostça tavırları öfkeye dönüştü ve başımızın üzerinde şimşek çaktı. "Kafanı bir tepside göreceğim, aşağılık lord."

Sağ eli seğırdi ve Luther'ın bıçağını hazırladığını gördüm. Ondan daha hızlıydım ve bıçağımı nokta atışı bir isabetle fırlattım. Bıçak avucuna saplandı ve o keskin bir çığlık atarak bıçağını düşürdü.

"Yararsız bir aptal olma," diye öfkeyle bağırdı. "Onu yakalayın!"

Tristan hızla platformun kenarına koştu ve elinde kılıcıyla aşağı atladı. Ben de savaş pozisyonu aldım, onunla dövüşmeye hazırdım. İlk saldırısı çınlayan çelikle karşılandı ve kılıçlarımız çarpışıp kayarken kıvılcımlar saçıldı. Güçlüydü ve önemli miktarda eğitim aldığını anlayabiliyordum. Son birkaç ayı hapiste geçirmeseydim, benimle boy ölçüşemezdi. Ama geçirdiğim için, onun gücüne yetişmek için zorlandım.

Tristan ile dövüşürken, Luther arkamdan geldi. Onu gözümün ucuyla gördüm ve ona bir toprak patlaması gönderdim, bu sırada onun görüşünü engelledim. Yine kükredi ve öfkesi beni ileriye itti.

Çocukken öğrendiğim bir hareketi ustaca yaptım. O zamanki antrenörüm, bu hareketi bu kadar genç yaşta mükemmelleştirebildiğim için çok etkilenmişti.

genç yaşıta bu hareketi mükemmelleştirebildiğim için çok etkilenmişti. Üç ay boyunca izleyen herkese bu hareketi gösterdim.

Şimdi kas hafızam devreye girdi. Kılıcım Tristan'ın kılıcıyla çarpıştı ve bıçağı neredeyse eline ulaşana kadar onun kılıcı boyunca kaydırıldı. Bıçağı hafifçe salladım ve bileği doğal olmayan bir şekilde büküldü ve ben kılıcımı büyük bir daire çizerek savururken o silahını düşürdü.

Ancak o hiç tereddüt etmedi. Çeneme yumruk attı ve kemik kırılma sesi gibi bir ses duydum. Tanrım, çok acıdı. Ancak yanan acıyı düşünecek vaktim yoktu. Bir sonraki yumruğunu kaçırdım ve o yumruğunu tekrar salladığında kılıcımı salladım ve kolunu vücudundan tamamen kopardım.

Kan fişkirirken çığlık attı ve gömleği ile benimki kanla ıslandı. O, kopan uzvuyla meşgulken, ben silahımı tekrar kaldırdım ve omuzlarını keserek boynunu ikiye ayırdım, ta ki kafası yuvarlanıp geriye düşene kadar. Tristan'ın vücudu yere gürültülü bir sesle düştü.

Gök gürültüsü, cansız bedeninin yere düşüşünün sesini yansıtarak gökyüzünde yankılandı. Reyna'yı gördüm, gözleri kırmızı ve turuncu renkte parlıyordu. Bir muhafızı yenmek mutluluk vericiydi, ama Reyna'yı böyle bir coşku içinde görmek

—bu bir coşkuydu.

Luther gözlerindeki kiri temizlemeyi başarmış ve yenilenen öfkesiyle bana saldırdı. Elleri yükseldi ve onlarla birlikte çitlerin üzerinde asılı kalan sisli sis büyüdü, bize doğru yaklaştı ve kalınlaştı, neredeyse hiçbir şey göremez hale geldim.

Gözlerimi kısarak, o ileri atılmadan önce siyah giysilerinin bir parıltısını zar zor yakaladım. Saldırısını engellemek için sert bir toprak duvar ördüm, ama o bir kükremeyele duvarı parçaladı.

Elleri belimi sardı ve ikimizi de yere fırlattı. Durana kadar yuvarlandık, o benim altımda kalmıştı. Ona iyi bir yumruk attım, sonra ikinci bir yumruk attım ve ellerimi boynuna doladım, gözlerinin korkudan şiştiğini izledim. Parmaklarımın altında nabzının attığını hissedebiliyordum.

Şimşek sisin içinden çaktı ve Reyna platformdaki güvenli yerinden indi. Etrafındaki hava elektrik enerjisiyle çatırdadı ve ben de bunun beni çevrelediğini hissedebiliyordum. Gözlerine bir bakış attım ve sahip olduğu her şeyi serbest bırakmak üzere olduğunu anladım.

Olabildiğince çabuk ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Yıldırımlar yağmur gibi yağdı

sisli alanı aydınlattı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü, rahatsız edici

olaydı. Onun her bir saldırısından kaçmak inanılmaz derecede zordu. Gücümü kullanarak, yapabildiğim her yere toprak kalkanlar oluşturdum, ama yıldırımlar çarptığı anda kalkanlar hızla parçalandı.

Hızlıca bir bakış attım ve son hançerimi Reyna'nın yönüne fırlattım. Hançer onun sağ koluna isabet etti ve o tehlikeli bir öfkeyle çığlık attı. Güzel elbisesini lekeleyen kanı görünce hırladı. Dikkatini dağıttım ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Döndüm ve kılıcımı uzatarak ona doğru koştum. Ya şimdi ya da asla.

Çok yaklaşımadan, beni fark etti ve göğsüme doğru bir yıldırım daha gönderdi. Eğildim ve ona doğru bir toprak yığını gönderdim. Denizdeki dalgalar gibi yükseldi ve onun üstüne çöktü. Düşen topraktan kendini korumaya çalışırken tekrar çığlık attı.

Artık ona vuracak kadar yakındım, bu yüzden kılıcımı boğazına doğru salladım. Tam zamanında kaçtı ve ben sadece göğsünü çizibildim. Derisinde en ufak bir yakut kırmızısı kan lekesinin bile onu öfkeyle parlatmasına yetti.

Yıldırımlar ve toprak yığınları arasında dans eder gibi ustaca birbirimize saldırıp savunuyorduk. Onun yeteneklerine şaşırdığımı itiraf etmekten nefret ediyordum. Onun bu kadar yetenekli olmasını beklemiyordum.

Ama ben daha iyiydim.

Ben bunun için yaratılmıştım. Hayatım boyunca bunun için antrenman yaptım.

O pek hata yapmıyordu, ama her hata yaptığında bunu kendi lehime kullanıyordum. Sırtına bir dirsek. Pazı kemiğine bir kesik. Bacağına bir tekme. Tekrar tekrar, bana verdiği her küçük zaferi değerlendirdim, ta ki o nefes nefese kalıp ipin ucunda kalana kadar.

Yakın mesafede dövüşmek, onun büyüsunü kullanmasını zorlaştırıyordu. Beni vurması kadar kolay bir şekilde kendine de vurabilirdi. Bu yüzden, bir ok daha attığında, çaresiz kaldığını anladım.

Zar zor kaçabildim ve o da benim ulaşamayacağım bir yere kayboldu. Dikleştiğimde onu tekrar gördüğümde, her zamankinden daha da çılgın görünüyordu; saçları dağınık, kıyafetleri paramparçaydı. O bir deliydi. Onun kafasının içinde olmak nasıl bir şeydi, bilmek bile istemedim.

"Vazgeç, Reyna. Bitti."

"Benim tatlı Ladon'um. Bitmekten çok uzak."

Başımı eğdim ve omuzlarımı silktim. "O zaman devam edelim. Olur mu?"

Nefes alışığı çok zordu ve ben onun göğsüne düşündüğümünden daha sert vurmuştum. Omuzlarından omuzlarına kadar uzanan parlak kırmızı bir çizgi vardı ve kan

elbisesi üstünden aşağıya damlıyordu. Öte yandan, ben oldukça iyi durumdaydım. Elbette yaralarım vardı, ama acıyla savaşılmaya alışkındım. Zihnimde hepsini engellemiştim.

O pes etmek üzere olduğunu bildiğim için gülümsedim. Bunu hissedebiliyordum. Ama sonra o da bana gülümsedi.

"Luther," diye bağırdı Reyna. "Zamanı geldi."

Ne zamanı? Bakışlarımı onun muhafızına çevirdim ve onu sadece bir an görebildim.

Sonra ortadan kayboldu. Bir saniye önce önümde duruyordu, bir saniye sonra tamamen ortadan kaybolmuştu. Hafif bir esinti sesi duydum ve döndüğümde onu Reyna'nın yanında dururken gördüm.

Luther kolunu onun koluna dolarken, Reyna bana göz kırptı. İçimden bir ses, ona ölümcül bir darbe indirmemi haykırıyordu. Havaya sıçrayıp aramızdaki mesafeyi kapatmamı, böylece kılıcımı onun soğuk, kara kalbine saplamamı haykırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım.

O öldürücü darbeyi vurma şansım hiç olmadı. Onun yanında belirdiği kadar hızlı bir şekilde, ikisi de ortadan kayboldular.

Çenem düştü ve etrafımı saran sessizlik ve boşluk içime işledi. Gitmişlerdi.

Luther bir gezgindi — benim emme yeteneklerimden bile daha nadir bir tür büyü. Beynimi, onun gösterdiği herhangi bir ipucu, bilmem gereken herhangi bir işaret için zorladım, ama hiçbir şey bulamadım. Yerdeki ölü muhafızı izlerken, onun da özel yetenekleri olup olmadığını merak ettim.

Kan ve terle kaplı yüzümü elime sürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Gökyüzüne ve benim tarafımda olması gereken tanrılara baktım ve çığlık attım.

Labirenti geride bıraktığımda, savaş büyük ölçüde bizim lehimize dönmüştü. Reyna'nın kuvvetlerinin çoğu yenilmişti. Bazıları kaçıyor ve efendilerinin onları terk ettiğini bilip bilmediklerini merak ettim.

Kutlama yapan adamlarımın arasından geçerken, generallerimden biri yanıma yaklaştı.

"Efendim, hayatta kalanları ne yapalım?"

Reyna olmadan, resmi olarak teslim olacak kimse kalmamıştı. Korkak. "Onları esir alın. Direnenleri öldürün."

O başını salladı ve mesajı diğer generallere iletmek için hareket ederken, ben kampa geri dönmeye devam ettim. İleride, bir grup insanın daire şeklinde toplandığını fark ettim. Merakıma yenik düşerek, ne olduğunu görmek için kalabalığın arasından geçtim. Kalabalığın arasından geçerken, tüm konuşmaların kesildiğini fark ettim.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sonra kalabalık açıldığında kalbim tamamen durdu ve kendimi küçük bir açıklıkta buldum. Emilie, kardeşimin başını kucağına almış, yere diz çökmüştü.

Gözleri kapalı, çok huzurlu görünüyordu. Yıllardır kardeşimde görmediğim bir huzur. Boğazımı yuttum ve Emilie gözlerinde yaşlarla bana baktı. Beni görünce nefesini tuttu. Alt dudağı titreyerek adımı söyledi.

Ancak yere yığılırken onu zar zor duyabiliyordum. Kulaklarımda çınlayan bir ses, diğer tüm sesleri engelliyordu. Elimi Cyrus'un yanağına bastırdım ve cildinin ne kadar soğuk olduğunu hissedince hıçkırıklarımı bastırdım.

Dudaklarından hırıltılı bir nefes çıktı ve neredeyse kendimi kaybedecektim. Tanrıya şükür, hala hayattaydı.

"Ne oldu?"

Emilie bana ayrıntıları anlatamadan, iki şifacı kalabalığın arasından geçip yanımıza diz çöktü. İzleyenlerin gürültüsünü bastırarak, büyük bir odaklanma ve kararlılıkla çalışmaya başladılar. Hiç pişmanlık duymadan elimi iteklediler, ama ben hiç aldırmadım. Kardeşimi kurtaracaksa, yüzüme yumruk atmalarına bile izin verirdim.

"İyi olacak mı?" Emilie'nin sessizce sorduğunu duydum. Konuşacak gücü olduğu için minnettardım, çünkü ben hiç konuşacak gücüm yoktu. Kardeşimin elini tutmak için uzandığımda zihnim uyuşmuştu. Soğuk, kanla ıslanmış eli.

"Çok kan kaybetti, bunu telafi edebiliriz, ama bu yara bizim iyileştirme yöntemlerimize dirençli görünüyor. Düzgün kapanmıyor." Gerçekten de, karnına baktığımda, yaradan hala kan sızdığını görebiliyordum. İyileştirici merhemleriyle, şimdiye kadar kapanmış olması gerekirdi. "Onu kampa geri götürelim ve başka tedaviler deneyelim."

"Onu kurtarabilirsiniz, değil mi?" diye sordum. Tüm bu konuşmalar arasında, şifacının kardeşimin iyi olacağını doğruladığını duymamıştım. Hâlâ işlerine dalmış görünüyorlardı. Sesimi yükselttim. "Onu kurtarabilirsiniz. Değil mi?"

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Kırk İkinci Bölüm

Ladon

DOLUNAY gece gökyüzünü aydınlatıyor ve pürüzsüz deniz sularında parıldıyordu. Sakin bir geceydi, kıyından neredeyse hiç esinti gelmiyordu. Son birkaç aydır bu manzarayı çok özlemiştim. Renoa'yı bir daha görebilecek miyim diye merak ettiğim zamanlar olmuştu ve şimdi bu neredeyse gerçek gibi gelmiyordu.

Reyna'nın ordularının son kalanlarını da topladıktan sonra iki gün önce eve döndük. Birçoğu öldürüldü. Bazılarını sorgulamak için alıkoyduk. Ve sonra savaş alanından kaçmayı başaranlar da vardı. Yakında Murvort'taki kargaşayı çözmemiz gerekecekti. Reyna kaçak durumda olduğundan, yakında yeni bir lider ortaya çıkacaktı ve bizim için en iyisi, onun yordakçılarından biri değil, daha uyumlu birine destek vermektir.

Şehir, gelişimiz için bir karşılama töreni planlamıştı, ancak Cyrus'un yaralandığını öğrenince parti bir anda ciddileşti. Gizemli bir enfeksiyon kapmış olan tek kişi o değildi. Savaş alanında en az bir düzine kişi daha zehirlenmişti ve şifacılarımız henüz bir tedavi bulamamıştı. Daha fazlası olmadığı için şükreliyordum.

Gökyüzü bulutlarla dolmaya başladı ve cildimde yağmur damlaları hissettim. Bütün gece dışarıda kalmayı tercih etsem de, içeri girme zamanının geldiğini bilerek iç geçirdim. Aylarca bir dağın altında hapsedikten sonra açık gökyüzü çok rahatlatıcı geliyordu.

Koridorlar sessizdi. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim, kocaman yatağında tek başıma uyumakta zorlandığımdı. Bir şekilde *yanlış* geliyordu. Her zaman uyumakta zorluk çekerdim, ama şimdi sanki artık *buraya ait* değilmişim gibi hissediyordum

. O yatakta uyuyan adam gitmişti ve ben onun izini bulmak için boş koridorları arıyordum.

Eğitim alanını geçtim, sonra zindanlara inen koridoru geçtim. Kütüphaneyi geçmek üzereydim ki, bir kitabın yere düştüğü sesi duydum. Odama dönmek niyetiyle yürümeye devam ettim, ama sonra durdum. Bu saatte ayakta olan çok az insan vardı, kütüphanede olanlar ise daha da azdı.

Sessizce içeri girdim ve sürtünen ayakkabı sesini takip ettim. Sadece üç rafı geçtikten sonra Emilie'yi kollarında bir yığın kitabı dengelemeye çalışırken buldum.

Kitaplığa yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Rafta başka bir kitap daha çekip, zaten çok yüksek olan kitap yığınının koymaya çalışıyordu. Yığın sallandı ve ellerinden düşeceklerini düşündüm.

"Yardım ister misin?"

Emilie neredeyse yerinden zıplayacaktı ve kitap yığını yere düştü. Kalbinin çarpıntısını yatıştırmak istercesine elini göğsüne koydu ve abartılı bir nefes verdi.

"Ölesiye korkuttun beni."

"Kusura bakma. İlginç bir şey mi okuyorsun?" diye sordum, öne doğru adım atıp ayaklarının dibindeki kitaplardan birine uzandım. Kitap, deneysel şifa teorisine adanmış bir kitaptı. "Oh, hafif bir kitapmış, anlıyorum."

Kitabı benden alırken gülümsedi. "Cyrus ve diğerleri için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

Ona bu konuyu bırakmasını söylemenin doğru olmayacağını biliyordum. Aslında, bu gizemi çözebilecek biri varsa, o da Emilie ve onun bilgiye olan tutkusu olurdu.

"Herhangi bir ilerleme var mı?" diye sordu, umutlu bir ses tonuyla.

"Şifacılar, yüzlerce olası zehir ve bunların panzehiri listesini zaten incelediler. Şu ana kadar hiçbiri başarılı olmadı. Moridia'daki şifacılarla haber gönderdik. Harpi bu fikri iyi buldu. Reyna'nın Moridia'daki yaratıklara olan yakınlığını düşünürsek, zehirin de onların kıtasından gelmiş olması mümkün."

Başını salladı. "Bu mantıklı. Umarım zehri tespit edebilirler. Reyna şu anda nerede?"

"O konuda da çalışıyoruz. Ama sanırım bir ipucuna yaklaşıyoruz." O kadar da yakın değildik. Reyna'nın Sage

Limanında, acil durumlar için her zaman mürettebatı hazır bir kaçış gemisi olduğunu ve muhtemelen Wyland kıtasına doğru yola çıktığını biliyorduk. Ama Emilie'ye, bu bilgiyi elde etmek için işkence görmüş, zindanlarda kanlar içinde yatan askerlerden bahsetmek istemedim. Bir sonraki adımımızın ne olacağı kesinleştğinde ona anlatacaktım.

Yarım gülümsemesi, kitaplarının geri kalanını toplamak için eğildiğinde tanıdık ışıltısını kaybetmişti. Kitapları tek tek boş rafa yerleştirdi ve ben de sabah ilk iş olarak odasına gönderilmesini not ettim.

"Emilie?" diye fısıldadım.

"Evet?"

"Bana dürüstçe bir şey söyle."

Bir an düşündü. "Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyorum. Murvort'tan önceki hayatıma geri dönmem için bir baskı hissediyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve bunu istediğimden de emin değilim."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ben de eski hayatıma dönmekte zorlanıyordum. "Sadece birkaç gün oldu. Biraz zaman tanı kendine."

"Gerçek şu ki, seninle birlikteyken kendimi hiç bu kadar *ben* hissetmemiştim."

O konuşurken kalbim göğsümde çarpıyordu. Onun rahatça paylaştığı dürüstlük seviyesi, bazen korkutucu olmasa da heyecan vericiydi. Bu, asla alışamayacağım bir duygu idi.

Ona dokunmak için çaresizce yaklaştım. Kollarımı ona dolamak ve onu öpmek için. Onun kokusuna boğulmak için. O aylarca süren esaretim sırasında benden bir şey almıştı. Parça parça ruhumu çalmıştı ve ben onu asla geri alamayacaktım. Ama geri istemiyordum, çünkü o ona aitti.

Ben ona aittim.

Arkasındaki rafa çarpana kadar geri adım attı ve ben vücudumu onun vücuduna yasladım. Göğsüm onun göğsüne değdiğinde nefesini içe çekti. Yutkundığında kaşları yukarı kalktı ve dudaklarıma bakışını fark etmeden edemedim. Çok cezbedici bir yakınlık. O belimi tutarken ben de ona doğru eğildim ve kalçalarımı onun kalçalarına sürttüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, alt dudağını yalayarak. "Seni ne kadar öpmek istediğimi düşünüyorum, Emilie."

Yavaşça yaklaştım, yumuşak ve lezzetli dudaklarına bakarak. Dilimi dudaklarının arasına sürmek ve onun benim için açıldığını hissetmek istedim.

"Ben... ben de seni öpmek istiyorum."

İnledim ve kalçalarımı ona doğru ittim, vücudunun benimkine eridiğini hissettim. Onun dokunuşunu çok özlemiştim. Birkaç gün ayrı kalmak, ona geldiğinde sonsuzluk gibi gelmişti.

Bu benim dayanabileceğimden fazlaydı.

"Seni düşünmeden duramıyorum," dedim, saçlarını kulağının arkasına iterek. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben özlem ve kederin karışımını gördüm. "Ne oldu?"

"Cyrus..."

Boğazımdan düşük bir homurtu çıktı ve geriye yaslandım. Onun dudaklarından onun adını duymaktan nefret ediyordum, özellikle de onları öpmek üzereyken.

Emilie iç geçirdi. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedim, yanaklarını avuçlayıp başını bana bakması için eğdim.

"Sen benden daha iyi bir insansın."

Gözlerini devirdi, ama gülümsemesi bu duyguyu takdir ettiğini gösteriyordu. "Sen de iyi bir insansın Ladon. Biliyorum. Bu yüzden bunu doğru şekilde yapmalıyız."

"Peki *doğru* yol nedir?" Bu sözleri duymaktan şimdiden nefret etmiştim. "Sadece platonik bir ilişki sürdürmek."

Kıkırdadım. *İmkansız.*

Devam etmeden önce bana sert bir bakış attı. "Öpüşmek yok. Uzun süreli dokunmak yok. Seks yok. Uygunsuz yorumlar yok."

"Uygunsuz yorumlar mı? Mesela..." Sırıttım. "Kes şunu."

"Bu gece ne kadar güzel olduğunu söyleyemem mi?"

"Hayır."

"Ya da seni ne kadar özlediğimi söyleyemem? Ve bu gece yanında uyumayı ne kadar istediğimi?"

"Kesinlikle olmaz."

"Ya sana, amın benim sikim kadar sert mi diye sormak istersem?"

Gözleri kasıklarına kaymadan önce bir nefes aldı. Vücudundan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyordum. "Bu da... *çok* uygunsuz."

"Mmhmm."

"İnan bana, ben de senin kadar nefret ediyorum. Ama bence doğru olan bu."

Konuşurken bile elleri göğsümde yukarı doğru bir yol çizerek benim irademi sınıyordu. Ama onun haklı olduğunu biliyordum. Onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyordum ve bunu başarabilmemizin tek yolu ailelerimizin onayydı. Beklemek doğru karardı ve onun için sonsuza kadar beklerdim.

"Son bir öpücük. Cyrus uyanana kadar bir tane daha. Sonra onunla konuşuruz ve artık saklanmamız gerekmez. Bir öpücük daha, Emilie. Bunun sonuncusu olacağını bilmiyordum."

son öpücüğün benim için son olacağını bilmiyordum. Daha çok tadını çıkarırdım."

Gülümsedi ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Bir tane daha," diye fısıldadı dudaklarıma. "İyi olsun."

Bütün vücudumu ona bastırdım, sonra dudaklarım da onu takip etti ve iniltisini ağzımda yakaladım. Eteğinin kumaşını, ellerimi altına sokabilecek kadar çekip, o benim kıcımlı sıkarken ben de onun uyluklarını tırmaladım. Sırtını kavisledi ve göğsü şişti, ben dilimle ağzını keşfederken, sanki son yemeğimmiş gibi tadını çıkardım.

O öpücüğün sonsuza kadar sürmesini istedim. Vücudumuzun sonsuza kadar birbirine dolanmasını istedim. Ruhlarımızın kırılmaz bir bağ kurmasını istedim.

Emilie elini benim penisimde gezdirdi ve ben açgözlü bir inilti çıkardım. Kütüphanenin mahremiyetinde kendimizi kaptırmıştık, ama durmak içimden gelmiyordu.

Çok geçmeden Emilie geri çekildi, ağır ağır nefes alıp şehvet dolu gözlerle bana baktı. "Durmaliyız."

Konuşmadan sadece başımı salladım. Yavaşça geri çekildim ve aramızda dayanılmaz bir mesafe oluşturdum.

Emilie yüzümdeki hayal kırıklığını gördü ve bana nefes kesici bir gülümseme attı. "Bu bizim için son değil, Ladon. Sen ve ben... biz birbirimiz için yaratılmışız. Ruhumda hissediyorum." Elini kalbinin üzerine koydu ve ben de kalbimde aynı acıyı hissettim.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ve tam köşeyi dönmek üzereyken, sesimi tekrar buldum. "Emilie."

Durdu ve bana baktı. "Evet?"

"Sana aşık olmak, hayatımda yaptığım en aptalca şey olabilir." Tereddüt ettim. "Ama seni seviyorum."

Gülümserken yanakları en güzel pembe tonuna büründü. Dudaklarını ısırdı, biraz telaşlı görünüyordu. "O zaman ben de aptalım, çünkü ben de seni seviyorum Ladon."

Emilie kütüphaneden çıkarken, ben eski raflardan birine yaslanıp yüzümde aşk sarhoşu bir gülümsemeyle durdum. Onun bu sözlerini duyunca... Bu ses beynime kalıcı olarak kazınana kadar tekrar tekrar duymak istedim.

Birkaç dakika daha felç edici bir mutluluk yaşadktan sonra, çıkışa doğru ilerledim. Güneş doğmadan önce en azından biraz uyumaya çalışmam gerekiyordu. Koridorun köşesini döndüğümde, koyu renkli bir pelerin giymiş, açık sarı saçlı bir figür beni durdurdu. Yüzündeki ifadeden, annemin Emilie ile benim aramdaki konuşmanın en azından bir kısmını duyduğuna

Emilie ile aramızdaki konuşmanın en azından bir kısmını duyduğuna dair hiçbir şüphem yoktu.

Bana empati ve hayal kırıklığı karışımı bir bakışla baktı.

"Konuşmamız gerek."

Kahretsin.

Teşekkür

Dramione hayranlarını teşekkür etmemek yanlış olur. Yazmaya olan sevgimin kaynağı ve bu hikayenin ilham kaynağı onlar. Hayranlar ve AO3 olmasaydı, kendi hikayelerimi yazacak cesareti asla bulamazdım, bu yüzden hikayelerimi destekleyen ve Dramione subreddit'inde benimle etkileşime geçen herkese teşekkür ederim!

Ayrıca, her zaman beni dinleyen ve cesaretlendiren arkadaşlarıma, yazar arkadaşlarıma ve okuyucularıma da teşekkür etmek istiyorum. Ve Frankie'ye ve sokak ekibime - hepiniz hayatımda büyük bir fark yarattınız! Umarım bir gün sahtekarlık sendromu ortadan kalkar, ama o zamana kadar size güvenebileceğimi biliyorum!

Son olarak, bu kitabın hayata geçmesine yardımcı olan beta okuyucularıma, editörlerime ve sanatçı arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum! Sizler olmadan bunu başaramazdım!

**Rachel Mays'in kitaplarının listesi için lütfen
www.authorrachelmays.com adresini ziyaret
edin.**

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)

[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
[38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Kırkıncı Bölüm](#)
[41. Kırk Birinci Bölüm](#)
[42. Kırk İkinci Bölüm](#)
[Teşekkürler Ayrıca](#)
[Rachel Mays](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

